

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

QUEENS & KNIGHTS:
A MAFIA ROMANCE | BOOK 4

Madame
DANICA

M KAY NOIR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Madam Danica

Kraliçeler ve Şövalyeler Kitap 4

M Kay Noir

Madam Danica

Telif Hakkı @ M Kay Noir 2025

Kapak Tasarımı @ EB

Creatitions Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için mkay@mkaynoir.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan veya vefat etmiş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

İçindekiler

1. [Çalma Listesi](#)
2. [1. Düşün](#)
3. [2. Pusu](#)
4. [3. Kayıp](#)
5. [4. Sonrası](#)
6. [5. Kızığa oturtulmuş](#)
7. [6. Harcanan](#)
8. [7. Rövanş](#)
9. [8. Bilgilendirme](#)
10. [9. Interlude](#)
11. [10. Planlar](#)
12. [11. Dikkat dağıtma](#)
13. [12. Ölüm oranı](#)
14. [13. Saldırı](#)
15. [14. Comedown](#)
16. [15. Ay Işığı](#)
17. [16. İyi Çocuklar](#)
18. [17. Ayaklar](#)
19. [18. Take Two](#)
20. [19. Zenginlik](#)
21. [20. Yeminler](#)
22. [21. Ben yaparım.](#)
23. [22. Parti Sonrası](#)
24. [23. Gün batımı](#)
25. [24. Kibarca Sor](#)

26. [25. Double Delight](#)
27. [26. Giriş Yapmak](#)
28. [27. Ücretsiz](#)
29. [28. Bakım Sonrası](#)
30. [29. Problemler](#)
31. [30. Sırlar](#)
32. [31. Öfke](#)
33. [32. Yeni İmparatorluk](#)
34. [33. İhanet](#)
35. [34. Balayı](#)
36. [35. Babalar](#)
37. [36. Tamamlandı](#)
38. [37. Gerçek](#)
39. [38. Sabah Işığı](#)
40. [39. Mürekkepli](#)
41. [40. Güç Değişimi](#)
42. [41. Patron](#)
43. [42. Kardeşçe Sevgi](#)
44. [43. İyileşti](#)
45. [44. Yüzleşme](#)
46. [45. Sonsöz](#)
47. [46. Son](#)
48. [Yazar Hakkında](#)

Adanmışlık

Kraliçe olan kayıp davalar, diz çökmeyi öğrenen kötüler ve başkalarının dokunmaya korktuğu gölgelerde evini bulan herkes için. Bu tür bir sevgiye inanmaktan asla vazgeçmeyesiniz. tüm kuralları yeniden yazıyor.

Çalma Listesi

Spotify'da dinleyin

K.Flav, *Blood In The Cut*

Måneskin, *Zitti E Buoni*

Muse, *Won't Stand Down*

Ashnikko, *Daisy*

Las Aves, *N.E.M.*

MEG MYERS, *Arzu*

Cross My Heart Hope to Die, *Wild Side*

Garbage, Nellee Hooper, *#1 Crush - Nellee Hooper Mix*

Kingsborough, *Kalbe Zor Gelir*

Katedraller, *Karanlıkta*

Lord Huron, *Vide Noir*

The Slow Readers, *Lunatic Thom*

Yorke, *Hearing Damage Daughter,*

Run

The Moth & The Flame, *Young & Unafraid*

Milo Greene, *Çekil*

Kiev, *Be Gone Dull Cage*

Iyeoka, *Simply Falling*

The Civil Wars, *Dance Me to the End of Love*

Florence & The Machine, *Stand By Me*

Bir Uyarı

Bu kitap sadece yetişkinlere yöneliktir. Rıza gösteren yetişkinler arasında sıklıkla grafik sahneler içerir. (nce onay, her zaman).

TW/CW listesinin tamamı için (sayfa içi ve sayfa dışı bahsedenler),
mkaynoir.com/madame

Bu kitabın herhangi bir noktasında kendinizi güvende hissetmezseniz, lütfen ara verin ve devam etmek isteyip istemediğinizi düşünün.

Ruh sağlığı konuları.

Düğün

(DANICA)

Bir gün evleneceğimi hayal ettiğimde, hain bir imparatorluğa sahip tehlikeli bir adama doğru yürüdüğümü hiç düşünmemiştim - en azından isteyerek.

Yine de bugün Bayan Danica Fera olmaktan başka bir şey istemiyorum.

Yine de bu kadar şatafatlı bir olay olmadan da yapabilirdim. Arka bahçemiz, Don'umun beklediği güllerle süslü kemere doğru ilerlerken beni görebilmek için boyunlarını garip bir şekilde büken sıra sıra yabancılar *olmadan* daha iyi görünüyor.

Ama Dante kibarca sordu, işte buradayız.

Derin bir nefes alarak duruşumu düzeltiyor, elbisemi bilmem kaçınıcı kez düzeltiyorum.

Giysi düşündüğümde daha ağır; ipek, tül ve adını asla öğrenemediğim diğer malzemelerle kat kat sarılmış durumdayım. Tek bildiğim çok fazla *beyaz* olduğu - beyaz üzerine çok fazla beyaz. Duşta yapılan saç lastiği gibi görünüyorum.

Yine de güzel bir elbise.

Başlangıçta Dante bugün annesinin gelinliğini giymemi istedi ama bu benim tarzım değildi, hiç değildi.

Ne yazık ki (ya da belki de şans eseri), güveler antika giysiyi bizden önce ele geçirmiş ve tamir edilemeyecek şekilde tahrip etmişlerdi.

Bu her ne kadar berbat bir durum olsa da, en azından bu modern prenses elbisesini, benim deyimimle büyük düğünümüz için özel olarak diktirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Eğer bana kalsaydı, bunun yerine ormanda ya da sahilde samimi bir toplantı yapardık.

Ama bu bana bağlı değildi.

Suçlu ailelerin bir tür kanunu olduğu ve düğünlere *herkesi* davet etmenin bir gelenek olduğu ortaya çıktı. Bütün bir bahçe

Bu şehirdeki en tehlikeli suçlular, hepsi benim kısa kışımın koridorda yürüyüşünü izlemek için burada.

Bahse girerim Dante'yle evlenmemi bile istemiyorlar. Dedikoduları duydum. Bu mafya eşleri çok gaddar. Onların gösterişli çay partilerine katılacağımı hiç sanmıyorum (tabii davet edilirse). Bunlar benim insanlarım değil.

Ama hey, pasta ve şampanya kulağa eğlenceli geliyor.

Sadece bundan sonraki kısmı atlatmam gerekiyor ve sonra her şey bitecek; Bayan Fera olacağım.

Tabii önce donarak ölmezsem.

Sonbahar esintisi soğuk, açıkta kalan sırtımdan aşağı ürperti gönderiyor. Sanırım Şubat ayında dışarıda düğün yapmak riskliydi ama neyse ki bugün yağmur bizi korudu.

Nişanlanmamızın birinci yıl dönümü olan Sevgililer Günü'nde evlenmek zorunda kaldık.

O günden bu yana bir yıl geçtiğine inanamıyorum.

Dante tarih seçimime itiraz etmedi. Düğünle ilgili çoğu konuda fikri yoktu, sadece davetli listesi konusunda.

Son saydığımda bu liste 300 kişiden fazlaydı. Ancak "iş bağlantılarını" ve maaş bordromuzdaki insanları hariç tuttuğunuzda, sadece Alessio ve Adira gerçekten *benim* için buradalar.

Ailemi davet etmediğimden değil.

Burada olmalıydılar.

Ağabeyimin acımasız sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor ama bir adımı diğerinin önüne koymaya odaklanmak için onları hızla zihnimden uzaklaştırıyorum.

Gülümsemeyi unutma, Danica.

Piyano notaları havayı doldurmadan önce bu düşünce zar zor şekilleniyor - System of a Down'ın *Chop Suey!* şarkısı neredeyse tanınmaz bir şeye dönüşüyor. Neredeyse. Benim küçük isyan eylemim, göz önünde saklı. Düğüne uygun ambalaja sarılmış bir kaos dokunuşu.

Bu benim işaretim.

Derme çatma koridordan aşağıya doğru yolculuğumuza başlarken Emilio'nun kolu beni sıkıca kavırıyor ve sabitliyor.

Çimenler topuklarımda altında usulca çıtırdıyor, çoktan kurumuş gül yaprakları ile dağılmış iki çocuk hiç tanışmadığım

hevesle ekliyorum.

Tanımadığım yüzler denizini, "aileden" olduklarını iddia eden ama sıraya girsem tanıyamayacağım tüm bu insanları görmek için zorlanıyorum.

Tasarımcı takımları ve couture elbiseleri, öğleden sonra güneşinde uyarılar gibi parlayan elmaslar. Dante'yle birlikteliğimi kutlamaktan ziyade kıyafetlerini sergilemek için burada olduklarını düşünebilirsiniz. Muhtemelen.

Yürürken Don Greco'yu ve bir hayır etkinliğinde tanışmış olmam gereken birkaç tanıdık yüzü daha tanıyorum. (*Hayır işleri hep böyledir.*)

Sonra birden, kalabalıktaki bir boşluktan Dante'yi gördüm. Dünya değişiyor. Yeniden hizalanıyor.

Diğer her şey yok oluyor - yabancılar, politika, geleneklerin ağırlığı.

Sadece o var, mihrapta dimdik duruyor, bana mucizevi bir şeymişim gibi bakıyor.

Damadımın yanı sıra Alessio da onur konuğum olarak neşe saçıyor. Erkek arkadaşım düşünümüzde bizim için ayağa kalktı - bizim garip, güzel gerçekliğimize uyacak şekilde bükülmüş bir başka gelenek.

Bırakın fısıldasınlar.

Bırakın yargılasınlar.

Bazı aşklar geleneksel kutulara sığmaz.

En azından kimse Biscotti'nin yeni yıkanmış beyaz-kahverengi paltosu ve babasınıninkiyle uyumlu küçük papyonuyla ne kadar sevimli görüldüğü hakkında bir bok söyleyemez.

Evet, Vegas'tan kurtardığımız köpeğimize *Biscotti* adını verdim, müstakbel kocam çok üzüldü. En azından İtalyan. Dante bunun durumu daha da kötüleştirdiğini söylüyor. Ama bak bakalım umurumda mı?

Biscotti çok tatlı. Küçük pislik daha önce çiçek aranjmanımı yemeye çalıştı. Ama giderek şımaran tek çocuğumuza kim kızgın kalabilir ki? Onun yalvarması damadımınkinden çok daha etkili.

Şarkı kreşendosuna ulaştığında, Emilio ağırbaşlı adımlarımızı sürdürse de adımlarım artık bir amaç buluyor.

Beyaz elbise etrafımda su gibi akıyor, hiç düşünmediğim bir rol için bir kostüm oynayacağımı. Saatler profesyonel stil var

beni bu güç ve ayrıcalık dünyasına aitmiş gibi görünen birine dönüştürdü.

İnce makyaj, bir dönem dizisinden fırlamış gibi başımın etrafında taçlandırılmış karmaşık örgüler... Downton Abbey'den fırlamış gibiyim!

Öndeki kemere yaklaştıkça Dante'nin daha fazla görüntüsü ortaya çıkıyor. Koyu gri takım elbisesi bu durum için biçilmiş kaftan, geniş bedenine eldiven gibi oturan bir yelekle tamamlanmış.

Çok şık görünüyor!

Çocuklarıma gülümsüyorum ve Alessio bana şakacı bir göz kırpmıyor. Şık lacivert takım elbisesi içinde kendisi de oldukça şık görünüyor. Gerçi o her zaman çok şık görünür. Ne stil ama.

Görüşüm Dante'ye yaklaşıyor. Ona doğru yürüyorum, şimdi ve sonsuza dek onun olmak için, kanunen *onun* olmak için.

Bu etkinliği bir araya getirmek için harcanan onca çabadan sonra, büyük gün nihayet geldiği için mutluyum.

İnsanlar her zaman düşünlerin çok zahmetli olduğunu söylerler ama bu çok hafif kalır. Tüm bunları planlamak için bir yıl bile yeterince uzun değildi.

Bu etkinlik düzenleme işinin benim eğlence anlayışıma uymadığını kısa sürede fark ettim ve Dante bir düşün planlayıcısına biraz para yatırdı. Kesinlikle iyi harcanmış bir para.

Diğer şeyler? Belki o kadar iyi harcanmadı. Ama kimin umurunda?

Düşünüm için sekiz katlı bir pastaya ihtiyacım var mıydı? Boyumdan uzun bir pastaya? Kesinlikle.

Peki ya resepsiyon için masa süsleri olarak mumlarla aydınlatılmış orman sahneleri? Evet.

Sloganım basitti: Eğer para önemli değilse, neden her şeyi yapmayalım? Ben Dante'nin parasını harcamayı seviyordum, o da beni izlerken keyif alıyordu. Kazan-kazan.

Bayan Dante Fera'yı uyandırabilmek için formalitelerin tamamlanmasını istiyorum,

La Donna Fera, damadımın bana taktığı isim.

Fera imparatorluğunun 27 yaşındaki kraliçesi olmak o kadar da kötü bir hayat başarısı gibi görünmüyor. Elbette, sonunda diplomamı aldım ve diğer bazı küçük dönüm noktalarına ulaştım, ancak bu benim açık ara en önemli başarıım - evcilleştirilemeyen Kral'ı evcilleştirmek.

Asırlar gibi gelen ama aslında tek bir şarkı uzunluğunda olan bir süreden sonra çim koridorun önüne ulaşıyoruz ve Emilio, Don'un yanında prova edilmiş sağdıç pozisyonunu alıyor.

Alessio, Dante'den önce bana uzanıyor ve yanağımı hafifçe öpüyor. "*Così bella, cara mia.*" (Çok güzel, sevgilim.) Nihayet, Dante'yle geçirdiğim neredeyse dört yıldan sonra, çok hızlı konuşmadıkları ya da çok fazla argo kullanmadıkları sürece İtalyancam anlayabileceğim kadar iyi.

Vegas Jokeri kenara çekiliyor ve müstakbel kocam, korkusuz Don Fera'nın -ki aslında pek çok korkusu var- elimi tutmasına izin veriyor.

Dante'nin tek söylediği "*Tesoro*" oluyor, gözlerinin kenarları zar zor tuttuğu yaşlarla parlıyor.

Elimi dudaklarına götürüyor ve kalbim kabarıyor. Bu an daha mükemmel olabilir miydi?

Piyanodan *Chop Suey*'in son notaları yükseliyor ve herkes yerine oturuyor.

Sonra, yaşlı bir adamın kutsal bir metin okuduğu ve bana bir sürü eski moda şey için söz verdirdiği sıkıcı kısmı atlatmam gerekiyor.

Ama her şey Dante'nin olacak. Sahip olmak ve tutmak, korumak -ki bu iş kolunda çok önemlidir.

Odaklan, Danica.

Beyaz elbiseli rahip konuşmaya başladı ve herkesi resmi bir şekilde selamladı. Hâlâ bir başkasının benim düğünümde beyaz giymesinin tuhaf olduğunu düşünüyorum ama Dante o kadar da tuhaf olmadığını, bunun oldukça standart bir rahip kıyafeti olduğunu söyledi.

Merak ediyorum-

"Yere yat!"

İlk kurşun dünyayı cam kırıkları gibi paramparça ediyor, rahibi (ve düşüncelerimi) cümlelerin ortasında kesiyor.

Bir an için beynim bunu işlemeyi reddediyor. Başka bir şey olarak kataloglamaya çalışıyor.

Bir araba geri tepiyor.

Bir şampanya mantarı.

Olduğu şey dışında herhangi bir şey.

Sonra Alessio'nun elleri üzerimde, beni öyle bir güçle aşağı çekiyor ki dizlerim beyaz ipek katmanlarının arasından çimlere çarpıyor.

Buket çarpmanın etkisiyle patlıyor, gül yaprakları kan damlaları gibi etrafa saçılıyor.

Etrafımda duyduğum tek şey çığlıklar ve daha fazla silah sesi, çok fazla silah sesi.

Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz.

Alessio'nun ağırlığı beni yarı yarıya örtüyor. Kolonyasının kokusunu alabiliyorum, keskin ve tanıdık, barutla karışık.

Zaman şekerleme gibi uzuyor. Kaosun içinden onları görüyorum; bahçe girişinden akın eden karanlık figürler, silahlarını kaldırmışlar. Yirmi kişi miydiler? Daha fazla mı?

Yüzleri maskeli ama niyetleri açık. Gelinliğim aniden yeşil çimenlere karşı parlak beyaz bir hedef gibi hissettiriyor.

Dante nerede? Bu düşünce zihnimde tekrarlanıyor, acil, acımasız. Onu bulmak için etrafımda dönmeye çalışıyorum ama Alessio beni tutuyor. "Burada kal, *cara*," diye tıslıyor kulağıma, etrafı kolaçan ederken.

Daha fazla silah sesi.

Biri çığlık atıyor, tiz, dehşet içinde.

Biscotti'nin çılgınca havlaması gürültüyü kesiyor, aralıksız, acil.

Ama ses çok uzakta. Umarım bu onun güvende olduğu anlamına gelir.

Ne haltlar dönüyor burada?

Mükemmel düğün kalp atışlarıyla savaş alanına dönüşüyor.

Konuklar sandalyelerin altına dalıyor, pahalı takım elbiseli adamlar gizli kılıflarından silahlarını çıkarıyor, çığlık atan kadınlar tasarım çantalarını kalkan gibi tutuyor.

Ellerim nemli çimlere bastırıyor, parmaklarım toprağı kazıyor. Özenli örgüler kafa derimi çekiyor. Her şey çok keskin, çok gerçek geliyor - elbisenin ağırlığı, kir ve barut kokusu, kargaşa sesleri.

Ve bu kaosun içinde bir yerlerde Dante var. Neredeyse kocam.

Savaşıyor ya da yaralı ya da-

Hayır. Böyle düşünemem.

Yapamam... Yakınlarda bir ceset sert

bir gümbürtüyle düşüyor.

Bakamıyorum.

Bakamıyorum.

Ama o sesin rüyalarırna gireceğini biliyorum. Bu
bizim mükemmel günümüz olmalıydı.

Peri masalı sonumuz.

Bunun yerine, beyaz dantelli bir kabusa dönüştü, sonsuza dek mutlu
sonumuz son dakikada kaçırıldı.

Dante hangi cehennemde?

İKİNCİ BÖLÜM

Pusu

(DANTE)

Emilio yavaşça Danica'yı bana doğru götürürken gözlerim gelinime yapışmış durumda.

Misafirlerimizin rahatsız edici bakışları da dahil olmak üzere diğer tüm görüntü ve sesler kayboluyor.

Dio mio, inanılmaz görünüyor!

Alessio kısa bir süreliğine elimi sıkıyor ve tüm dikkatimi bize yaklaşan beyazlar içindeki görüntüye vermeden önce bilmiş bir bakış paylaşıyoruz.

Gelinlik onun üzerinde olağanüstü görünüyor! Bu benim ilk görüşüm ve çenem neredeyse yere düşecek. Gelinlik Danica'nın tüm kıvrımlarını doğru yerlerden sarıyor, iri göğüs dekoltesini mütevazı bir yaka ile destekliyor ve yürürken arkasından metrelerce uzanan bir kumaşa dönüşüyor.

Kraliçemin attığı her adımda güzelliği daha da artıyor ve beni büyülüyor. Saçlarını hiç böyle şık, zarif ve son derece büyüleyici görmemiştim.

Kalbim gurur ve sevgiyle kabarıyor, sadece birkaç dakika içinde bu inanılmaz kadının karım olacağını biliyorum.

Bir daha evlenebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Son seferden sonra...

Ama şimdi farklı. Onu koruyacağım.

Kötü bir şey olmayacak, bundan emin olacağım.

Bayan Danica Fera.

Benim adımları almak istediğine inanamıyorum. Bu konuda bana karşı çıkacağını düşünmüştüm ama Danica Matthews'la ayrılmaya hevesliydi. Nedenini bilmiyorum.

Belki de ailesinin bugün neden burada olmadığıyla bir ilgisi vardır. Bu konuda çok ketum davrandı.

İt. Zaten yeterince işimiz vardı.

Önümde sıralanan iyi giyimli dostlar, düşmanlar ve müttefikler arasında kan bağı olan herhangi bir akrabam da bulunmuyordu.

Luca'nın gelmesine izin veremezdim.

Kardeşim olsa bile, günahları affedilemez. Şehirden sürgün edildi.

Bana kalsa okyanusun dibini boylardı ama Danica adaletimi sağlamama izin vermezdi. *Böyle olmaz*, dedi.

Koridorda ilerlerken güneş ışığı küpelerini yakalıyor ve birden zorlukla nefes alabiliyorum.

Ortağım, ışığım, ruhuma yapışan karanlıktan korkmuyormuş gibi bana doğru yürüyor. Sanki ellerimdeki kanın bir önemi yokmuş gibi.

Eğer yaptığım şeylerin yarısını *bilseydi*... ama biliyor.

Canavarı gördü ve hala o adamı sevmeyi seçiyor. Hâlâ bana kurtarılmaya, saklanmaya değer bir şeymişim gibi bakıyor. *Hayat için*, Danica bana hep hatırlatır.

Bu kavram imkânsız görünüyor; benim gibi adamların başına iyi şeyler gelmez.

Zayıflığıma lanet ederek gözyaşlarımı geri kırıyorum. Don Fera ağlamaz.

Ağlayamaz.

Burada olmaz, köpekbalıkları gibi etraflarında dolanan ve herhangi bir zayıflık belirtisi bekleyen bu adamların önünde olmaz. Saygıları korku üzerine kurulu, sadakatleri ise insandan çok canavar olduğumu anlamaları üzerine.

Tek bir kurşun yeter, kişisel bir şey değil, sadece iş. Gücün bedeli.

Ama beyazlar içinde ısı ısı parlayan gelinimin bana doğru yürüyüşünü izlerken... on yıllardır ilk kez güçten daha fazlasını istiyorum.

Saf bir şey.

Gerçek bir şey.

Bunu hak etmesem bile.

Danica bana gülümsüyor ve kalbim mutlulukla doluyor.

Ne inanılmaz bir kadın!

Kader yollarımızı kesiştirdiğinden beri hayatım nasıl da değışti. O zamandan beri çok büyüdü - benim çarpıcı Tanrıçam, sapkın ve bazen acımasız ama her zaman nazik.

O zaten benim zevkime sahip, ama bugünden sonra, o benim her şeyime sahip olacak. Benim olan onun olacak ve sabırsızlanıyorum. Onun her şeye sahip olmasını istiyorum.

Alessio'dan başka hiç kimse bu gıcır gıcır gömlek ve kravatın altında deri yakamın boğazımı sıkıca sararak bana kime ait olduğumu hatırlattığını bilmiyor. Danica törende takmamı sağladı ve bu sabah birlikte duş aldıktan sonra kendisi taktı.

Bunun aşırı derecede farkındayım, tıpkı dün geceki oyun seansından dolayı kıcımdaki acının farkında olduğum gibi. Müstakbel Bayan Fera beni çarmıha gerdirdi, derim çatlayana ve dizlerimin bağı çözülene, büyük günümüzün tüm stresi buharlaşana ve zihnim berraklaşıp huzura kavuşana kadar kırbaçladı.

Dün geceyi düşünmek bile sikimin kalkmasına neden oluyor ve bu anıyı hızla bastırıyorum. İsteyeceğim son şey tüm bu insanların önünde ereksiyon olmak.

Danica ve benim kapalı kapılar ardında ne yaptığımız bizim sırrımız. Diğer herkes için bugün sadece bir başka yaşlı Don'un (46 yaşında gibi hissediyor) harika memeleri olan genç bir kızla evlenmesi gibi görünüyor.

Ve öyle, ama aynı zamanda çok daha fazlası.

Alessio yaklaşp kulağıma fısıldadı. "Seni şanslı piç." "O harika, değil mi ?" Ben gözlerimi gözlerimden ayırmıyorum. Bir saniyeliğine geline yaklaşıyorum. Duvak takmamayı tercih etti ve bana yaklaşan o çarpıcı yüzü sanal ağır çekimde görebildiğim için kızgın değilim.

Alessio bugün burada olabildiği için çok minnettarım. Onsuz her şey aynı olmazdı. Geçtiğimiz yıl hayatlarımız büyük ölçüde onun sayesinde çok farklı oldu. Bazen kendi haline bırakmak ve biraz eğlenmek için harika bir ilham kaynağı oldu.

Ne zaman fırsatımız olsa Vegas'a kaçardık. Danica günah ve baştan çıkarma şehrinin müptelasıydı. Onu suçlayamazdım.

Peki ya ben? Ben ikisine de sahip olmak istiyordum... Kraliçe ve Joker.

Danica ve Emilio yaklaşırken aklımdan saniyede milyonlarca düşünce geçiyor, o küçük çocuklar kurumuş çiçek yapraklarını düzensiz bir şekilde saçarak bana yol gösteriyorlar.

Ama gelinim ön tarafa ulaştığında, tüm düşünceler kayboluyor, yerini tek bir düşünce alıyor: *benimki*.

Alessio Danica'nın yanağını öperken Emilio yanımda yerini alıyor.

Rahibin söylediklerini neredeyse hiç duymuyorum; gelinimin bakışlarında boğuluyorum.

Keşke formaliteler çoktan bitmiş olsaydı. Sonra onu omzuma atıp uzaklara götürebilirim, özel bir yere, tamamen kendime ait olabileceği bir yere.

Ama henüz değil.

Zaman bir rüya gibi geçiyor, yavaşça, kenarları ısıltılı... Ta ki Alessio'nun acil "Yere yat!" sesi bu illüzyonu bozana kadar.

Silah sesi miydi o?

Başımı çevirmeme gerek kalmadan cevabı biliyorum. Silah sesini iliklerime kadar hissediyorum, kâbuslarımda bile.

Daha fazla atışlar takip et, a ölümcül
perküsyon eşlik etti tarafından İtalyanca, İngilizce ve
Rusça çığlıklardan oluşan bir senfoni mi?

Onlar gel içinde gibi a siyah gelgit-
taktiksel dişli, yüz Maskeler, profesyonel donanım.

Sokak haydutları
değil.

Amatörler değil.

Göğsümde öfke tutuşurken bile kanım donuyor.

Buna nasıl cüret ederler? Bugünü bir savaş alanına çevirmeye nasıl cüret ederler?

Danica ve Alessio yere düşerken vücudum içgüdüsel olarak hareket ediyor. Eğitim devreye giriyor, duyguları eylemden ayırıyor.

Tehdit
değerlendirmesi. Çıkış
yolları.

Değişkenler.

Etrafımızda, mükemmel düğünümüz kaosa dönüşüyor; sandalyeler devriliyor, çiçekler dağılıyor, beyaz süslemeler kırmızıya boyanıyor.

Emilio ve Carlo çoktan silahlarını çekmişlerdi, hareketleri akıcı ve pratikti. Bu dansı daha önce de yapmıştık ama hiç kendi düğünümde yapmamıştım.

Diğer muhafızlarım tehditkâr hayaletler gibi cisimleşiyor, tamamen siyah takım elbiselerini giymiş, düzene giriyorlar.

Hava kordit ve bakırla doluyor, şiddetin tanıdık tadı dilimi kaplıyor.

"Sola dön!" Carlo'ya bağıriyorum, zaten sağa doğru ilerliyor, bir çevre oluşturun.

Kargaşanın içinden Danica'yı görüyorum -neredeyse karım, Kraliçem- beyaz ipeğe dolanmış, şimdi çamura bulanmış, Alessio onu vücuduyla korurken. Bu görüntü herhangi bir kurşunun vurabileceğinden daha sert vuruyor.

"Danica'yla kal," diyorum Emilio'ya, ona kimsenin dokunmasına izin vermeden öleceğini bilerek.

Ateşe karşılık verirken bile aklımda sorular uçuşuyor. Kim bu kadar cesur olabilir?

Bu kadar aptal?

En acımasız aileler bile düğün tarafsızlığına saygı duyar. Bu bizim en eski kurallarımızdan biridir. Bunu bozmak demek.

Bir kurşun kulağımın dibinden vınlayarak geçiyor, çok yakın. Devrilmiş bir sandalyenin arkasına düşüp yuvarlanıyorum, takım elbisem çimen lekeleri topluyor.

Cesetler bahçeyi dolduruyor; misafirler, muhafızlar, saldırganlar. Daha sonra bedelini hesaplayacağım. Şimdi tek yapmam gereken halkımı hayatta tutmak.

"Dante! Arkanda!"

Alessio'nun uyarısı çok geç geliyor. Ağır bir şey derime temas ettiğinde kafatasımın tabanında acı patlıyor, gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor.

Adamın geldiğini bile görmemiştim.

Çelik boruyu görmedim.

Dokunuşumu kaybediyorum.

Lanet olsun.

Yere düştüğümde, tek bir düşünce acımı bastırıyor: *Böyle ölmeyeceğim.* Bugün değil. Kendi düğünümde olmaz.

Çimenler yüzüme karşı serin, çiy ve daha koyu bir şeyle ıslak.

Danica'nın adımı haykırdığını duyabiliyorum.

Alessio emir yağdırıyor.

Silah sesleri ve çok dilli küfürlerin devam eden kargaşası.

Görüşüm bulanıklaşıyor.
Cazzo!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kayıp

(DANICA)

"Yeter, Emilio. Bırakın Ben Yardım edin!" I
Talep, bağırarakat benim koruyucum.

Bu uygunsuz elbise, kenara atılmak için kötü bir bahane.

Yerde öylece sinemem.

Oğullarım dışarıda vurulurken olmaz. Bu doğru değil.

Alessio beni mutlu bir şekilde Emilio'ya teslim etti ve savaşa katılmak için silahını çekti. Sanki bir bakıcıdan diğerine sürüklenmesi gereken bir çocukmuşum gibi. *Sikerim böyle işi.*

"Bayan Matthews-" diye başladı Emilio ama sözünü bitirmesine izin vermedim. Bu soyadından nefret ediyorum. Sinirlerimi bozuyor. Çok yaklaştım; neredeyse kurtuluyordum.

Etrafımızda, konuklar bizi kaderimize terk ederek dalga dalga kaçıyor.

Korkaklar. Eğer kalsalardı, eğer yardım etselerdi...

Emilio'nun itirazlarını görmezden gelerek kendimi yukarı itiyorum, damadımı bulmak için kargaşayı tararken daha iyi bir görüş elde etmek için zorlanıyorum.

Onu buldum ama zamanında değil.

Lanet olsun!

Borunun Dante'nin kafatasıyla birleştiğini gördüğümde dünya tek tek kalp atışlarına yavaşlıyor.

Ses -tanrım, o ses- kargaşayı bir bıçak gibi kesiyor.

Olamaz!

Emilio'nun umutsuzca koluma yapışmasını görmezden gelerek, düşünceler yetişemedi hareketi geçiyorum. Ama çok hızlıydım; ıskaladı.

Gelinliğim güzel bir hapisane gibi bacaklarımın etrafında dolanıyor. Stilettolarımı tekmeleyerek dizlerime kadar uzanan beyaz kumaşı yırtık ya da lekeleri umursamadan kaldırıyorum.

Hiçbiri önemli değil.

Dante'ye ulaşmaktan başka hiçbir şeyin.

Sağ tarafımdaki çimlerin üzerine yayılmış, saatlerimizi harcadığımız tertemiz takım elbise şimdi kirle lekelenmiş.

Bu boru kalınlığında ve parlak hoverlar yakın onun Kafa, onun Sahibi başka bir vuruş için hazırlanıyor.

Lütfen, Tanrım, oraya zamanında varmama izin ver.

Aramızdaki mesafe sonsuzmuş gibi uzuyor, her adım suda koşmak kadar zahmetli.

Çok yavaş. Ben çok yavaşım.

Ama neyse ki bu görevdeki tek kişi ben değilim. Alessio önce düşen sevgilimize ulaşıyor, bağırması saldırganın dikkatini çekiyor.

Vegas Jokeri bir dansçı gibi, bir avcı gibi hareket ederek değerli saniyeler kazanıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken, gözlerim aniden çimlerin üzerinde parıldayan bir şeye takılıyor - kaosun içinde düşmüş bir bıçak.

İçgüdüsel olarak onu kapıyorum, parmak eklemlerimi sapının etrafında sıkıyorum.

Elimde bıçakla kavgaya yetiştiğimde, Dante ayağa kalkmaya çalışırken Alessio iki saldırganla boğuşuyordu. Boru darbesi kötü olmuş olmalı; hareketleri durgun ve odaklanmamış görünüyor.

Göğsümde ilkel bir şey yükseliyor, uykuda yatan bir öfke.

Kimse Dante'me zarar veremez. Rıza olmadan olmaz.

Bundan sonra olanlar, başka birinin bedenimde hareket etmesini izlemek gibi hissettiriyor.

Bıçak sanki oraya aitmiş gibi ilk saldırganın kürek kemiğini buluyor.

Çığlığı uzaklardan, su altından geliyor.

Alessio avantajını kullanıyor ve ben tekrar hareket etmeye başlıyorum - dizler yukarı, bıçak dışarı, tıpkı antrenmandaki gibi.

Ama bu antrenman değil.

Bu kan, kemik ve havadaki metal tadı.

Bıçak tekrar eti bulduğunda, kanayan adamın bağırışı gırtlaktan, yabancı. *Rusça mı?*

Gerçek hayatta hiç kimsenin Rusça konuştuğunu duymadım, sadece çocukken ağabeylerimle gizlice izlediğim yaş sınırlaması olan aksiyon gerilim filmlerinde.

Geriye dönüp baktığımda, ikizlerin düğününe gelmemelerine sevindim, yoksa şimdi onların da kışlarını kurtarmak için endişelenmem gerekecekti.

Banliyö, hiçbirimize gölgelerde hayatta kalmayı öğretmek için pek bir şey yapmadı. Ama ben uzun zamandır o banliyö kızı değilim.

Sıkıntı içindeki genç kız olmayı siktir et.

"Sakin ona elini sürmeye cüret etme!" Dante'nin sesi savaş sersemliğini yarıp geçiyor. Şimdi ayağa kalkmış, yumruğunu adamın suratına indirirken öfke ona güç veriyor.

"Kimsin sen?" diye soruyor damadım, adamın maskesini çekip çıkarıyor ve ortaya otuzlu yaşlarında, altın dişli ve ürkütücü hırıltılı bir haydut çıkıyor. "Seni kim gönderdi?" diye tekrar deniyor.

Yakalanan adam sadece gülüyor ve ispiyonlamaya niyeti olmadığını belli ediyor.

Dante'nin -benim güzel, tehlikeli Don'umun- sabrını yitirliğini izliyorum.

Altın dişli haydutun erkekliğini vuran silah sesi neredeyse can sıkıcı.

Şiddet bahçesindeki bir başka ses.

Ama adamın acı dolu çığlıkları delip geçer. Onun için bu sadece başka bir ses, başka bir atış değildi. Biri sikine ateş ediyordu.

Pislik.

"Benimle taşak geçme," diye homurdanıyor Dante, silahını tekrar kaldırıyor ve o anda her şeyi görüyorum: öfkeyi, korumacılığı, onu böyle bir şiddete muktedir kılan saf sevgiyi.

"Bırak onu, Dante," diye seslenir Alessio, başka bir saldırgan ayakkabısının altında sıkışmıştır.

Dante bir an tereddüt ediyor, silah hâlâ kanayan adamın kafasına doğrultulmuş.

O pisliği vurup acısına son vereceğinden eminim ama yapmıyor.

Onu orada acı içinde kanlar içinde bırakıyor.

"Evine git, Danica. Bunun icabına bakacağız," diyor Dante bana sert bir şekilde ve kalan mermileri saymak için silahın şarjörünü açıyor. Gitti.

koridordaki yolculuğumu hayranlıkla izleyen yakışıklı kahraman. Artık komuta savaşçıda.

Anında boğazımda öfke yükselmeye başladı. Beni bu şekilde başından savmaması gerektiğini bilmeliydi.

Çıplak ayaklarımı yere vurma dürtüsüne direnerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Siktir et, gitmiyorum." Dinlemem gerektiğini biliyorum. Burası onun dünyası. Ama zihnim düzgün düşünemiyor. Yukarı aşağı, aşağı da kim bilir ne gibi hissettiriyor ama beni kenara itmesine izin vermeyeceğim, şimdi değil.

"Danica-" diye başlıyor Alessio ama ona dolu bir bakış fırlatıyorum ve anında susup dikkatini ayaklarının dibindeki suçluya veriyor.

"Hayır, Dante. Ben senin koruman gereken bir çocuk değilim."

Dante gözlerimle buluşuyor ve bakışlarını sıkıca tutuyorum, kıpırdamayı reddediyorum.

"Sadece yardım etmeme izin ver," diye ekliyorum, daha yumuşak bir sesle, "lütfen."

Sonunda Dante isteksizce başını sallıyor, bıçağı kanlar içindeki saldırgandan alıyor ve sapından tutarak bana geri veriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, bıçağı elbiseme silerken. "Her şeyin bir sırası var..." Malzemeyi düzensiz yırtıklarla keserek elbisemin yan tarafına bir yırtık açtım ve etek ucundan kalçalarım kadar yırttım.

"*Tesoro...*" Dante iç geçiriyor, elbisemi mahvedişimi izliyor.

Ama şimdi duygusallık zamanı değil.

Sanki ıssız bir adada mahsur kalmış *Survivor*'ın son oyuncusuymuşum gibi elbisemi belime bağlıyorum ve hareket etmeyi kolaylaştırmak için bazı katlarını kesiyorum.

"Hadi gidelim!" Kirli kesiklerden kurtulduğumda, gelinliğin ağır malzemesi tarafından engellenmemiş bacaklarımı tekrar tam olarak kullanabildiğim için rahatlamış bir şekilde emrediyorum.

Evde oturup tüm bunların bitmesini bekleme şansım yoktu. Artık eskisi gibi zayıf değilim. Emilio bana o belalı kişisel antrenörü alalı neredeyse bir yıl oldu.

Dante Krav Maga ya da Muay Thai gibi işe yarar bir şeyler öğrenmemi söyledi ama ben *Streetfighter* oyunundaki Chung Li gibi Taekwondo yapmak istedim.

Dante bunun aptalca olduğunu söyledi ama ben kararlıydım, bu yüzden Emilio'yu bana paranın satın alabileceği en iyi antrenörü bulmakla görevlendirdi.

Temel siyah kuşak almak için hâlâ önümde uzun bir yol var - en az iki yıl daha. Ama inkar edilemez bir şekilde eskisinden çok daha hızlı ve güçlüyüm.

Dante'yle tanışmadan önce spordan anladığım bazen parkta gezinmek ya da çöpü dışarı çıkarmaktı.

Ama şimdi kendimi güçlü hissediyorum. Hazırlıklı. Endişe, korku hâlâ var ama beni dondurmuyor, itiyor.

Dante, Alessio'yla birlikte beni bahçeye kadar takip ederken, "Evet, hanımefendi," diye cevap veriyor.

Bu noktadan sonra işler hızla ilerlemeye başlıyor.

Dante'nin iyi eğitilmiş muhafızlarının yardımıyla durumu hızla kontrol altına alıyoruz.

Kimse konuşmuyor.

Kimse sorulara cevap vermiyor.

İstilacılar müthiş bir mücadele verdiler.

Ama bizim teslim olmaya niyetimiz yok.

Charlie'nin Melekleri ekibi gibi, kalanların dışarı çıkmasına yardım ediyoruz.

Ama artık çok geç; olan oldu.

Etrafımızda sandalyeler dağılmış, çoğu kırılmış ve neredeyse hepsi devrilmiş halde duruyordu. Yeminleri okurken bizi örtmesi gereken kemer bile

Haftalardır üzerinde çalışıyordum, kökünden sökülmiş yan yatıyor.

Bir de insan katliamı var.

Aman Tanrım.

Gürültülü, delici bir feryat aniden kaosu yarıyor ve kalbim küt küt atarak etrafımda dönüyorum.

Bu Carlo.

Sağda, ses kabininin yanında.

Çimlere yayılmış, göğsünü tutuyor, bir zamanlar beyaz olan gömleğinin üzerinde kan lekesi büyüyor.

Ona doğru koştum, bir muhafızın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Geçmişteki farklılıklarımıza rağmen, Dante'nin adamlarını sevmeye başladım. Özellikle Carlo, yumuşak kalbi ve telefonunda Dante bakmadığı zamanlarda bana gösterdiği kedi memleri koleksiyonuyla.

"Carlo?" Fısıldayarak elini göğsünden dikkatlice kaldırıp yarasını inceliyorum. Bunu yaptığım anda, kan bir anda fışkırdı.

ve midem çalkalanıyor.

Durum korktuğumdan da kötü.

Bir kurşun göğsünün derinliklerine saplanmış; hızla ölüyor.

Çarpık gülüşlü siyah saçlı adam konuşmaya çalışıyor ama ağzından çıkan tek şey mırıldanmak. Vücudu şiddetle titriyor.

"Şşş, Carlo. İyi olacaksın... *Dante!*" Sesim panikten titreyerek çığlık atıyorum.

Carlo'yu sıkıca kavriyorum, onu rahatlatmaya çalışıyorum, her ne kadar düzgün bir şekilde tutamayacak kadar büyük olsa da. Ama elimden geleni yapıyorum, kollarımı uzanabildiğim kadar ona doluyorum.

"Bayan..." diye başlıyor ama kelime dudaklarında ölüyor.

Göğsünün kanla ıslanmış ellerimin altında son bir kez yükselişini ve ardından düşüşünü dehşet içinde izliyorum.

"Tanrım, Carlo, lütfen. Benimle kal," diye yalvarıyorum, ellerim onun kanıyla kayganlaşmış halde onu sarsıyorum. "Benimle kal, lütfen, lütfen."

Ama çoktan gitmişti, gözlerinden hayat akıyordu.

Dante ve Alessio bana ulaştığında, Carlo cansız, kaskatı kesilmiş, avucumun içindeydi.

"Hayır! Hayır! Hayır!" Vücudunu yumruklarımla döverken tekrarlamaya devam ediyorum, bir daha asla tepki vermeyeceği bir tepki, *herhangi bir* tepki ortaya çıkarmaya çalışıyorum.

Ama sessizlikten başka bir şey yok.

Başımı eğip kanlı ellerimle yaşlı gözlerimi silerken dünya başıma yıkılıyor.

Lütfen, Carlo, lütfen...

Dante arkama çömeliyor, güçlü kollarını titreyen bedenime dolayarak beni tek bir yumuşak hareketle yerden kaldırıyor. Sanki bir çocuktan daha ağır değilmişim gibi.

Direnmedim, gücüm artık tükenmişti.

Yenilmiş bir halde, kanlı ellerimi bir daha asla beyaz olmayacak harap gelinliğe siliyorum.

"Lanet olası pislikler!" Gözyaşlarımdan arasında bağıriyorum, gözlerimi yerdeki hareketsiz cesetten ayıramıyorum.

Carlo gerçekten ölmemiştir, değil mi?

Değil mi?

Ama öldü.

Dante'nin göğsüne doğru ağlıyorum, kollarında titriyorum, kendimi daha fazla tutamıyorum.

Düğün günümün böyle geçmemesi gerekiyordu.

"Hadi, *Tesoro*." Dante'nin sesi yumuşak, beni bir bebek gibi kucağına alıyor ve hiçbir yarası yokmuş gibi eve taşıyor.

"Umarım hak ettiğini bulursun," demişti kardeşim birkaç ay önceki iyi niyetli düğün davetiyeme cevaben.

Sanırım hak ettiğim şey buydu.

"Senin gibi insanlar mutlu olamaz Danica."

Yüksek sesle burnumu çekerek gözlerimi kapatıp Dante'nin beni saran kollarına odaklanıyorum, misk kokulu kolonyasının kokusu artık ter ve barutla karışmış, beni eşikten geçirmesi gerektiği gibi karısı olarak değil, nişanlısı olarak geçiriyor.

Hepsi bir hiç uğrunaydı.

Aftermath

(DANTE)

Kafatasımın dibindeki zonklama her hareketimde daha da şiddetleniyor.

Şimdi olmaz, vücuduma emrediyorum. *Sana ihtiyacı var.*

O pislik o kurşun boruyla bana gerçekten bir numara yaptı.

Adrenalinin etkisi geçtikçe, acı yavaş yavaş yerini alıyor ve vücuduma yayılıyor.

Ama beni alt etmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Boynuma aldığım darbeden çok daha kötülerini atlattım. Şu anda mesele ben değilim.

Ben Danica'nın vücudundaki kiri yavaşça yıkarken, o banyoda oturmuş, kıpırdamadan, sözsüz bir şekilde önüne bakarken kalbim bugün yüzüncü kez kırılıyor. Genelde beni yıkayan o olur ama bugün *olağan* bir şey yok.

Küvetin yanında, bir zamanlar güzel olan (şimdi tamamen mahvolmuş) gelinliği beyaz fayansların üzerine atılmış, yırtık kumaşı ömür boyu lekeleyen öfkeli kan izleri duruyor. Carlo'nun kanı. *Hay sikeyim.*

O amcıklar!

Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor.

Her şey çok hızlı oldu.

Yanlış düğünü mahvettiler.

Her biri bu dünyadan silinene kadar rahat etmeyeceğim, sessizce yemin ediyorum.

Sonra görüşürüz.

Ama şimdilik öncelikli odağım Kraliçem.

Yavaşça Danica'nın başının yan tarafını öpüyorum ve süngeri sırtında yatıştırıcı olduğunu umduğum bir şekilde gezdiriyorum. "İyi misin, *Tesoro?*" Onu yukarı taşıdığımdan beri bu soruyu 17 kez sormuş olmalıyım.

"İyiyim," diye mırıldanıyor Danica, düşünceleri onu hâlâ uzakta, mesafeli tutuyor.

O pislikler saygısızca kurdukları pusuyla her şeyi mahvetmeselerdi şimdiye kadar karım olurdu.

Yine de bu sadece bir formalite - benim zihnimde Danica zaten benim, tamamen benim, sonsuza kadar ve her zaman, günlerimizin sonuna kadar. Bunu kanıtlamak için bir kağıt parçasına ihtiyacım yok.

Ama o bir düğünü hak ediyor. Sadece en iyisini hak ediyor. Ve en iyisi bu kadar kan içermiyor.

"O adamları yakalayacağım, merak etme," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum, sırf bir şey söylemiş olmak için bir şeyler söylüyorum. Ama bu sözler ikimizi de pek rahatlatmıyor.

Danica gözünü kırpıyor, sadece duvara bakıyor. "Evet..."

"Bugün gerçekten iyi iş çıkardın," diye tekrar deniyorum, "Seninle gurur duyuyorum, sevgilim."

Hiçbir şey, sadece dikkati dağılmış bir "Hmm."

"Bana bak, *Tesoro*." Yüzünü kendime doğru eğiyorum, parmağımı çenesinin altına koyup bakışlarını kendime kilitliyorum.

Danica'yı bu kadar itaatkâr görmek garip geliyor; aramızdaki dinamik böyle işlemiyor. Ama bunun bir al-ver olduğunu biliyorum; her zaman güçlü olan o olmak zorunda değil. Hayatımı onu, Kraliçemi korumak için harcayacağım.

"Bunu düzelteceğiz, söz veriyorum."

Danica sadece başını sallıyor ve ben de bir zamanlar mükemmel olan saçlarının dağınık bir tutamını yüzünden okşayarak alnından nazikçe öpüyorum.

Kollarımı her kaldırdığımda acı daha da artıyor. Ama onu bastırıyorum.

Yüzüne odaklanıyorum, onun varlığını beni dibe çekmekle tehdit eden karanlığa karşı dayanak noktası olarak kullanıyorum.

Danica aniden başını kaldırıyor, gözleri kocaman, "Biscotti?" diye soruyor paniklemiş bir sesle.

"O iyi. Alessio ona ödül maması verdi ve kulübesine götürdü; endişelenme," diye onu rahatlatıyorum. "Kulübesi" bizimkinin hemen yanındaki kendi odasıydı; gerçekten de şımarık bir yavru.

"Tamam." Tekrar banyoya dalıyor, konsantrasyonu dağılıyor.

"Hadi seni temizleyelim."

Süngerini yavaşça göğsünün üzerinde gezdiriyorum, göğüslerini sabunlu baloncuklarla kaplıyorum. Bu sonunda ondan bir tepki almamı sağladı.

Danica'nın nefesi kesiliyor, meme uçlarından birini parmaklarımın arasında yuvarlayıp küçük bir tepe haline getirirken dudakları "O" şeklinde patlıyor.

Gülümsüyorum. "Tamam, seni kurulama zamanı. Bu kirli çorbanın içinde yeterince oturdun." Bu yorum ondan zayıf bir gülümseme almayı başardı ama bu da bir şeydir, kabul ediyorum.

Gelinimin önünde diz çökerek, bulabildiğim en kabarık beyaz havluyla onu yavaşça aşağıdan yukarıya doğru kuruluyorum ve her santimini kapladığımdan emin oluyorum.

"Bırak seninle ben ilgileneyim," diyebiliyorum, oda dönerken ve kendi sesim çok uzaklardan gelirken bile. Şimdi her şey acıyor ama görmesine izin vermeyeceğim. Bugün yeterince acı gördü. Endişelenmesini istemiyorum.

Kalçalarını ayırıp aralarını kuruladığımda Danica usulca mırıldanıyor, dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde dizleri hafifçe bükülüyor.

Danica kaşlarını çatarak, "Bir şeyleri kurutman gerekiyor, ıslatman değil," diyor. *İşte orada, hadi. Bana geri dön...*

"Böyle bir söz vermedim," diye sırtarak cevap veriyorum ve amının dudaklarına sıkıca bir öpücük konduruyorum.

Havluyla daha yukarı çıkarken beni durdurmuyor, sadece o muhteşem göğüslerin etrafında tekrar oyalanmak için.

Danica sonunda kuruduğunda, en azından dışı kuruduğunda, onu yumuşak bir bornoza sarıyorum ve tekrar kucağıma alıyorum.

Onu kaldırırken görüşüm bulanıklaşıyor, omurgamda şimşekler çakıyor. Çenemi sıkıyor, kollarımın nasıl titremek istediklerine ihanet etmemelerini diliyorum.

"Yürüyeblirim, biliyorsun," diyor ama yine de kolunu boynuma doluyor ve başını omzuma yaslıyor.

"Yapabileceğini biliyorum," diyorum, bulmam gerekmeyen bir bahane bulma zahmetine girmeden.

Bugün çok dağınık geçti.

Elbette tüm bu ölüm ve yıkıma alışkınım ama Danica'yı elimden geldiğince bu dünyadan uzak tutmaya çalışıyordum. Tanıştığımızdan beri şiddetten payına düşeni aldı ama Carlo'nun onun kucağında ölmesi hafızasına kazınmasını istediğim bir şey değildi.

Lanet olası pislikler. Bunu ödeyeceksiniz.

Odamıza girdiğimizde, bıraktığımızdan farklı görünüyordu. Danica'yı nazikçe yatağa yerleştirirken Alessio beni kocaman bir sırıtışla karşılıyor.

"Peki ya bu?" Şifonyerin üzerindeki dev pasta dilimine ve şampanya bardaklarına bakarak soruyorum. Düğün pastamızın en üst katı, küçük figürler hala kremanın içinde duruyor - gelin omzunun üzerinden damatla birlikte. İtiraf etmeliyim ki çok şirin. Danica özel olarak yaptırmıştı. *Ne israf ama.*

"Düğünün biraz tadını çıkarabiliriz diye düşündüm. Tamamen boşa gitmesi için bir sebep yok." Vegas aşkım sırıtıyor ve güçlü kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor. Sarılmak iyi hissettiriyor, özellikle de bu günden sonra. Belki yeterince sıkarsa, parçaları tekrar bir araya getirebilir, dönmeyi durdurabilir.

Sonunda ayrıldığımızda, Alessio yatakta Danica'nın yanına oturuyor. "Ne diyorsun, *cara mia*?"

"Çok, çok yorgunum," diyor yumuşak bir sesle, iç çekerken.

Saçlarını tatlı tatlı okşuyor, uzun ve zarif parmaklarını saç örgülerini çözmek için saçlarının arasında gezdiriyor. O şeyin nasıl çalıştığını bilmemin imkânı yok; bunu halletmiş olmasına sevindim.

"Biraz kestirmelisin. Uzun bir gün oldu," diye öneriyorum.

Danica yavaşça başını sallıyor, yorganı göğsünün üzerine doğru çekip koruyor. İtiraz bile etmiyor, Danica'ya hiç yakışmıyor.

Onu böyle yenilmiş görmek çok zor.

Duvarda bir delik açmamak için çok çaba sarf etmem gerekiyor. Bunun yerine yumruklarımı sıkıyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

"Tatlı tatlı uyu," diyorum ona, elim Alessio'nun omzundayken onu öpmek için eğilerek. Ama o çoktan uykuya dalmış, hafifçe horluyor.

"Senin sıran," diyor Alessio ve ben ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum.

"Son zamanlarda kendini gördün mü bilmiyorum Don Fera, ama senin de temizlenmeye ihtiyacın olduğu kesin."

Yere baktım. Haklıydı. Smokinim dağılmış ve kirlenmiş, pantolonum yandan yırtılmış... ve gömleğim Carlo'nun kanıyla kaplanmış. Halimi fark etmemiştim bile. Ana odağım mide bulantısına, beni ele geçiren acıya teslim olmamaktı.

"Haklısın." Çamurlu ayakkabılarımı tekmeleyerek iç çektim. "Bu arada sen de daha iyi görünüyorsun."

"Doğru, çok doğru." Alessio elimi tutmadan önce Danica'ya alnından bir öpücük daha veriyor. "Gel o zaman."

Danica'ya dönüp bakıyorum ama o çok uzaklarda, Hayal Ülkesi'nde.

"O iyi. Gel hadi," diye beni cesaretlendiriyor ve Danica'yı birkaç dakika önce yıkadığım banyo odasına doğru sürüklüyor.

Omuzlarımdan göğsüme doğru inen ağır bir iç çekişle, Alessio duşu açarken ben küvetin kenarına oturuyorum.

En süslü aksesuarlarla donatılmış devasa bir duşakabin. Danica resmen taşındığından beri ev epeyce yenilendi. Dekorasyona ya da modern mobilyalara hiç önem vermedim ama Danica yavaş yavaş kalemizi babamın eski kalesinden güzel ve zevkli bir eve dönüştürdü. Duş bankı onun fikriydi.

Alessio gömleğini başının üzerine geçirdi ve sarılmak için yanıma geldi. Başımı onun karın kaslarına yaslıyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken yavaşça nefes veriyorum.

"Burada olmana sevindim," diyorum ona ve Alessio çimenlerle dolu saçlarımin tepesini öpüyor.

"Ben de öyle. Boynun nasıl?" diye soruyor, omzumun üstündeki sıcak noktaya hafifçe dokunarak.

Dişlerimin arasından tıslayarak ırkiliyorum. "O kadar kötü mü?"

Alessio soruyor.

"İyiyim," diye homurdanıyorum. Fiziksel acı uzun zaman önce bastırmayı, görmezden gelmeyi öğrendiğim bir şey. Katlanmayı.

Babam bana kemeriyle vururken "*Erkek ol, amcık*," diye bağıırdı, sırtımdan kan akana kadar tekrar tekrar. "*Daha güçlü olmalısın*," derdi bana, 10 yaşındaki kırık bedenimi arka bahçede, soğukta bırakıp giderken sesi hayal kırıklığıyla kalınlaşırdı.

Beni almaya gelen hep Emilio olurdu, şimdi sırtımın her yerinde küçük yara izleri oluşturan kesikleri tedavi ederdi, dövmeli çizgilerin arasında dolaşırdı.

Alessio parmaklarını yanağımda gezdiriyor ve beni uzun zamandır düşünmediğim o berbat anıdan kurtarıyor.

"Benim için güçlü olmana gerek yok, Dante. Ben koca adamım. Ağrı kesicilerini nerede saklıyorsun?" diye soruyor, sert ses tonuyla tartışmaya gelmediğini belli ediyor.

Lavabonun altındaki dolabı gösteriyorum ve çimen lekeli pantolonlu bronzlaşmış tanrı bana iki hap getiriyor, onları yutmamı izliyor.

"Şimdi mutlu musun *anne*?" Alaycı bir tavırla soruyorum ve Alessio bu yorumu duymazdan gelerek gözlerini deviriyor.

"Gel, temizlenelim. Bu kadar kirli yatağa giremeyiz." Alessio gömleğimin düğmelerini açıyor, düşün buharı etrafımızdaki alanı buğulandırırken beni katman katman soyuyor.

Ona izin veriyorum, bedenimde hiç mücadele kalmadı.

Bir gün için yeterince güçlüydüm.

Genellikle yakamı çıkaran Danica olur ama bugün normal bir gün değil ve Alessio'nun yakamı çıkarıp kuru kalması için lavabonun üzerine düzgünce yerleştirmesine aldırmayacağını biliyorum. Artık boynumda olmaması, o tanıdık tutuşunu özlemek her zaman bir an için garip hissettiriyor.

İkimiz de çıplak olduğumuzda, kollarını açıyor ve ben de düzgün bir sarılma için ayağa kalkıyorum, ikimiz de sadece birbirimize sarılıyoruz, tene tene.

İçime tanıdık bir rahatlık çöküyor, ama aynı zamanda bir şehvet sızısı. Aletim davetsiz bir şekilde kalkıyor.

İki yıl önce bana Metres-Kraliçe'm ve Don Santoro'yla sonsuza dek mutlu yaşayacağımı söyleseydiniz, bu saçma fikre gülerdim.

Heck, iki yıl önce, Alessio Santoro'yu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm, onun tarafından özgürce sikişmeme ve sikilmeme izin verilmesini bir kenara bırakın.

Ama çok şey değişti, özellikle de ben. Ve Danica bu yolculuğun her adımında yanımdaydı, elimi tuttu, bana destek oldu, beni çılgınca bir şehvetle çılgına çevirdi.

Her şey çok mükemmeldi.

...Ve şimdi mahvoldu.

"Onları alacağız, merak etme," diyor Alessio, düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi alnını benimkine bastırarak.

Gözlerimi kapatıyorum. "Biliyorum. Keşke her şey farklı olsaydı. Danica bunu hak etmiyor."

"Sen de hak etmiyorsun, *amore mio*. Bunu düzelteceğiz. Ama şu anda bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok, o yüzden bu durumu en iyi şekilde değerlendirelim."

"Biliyorum, biliyorum." İki elimi yüzüne koyup onu bir öpücüğün içine çektim. "En azından sonunda buradasın. Bizi ziyaret etmen yeterince uzun sürdü."

"Vegas kimseyi beklemez; benim yapacak işlerim var," diye sırtarak cevap veriyor Alessio ve beni hararetle öpüyor.

"Senin de burada yapacak işlerin var." "Kelime oyunu mu yapıyorsun?"

"Asla. Gel, suyu boşa harcıyoruz." Kendimi onun kucağından çekiyorum ve çok sıcak akıntıya girip tenimi kavurmasına izin veriyorum. Boyun kaslarıma iyi geliyor, beni aşağı çekmekle tehdit eden gerginliğin bir kısmını hafifletiyor.

Alessio da beni takip ediyor, su vücuduna sıçrayınca ırkılıyor. Sıcak suyu biraz kısıyor - muhtemelen en iyisi bu.

"Bütün günün boşa gitmesine gerek yok." Alessio sikime uzanıyor ve anında canlanıyor.

Tabii ki, ben zaten sertim.

Vücudum üzerinde her zaman böyle bir etkisi var gibi görünüyor.

Aşağıya bir bakış, heyecanlanan tek kişinin ben olmadığımı doğruluyor.

Ne kadar güzel bir horoz.

"Hmm," Alessio sikimi tam sertlikte avuçlarken daha yüksek sesle inliyorum. Kollarımı sırtına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, o bana mastürbasyon yaparken onu umutsuzca öpüyorum.

Yaşadığımız gün için hoş bir dikkat dağıtıcı.

Onun kendi ereksiyon öğütür karşı
benim mide, çaresiz sürtünme için.

Onu sertleştirmeye bayılıyorum.

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" Alessio baştan çıkarıcı bir şekilde kulağımı ısıırıyor, ben de gülümseyerek şakacı bir şekilde kışına şaplak atıyorum.

"Sadece sorabilirdin." Uzun aletini elime alıyorum, dudaklarındaki iniltiyi öperken ucunu sıkıyorum.

"Az önce yaptım," diyor Alessio soluk soluğa.

Hızlı nefesler arasında aç öpücüklerle, düşün sıcak yağmuru altında nefes nefese kalana kadar birbirimizi okşayarak tamamlıyoruz, dölllerimiz giderden sızarken birbirimize sarılıyoruz.

Oh, tatlı rahatlama.

O beni izin için yalvartmıyor, ben de hiç izin istemiyorum - sadece Danica benim zevkime sahip oluyor. Alessio ile eşitiz, her yönden eşleşiyoruz, Don Don'a karşı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, bir süre daha birbirimize sarıldığımızda kalbim çok hızlı atıyor.

Belki de her şey kaybolmamıştır.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kazığa oturtulmuş

(DANICA)

Gözlerimi irkilerek açtım.

"Ne oluyor lan?" Etrafımı anlamaya çalışarak soruyorum.

İki ya n ı m a dikilmiş olan Dons'larım derimi keke benzeyen bir şeyle kaplıyorlar.

Çıldırılmışlar mı?

Çırılçıplak ve çikolataya bulanmış bu çocuklar görülmeye değer bir manzara oluşturuyor.

Uykulu zihnim bunu nasıl değerlendireceğini bilemiyor.

Bu bir rüya mı?

Bütün düğün bir rüya mıydı?

Yorgun bedenimdeki ağrı bana hiçbir şeyin rüya olmadığını ya da **o l m a d ı ğ ı n ı** hatırlatıyor. Bir düğünün en büyük başarısızlığı gerçekten de yaşandı.

Bunu hazmetmek çok zor; çok erken.

İç çekerek görüntüyü kapattım ve beynimin arka odalarından birinde bölümlere ayırdım. *Şimdi olmaz.*

Bunun yerine, zihnimi etrafımdaki saçma kaosa zorluyorum.

Dinlendirici uykum buraya kadarmış.

Yine de bu ikisine kızmak imkânsız, hele ki gülümseyen yüzleri önceki kasvetten sonra hoş bir değişiklikken.

"Hey, sen." Dante'nin beni böyle yapışkan öpücüklerle şımartması, uyanmaya alışabileceğim bir şey. Tadı şampanya ve çikolata gibi.

Bornozum üzerimde açık duruyor, tıpkı tenim gibi kek ve kırıntılarla kaplı. Banyo iyi geldi.

"Bütün eğlenceyi kaçırıyorsun, *cara mia*. Sadece bir geceliğine buradayım..." Alessio karnıma daha fazla pasta kreması sürerken açıklıyor.

Beklenmedik bir şekilde soğuk.

Ama bu duyguyu çok uzun süre düşünemiyorum.

Dante aniden göğsümdeki keki yalayıp meme ucumu dişlerinin arasına hapsedince yüksek sesle nefes alıyorum.

Kalçalarımın arasındaki şehvet anında alevleniyor ve son uyku mahmurluğumu da üzerimden silkeliyor.

"Güzel bir pastayı ziyan edemeyiz," diye açıklıyor Alessio, sanki ölüm ve yıkımla geçen bir günün ardından yatakta doğaçlama bir pasta kavgası yapmak dünyanın en normal şeyiymiş gibi.

Yatağın başucundaki katledilmiş, yarısından fazlası kırıntıya dönüşmüş pastaya bakarak, "Kesinlikle ziyan ediyorsun gibi görünüyor," diye karşılık veriyorum. Mutlu çift heykelciği hiçbir yerde görünmüyor.

Alessio cevap vermiyor. Sadece uzun parmaklarını çikolatanın içine sokup bir parça daha koparıyor.

Yüzünde sinsi bir sırıtişla bacaklarımı ayırıyor, keki amıma doğru sürüklüyor, merkezimden uzuvlarıma doğru ürperten bir hareketle tenime bulaştırıyor.

Joker eğilip amımdaki kek kırıntılarını yalamaya başladığında nefesim boğazımda düğümleniyor ve aç bir hayvan gibi kalçalarımı birbirinden daha da ayırıyor.

Aman Tanrım! Uyarılma kemiklerimi gıcırdatıyor, karnımda bir şehvet çırpıntısı uyandırıyor. Bu adamın diliyle yapabileceği şeyler!

Alessio çikolatanın son lokması da bittikten sonra uzun süre devam ediyor, şehvetle mırıldanana kadar diliyle klitorisimle alay ediyor, kalçalarım görünmez bir kukla ustası tarafından kontrol ediliyormuş gibi ona doğru eğiliyor.

Dante meme uçlarımı uyandırmak için üzerine düşeni yapıyor, küçük çakıl taşları acı verecek kadar sert bir şekilde derimden çıkana kadar onlarla alay ediyor. İyi bir çocuk gibi emiyor, ısıyor ve dudaklarımdan inilti dökülene kadar yalıyor, bir çeşme taşıyor.

Artık hiç uykum yok, sadece azgınım, çok azgınım.

Arzu diğer her şeyi gölgede bırakıyor, endişelerimi bir anlığına kafamın arkasında sadece dırdır eden bir hisse indiriyor.

Alessio parmaklarından birini amımın içine sokuyor, sonra ikisini ve zevk arttıkça çözülüyorum, bu duvarlar arasında var olandan başka her türlü gerçekliği unutuyorum.

Alessio'nun parmakları içimdeki ritmi hızlandırdıkça inlemelerim hızlanıyor, dikkatimi içimde kıvılcımlanan elektrik hissine odaklıyorum.

Vücudum boyunca.

İyi uyum sağlamış bir takım gibi, Dons'larım beni orgazma ulaştırıyor, nefes nefese bir karmaşa haline gelene kadar şiddetli sarsıntılar ve çığlıklarla vücudumdan doruk noktasını çekiyor, sadece bir şeye tutunmak için yapışkan çarşaflara umutsuzca tutunuyorum.

Damarlarımda bir elektrik ateşi gibi dalgalanan zevk dalgasını sürmeye çalışırken göğsüm bir aşağı bir yukarı inip kalkıyor.

Bırakıyorum, dalganın içine batıyorum, gerçekliği mutluluğa dönüştürmesine izin veriyorum. Buna tahmin ettiğimden daha fazla ihtiyacım vardı.

"Lanet olsun," diye soluk soluğa bağıriyorum, orgazmımın acısı nihayet gözlerimi tekrar açmama yetecek kadar azaldığında.

Çocuklar pastaya bulanmış çıplak vücutlarıyla yanımda oturmuş, dikkatle beni izliyorlardı.

"Bu Alessio'nun fikriydi." Dante omuz silkiyor, suçu başkasına atıyor.

"Biraz stres atmak her zaman iyi bir fikirdir, değil mi?" Onu kendime doğru çekerken Alessio sırtıyor.

"Uyuyordum," diyorum onu dağınık bir şekilde öperken, dudaklarından damlayan dölün, pastanın ve arzunun tadını çıkarırken.

"Daha sonra uyumak için bolca vaktin olacak, *Cara*. Bu gece kutlama yapacağız." Alnıma şefkatle bir öpücük konduruyor ve ben de kendimi birçok kez içinde kaybettığım o yoğun kehribar havuzlara bakıyorum.

İç çekiyorum. "Kutlayacak ne var ki? Her şey karmakarışık." Omuzlarıma çöken ağırlık yine havayı bozmakla tehdit ediyor.

"Şimdilik," diyor Dante, başımın yanını öperek. "Ama başka bir plan yapabiliriz-"

Sözünü kesiyorum. "Hayır, şimdi bunu düşünmek istemiyorum.

Lütfen." "Tabii ki. Şampanya?" Dante neyse ki konuyu değiştiriyor, anı kurtarmak.

"Vakit geldi!" Alessio şampanya konusunda benden çok daha heyecanlı ama çıplak tanrı gibi adamın zahmetsiz bir zarafetle şişeyi açmasını izlemek hoşuma gidiyor.

Mantar büyük bir gürültüyle tavana fırlıyor ve Alessio fışkıran sıvının dökülmesini önlemek için dudaklarını hızla şişenin etrafına sarıyor.

Şişeyi bana uzattığında büyük bir yudum alıyorum, baloncuklar burnumu gıdıkladığında neredeyse boğuluyordum. Bir damla çenemden aşağı akıyor ve Dante susamış bir avcı gibi onu boynumdan yalıyor.

Elimde şampanya, kirli bornozumu çıkarıp çıplaklığıyla erkeklere katılıyorum.

Her yudumda hafiflediğimi hissediyorum.

İlk şişeyi yatakta içiyoruz, ikincisini ise Alessio'nun bu durum için *mükemmel* olduğunda ısrar ettiği bir çalma listesiyle odada çıplak dans ederek içiyoruz.

Adamlar benden çok daha uzun; beni aralarına sıkıştırdıklarında göğüslerinin arasında cüce kalıyorum - bu bana büyük keyif veren bir hareket. Özellikle de ereksiyonlarının karın kaslarıma battığını hissetmek, çok sert, çok hazır.

Solumda Alessio ve sağımda Dante, her avucuma bir penis alıyorum, önce sevgili damadımı, sonra sevgilimi öperken onları tenime, birbirlerine sürüyorum, ikisi de şehvetten çıldırana kadar inlemelerini yudumluyorum.

Peki ya ben? Islak olduğumu biliyorum, hem de çok ıslak. Her ihtiyacınızı karşılamaya hazır iki İtalyan tanrısıyla birlikte olmayı kim istemez ki?

Bir kolumu Dante'nin boynuna dolayarak, kulağına fısıldamak için kendimi yukarı çekiyorum. "Seni içimde istiyorum, evlat." Elimde, siki sadece bu öneriyle bile titriyor.

Dante'nin nefesi kesiliyor, sesi zar zor duyuluyor, "Herhangi bir gün."

Alessio'ya bakıyorum, o da bana sırıtır ve ekliyorum, "İkiniz de."

"Umarım yeterince kayganlaştırıcınız vardır," diyor Vegas Jokeri kendinden emin bir şekilde, elimdeki sikine bakarak.

Haklı; daha fazla kayganlaştırıcıya ihtiyacımız olacak - oldukça büyük. Dante kadar büyük değil ama yine de büyük -özellikle arka girişime göre.

Ama bu ilk kez olmuyor ve Alessio onun etrafında nasıl rahatlayacağımı, her şeyini nasıl alacağımı biliyor.

Bana ilk kez arkadan girmesi çok rahatsız ediciydi ve hala onu diğer girişte tercih ediyorum, ama ikisinin de aynı anda içeride olmasıyla ilgili inanılmaz bir şey var. Kendimi güçlü bir Tanrıça gibi hissettiriyor!

Dante'yi yatağa itiyorum ve o da hiç direnmiyor, ben nereye götürürsem oraya gidiyor. Gözlerimi onunkilere kilitleyerek önünde diz çöküyorum.

Her zaman önümde diz çöktüğü gibi. Ama hiç de aynı değil, çünkü güç hala benim.

Baştan çıkarıcı bir şekilde, dudaklarımı hassas ucunun etrafına kapatıyorum, onu emerken yavaşça horozunu tam sertliğe kadar alay ediyorum.

Dante inliyor, ben derisindeki pre-cum'u yalarken dilimin altında titriyor.

Yeterince sertleştiğinden emin olduğumda yatağa tırmanıyorum ve şimdiye kadar kocam olması gereken nişanlığımın üzerinde gezinirken dağınık bir öpücük çalıyorum.

Göz kapaklarını öpüyorum. "Hey, sen."

"*Tesoro.*" Dante gülümsüyor, iki eli de metale çekilmiş mıknatıslar gibi göğüslerimin üzerinde.

Gözlerimi kısarak ona tam olarak ne beklemesi gerektiğini söylüyorum, "Seni unutulana kadar becereceğim, hazır mısın?"

Dante'nin nefesi kesiliyor; bu çok açık. "Seninim," diye fısıldıyor. "Tören olsun ya da olmasın."

"Ve sen de benimsin," diye onaylıyorum alnındaki bir bukleyi şefkatle okşarken. "Şimdi, kıpırdama, Don Fera. İzinsiz gelmek yok, tamam mı?"

Dante başını sallıyor ve ben de vücudumu yeniden konumlandırıyorum, böylece siki girişime dayanıyor, çok yakın.

Sadece onu kızdırmak için, onu içime yönlendirmeden önce ucunu ıslaklığımda birkaç kez sürüklüyorum, kendimi onun uzunluğuna dayıyorum.

Tanrım, çok iyi hissettiriyor.

Tanıdık.

Yuvamda.

Mükemmel şekil ve uyum.

Benim için yapılmış.

Yukarıdakilerin her biri ve hepsi.

Alt dudağımı ısırarak, zevk inlemelerinin serbestçe akmasına izin veriyorum. Çığlıklarımı bastırmayı bir an bile düşünmedim.

Beni kimin duyduğu umurumda değil. Şu anda umursadığım tek şey Dante'nin içimde ne kadar iyi hissettirdiği, dizlerim yatağa gömülürken kendimi yavaşça yukarı ve aşağı itiyorum, biri belinin iki yanında.

Beni tutup tenime masaj yaparken elleri göğüslerimden hiç ayrılmıyor.

Yüzümde hınzır bir sırıtışla, başladığım gibi aniden itişimi durduruyorum, Dante boşuna içime daha derine itmeye çalışırken yüksek sesli protestolara neden oluyor. Ama ikimiz de biliyoruz ki sorumlu olan o değil. Ben tekrar hareket etmeye başladığımda altımdaki Don rahatlamış bir şekilde iç çekiyor.

Yanımızda Alessio, erkek arkadaşının sikinin üzerinde zıplayan kalın kıcımın manzarasının tadını çıkarırken sikini yavaşça okşuyor.

Orada beni izlediğini bilmek şehvetimi çılgınlığa sürüklüyor.

Ama sevgili damadıma işkence etmeyi bitirmedim.

Dante'nin ne yapacağını görmek için hareketlerimi yavaşlatarak tekrar duruyorum.

"Lütfen, Danica..." Dante sızlanıyor, siki içimde dinleniyor, sıcak ve muhtaç. "Bir kalbin olsun," diye yalvarıyor.

Yaramazca sırıtıyorum ve eğilip onu öpüyorum. "Şu anda bir kalbin sana yardımı dokunmaz."

"Bu benim işaretim mi?" Alessio dudaklarımı Dante'ninkilerden çekip ikimizi de nefes nefese bıraktığımda soruyor.

"Kıçım senindir," diyorum Joker'e, dağınık bir öpücüğü kabul etmek için arkama yaslanarak.

"Bu kulağa hoş geliyor." Pozisyonunu almadan önce şakacı bir şekilde kıcıma şaplak atıyor.

Alessio'nun parmağı arka tarafımı bulup içeri dalmadan önce arka deliğimin etrafına soğuk kayganlaştırıcı sürerken yüksek sesle nefes alıyorum.

İstemsizce, parmağının etrafında sıkıca kenetleniyorum.

Kıçımı okşuyor, beni rahatlatmaya çalışıyor. "Nefes al, *cara*," diyor Alessio ve ben Dante'nin gözlerine odaklanıyorum, ona kadar sayıyorum ve gerginlik gidene kadar baştan başlıyorum. Gözleri her zaman beni yeniden merkeze alıyor, bana hayranlıkla bakan o yoğun zümrüt havuzları - o benim sakinliğim, kayam.

"Bir tane daha içmeye hazır mısın?" Alessio soruyor, ben de başımla onaylıyorum.

Onun ikinci parmak uzanır Ben Hatta daha geniş
kadar Ben neredeyse rahatsız edici derecede dolu.

Neredeyse.

Alessio kıçımı parmaklarken rahatlamak için nefes aldığımda ilk acı çabucak geçiyor.

A l t ı m d a , Dante hâlâ kaya gibi sert ama yüzümü dikkatle izlerken özenle hareketsiz duruyor.

Alessio ensemi öpüyor, dudaklarına bir yol açmak için saçlarımı uzaklaştırıyor, kısa boyun tüylerimin yükselmesine ve tenimin çukurlaşmasına neden oluyor.

Joker hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarını çekiyor ve ben de kendimi ne kadar boş hissettiğimi unutmak için alt dudağımı ısıyorum.

Yine de bunun geçici olduğunu biliyorum.

Destek için parmaklarımı Dante'nin göğüs kıllarının arasından geçirerek bir sonraki bölüm için kendimi hazırlamaya çalışıyorum.

Alessio söz verdiği gibi daha fazla kayganlaştırıcı ekliyor ve parmaklarının az önce oynadığı yere sertliğini bastırıyor.

O hazır.

Ben de
hazırım.

Bir süre önce onunla prezervatif kullanmayı bırakmıştık, sadece onunla. Doğum kontrol yöntemim hâlâ işini yapıyor ve Alessio düzenli olarak test yaptırıyor. Bu ve diğer partnerleriyle her zaman korunacağına dair söz verdi.

Nefesimi tutuyorum ve Alessio'nun sikinin bana doğru bastırıldığı hissine odaklanıyorum.

Kesinlikle sığmayacak kadar büyük
görünüyor. Ama sığmadığını
biliyorum.

"Doldur beni, lütfen," diye inleyerek kıcımlı ona doğru itiyorum.

"Ne kadar da muhtaç bir kedicik." Alessio gülerek şakacı bir şekilde
p o p o m a şaplak atıyor. "Senin dileğin benim için emirdir. Rahatla,
cara."

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıp kıcıma odaklanıyorum. Alessio'yu almaya. Onun etrafında geriniyorum.

Elleri kalçalarımdayken, sonunda içeri itiyor, beni ağzına kadar dolduruyor ve sonra biraz daha.

Tanrım, acıyor.

Yumruklarımı Dante'nin göğüs kıllarının etrafında sıkıyorum, çekiştiriyorum, gözlerim hala sıkıca kapalı. Nazik okşamaları beni o ana hapsederken rahatlatıyor.

Ve sonra her şey bitiyor, acı, ilk rahatsızlık. Hepsi yerini en muhteşem zevke bırakıyor. Tanrım, iki taraftan da içine girmek.

Alessio boynumu öpüyor, ben bu hissin içinde rahatlatırken kulağıma teşvik edici sözler fısıldıyor. "İşte, hepsi bu kadar. Sen

beni çok iyi al," diyor, dudakları kürek kemiğime değerek tenimi öpücükleriyle şımartıyor.

Bir an için üçümüz öylece kalıyoruz - kenetlenmiş ama kıpırdamadan - Dante ve ben yataktayız, Alessio'nun ayakları arkamda yere sağlamca basmış.

Yalan söylemeyeceğim, ilk denediğimizde lojistiği anlamak için bu pozisyonu Google'da aramam gerekmişti ama artık iki taraftan kazığa oturtulmak o kadar da karmaşık değildi.

"Biriniz hareket edebilir mi artık?" Dante altımızdan yakınıyor ve ben gülümseyerek gözlerimi açıyorum.

"Neredeyse hazır," diye cevap veriyor Alessio, bir elini klitorisime doğru uzatıyor, diğeri hâlâ kalçamda.

Ama bu duyguya odaklanamıyorum. Çünkü Alessio sonunda hareket etmeye başlıyor, odanın dönmesine ve içimin ihtiyaçla kıvrılmasına neden olan derin, yavaş hareketlerle kıcıımı beceriyor.

Parmakları hassas tomurcuğumun etrafında dönerken nefes nefese kalıyorum, itişleriyle birlikte klitorisimi ovarken, kalçalarımın arasında başka bir orgazm oluşmaya başlıyor - mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha hızlı.

Karıncağın yayılırken "Siktir," diye törpülüyorum. Tenim anında alev alıyor!

Her yönden uyarılıyorum, bu şekilde uzun süre dayanabilmemin imkânı yok. Ama ben dayanmak istemiyorum.

Hayır, bu kanlı günden geriye kek kırıntıları ve dölden başka bir şey kalmayana kadar tamamen parçalanmak, unutulana kadar becerilmek istiyorum.

Unuttur beni, lütfen.

Harcandı

(DANTE)

Zevk içime işlerken, zihnimin bir kısmı sorularla dolup taşıyor.

Saldırı emrini kim verdi?

Neden şimdi?

Kafatasımın dibindeki zonklama nabzımla eşleşiyor-acı ve zevk, hangisinin hangisi olduğunu anlayamayana kadar birbirine karışıyor.

Ama burada, Kraliçem ve Vegas Jokerim arasında, neredeyse unutabilirim.

Neredeyse.

Düşüncelerim güvenlik protokollerine, değiştirmem gereken korumalara, savunmamızda bunun olmasına izin veren zayıflığa kayarken bedenim içgüdüsel olarak hareket ediyor.

"Dante, sevgilim..." Danica'nın öpücüğü beni şimdiye, bu ana geri çekti. Sadece Dante olmaya. Sadece onların olmaya.

Danica dizlerinin üzerinde kendini yukarı iterken çözülüyorum, acı verici şekilde sertleşmiş sikim sadece bir inç dışarı kayıyor. *Kahretsin, çok ıslak.*

İçinde bu kadar uzun süre hareketsiz kaldıktan sonra, boşalmaya bu kadar yakinken, bu kadar çaresizken, azıcık sürtünme beni çıldırtmaya yetiyor!

Alessio onu tekrar aşağı ittiğinde, hepimiz bir ağızdan inlerken onu sikimin üzerine fırlattığında daha da fazla.

Ne güzel bir manzara -Danica ve Alessio üzerimde geziniyor. Yüzlerine bakmayı seviyorum, özellikle de arzu, şehvet ve *ihtiyaçla* böylesine zarif bir şekilde kazınmışken.

Danica'nın göğüslerine uzanıyorum, Alessio'nun cezalandırıcı temposuyla üstümde zıplarken onları tutuyorum. Devrelerim hislerle alev alev yanıyor.

Aklımda boşalmak için duyduğum acıdan başka bir şey kalmadı.

Ama bu bana bağlı değil.

Onların merhametine kalmışım, vücudum yatağa yapışmış.

Kaldıraç yok.

Teslim olmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Bırakmak. Özgürlüğün içine memnuniyetle gömülüyorum.

Hepimizin ritmini bulması birkaç vuruş alıyor, ama herkesin hareketleri senkronize olduğunda, oda üç farklı kayıta homurdanma ve inleme senfonisiyle doluyor.

Vegas aşkım bana sırtıyor, uzun saçları omuzlarına dökülüyor ve Danica'nın hoşuna gidecek şekilde ona bir öpücük gönderiyorum.

Göğüs kıllarımı çekiştirerek onun için mırıldanmamı sağlıyor ve ben de bakışlarımı onunkilere kaydırıyorum.

İkimiz de onu doldururken herhangi bir şeye nasıl konsantre olabiliyor bilmiyorum ama Danica parmaklarını yavaşça meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor, sonra tutuyor ve sikimin üzerinde zıplamaya devam ederken tüm gücüyle büküyor.

Sonuç inanılmaz bir acı-zevk kombinasyonu oluyor ve beni neredeyse o anda uçurumun kenarına gönderiyor.

İçine boşalmamak için tüm konsantrasyonumu toplamam gerekiyor.

Yapamam, şimdi olmaz, izin almadan olmaz.

Dio mio!

Başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Vücudumdan başka bir şeye.

Danica'ya. Danica'ya odaklanıyorum. Bu açıdan, her açıdan muhteşem görünüyor. Fırtınadaki deniz fenerim. Çıpam.

Sağ kulağından başlayarak yavaşça aşağıya doğru tarıyorum, kendi vücudum kemiksiz, pelteye dönerken onun teninin tanıdık hatlarını izliyorum.

Tüm o eğitimler ve dövüş sporları yüzünden vücudu çok değişmiş. Doğal kıvrımları hâlâ yerinde, kalın poposu, çok sevdiğim kocaman göğüsleri ama karnı daha düz, kolları belirginleşiyor.

En sevdiğim kısmı kalçaları - hala her zamanki gibi kalınlar, ama şimdi daha kaslılar. Bazen onları boynumun etrafında hayal ediyorum, artık nefes alamayana kadar sıkıyorlar. Bu inanılmaz erotik bir düşünce, beni sertleştirmekte asla başarısız olmayan bir düşünce.

Kraliçemi her şekilde takdir ederim, ama yeni keşfettiği gücün ona ne kadar tatmin getirdiğini görmeyi seviyorum. Artan özgüveni heyecan verici.

"Daha hızlı. Beni daha hızlı becer, evlat," diyor Danica Alessio'ya, ona meydan okuyarak. Fazla teşvike ihtiyacı olduğundan değil.

Hiç vakit kaybetmeden cevap veriyor, "Memnuniyetle, *cara*."

Gelinim yüksek sesle bir uluma çıkarıyor, beni neredeyse çılgına çeviren en güzel ses.

Ve sonra beni çılgına çeviren bir şey yapıyor: Alessio ikimizi de başka bir varoluşsal düzlemde sikerken, ellerini boğazıma bir tasma gibi sarıyor, can havliyle tutunuyor, yanlarını sıkıyor.

Joker parmaklarını klitorisinin üzerinde hızlandırdığında, Danica'nın yüzü benimki kadar çaresizleşiyor.

Alt dudağını ısırdığını, tüylerinin diken diken oluşunu seviyorum...

Zaman, arka planda usulca çalan şarkılar ve doruğun eşiğindeki bedenlerin giderek artan çaresiz inlemeleriyle geçiyor.

Üçüncü şarkı başladığında, başımın belada olduğunu anladım. Sikim zonkluyor, patlamaya çok az kaldı.

"Lütfen!" Bu kelime sadece acil bir fısıltı, ama Danica gözlerimdeki yalvarmayı, yüzümdeki tanıdık çaresizliği görebiliyor.

"Gelmek istiyor musun aşkım?" diye soruyor cevabı bilmiyormuş gibi, yüzü sırıtıyor.

"Tutamıyorum," diyorum ona, çaresizliğimi titreyen sesimle ifade etmeye çalışarak.

"Bu ikimiz için de geçerli," diye ekliyor Alessio soluk soluğa nefesler arasında, itişlerinin ritmini yavaşlatarak.

Danica gülümsüyor. "Böyle devam edersen üç."

"Nereye boşalmamı istersin?" Alessio soruyor ve gelinimin yüzüne muzip bir ifade yerleşiyor.

"Memelerime, ikinize de," diye cevap veriyor hiç vakit kaybetmeden.

Alessio bana bir bakış fırlatıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Üç deyince," diye anons ediyor geri sayıma başlamadan önce.

Son sayı çaldığında hızla çekiliyor ve Danica sanki biri üzerine bir buz kovanı boşaltmış gibi soluk soluğa üzerime devriliyor.

Alessio kollarını Danica'ya arkadan dolamadan önce yavaşça uzanıyor ve onu damlayan sikimden zahmetsizce kaldırıyor.

Anında onun sıcaklığını özlüyorum. İkisinin de.

Ayağa kalkmak garip geliyor ve kendimi toparlamak için biraz zaman harcıyorum.

Biraz başım dönüyor ve ağrı kesicilere rağmen boynum ağrıyor ama hiçbir şey boşalma ihtiyacımın önüne geçemiyor. Dürtü beni tüketiyor. Tamamen.

Dünya dönmeyi bırakıp başımı kaldırdığımda, Alessio'nun da benim kadar sertleştiğini ve ucundan ön sperm sızdığını fark ediyorum. Hiç şaşırmadım.

Danica avuçlarını yukarı bakacak şekilde tutarak siklerimizi istiyor, biz de memnuniyetle yerine getirip ellerine yerleştiriyoruz. Bu, o güzel yüze kocaman bir sırıtış getirmekte asla başarısız olmayan bir ritüel.

Yatağın kenarına oturarak bizi siklerimizden tutup kendine çekiyor, sertliklerimizi göğsüne bastırarak hassas tenimizi hassas tenimize sürtüyor.

Alessio yüksek sesle inliyor ve ben de çok geride değilim.

Bu işte Danica'yla birlikteyiz, siklerimizi göğüs uçlarına, göğüslerinin üzerine sürterken bizi arzuyla çılgına çeviriyor, bir şekilde iki eliyle sabit bir ritim tutturuyor.

"Benim için boşalmaya hazır mısınız çocuklar?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyor Kraliçemiz, bakışlarını Alessio ve benim aramda gezdirerek. "İzniniz var," diye ekliyor ve ben beklentiyle ürperiyorum. Duymayı beklediğim o büyülü kelimeler. İzin. *Oh, Dio.*

Alessio'nun izne ihtiyacı olduğundan değil, ama Danica ne zaman talep etse kibarca bekliyor.

İkimiz de hevesle başımızı sallıyoruz, Danica kekten kabuk bağlamış, yorgun bedenlerimizden orgazmları sağarken ilkel inilti odayı dolduruyor. Çok uzun sürmüyor. Bir şarkıdan daha az.

Önce ben kenardan aşağı yuvarlanıyorum, Danica'nın güzel göğüslerinin üzerine fışkıran sperm ipleriyle vücudum rüzgârda savrulan bir kamış gibi sarsılıyor.

Alessio da peşimden geliyor ve Kraliçemizin tenindeki sperm sanatına katkıda bulunuyor.

"Güzel," diye teşvik ediyor Danica, biz onun pençesinde solurken bir saniye bile durmuyor, nefes nefese, çaresiz, tükenmiş, "Bana sahip olduğun her şeyi ver." Merhametle, aşırı uyarılma dayanılmaz hale gelmeden gitmemize izin veriyor.

Bakışlarını üzerimizde kilitli tutarak, dölünü tüm göğsüne, karın kaslarına bulaştırıyor, süt gibi teninde parlayan yapışkan bir karmaşaya karıştırıyor.

Kahretsin, çok sıcak!

Nefes nefese onu öpmek için uzanıyorum ve o da beni yatağa çekiyor, yapışkanlığı üzerime bulaştırıyor.

Danica güvenilir اساسını çıkarmak için başucu çekmecesine uzanırken Alessio da kucaklaşmamıza katılıyor.

"Kıpırdamayın," diyor bize, Alessio ve benim aramda tekrar uzanıyor, etten yapılmış bir hamak gibi kollarımıza sarılıyor, yapışkan bedenlerimiz ona bastırıyor.

Alessio ve ben hızlı nefeslerle izlerken, Danica asayı kalçalarının arasına uzatıp işi hepimizin yapabileceğinden daha hızlı bitiriyor.

Başını geriye atıyor ve muhteşem bir inilti odanın içinde dans ediyor.

Onu kendime çekerek derinden öpüyorum, iniltilerini yutuyorum, diğer elimle yavaş hareketlerle göğüslerine masaj yapıyorum.

Alessio bir el, daha doğrusu bir ağız uzatıyor, dudaklarını döl lekeli bir meme ucunun etrafına kapatıyor, Danica'nın öpücüğümüzün içinde inlemesine yetecek kadar ısıyor.

İki şarkıdan daha kısa bir süre sonra Danica müzikle birlikte kendi kreşendosuna ulaşıyor, orgazm olurken arka plandaki melodiye bir nefes ve inleme korusu ekliyor.

O titrerken ve sallanırken, asa serbest bırakma görevini yerine getirirken coşkuyla çılgılık atarken onu yakınımızda tutuyoruz.

Sonunda kafası güzel olduğunda, birbirimize sarılıyoruz - üçümüz de - yapış yapış, kek, ter ve spermden oluşan bir karmaşa.

Kısa bir süre sonra, çarşaflara ve birbirimize dolanmış halde yatarken gerçeklik tekrar çöküyor. Ağrı kesicilerin etkisi geçerken, kafatasım giderek daha fazla zonkluyor -yaralanmamdan olduğu kadar, artık uzaklaştıramadığım karanlık düşüncelerden de. Biri bizi öldürmek istedi. Birisi deneyecek kadar yaklaştı.

Ruslar bırakın düşünümüze girmeyi, bölgemize bile bu kadar yaklaşmamalıydı. Güvenliğimiz vardı. Protokollerimiz vardı. Biz...

Danica'yı daha yakına çekiyorum, tavanda gölgelerin oynaşmasını izlerken onun kokusunu içime çekiyorum. Bugün ölebilirdi. Onu öldürebilirlerdi, Kraliçemi, evimi, hepsi onu bu dünyanın bir parçası yaptığım içindi. Savaşımın bir parçası.

Alessio'nun eli karanlıkta göğsümü buluyor, sabit ve sıcak, ama dokunuşu bile hızla akan zihnimi susturamıyor. Düşünü biliyorlarsa, başka ne biliyorlar?

Anının müdahaleci doğasını vurgulayabilirsiniz:

Gözlerimi kapatıyorum, ama hemen Carlo'nun cansız bedeninin görüntüsü sanki göz kapaklarımın arkasına kazınmış gibi ansızın beliriyor; çimenlere, bir zamanlar bembeyaz olan elbiseye sızan kan.

Cazzo!

Bu sona ermeden önce daha kaç kişi ölecek? Benim olanı korumaya çalışırken daha kaç hayatı riske atacağım?

Cevap yok. Sadece daha fazla soru. Daha fazla tehdit.

İlk konuşan Alessio oluyor ve beni bu sarmaldan kurtarıyor. "Daha önceki duş için çok fazla." Danica'nın terli alnından bir tutam saçı itiyor, sonra dudaklarına yapışıyor.

"İkinci bir duş uygun görünüyor," diye cevap veriyor ve parmağını karın kaslarının üzerinde gezdirdikten sonra parmaklarındaki döl karışımını nefis bir tatlıymış gibi yalıyor.

Benim olabilir, Alessio'nun olabilir ya da her ikimizin de olabilir. Ne kadar tahrik edici bir düşünce.

Aletim henüz yeterince ilgi görmemiş gibi canlanıyor.

Danica bu noktada genellikle yaptığı gibi, "Ama önce işemem lazım," diye anons ediyor. Enfeksiyonlardan kaçınmakla ilgili bir şey...

O aramızda kıpırdandıkça ben de Alessio'ya yaklaşıp başımı koltuk altına yaslıyorum, kalp atışlarımız yavaş yavaş düzenli bir ritme dönerken onun sıcaklığının ve yakınlığının tadını çıkarıyorum.

Sevgiyle saçlarımı okşuyor ve dudaklarıma sıkıca bir öpücük konduruyor. "Belki de biraz daha şampanya içmeli ve "Joker, sanki günümüz daha yeni başlamış gibi, dinlenmekte olan sikimi şakacı bir şekilde çekiştiriyor.

Keşke onun sınırsız görünen enerjisinin nereden geldiğini bilseydim çünkü günlerce uyumaya hazırım.

Ama henüz uyku vakti gelmedi.

Rövanş

(DANICA)

Bilinç yavaşça çöküyor, buna Şeytan'ın kendisi tarafından hazırlanmış gibi hissettiren bir akşamdan kalma eşlik ediyor. *Ne zamandan beri akşamdan kalma oluyorum?*

Daha gözlerimi açmadan, sabah güneşine karışan zengin kahve kokusunu ve boğuk erkek seslerini yakalıyorum.

Pencerenin yanındalar, benim oğlanlar. Onları görünce bir an için nefesim kesiliyor.

Dante'nin bornozu göğsünden açık duruyor, Alessio ise bir şekilde benim ipek bornozumun içine sıkışmış, kumaş asla tutmak için tasarlanmadığı şeyi örtmek için yiğitçe mücadele ediyor.

Buharları tüten kupaların üzerinde fısıldaşıyorlar, başları birbirine yakın, samimiyet vücutlarının her hattından yayılıyor.

Bu manzara karşısında göğsümde ılık bir şeyler açılıyor. Bu benim geleceğim olabilir; ikisiyle birlikte uyanmak, sessiz sabahları ve kahve aromalı öpücükleri paylaşmak. *Hayal mi ediyorsun?*

Sonra gerçeklik bir gelgit dalgası gibi geri çöküyor.

Bugün Donna Fera olarak uyanmalıydım.

Bu düşünce diğer her şeyi geri getiriyor -kalabalığı dağıtan silah sesleri, kanla lekelenmiş güller, Carlo'nun kucağımda soğuyan bedeni. Boğazım düğümleniyor.

Onca aylık planlama ve ne için? Sadece bazı saygısız Rus seraserlerinin her şeyi mahvetmesi için. Bu doğru değil.

Zavallı Carlo.

Kucağımdaki cansız bedeninin hatırası bana işkence ederken, acı pençelerini etime daha da derin kazarken, ağır bir üzüntünün üstesinden geliyorum.

Elbette, özellikle Fera evine ilk geldiğimde Carlo'ya cehennemi yaşatmışım ama o zamandan beri birlikte çok şey atlattık.

Geçen yıl doğum günümde bana kendi oyduğu aygır şeklindeki ahşap bir kitap ayracı bile verdi. En özel hediye idi...

Yaptıkları yanlarına *kalmayacak*, diye yemin ediyorum, bir damla gözyaşımı silerek. Hikâyemizin böyle gitmemesi gerekiyordu.

"Ah, Kraliçe uyanıyor." Alessio'nun sesi sıcak bir bal gibi, ama altındaki endişeyi duyuyorum. Yüz hatlarımı düzene sokmaya, kederimi bastırmaya çalışıyorum ama çok yavaşım.

Dante kıyıya çekilen gelgit gibi bana doğru ilerlerken yatak alçalıyor. Kolları beni sarıyor, dudakları yüzüme nazik öpücükler konduruyor. "Üzgünsün," diye mırıldanıyor, o zümrüt gözleri savunmalarımın içini görüyor.

Göğsüne gömülüp kalp atışlarının sabit tınısını ararken bir iç çekiş kaçıyor. "Dün tam bir rezaletti, değil mi?"

"Üzgünüm, *Tesoro*." Sesi kulağıma doğru gürliyor. "O pislikleri bulacağız. Büyük gününe kavuşacaksın."

Bu sözler beni rahatlatmalı ama mideme taş gibi oturuyor.

Ben cevap veremedim Alessio yatakta bize katılıyor, ödünç aldığı bornozu her türlü mütevazılık iddiasından vazgeçiyor. Her şeye rağmen dudaklarımda bir gülümseme beliriyor - Don Santoro'nun trajediyi bile bir şekilde zarif göstereceğine güveniyorum.

"Bir sonraki daha da iyi olacak. Eminim birkaç hafta içinde bir şeyler ayarlayabiliriz, ben-" Dante başlıyor, ama her şeyi yeniden yapma düşüncesi bile göğsümü daraltıyor.

"Hayır." Sözcük niyetlendiğimden daha keskin çıktı. "Bunu istemiyorum. Bir daha olmaz. *Lütfen*." Bir mükemmel günün daha mahvolmasını istemiyorum. Başka bir beyaz elbisenin kanla lekelenmesini. Bir başkasının bizi korurken ölmesi için bir şans daha.

"Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm." Dante'nin sesi yumuşak ve anlayışlıydı. "Özür dilerim, aşkım. Büyük gününün özel olmasını istediğini biliyorum."

Zayıfça gülümsüyorum, elini öpüyorum ve göğsümün üzerine koyuyorum. "Sorun o değil. Sadece gerçekten karın olmak istiyorum." Başım çatlayacak gibi oluyor ama kalkıp bir şey yapmak istemiyorum. Dons'larımın arasına sıkışmış çok rahatım.

"Sen zaten benim karımsın. Düşün sadece bir formalite."

Parmaklarım Dante'nin avucunun çizgilerini izliyor, nasırlarda ve yara izlerinde desenler arıyor.

"Biliyorsun..." Alessio'nun sesi sessizliği bozuyor, sabah ışığı kadar yumuşak. "Her zaman Vegas'a gelip insanların Vegas'ta yaptıklarını yapabilirsin?" Bir duraklama, dikkatli. "Çabuk, kolay ve tamamen dramasız..."

Dante konuşmuyor ama enerjisindeki değişimi hissediyorum. Kaşları çatılıyor, düşünceleri yağmurdan önce toplanan bulutlar gibi içe dönüyor.

"Ama misafirler..." Kelimelerin tadı ağızımda bayatladı. "Beklentiler, gelenekler?" Bunları söylerken bile kulağa ne kadar boş geldiklerini duyuyorum. Dünkü misafirlerden kaç *bizim* için geldi gerçekten? Kaç güç için, gösteri için, zorunluluk için geldi?

"Koşullar göz önüne alındığında affedilebileceğinize eminim." Alessio'nun eli benimkini buluyor, başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor. Ödünç aldığı cüppesi daha da kayıyor ama artık hiçbirimiz fark etmiyoruz. "Ayrıca, *Cara*, bu seninle ilgili, başkalarının ne istediği değil." Gözleri, sıcak ve bilerek, benimkileri tutuyor. "*Sen* ne istiyorsun?"

Soru havada duman gibi asılı kalıyor. Ne mi istiyorum?

"Kulağa daha az sorun gibi geliyor." Dante'ye dönüp yüzünü inceliyorum. "Bundan kurtulabilir miyiz?"

"Emin değilim..." O çok sevdiğim zümrüt gözlerini şüphe bulutları kaplıyor. "Lütfen." Sesim hafifçe çatlıyor. "Sadece ilişkimizin bir sonraki bölümünü başlamak için yaşıyor."

Dante'nin yüz ifadesinde bir yumuşama oluyor. Elimi dudaklarına götürüyor ve bir sözün mührü gibi avucuma bir öpücük konduruyor. "Tamam. Siktir et. Bunu doğru şekilde yapmayı denedik."

"Her yol doğru yoldur," diyor Alessio bizi kollarıyla sarıp birbirine yaklaştırırken.

"Planlamaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum..." Bu düşünce bir dağ gibi yükseliyor.

"Bunun için endişelenme." Alessio'nun gözleri genellikle güzel bir bela anlamına gelen o bakışla parlıyor. "Her şeyi bana bırakın. Siz ikiniz sadece gelin. Özel olmasını sağlayacağım."

"Senden bunu isteyemem, ben-"

"Hediyem, *cara mia*. Hiçbir itiraz duymayacağım."

Sessizce kabul ederek başımı sallıyorum.

Ama zihnim hemen yapılacaklar listesi üzerinde çalışmaya başlayınca bu sessizlik uzun sürmüyor.

"Yeni bir elbiseye ihtiyacım var..." Yıkık beyaz elbise gözümün önünden geçiyor.

"Ne istersen. Kartı al," diye teklif ediyor Dante hemen. Umut göğsümde çırpınıyor. "Yine beyaz olmak zorunda mı?"

Dante başını sallıyor. "Olmak zorunda değil. Gönlünden ne koparsa."

"Kulağa hoş geliyor."

"İstersen aileni de davet edebilirsin?" Alessio'nun teklifi nazik ve dikkatlidir.

"Hayır, teşekkür ederim." Kelimeler hızlı ve sert geliyor. "Sen ve Emilio oradaysanız, ihtiyacım olan tek aile bu."

Alessio Dante'ye anlam veremediğim bir bakış fırlatıyor ama Dante sadece omuz silkiyor. Benim ailem de onunki gibi hassas bir konu.

İkisi de beni bu konuda daha fazla zorlamadı. Şükürler olsun. Şu anda bu konuşmayı yapacak gücüm yok. Eminim bir noktada Dante'ye neden düğünümüze gelmeyi reddettiklerini, neden orada olmadıkları için mutlu olduğumu anlatmam gerekecek. Ama bugün değil.

"O zaman anlaştık," diyor Alessio, gülümsemesi gölgeleri kovalayacak kadar parlak. "Bana birkaç hafta ver."

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Tadı kahve ve olasılık kokuyor. "Teşekkür ederim."

"Sadece bir zevk, canım. Zevkten bahsetmişken, bir saat içinde ayrılmam gerekiyor. Sence kısa bir sevişme yapabilir miyiz?" Göz kırıyor ve karnım anında şehvetle çarpıyor. Sabahları libidom hep çok yüksek oluyor.

Cevap olarak elimi Alessio'nun bornozunun içine sokuyorum ve parmaklarımı yarı kalkık sikinin etrafına sarıyorum.

"Bu sabah aklına gelen en iyi ikinci fikir gibi görünüyor." Her şey dünkü fiyaskoyu zihnimde tekrar tekrar canlandırmaktan iyidir.

"Gitmek zorunda mısın?" Dante sesindeki hayal kırıklığını belli ederek soruyor ve Alessio yavaşça başını sallayarak cevap veriyor. "Sorumluluklarımdan uzaklaşmanın benim için zor olduğunu biliyorsun."

"Zor olan tek şey bu değil." Eğilip dudaklarımı Alessio'nun ucunun etrafına kapatıyorum, ağzımın içinde tam sertliğe ulaştığında onu bütünüyle yutuyorum, ta ki büyüklüğünü zapt edemeyip öğürerek onu tekrar tükürene kadar.

Her taraftan ve her çeşitten vücut parçalarının ve öpücüklerin bir araya gelmesiyle, nefes nefese, yapış yapış ve tatmin olmuş bir şekilde yatana kadar birbirimizin vücudundan orgazmları çekiyoruz.

Sarılmak için fazla zaman kalmadı ama yine de sarılıyoruz. Ben başımı Alessio'nun göğsüne yaslarken, Dante beni kucaklıyor ve çıplak bedenimi ikisinininkine de sıkıca bastırıyor.

"Keşke kalabilseydin." İç çekiyorum, Alessio'nun boynunu öpüyorum, bir yandan da güzel teninde tembelce izler sürüyorum, dövmelelerinin haritasını çıkarıyorum.

"Beni yakında göreceksin, merak etme." Saçlarımı okşuyor ve bir an için gözlerimi kapatıyorum, tutunmanın imkansız olduğunu bildiğim duyguya tutunmaya çalışıyorum.

"Elbette," diye mırıldanıyorum, tatmin olmamış bir şekilde.

"Tamam, duş zamanı," diye anons ediyor Alessio birkaç dakika sonra, mükemmel ertesi sabahı bozarak.

"Sana yardım edebilir miyim?" Alessio kendini bedenlerimizden kurtarıırken Dante teklif ediyor.

"Beni kışkırtma. Asla gitmem. Hayır, bu sefer olmaz sevgilim." Eğilip ikimizi de öpüyor ve sonra banyoya girip gözden kayboluyor.

Dante beni kendine doğru çekiyor, neredeyse üstüne çıkıyor, kollarını sırtıma doluyor ve neredeyse ciğerlerimdeki tüm nefesi sıkıyor.

"Fikrini değiştirmek için çok geç değil, *Tesoro*. Benimle evlenmek zorunda değilsin. Eğer evlenirsen hayatın sonsuz bir kaos ve ölümle dolacak." Parmakları saçlarımı buluyor, yatıştırıcı desenlerle okşuyor.

Başımı sertçe sallıyorum. "Sen buna değersin. Tüm bunlar umurumda değil."

Dante şefkatle yanağıma dokunuyor. "İncinmeni istemiyorum."

"Beni daha önce hiç incitmedin."

"Ama inciten bir sürü insan var. Ve sen Bayan Fera olduğunda bunu isteyecek çok daha fazla kişi olacak."

"Ben bir yetişkinim; kendi kararlarımı verebilirim. Sen benim kişiliğimsin. Siktir et o insanları. İyi günde, kötü günde ya da bu yeminler nasıl devam ederse etsin."

"Bu karmaşayı çözeceğim, merak etme." "*Biz halledeceğiz,*" diye düzeltiyorum onu.

"Bu tehlikeli Danica. Seni bu işe dahil etmekten hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Daha fazla dahil olmak *istiyorum*. Senin karın olacağım. Beni pamuklara sarıp sarmalayamazsın."

"Ama seni korumam gerek." Dört yıl önce hayatıma girdiğinden beri Dante'nin bu sözleri söylediği her an için bir dolarım olsaydı...

"Bu ataerkil saçmalığı siktir et. Artık çocuk değilim. Bu bir ortaklık." Ona sertçe baktım.

"Evet, hanımefendi." Dante bunu kazanmanın hiçbir yolu olmadığını bilerek iç geçirir.

"Bu Daha iyi, Şimdi... I Lütfen var bazı Kahve ve Aspirin? Burada ölüyorum."

"Hemen geliyorum. Sana biraz su da getireceğim."

"Teşekkürler bebeğim." Onu derinden öpüyorum ve sonra bornozunu beline sıkıca bağlayarak gidiyor.

Oda çocuklar olmadan çok sessiz, ama nefes almak için bir saniyeye sahip olmak da güzel. Her şey çok hızlı geliyor. Her şey hâlâ gerçeklikten ziyade bir film gibi geliyor.

Dante'nin birkaç dakika önce yattığı, vücudunun hâlâ sıcak olduğu çarşafın kenarını izliyorum. Yirmi dört saat önce "Kabul ediyorum" diyor olmam gerekiyordu. Şimdi ise düne dair elimde kalan tek şey yırtık, kanlı bir elbise ve boş şampanya şişeleri.

İç çekerek kendimi kalkmaya zorluyorum ve aynadaki yansımamı yakalıyorum.

Yorgun ve akşamdan kalma gözlerim sadece kusurları görüyor, büyütülmüş ve çirkin. Genellikle görmezden gelmeyi başardığım yara izleri, hasarımı ilan eden neon tabelalar gibi parlıyor.

Ne yapıyorum ben burada? Ait olmadığım bir dünyada giyinip kuşanıyorum, salata çatalımla yemek çatalımı zar zor ayırt edebiliyorken mafya kraliçesi gibi davranıyorum?

Aynanın cevapları yok, sadece daha fazla soru var, bu yüzden bakışlarımı başka yöne çeviriyorum, bunun yerine bakışlarımı pencereden dışarı, araziye doğru zorluyorum. Her şey yerli yerine oturdu, sanki hiç yanlış yapılmamış gibi düzeltildi. Ama zihnim hala hatırlıyor.

Alessio sözünü Dante'den önce bitirir ve henüz iliklenmemiş beyaz gömleğiyle odaya geri döner.

"Bir sonraki düğünde görüşür müyüz?" Sırıttıyor, omzumu öperken bana sarılıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Çok erken."

"Merak etme, *cara mia*. Yakında *La Donna* Fera olacaksın.

Hiçbir şey o adamın seninle evlenmesini engelleyemeyecek."

Ona inanmak istiyorum ama bu sözler beni pek de rahatlatmıyor. "Bunun iyi bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum." Başımı eğiyorum. "O daha fazlasını hak ediyor, daha iyi bir soyağacına sahip birini; şarap eşleştirmelerinin nasıl çalıştığını bilen birini."

Kırılgan zihnimin içinde güvensizliklerim savaş veriyor. Ama

Alessio bunların hiçbirini kabul etmiyor.

"Saçmalama. İstersen bu aptalca şeyleri öğrenebilirsin ama bunların bir önemi yok. Sen düşündüğünden daha güçlüsün Danica. Geçmişin seni tanımlamasına izin verme. Sen artık o kişi değilsin."

Zihnim hâlâ ters yönde saatte milyonlarca mil hızla koşmasına rağmen başımı sallıyorum. "Elbette."

Alessio çenemi kendisine doğru eğiyor ve her zaman çok şey gören o yoğun kehribar gözleriyle bana bakıyor. "Beni dinle, *Cara*; dünyada Dante'nin yanında durmak için senden daha uygun kimse yok."

Bakışlarımı kaydırarak iç çekiyorum.

"Her şey yoluna girecek. Sadece biraz zaman ver," diyor Alessio kollarını bana dolayarak ve beni taze tıraş losyonuyla boğarak. "Vegas'ta görüşürüz, tamam mı?"

"Evet, tabii..."

İlk defa çöldeki parlak oyun alanımıza dönmek için bu kadar heyecanlı değilim.

Önce tehdidin icabına bakmalıyız.

Bilgilendirme

(DANTE)

Tanıdık **bir tıkırtı** dikkatimi kapıya çekiyor; üç kısa vuruş.

Formalitelerle uğraşmadan Emilio'yu ofisime çağırıyorum. "Benim için neyin var?"

Yaşlı adamın bugün izinli olması gerekiyordu ama bu, düşünüm savaş alanına dönmeden *önceydi*.

Tüm rutinimiz bozulmuştu. Zavallı Biscotti bile -istemeyerek de olsa- kahvaltısının bir saatten fazla geç servis edilmesine katlanmak zorunda kaldı. Dario'dan bu sorumluluğu devralmasını istemek için aklıma bir not aldım.

Kapıyı arkasından kapatan Emilio duraksıyor, önce Danica'ya sonra da bana bakıyor. Genelde bilgilendirme toplantılarımıza katılmaz.

Sanki spor yapacakmış gibi tayt ve atlet giymiş, ayakkabısız gelinim, sanki seçebileceğim en az dört sandalye daha yokmuş gibi masamda oturuyor. Geleneksel oturma önerilerine uyması için ona dırdır etmeyi çoktan bıraktım.

"Sorun değil. Danica bunun için burada olmak istiyor," diye onu rahatlatıyorum. "Bir gelişme var mı?" Sesim kalın ve iddialı bir şekilde soruyorum.

Emilio başını sallayarak devam ediyor.

"*Sì, Don mio*. Dışarıdaki her şeyi temizlemeleri için bir ekip gönderdik. Bahçıvanlar peyzajdaki hasarın çoğunu onardılar," diye başlıyor yaşlı adam. Yorgun ve stresli görünüyor. Gıcır gıcır beyaz gömlekleri genellikle kusursuz ütülenir, ama bugün iki kırışıklık mükemmelliği lekeliyor - kimsenin fark edemeyeceği kadar küçük ayrıntılar, ama Emilio'yu otuz yılı aşkın süredir tanıyorum.

Danica, "İstersen oturabilirsin Emilio," diye teklif ediyor ama yaşlı muhafız başını sallayarak reddediyor.

"Hayır, teşekkürler Bayan Matthews. Ben böyle iyiyim."

Danica soyadını duyunca gözle görülür bir şekilde sertleşiyor ama bir şey söylemiyor.

Dikkatimi, son günlerde giderek daha fazla birinci adam olan ikinci adamıma veriyorum. Belki de son zamanlarda Emilio'ya çok fazla güveniyordum... "Peki ya kayıplar? Hasar ne kadar?" Sorgulamaya devam ediyorum.

"Bildiğiniz gibi Carlo'yu ve Greco ailesinden birini kaybettik. Dört ağır yaralı ve birkaç küçük kesik ve çürük daha var." Emilio başını eğiyor.

"Cazzo," diye küfrediyorum nefesimin altında, yumruklarımı sıkarken, parmak eklemlerim gürültüyle  atırıyor.

Bütün bu pusu çok gereksizdi. *Tanrı aşkına.*

Sorumluluk omuzlarıma ağır geliyor. Bir yanımda kusacakmış gibi hissediyor ama bu sadece akşamdan kalma olabilir. Vücudum eskisi kadar dirençli değil. Danica daha önce bir Aspirin yuttu ve şimdi normale dönmüş görünüyor. Ben o kadar Şanslı değilim.

Boynum beni öldürüyor ama Danica'ya söylemiyorum. Endişelenmesini istemiyorum.

Dünkü rüya gibi düğünümüze kurulan tuzaktan sonra acı çeken tek şey boynum değil.

Belli ki eskisi kadar formda değilim.

Eskiden bundan çok daha kötü darbeleri morluk bile olmadan atlatırdım.

Ama artık 46 yaşındayım; vücuduma karşı daha dikkatli olmam gerekiyor. Özellikle de antrenmanlarımı aksattığım ve artık kaslarımda eskisi gibi çalıŐacaĐına g venemediğim için.

Vücuduma g venemezsem Danica'yı nasıl koruyacağım?

Bu düşünce beni kafama silah dayamaktan daha çok korkutuyor.

"Peki ya onların tarafında?" Danica soruyor ve dikkatimi tekrar bilgilendirme toplantısına çekiyor.

" ki  l  ve bir esir," diye rapor veriyor Emilio. "Geri kalanlar ka tı."

"Adamı konuŐturabildin mi?" Bildiğim halde soruyorum.

Cevap ver.

"Hayır, efendim. Onu bodrumda tutuyoruz. şimdiden birkaç parmak fakirleŐti ama elimizde hiçbir şey yok."

"TeŐekk rl r, Emilio. Denemeye devam et." Sesimi sabit tutmak zor ama zorluyorum. "Bu adamların kim olduğu hakkında bir fikrimiz var mı?"

"Evet. Volkov ailesi. Ruslar. Morettiler de bir süre önce onlarla karşılaşmış."

"Dün Rusça bir şeyler duyduğumu sanmıştım," diye ekliyor Danica.

"Ruslar mı?" Bilgiyi anlamlandırmaya çalışarak soruyorum. Kulağa iyi gelmiyor. Hem de hiç. "Biz bu sorunu onlarca yıl önce halletmedik mi zaten?"

"Evet, *Don mio*. Görünüşe göre yeni bir nesil iktidarı ele geçirdi ve sınırlar konusunda öncekiler kadar güçlü hissetmiyorlar. Don Moretti'nin sözleri 'genç ve pervasız, hiçbir geleneğe ya da yerleşik alanlara saygı duymayan' şeklindeydi."

İç çekiyorum. Bu ihtiyacım olan son şey. "Bu, böylesine yüksek profilli bir düğüne güpegündüz, ailelerin birçoğu oradayken saldırmanın aptallığını açıklıyor."

Emilio da en az benim kadar huzursuz görünüyor. "Bir süredir radarımızdalar ama bu kadar cüretkâr olmalarını beklemiyordum."

"Neden bunu ilk kez duyuyorum?" Sesim zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyor.

"Özür dilerim, *Don mio*. Düğünle oldukça meşguldünüz ve ben de sizi rahatsız etmek istemedim." Emilio başını eğdi.

"Anlıyorum."

Ne söylemediğini biliyorum.

Bu Emilio'nun hatası değil.

İkimiz de son zamanlarda sorumluluklarımızı ihmal ettiğimi, ona havale ettiğimi biliyoruz.

Bu işin üstünde olmalıydım.

"Bizden ne istiyorlar?" Danica'nın gazetecilik becerileri her zamanki gibi fazla mesai yapıyor.

"Saldırı ailelere bir meydan okuma gibi görünüyor," diye açıklıyor Emilio. "Volkovlar bölgelerini genişletmeye hazır."

"Uyuşturucu mu?" Danica soruyor.

"Evet, Bayan M-," soyadını söylemekten kendini alıkoyuyor, "Ve insan kaçakçılığı da."

"Nasıl?" Tüm rotaları çok iyi biliyorduk. Kaçakçılık ailelerin asla bulaşmadığı bir şeydi; bir anlayışımız vardı. Ne iğrenç bir iş. Kalpsiz babam bile

bunun bir parçası olmak istemedi. Onlar insanların kızları ve kız kardeşleriydi ve fahişe olarak gönderiliyorlardı. Bu doğru değildi.

"Eğer kaynaklarımıza inanacak olursak, limanlara sızdıklarını düşünüyoruz." Emilio bu konudaki hassasiyetin farkında olarak dikkatli adımlarla ilerliyor.

"Limanlar mı? *Fanculo!*" Yumruğumu masaya vuruyorum ve Danica irkilerek sıçırıyor. Limanlar değil. *Tanrım.*

Limanlar için diğer ailelerle ateşkes görüşmeleri yapmak çok uzun yıllar aldı.

Hiçbir aile sahip olamazdı; bu onlara çok fazla güç verirdi. Bu yüzden, hepimiz onu olduğu gibi bırakmaya, insanları içeride tutmaya karar verdik, böylece ihtiyacımız olan her şeyi sessizce, gizlice taşıyabilirdik.

Limanların tehlikeye girmesiyle birlikte, bizimki de dahil olmak üzere tüm ailelerin işleri risk altında.

Tüm bunları tekrar yapamam.

O liman savaşında çok fazla insan öldü. Annem-

Hayır, şimdi olmaz!

"Özür dilerim, *Don mio.* Size daha önce söylemeliydim. Kaynaklarım emin değildi ve bunun düğün sonrasına kadar bekleyebileceğini düşündüm."

"Bu senin hatan değil, Emilio. Daha müsait olmalıydım." Yüzüklerimi çevirip pencereden dışarı bakıyorum. Başım hâlâ çarpıyor ve düşünmemi zorlaştırıyor.

"Bu pislikleri yakalamalıyız. Demir tavında dövülür!" Danica masadan fırladı, ateşlenmişti.

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen, ona dolu bir bakış fırlatarak. Soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Beklemeliyiz," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Ne için? O pislikler Carlo'yu öldürdü. Düğünümüzü mahvettiler. Bunu onların yanına bırakamazsın." Danica kollarını göğsünde kavuşturmuş, meydan okurcasına bana bakıyor. Bunca zaman sonra bile hâlâ benim küçük fişeğim.

"Yaptıkları yanlarına kalmayacak, bu konuda endişelenme. Ama hemen harekete geçmek aptallık olur. Daha fazla istihbarat olmadan olmaz. Ne planladıklarını bilmiyoruz. Bir tuzağa doğru yürüyor olunuz. Bizden yapmamızı bekledikleri şey bu." Zihnim yarışıyor, her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum.

Yapbozun parçalarının doğru yerde olması her şeyi anlamlı kılıyor ama henüz yeterli parçaya sahip değilim. Bir şeyler hâlâ yerine oturmuyor. Emilio her zamanki gibi "Diğer aileler herkesin ortak yararı için birlikte çalışmaya istekli olduklarını ifade ettiler" diyor. monoton.

"Hiçbir şey yapmadan duramayız. Bir sonraki adımda ne yapacaklarını kim bilebilir?" Danica odanın içinde volta atmaya başlar.

"Aynen öyle. Ne istediklerini bilmiyoruz. Ben diyorum ki bir adım geri çekilelim ve bir sonraki hamleyi yapmalarına, ellerini oynamalarına izin verelim, sonra daha bilinçli bir karar verebiliriz. Körü körüne saldırırsak kayıplarımız çok fazla olur. Bu kadar fazla zayıt vermemize gerek yok."

Danica cevap vermiyor. Kapalı kapılar ardında bedenimden ve zihnimden o sorumlu olabilir ama iş söz konusu olduğunda burası *benim* dünyam. Onun hayatta olduğundan daha uzun süredir bu aileyi ben yönetiyorum. Bu kadar çok hayatla oynarken acele kararlar vermemek önemli.

Emilio boğazını temizlemeden önce yüklü sessizlik bir anlığına uzuyor.

"Ne oldu?" Çok kısa soruyorum.

"Saygılarımla, efendim. Zamanımız olduğunu sanmıyorum. Diğer aileler hemen görüşmek istedi ama ben onun yerine yarın akşam için pazarlık yapmayı başardım."

"Cazzo." Lanet olsun, Emilio. Her zaman ipucunu gömüyor.

"Özür dilerim." Emilio omuzlarını dikleştirdi. "Onları rahatlatmaya çalıştım ama Dons gücendi ve bu işin halledilmesini istiyor."

Dons'ların karşılıklarına çıkılmasından hoşlanmayacaklarını bilmeliydim.

Hay sikeyim.

"Yarınki toplantıdan önce ne öğrenebilersen öğren Emilio. Limanlarda muhbirlerimiz yok mu?"

"Onları yakalamak için elimden geleni yapıyorum, *Don mio*." "Git." Bileğimi sallayarak onu gönderdim.

Ne kraliyet karmaşası.

Kapı kapanır kapanmaz Danica, "Emilio'ya kötü davranıyorsun," diyor.

Şakaklarımı ovuşturarak, "Yapmıyorum," diye yüksek sesle karşılık veriyorum. "Ben sadece... hayal kırıklığına uğradım."

"Hepimiz öyleyiz. Bağırmana gerek yok." Danica kollarını kavuşturarak kanepeye oturuyor, yüzünü asık bir ifade kaplıyor. Ses tonumdan anında pişman oldum.

"Özür dilerim, *Tesoro*." Yanına oturup onu kucağıma çektiğimde yüz ifadem yumuşuyor. "Bunu telafi etmeme izin ver."

Avucumu yavaşça Danica'nın üst kısmında gezdiriyorum. Sütyen giymemişti ve şımarık meme uçları dar kumaşa serbestçe (ve fark edilir şekilde) baskı yapıyordu.

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" diye soruyor kollarını açarak. Sonunda tam bir gülümseme.

"Seni en son ne zaman masamda yedim?" Göz kırparak öneriyorum. Şu anda biraz dikkat dağıtmak ikimiz için de iyi olurdu.

"Tam anlamıyla geçen hafta gibi." Danica gülüyor, kışını kucağımda kaydırıyor. Yaralarım, baş ağrım ve akşamdan kalmalığım rağmen, her zamanki gibi onun için acı verici bir şekilde sertleşen ereksiyonumu altında hissedebildiğini biliyorum.

"Alabilir miyim? Lütfen?" Ona olan açlığım doymak bilmiyor. Bunca yıldan sonra bile. Günlerimi Kraliçeme tapınarak ve başka hiçbir şey yapmadan mutlu bir şekilde geçirebilirdim. Bunun yerine, pislik Ruslar ve ölü düğün misafirleriyle uğraşmak zorundayım.

"Beni sadece seksle oyalayamazsın," diye ısrar ediyor gelinim, kararlılığı hızla azalıyor.

"Yapamaz mıyım?" Gömleğinin içinden sert bir meme ucunu çımdıkliyorum ve nefesi kesiliyor.

"Güzel. Buraya gel." Danica beni saçlarımdan tutup kendine çekiyor, dudaklarımı dudaklarının arasına hapsediyor ve ben nefes nefese kalana kadar beni açıklıkla öpüyor.

İzin istemeden ellerimi gömleğinin altına sokuyor, göğüslerini okşuyor ve meme uçlarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum, tam da onun sevdiği gibi.

Gelinim beni azarlamıyor, sadece yumuşak bir şekilde inliyor, krema yemiş bir kedi gibi boynuma mırıldanıyor.

Ellerim sıkıca kışının altında, ayağa kalkıyorum ve vücudumun protestolarını görmezden gelerek onu masaya taşıyorum.

"Benim güçlü ve seksi Don'um," diye mırıldanıyor Danica bana sarılırken, bacakları belime dolanıyor.

"Evet, hanımefendi," diye cevap veriyorum, masamdaki eşyaları bir kolumla çılgınca yere saçıyorum, geniş ahşap yüzeyde onu nazikçe yatırmak için yer açıyorum.

Danica muzipçe sırıtarak çıplak ayağıyla beni göğsüme doğru itiyor. "Diz çök... *oğlum*."

Onun arzusu benim için emirdir ve vücudumu yakan tüm ağrı ve acılara rağmen, hiç düşünmeden dizlerimin üzerine çöküyorum.

Lütfen bana iyi de...

Interlude

(DANICA)

Yatak odasının kapısı kemiklerimde yankılanan yumuşak bir tıkırtıyla arkamızdan kapanıyor. Dün dün günümüzde uyandığımızdan beri ilk kez Dante ve ben gerçekten yalnızız.

İyi bir çocuk gibi, Emilio'yla yaptığımız iç karartıcı görüşmeden sonra ofisinde amımı yalayıp yuttu. Bu rahatlama muhteşemdi, gerekliydi ve tam da kendimi gerçekliğimizden uzaklaştırmak için ihtiyacım olan şeydi.

Sanki bir seferde sadece küçük patlamalar halinde düşünebiliyorum, çok fazla, çok ağır gelmeden ve düşüncelerimle yapacak başka bir şey bulmam gerekmeden önce.

Yine de Carlo aklıma gelip duruyor.

Kalp atışlarım orgazm sonrası normuna döner dönmez Dante'yi ofisten çıkarıp yatak odasına geri götürdüm. Ne de olsa Pazar günüydü ve yakında *çalışmak* için bolca zamanım olacaktı.

Odamız, içinde yaşanmamış bir otel odası kadar temiz görünüyordu.

Personel kutlamamızın kanıtlarını temizledi; çarşaplarda pasta kırıntıları, komodinin üzerinde yapışkan şampanya kadehleri kalmadı. Ama havada asılı duran görünmez ağırlığı silemiyorlar.

Dante pencereye doğru yürüyor, omuzları kaskatı, bir eli dalgın dalgın Rus haydutun vurduğu boynunun altını ovuyor. Yüzünün buruştuğunu saklamaya çalışıyor ama ben yine de görüyorum. Benim sert, inatçı Don'um, her zaman yıkılmazmış gibi davranır.

"Buraya gel," diyorum usulca, yanımdaki yatağı okşayarak. "Şuna bir bakayım."

"Bir şey yok, *Tesoro*. Sadece sert." Ama sesi her zamanki inandırıcılığından yoksun.

Biscotti'nin tırnaklarının parkeye sürtünmesi, o kapıyı itmeden önce gelişini haber veriyor. O zamandan beri ekstra yapışkan

dün, yüksek alarmda.

Doğruca Dante'ye yöneliyor, sevgili oğlum sonunda gülümseyene kadar onun elini okşuyor.

"Gördün mü? Biscotti bile yaralandığını biliyor." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ve o ikimizden de daha zeki."

Dante iç geçiriyor ama yatağa doğru çekilmesine izin veriyor.

Otururken bir başka irkilmesini gizleme çabası gözden kaçmıyor.

Arkasına geçiyorum, parmaklarım ensesindeki kızgın morluğu incelerken nazik davranıyor.

"Tanrım, sevgilim, bunun buza ihtiyacı var." Şişlik dünden daha kötü. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Endişelenecek daha önemli şeyler vardı." Özellikle hassas bir noktayı bulduğumda sözleri bir tıslamayla sona eriyor. "Diğer Dons'lar yakında burada olacak. Hazır olmamız gerek."

"Ve senin de başını çevirebilmen gerek." Omzuna bir öpücük konduruyorum. "Olduğun yerde kal."

Buz ve temiz bir havlu toplarken mutfak ürkütücü bir şekilde sessiz. Her şey askıya alınmış gibi, sanki tüm ev nefesini tutmuş gibi. Bir sonraki patlamayı, bir sonraki saldırıyı bekliyor.

Düşünceleri bir kenara

itiyorum. Henüz değil.

Bugün değil.

Döndüğümde Dante yatağa yüzüstü uzanmış, Biscotti de onun yanına kıvrılmıştı. Köpeğimizin başı Dante'nin beline dayanmış, o duygulu gözleri hareketlerimi izliyor. Her zamanki gibi nöbet tutuyor.

"Burası soğuk olacak," diye uyarıyorum, yanlarına yerleşirken. Derme çatma buz torbası Dante'den keskin bir nefes alıyor ama geri çekilmiyor.

Bir süre öylece kalıyoruz, tek ses Biscotti'nin memnun iç çekişleri ve ara sıra eriyen buzun damlaması.

Boştaki elim Dante'nin saçlarını tarıyor, şakaklarındaki siyahın arasından gümüşün geçmeye başladığını fark ediyorum. Bu ne zaman oldu?

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor yastığa doğru.

"Pizza sipariş etmeliyiz." Kelimeler beni bile şaşırtıyor, ama birden tek istediğim bu oluyor -normal bir şey, daha önce

Başarısız düğünler, Rus tehditleri ya da aile yükümlülükleriyle hiçbir ilgisi yok.

Dante başını bana bakacak kadar çeviriyor, yeşil gözlerinde eğlence titreşiyor. "Pizza mı?"

"Ekstra peynirli. Ve şu nefret ediyormuş gibi yaptığın ama her zaman tabağımdan çaldığın dolma gibi şeyler."

"Ben-" diye itiraz etmeye başladı ama Biscotti'nin kuyruğunun yatağa çarpması ikimizi de güldürdü.

"Köpek bile yalan söylediğini biliyor, Don Fera."

Eli benimkini buluyor, nazıkçe sıkıyor. "Pizza o zaman. Ama lütfen, Tanrı aşkına, lütfen bir daha ananaslı sipariş verme. Bu halkıma hakarettir. Annem mezarında ters dönerdi."

"Koparabilirsin," diye takılıyorum.

"İğrenç," diye ısrar ediyor Dante, ama yine de bana çok sevdiğim pastırma-ananas karışımını sipariş ediyor. Sanki beni inkar edecekmiş gibi, ha!

Günün geri kalanı, düğün planlama çılgınlığı evi kasıp kavurduğu için haftalardır sahip olmadığımız kasıtlı bir normalliğin puslu havasında geçiyor.

Yatakta yemek yiyoruz, taze çarşafklar doğaçlama ziyafetimizin kayıplarını topluyor. Erimiş peynir telleri dilimler arasında uzanıyor, kopana kadar yerçekimine meydan okuyor.

Dante peçeteyle ağzını silerek ağırbaşlılığını korumaya çalışıyor ama Don Fera'nın inatçı mozzarellayla savaşını izlemenin harika bir insani yanı var. Bana pizzanın üzerinde o kadar peynir olmaması gerektiğini söyleyip duruyor ama beni sipariş vermekten de alıkoymuyor.

"Sende sos var..." Ağzının köşesini işaret ediyorum. Tamamen ıskalayınca eğilip öpüyorum, domateslerin, otların ve onun tadına bakıyorum.

Biscotti'nin kafası tam zamanında aramızda beliriyor, yalvaran gözleri fazla mesai yapıyor. Dante kararlı bir şekilde "Hayır," diyor ve hemen ardından bir ekmek kabuğu sunarak kendisiyle çelişiyor. "Sadece bu seferlik," diye ekliyor, sanki bunu her seferinde söylemiyormuş gibi.

"Gittikçe yumuşuyorsun Don Fera," diye takılıyorum, köpeğimizin çenesinden salyalar akarken ikramı nazıkçe kabul edişini izlerken.

"İftira." Ama Dante bir esnemeyi bastırmaya çalışsa da gülümsemesi nazik. Ağrı kesici ilaçlar artık çok etkili oluyor - bunu gözlerindeki hafif parıltıdan, omuzlarının nihayet gerginliğini bırakmasından anlayabiliyorum.

Televizyona bizim için bir aksiyon filmi koydum. Patlamalar ve araba kovalamacaları. Kahramanların her zaman kazandığı ve şiddetin sahte hissettirecek kadar karikatürize olduğu türden. Hiçbir şey gerçek gibi değil. Dünkü gibi değil.

Dante bir süre uykuyla savaşıyor, ara sıra dublörlerin imkansız fiziği hakkında yorumlar yapıyor. Sözleri yavaşlıyor, yumuşuyor, ta ki tamamen kesilene kadar. Başını omzuma yaslıyor, nefesi kendi kalp atışlarımdan daha iyi bildiğim bir ritme dönüşüyor.

Biscotti ayaklarımızın dibine yerleşiyor, pizza kabuğu zaferi kazanılmış, bu huzurlu anda bile her zaman tetikte.

Ekranda, kahraman bir patlamadan kaçmadan önce bir başka bayat tekerleme daha söylüyor. Sesi kısıyorum, titreyen ışığın Dante'nin uyuyan yüzüne gölgeler düşürmesine izin veriyorum.

Uykusunda daha genç görünüyor. Don Fera'nın sürekli maskesi düşüyor ve geriye sadece benim Dante'm kalıyor - köpeğimizi masanın altından besleyen, yorganı çalan ve beni hala nefesimi kesen bir şiddetle seven adam.

Boynundaki morluk dökülen mürekkep gibi yayıldı, yarının vaat edilmediğinin şiddetli bir hatırlatıcısı. Seçtiğim bu yeni hayatta değil.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek alındaki bir tutam saçını tarıyorum.

Yarın yine güçlü olmamız gerekecek.

Ama şimdilik, kaos ve intikam arasındaki bu sessiz boşlukta, sadece biziz.

Dışarıda güneş batmaya başlayıp odamızı altın ve mor tonlarına büründürürken Biscotti daha yakına kayıyor, başını kucağıma yaslıyor.

Dante'nin nefes alış verişleri derin ve düzgün, uykusunda bile eli hâlâ benimkine dolanmış durumda.

İntikam planları yapıyor olmalıydım. Mahvolan düğünümüz için, Carlo için, her şey için öfkeyle yanıyor olmalıydım. Bunun yerine, buluyorum

Köpeğimizin bacaklarıma değen sıcaklığını, Dante'nin elinin ağırlığını, her şeyi yumuşak ve güvenli hissettiren yumuşak akşam ışığını.

Çünkü yarın gerçek savaşın başlayacağını biliyorum.

Yarın, diğer Donlar ajandaları ve ordularıyla gelecekler ve kocam yeniden zırhını giymek zorunda kalacak.

Yarın, puro ve güç kokan ahşap panelli odalarda intikam planları yapacağız ve ben onun yanında sadece ortağı değil, Kraliçesi olarak duracağım.

Dante'nin uyuyan yüzünün çizgilerini gözlerimle takip ediyor, her ayrıntıyı hafızama kaydediyorum. Dövmelerinin solan ışıktaki nasıl görüldüğünü, kaşlarının arasında asla tam olarak düzelmeyen hafif kırışıklığı, dudağının üstündeki uzun zaman önceki bir kavgadan kalma küçük yara izini.

Güvenli birine aşık olabilirdim.

İyi bir muhasebeci, öğretmen ya da günlük kaygıları arasında bölge anlaşmazlıkları ve rakip aileler olmayan herhangi birini bulabilirdim.

Korumalara ihtiyacı olmayan birini. Ama

ben bir Don'a aşık oldum.

Omuzlarında bir imparatorluğun yükünü taşıyan ama bakmadığımı sandığında köpeğimize fazladan ödül maması veren bu adama. Bir nefesinde yıkım emri verip diğer nefesinde İtalyanca şarkı sözlerinden alıntı yapabilen bu adama. Elimde bir silah varken bile bana değerli bir şeymişim gibi bakıyor.

Yine de o *benim* Don'um.

Benim savaşçım, koruyucum, güzel çelişkim. Ve onun için krallıkları yakabilirim.

Kan, mermi ve bu hayatın önümüze çıkardığı diğer her şeyin içinden geçeriz.

Çünkü biz böyle yaparız; hayatta kalırız, savaşırız, bizim olanı koruruz.

Biscotti uykusunda kıpırdanıyor ve küçük bir inilti çıkarıyor. Dante'nin parmakları benimkilerin etrafında refleks olarak sıkışıyor, rüyalarda bile koruyucu.

Pencerelerimizin dışında, gece bir gelgit gibi içeri süzülüyor ve karanlığın i ç i n d e bir yerlerde düşmanlarımız komplo kuruyor.

Bırak gelsinler, diye düşünüyorum, son hüznüm öfkeye dönüşürken.

Bir Kraliçe'nin sevdiği bir şeyi tehdit etmenin ne demek olduğunu bilmiyorlar.

Planlar

(DANTE)

Keşke daha fazla zamanımız, daha fazla bilgimiz, daha fazla seçeneğimiz olsaydı ama elimizdeki tek şey gözlerinde intikam, yumruklarında cinayet olan mutsuz Dons'lardan oluşan bir ziyaretçi grubu.

Sanki biri nefes yolumu kesiyormuş gibi boğazım sıkılıyor, ama rıza dışı, nahoş bir şekilde. *Hay sikeyim!*

Emilio sabırla cevabımı bekliyor.

Ama Danica sabrıyla tanınmaz. "Şerefsizler!" diye bağılıyor ben daha bir şey söyleyemeden.

Emilio'nun sabah erken saatlerde verdiği bilgiye göre, biz uyurken Ruslar meşgulmüş. Dün gece araba galerilerimizden birine saldırmışlar ve kimse alevleri durduramadan yarısını yakıp kül etmişler.

Diğer aileler de benzer akıbetlere uğradı.

Hızlı hareket etmenin doğru seçim olup olmadığından emin değildim ama şimdi başka bir alternatifimiz olmadığı açık.

Bunun bekleyemeyeceğini biliyorum; daha fazla adam kaybetme riskine girmeyeceğim. Bu iş şimdi bitecek!

Kiminle uğraştıklarını bilmiyorlar. Bir keresinde bir adamı dört gün boyunca canlı tuttum ve av bıçağımla vücudunun parçalarını yavaşça, stratejik bir şekilde kestim, sonunda atmayan kalbine imzamı kazıyana kadar önünde yere sıralar halinde dizdim.

Parça parça kırılma şekli... Bu sesler kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

O zamanlar yöntemlerimde bir sanat vardı. Acele etmez, dehşetin her anını düzenlerdim. Diğer Donslar kirli işlerini yapmaları için askerlerini gönderirlerdi ama ben korkunun samimiyetine inanırdım. Kırmızıya bulanmış üç parçalı takım elbise giymeye. Görgü kurallarının ardındaki canavarı görmelerine izin vermeye.

Bir adamın bıçağı tutanın Don Fera'nın kendisi olduğunu anladığında çıkardığı ses... Yetkilendirilmiş şiddet asla bu kadar güçlü hissettiremezdi.

Ruslar vahşeti bildiklerini mi sanıyorlar? Marino ailesinin eski danışmanını sorsunlar. Her sırrı, her ihaneti bizzat ortaya çıkardığım o uzun saatler boyunca neler olduğunu sormalılar. Ofisimin duvarlarını sadakatsizliğin sonuçlarıyla boyadığım geceyi sormalı. O lekeleri parkeden asla çıkaramadılar.

Ama bu Danica'dan önceydi.

Uyumak için, bir adamın sessizlik nedenlerini soyarken bilincini açık tutmak için gereken tam basıncı hatırlamaktan daha iyi yollar olduğunu öğrenmeden önceydi.

Derin bir nefes alıyorum, içimde kopan fırtınayı dindirmek için yüzüklerimi çeviriyorum. *Sakin ol, Dante.*

Geçmişe takılıp kalmanın zamanı değil.

"Herkes burada mı?" Emilio'ya sertçe soruyorum, hasar ve saldırıların boyutuyla ilgili anlattıklarına yanıt vermiyorum. Söylenecek ne vardı ki? Artık *harekete geçme* zamanıydı.

"Sì, *Don mio*. Aileler yemek odasında." "Teşekkürler, Emilio."

Yaşlı muhafız tereddüt etti. Aklında bir şey var. Vücut dilini çok iyi biliyorum.

"Neymiş o?"

Emilio derin bir nefes aldı. "Bağlantımıza güvenebilir miyiz bilmiyorum efendim. Bir şeyler doğru gelmiyor." Rahatça konuşabileceğini biliyor.

"Başka bir ipucumuz, başka bir giriş yolumuz var mı?" Başını sallar, hayır.

"Bakalım diğerleri ne düşünüyor." Masadan soğuk kahve fincanımı alıp tek seferde yutuyorum. "Bu uzun sürmez. Seninle yukarıda buluşuruz," diyorum Danica'ya ve bir veda öpücüğü için onu kendime doğru çekiyorum.

Ama o kaşlarını çatarak beni itiyor. "Eğer beni göndereceğini düşünüyorsan, başka bir şey daha var." Kollar çapraz

göğsünün üzerinde, bakışları soğuk bir meydan okumayla benimkilerle buluşuyor ve bunun umduğum kadar kolay olmayacağını biliyorum.

İç çektim. "Danica..."

"Hayır. Bu konuyu konuşmuştuk. Daha fazla dahil olmak istiyorum. Bu benim de hayatım." Tartışmak istiyorum ama bunun bir anlamı olmadığını biliyorum. Elbette, gardiyanlardan birinin onu zorla odasına götürmesini sağlayabilirim, ama bu tür önlemlere başvurursam bir haftayı sürünerek geçirmek zorunda kalacağım.

"Peki, ama lütfen sessiz ol," diye gönülsüzce kabul ediyorum. İyi bir argüman sundu.

Danica başını sallayıp beni aşağıya kadar takip ediyor; beş Dons ve çeşitli korumaları büyük ahşap masanın etrafında toplanmış, zoraki sohbet ediyorlar.

Gerginlik yoğun, havadan daha yoğun. Herkes gelmemiştii ama asıl ailelerin hepsi temsil ediliyordu. Ricci'ler hariç hepsi. O pisliklerin mülkümde olmasını reddediyorum.

Odaya girdiğimizde adamlar ayağa kalkıyor ve Danica'ya kuşkuyla bakıyorlar. Ama küçümseyen bakışlarını görmezden geliyorum ve saygılı bir şekilde en büyüklerinden, tırpan şeklinde bastonu olan Don Vinci'den başlayarak selamlama turuma başlıyorum.

Don Greco ellerimi kendi elleriyle kapatarak beni bir süre daha tutuyor. "Düğünün için üzgünüm, Dante. Danica iyi bir kadın; iyi iş çıkardın. Sevgili Elena kadar iyi değil elbette..." Kurtaramadığım, koruyamadığım karımın adını duymak, her zaman olduğu gibi beni derin bir suçluluk duygusuna sürüklüyor. Ama şimdi Elena'yı düşünemem. Onun için artık çok geç.

Danica'nın odanın diğer tarafında olması beni rahatlatıyor. İrkildiğimi, kendimi toparlamaya çalışırken sendelediğimi görmüyor.

"Teşekkür ederim, Don Greco," diyorum basitçe, eski kayınpederimin omzunu okşayarak, empatik bir jest olarak algılanmasını umuyorum.

Elena asla "savaş odasında" bana katılmazdı - bunun için fazla hassastı. Elbette, işin iç yüzünü biliyordu, ne de olsa bu dünyada büyümüştü, ama benim liderliğime, korumama... hâkimiyetime güvenirdi.

Ve sonra onu hayal
kırıklığına uğrattım.
Ama Danica'yı hayal
kırıklığına
uğratmayacağım.

Siktir et şu Rus piçlerini.

Herkes yerine yerleşiyor ve personel, çay içenlerden viski uzmanlarına kadar içeceklerinin doldurulduğundan emin oluyor.

Söz alarak, Emilio'nun bilgilendirme sırasında paylaştığı ayrıntıları anlatmaları için adamları susturuyorum. Volkovlar pis herifler; uyuşturucu, insan kaçakçılığı, inşaat ihalelerinin verilmesini manipüle etmek bunlardan sadece birkaçı. Görünüşte hiçbir yerden çıkmadılar ve tüm şehri durma noktasına getirdiler, topraklarımızda yollarını yağmalarken kendi kurallarına göre oynadılar (ya da hiç kural koymadılar).

Gece vakti hırsızlar gibi gelip limanları ele geçirdiler ve onlarca yıldır süren barış görüşmelerini bozdular.

"Limanlar yasak bölge!" Don Vinci sözümü kesiyor, titreyen elini iddialı bir vuruşla masaya vuruyor. Yaşlı adam artık 80'ini aşmış, hayata zar zor tutunuyor ama öfkesi daha az parlak değil.

"Sì, Don Vinci. İşte bu yüzden aileler yıllar önce buranın tarafsız bir bölge olarak kalması konusunda anlaştılar."

Odadaki erkekler başlarını sallarken Danica sessizce yanımda oturuyor, mükemmel, itaatkâr eş rolünü oynayarak beni izliyor. *Keşke bilselerdi...*

Limanların kontrolünü kaybetmek işletmelerimiz için en büyük tehdittir. Eğer şehre hiçbir şey sokamaz ya da şehirden hiçbir şey çıkaramazsak, işler hızla çok karmaşık bir hal alır.

Yaklaşık yirmi yıl önce Feraslar barış görüşmeleri yapana kadar limanlar konusunda bitmek bilmeyen bölge savaşları yaşanırdı. Babam asla beyaz bayrağa razı olmazdı ama ben babam değilim. Daha önce kabul etseydi, belki annem hâlâ hayatta olurdu.

Don Greco, "Kaçakçılık pis bir iş," diye ekliyor ve Don Vinci hariç herkes başını sallıyor. Hepimiz onun da benzer bir işte gizlice çalıştığını biliyoruz ama aileler arasında bu işe karışmamak gibi konuşulmayan bir kural var.

Adamlar birbirlerine kısık sesle İtalyanca bir şeyler mırıldanmaya başlıyor ve ayrı yollara sapıyorlar.

"*Silencio!*" Kalın sesimle emrediyorum ve onları sakinleşmeye zorluyorum.

Ayağa kalkarak, konuşurken hepsinin üzerinde yükseliyorum. Dons sessizleşiyor.

"Planınız nedir, Don Fera?" Herkesin aklında ne olduğunu soran Don Marino'dur.

"Doğru fırsatı bekleyeceğiz."

Don Vinci ayağa fırlar. "Yeterince bekledik-"

"Otur, *per pavor*." Sesim kalın. Kaç yaşında olduğu, benim evim, benim kurallarım umurumda değil.

Oturdu.

"Bağlantımıza göre, Çarşamba günü yeni bir kadın sevkıyatı yapacaklarmış. O günlerde çok fazla kargaşa oluyor, bir sürü insan girip çıkıyor ve içeri girmek için en iyi şansımız bu."

Fera ailesinin pek çok tanıdığı ve muhbiri var. Bu özel kişinin aileme büyük bir borcu var. Yıllar önce, doktor olması için oğlunun okul harcını ödemiştim.

Uzun bir süre Don olarak işimi ciddiye aldım; ofisimde oturup Fera ailesine yardım için yalvaran herkes dinlendi.

Elena'nın ölümünden sonra iş benim her şeyimdi. Uyuyamıyordum, uyanık olduğum her saatte suçluluk duygusunun beni boğmasını engelleyemiyordum. Bu yüzden kapıları açtım ve hepsini içeri aldım. Çetelere karışan oğulları için merhamet dilenen ağlayan yaşlı kadınlar, kocaları tarafından istismar edilen ve gidecek hiçbir yeri olmayan genç kadınlar, yanlış kalabalığa karışan düpedüz haydutlar... Hepsini dinledim ve insanlarımız, toplumumuz için elimden geleni yaptım.

Bu hiçbir zaman acıyı, içimi kemiren suçluluk duygusunu, onun ölümünün tamamen benim hatam olduğu hissini, doğmamış oğlumuzun asla bir hayata sahip olamayacak olmasının benim hatam olduğu hissini ortadan kaldırmadı.

Ama sonra Danica geldi ve bana sabahları kalkmak için başka bir neden verdi. Günahlarım için tövbe etmenin başka bir yolunu.

"İstediğin kadar adamımı alabilirsin," diye teklif etti Don Greco, beni şimdiki konuşmaya geri çekerek.

"Antonios'lardan da."

Tüm aileler, hassas dengemizi bozan Rus salgınından kurtulma hevesiyle ordularını teslim ediyor.

Bana güvenmek için bir sebepleri yok ama güvensizlik için daha da az sebepleri var. Ben her zaman sözümün eri, kendisine gelen her aileye yardım eden bir adam oldum.

Toplantının geri kalanı formalitelerle, limanlardaki sözde güvenlik detaylarıyla ve ihtiyacımız olan adam sayısı ile ilgili tartışmalarla geçti.

Gerçek şu ki, hazırlanmak için sadece iki günümüz var.

Bu çok fazla değil.

Lojistiği boş verin, iki günün vücudumu hazırlamaya yeteceğinden emin değilim. Ağrım var, midem bulanıyor ve inanılmayacak kadar yorgunum.

Ama hiçbir rahatsızlığımdan bahsetmiyorum, tabii ki bahsetmiyorum.

Ayrılırken Dons'ların ellerini sıkıyorum, yanaklarından öpüyorum ve herkese durumun hızlıca halledileceğine dair söz veriyorum.

Ne kadar aptalım.

Son el de sıkılıp uğurlandıktan sonra, Danica bir şeyler atıştırmak için mutfığa giderken ben de üst kattaki ofisime çıkıyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Başım bugünkü müzakerelerin ağırlığıyla zonkluyor, zoraki gülümsemelerin ve örtülü tehditlerin gerginliği omuzlarımda hâlâ ağır.

Ofis koltuğuma gömülürken gömleğimin üst düğmesini gevşetiyorum.

Diğer aileler yüzüme saygı gösteriyor olabilirler ama gözleri farklı bir hikâyeye anlatıyor.

Yumuşadığımı düşünüyorlar.

Ve bu tehlikeli.

Tırnakların parkeye vuruşundaki tanıdık tıkırtı Biscotti'nin gelişini haber veriyor, kafası kapı çerçevesinin etrafında belirmeden önce. Ağzında, Danica'nın ona aldığı o gülünç mor dinozor oyuncağı.

"Şimdi olmaz, *piccolo*," diye mırıldanıyorum ama itirazımı duymazdan gelerek oyuncağı doğrudan kucağıma bırakmak için ilerliyor. Hemen yanıt vermeyince ıslak burnuyla elimi dürtüyor.

"Annen kadar inatçısın, bunu biliyor muydun?" Sözcükler amaçladığımdan daha sert çıkıyor ama Biscotti ses tonumdan rahatsız olmadan kuyruğunu sallıyor. Köpeklerle ilgili bir şey bu; politikalar, güç oyunları, taktığımız maskeler umurlarında değil.

Kendime rağmen dinozoru elime alıyorum. Bir kez sıktım ve gülünç gıcırtısı ofisimde yankılandı. Biscotti'nin tüm vücudu heyecanla sallanıyor.

Beş dakika, diyorum kendime. Don Fera olmaya dönmeden önce köpeğimle oynamak için beş dakika.

Oyuncak odanın bir ucundan diğerine uçuyor ve Biscotti tırnaklarıyla ahşap zemini tırmalayarak peşinden koşuyor. Oyuncağı geri getiriyor ve öyle bir gururla kucağıma bırakıyor ki sanırsınız tüm sorunlarımı çözmüş.

"En azından buralarda birileri mutlu," diyorum ona, kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Aramızda kalsın ama *Cane*, planladığımız bu pusu var ya? Senin nefesinden daha kötü kokuyor."

Biscotti başını eğiyor, o sadık gözleri her kelimeyi anlıyormuş gibi benimkilere sabitlenmiş.

"Evet, biliyorum. Annen paranoyak olduğumu söylerdi." Oyuncağı tekrar fırlatıyorum ve onun peşinden koşmasını izliyorum. "Ama doğru olmayan bir şeyler var. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

Dinozor, öncekinden biraz daha ıslak bir şekilde kucağıma geri dönüyor. Bu kez, Biscotti başını dizime yaslarırken ben de onu öylece tutuyorum, düşüncelere dalıyorum.

En azından bu ailede hâlâ ne yaptığımı bildiğime inanan biri var.

Bu bizden biri yapar.

Dikkat Dağıtma

(DANICA)

Kendimi sessiz kalmaya zorlarken tırnaklarım avuçlarıma hilaller çiziyor. Genellikle yemek salonumuz olarak kullanılan süslü konferans odası, içinde barındırdığı tüm egolar için çok küçük geliyor - altı Don ve çeşitli korumaları, puro dumanı ve yüzyılların geleneği ile yoğun bir hava.

Bir noktada, Don Vinci'nin buruşuk yüzü Dante'ye hitap ederken zorlukla gizlenen bir küçümsemeyle bükülüyor. "Belki de evcilik oynamak için daha az zaman harcasaydın..." Hakaret havada zehir gibi asılı kalıyor. Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyor, kocamı savunma dürtüsü boğazımı yakıyor.

Ama Dante'nin benim korumama ihtiyacı yok.

Sandalyesinden yavaşça kalkıyor ve odanın sıcaklığı on derece düşüyor.

Bu benim Dante'm değil - dokunuşlarımın altında eriyen, tenime İtalyanca aşk mektupları fısıldayan, irademe çok güzel bir şekilde boyun eğen adam.

Bu Don Fera ve onun bu role bürünmesini izlemek bir kılıcın kınından çıkarılışını izlemek gibi.

"Dikkatli ol, eski dostum." Sesi, ipeğe sarılmış bir silahın yumuşak tehdidini taşıyor. "Yaşın sana bazı nezaketler kazandırıyor ama sınırsız değil."

Dante'nin böyle biri olduğunu görmek biraz sarsıcı. Bazen onun kim olduğunu neredeyse unutuyorum. Eskiden kim olduğunu.

Sevgili Don'um geçmişteki günahları hakkında hiçbir zaman çok açık sözlü olmadı, ama internet sözde suçlarla dolu - tüm o söylentiler, Don Fera'nın onu tanımadan önce ardında bıraktığı cesetlerle ilgili fısıldanan hikayeler. Şimdi ona bakınca, bunu hayal etmek zor değil. Onun öfkesini, kemiklerinde yaşayan şiddeti yaşadım.

Ama o bundan çok daha fazlası.

Bu adamlar sadece Don'u, katili, efsaneyi görüyorlar. Ayaklarıma kapanan, gücünü bana isteyerek veren, kurtuluşu teslimiyette bulan adamı bilmiyorlar.

Her iki versiyon da gerçektir: Don ve itaatkâr, katil ve aşık, canavar ve insan.

Ama şu anda kontrolü elinde tutan aşık değil.

Don Vinci sandalyesinde geriye doğru çöküyor, iyice azarlanmış. Dante'nin gözleri masanın öbür ucunda kısa bir süre benimkilerle buluşuyor, Don Fera'nın maskesinin kışında bir sıcaklık parıltısı.

Toplantı planlar ve karşı planlar, ittifaklar ve tehditlerle devam ediyor. Dante'nin bu ölümcül güç dansını izlerken, evdeki dinamiğimize neden ihtiyaç duyduğunu anlıyorum. Serbest bırakılmadan bu iş herkesin ruhunu tüketti, belki de çoktan tüketti. Ama yatak odamızda, dizlerinin üzerinde, kendine dönüş yolunu buluyor.

Dua edeyim de gücün bedeli onu daha önce yıkmasın.

Bu iş çok stresli; sevgili damadımın içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyor. Keşke buradan çıkmasının, yeni bir başlangıç yapmasının, hep istediği ama hiçbir zaman yaşama lüksüne sahip olmadığı o hayatı yaşamasının bir yolu olsaydı.

Ama çözümlerim yok, sadece endişelerim var.

Toplantı devam ederken, keçi sakallı ve korkunç surat dövme Don Marino bana garip garip bakmaya devam ediyor, ama ben ona aldırımıyorum. Eminim o da kadının yerinin mutfak olduğuna inanan sık kafalılardan biridir. Ona haberlerim var, mutfakta kesinlikle berbatım.

Ama başka yeteneklerim var.

Dante onlara doğaçlama saldırı planını anlatırken, herkesin tepkisini ölçmek için dikkatle izliyorum. Başlangıçta hemen harekete geçme taraftarı olsam da, bunun kötü bir fikir olduğu düşüncesinden hala kurtulamıyorum; Emilio'nun sözleri kafamda tekrarlanıp duruyor.

Yine de hepsi kötü bir fikir. Ama

başka ne seçeneğimiz var ki?

Volkovlar hak ettiklerini bulmadan önce başka neleri mahvetmek zorundalar?

Ayrıca, bu kadar çok aile ve bu kadar çok orduyla, kesinlikle iyi olurduk, değil mi?

Elbette.

Huysuz yaşı İtalyan adamlar nihayet ayrılana kadar, neredeyse üç saat boyunca devam eden bu süreç, onların çıkışından sonra da baskıcı kolonyalarının mekanda uzun süre kalmasıyla son bulur.

Dante son misafirin arkasından kapıyı kapatıyor, rahatlama ya da hayal kırıklığı içinde yüksek sesle iç çekiyor, ama tahminimce ikisi de.

İnanılmayacak kadar endişeli görünüyor, işlerini yetiştirme bahanesiyle ofisine giderken dalgın dalgın parmaklarındaki yüzükleri çeviriyor.

Ona biraz zaman veriyorum, atıştırmalık bir şeyler yemek istediğiyle ilgili bir bahane uyduruyorum. Dante böyle davrandığında ya çözmek için zamana ya da dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyar. Hangisi olduğunu bulması için ona birkaç dakika vermenin en iyisi olduğunu öğrendim.

On beş dakika sonra bir elma atıştırarak ofisine girdiğimde, Dante onu bıraktığımdan daha huzursuz görünüyor.

Biscotti, ağzında mor dinozorla tırıs tırıs gitmeden önce kulağının kaşınmasını istiyor. İşlerin gerginleşmek üzere olduğunu açıkça hissediyor.

"Gelemezsin," diyor Dante herhangi bir bağlam kurmadan, serçe parmağındaki annesine ait yüzükle oynayarak.

"Yine mi bu? Hadi ama, Dante. Bu konuşmayı yapmaktan bıkmadın mı? Ben sıkıldım."

Bakışlarımı reddederek benden uzağa bakıyor. "İncinmeni istemiyorum."

Yüzüm yumuşuyor. "Bebeğim, yaralanma ihtimalin çok daha yüksek. Fiziksel olarak formumun zirvesindeyim. Belki de evde kalmalısın."

Dante uzun bir süre sessiz kaldı, sözlerimi düşündü ve sonunda kabul etti. "Peki," diye homurdanıyor, nefes verirken omuzlarını çökertiyor.

Ama bir terslik var. Dört yılımı onun yüzünden geçen her duygu titreşimini okumayı öğrenerek geçirdim. Şu anda gözleri odanın içinde geziniyor, odaklanamıyor, gözbebekleri hafifçe büyümüş. Yüzüklerle oynarken sağ eli o tanıdık seğirmeye başladı - zihni çok hızlı döndüğünde çıkardığı ses. Hava, konuşmadığı kelimelerle dolup taşıyor.

"Her şey yoluna girecek aşkım," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum, elini elime alıyorum. Teni nemli, nabızı parmaklarımda hızla atıyor.

Bu sadece stres değil, onun sarmallarından birinin başlangıcı.

"Bilmiyorum. Bu farklı bir durum. Hemen hazırlanmamız gerekiyor." Sesi, kendinden koptuğunda ortaya çıkan o içi boş niteliğe sahip. Dişlerini gıcırdatırken çenesindeki kaslar titriyor, bu onun en karanlık anlarından önce gelen bir alışkanlık.

Dante gitmeye çalışıyor ama ben elini tutarak onu yerinde tutuyorum. Bunu daha önce de görmüştüm - böyle olduğunda kendini tüketecek kadar çalışır, pervasız kararlar verir, kendini tehlikeye atar. Onun Domme'si olarak, her şeyiyle ilgileneceğine söz veren kişi olarak, bunun olmasına izin veremem.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum bebeğim." Sesimi hafifçe yükselterek biraz iddialı konuşuyorum. Yumuşak yaklaşım işe yaramıyor - şu anda destekleyici bir izleyiciye değil, dayanak noktasına ihtiyacı var. "Bence önce biraz dinlenmelisin. Yoksa kimsenin işine yaramazsın."

Ama sanki beni hiç duymuyor gibi.

"Yapamam. Bunların hepsi benim hatam. Görevlerimi aksattım-" Nefes alış verişi hızlandı, kelimeler kontrol edemeyeceği kadar hızlı dökölüyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalar onu perili, neredeyse ateşli gösteriyor. Elleri titriyor.

Bu düzeni tanıyorum. Müdahale etmezsem, tamamen kafasının içinde kaybolacak, suçluluk ve sorumluluk sarmalında kaybolacak ve bu da onu ham ve kırık bırakacak. Kraliçesi olarak, çok uzağa düşmeden önce onu geri çekmeliyim.

"Dur!" O daha cümlesini tamamlayamadan yanağına sert bir tokat atıyorum. Öfkeyle değil, incitmek için değil, sistemini çok etmek, onu boğmakla tehdit eden düşüncelerin devresini kırmak için. Aşırı ısınan bir makinenin reset düğmesine basmak gibi.

Dante bana öfkeyle hırlıyor, ses ilkel, içgüdüsel ama gözleri konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez odaklanıyor. Başını eğiyor ve ben değişimin gerçekleşmesini izliyorum: nefes alış verişi yavaşlıyor, omuzları kulaklarının etrafından düşüyor, vücudundan çılgınca enerji boşalıyor. Masayı kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyor, yavaş ve derin nefes alıyor. "Üzgünüm, Tesoro."

İçimde bir rahatlama hissettim. Tokat tam da ihtiyacım olan şeyi yaptı - onu aşağı doğru sarmalından çıkarıp kendi bedenine, bana geri döndürdü. Hafifçe yaptığım bir şey değil ama bizim dinamiğimizde

Bazen tam da ihtiyacı olan şey. Zihinsel kaosu kesen fiziksel bir his.

"Zihnin karmakarışık, bebeğim. Belki temizlemene yardımcı olabilirim?" Nazikçe yanağına dokunuyorum, parmaklarımın birkaç dakika önce morarttığı ılık deriyi okşuyorum. Kızarıklık geçecek, ama bu topraklayıcı dokunuş - onun burada, benimle olduğunu, suçluluk duygusu içinde kaybolmadığını hatırlatan dokunuş - kalacak.

"Artık uyuyabileceğimi sanmıyorum Danica." Sonunda yalvaran bakışlarımla karşılaştığında omuzları daha da çöküyor. Ama artık orada bir netlik var, kör panik yerine farkındalık. Bana geri döndü.

"Uyumaktan bahsetmiyorum... *çocuk*."

Çocuk anında teslimiyetini tetikliyor, tüm duruşu değişiyor. "Ah." Dante sonunda teklif edilen şeyi kavradı.

Şakacı bir şekilde kıcına şaplak atıyorum ve yorgun Don'um zıplıyor. "Belki kısa bir seans..." Açık kapıya endişeyle bakıyor ama yalnızız, kasıklarınızı tutup streç olmayan pantolonuna fark edilir şekilde baskı yapan sertliğini okşayabileceğim kadar yalnızız.

"Birileri hazır görünüyor," diye takılıyorum, etrafındaki baştan çıkarma ağrısını döndürerek. Tenimizi ayıran çeşitli kumaşlara rağmen sevgili oğlumun siki dokunuşuma anında tepki veriyor.

"Artık düşünmek istemiyorum." Sesi küçük, neredeyse yalvarır gibi. Büyük Alfa-delik maskesi gitmiş ve sadece Dante, küçük kayıp çocuk, *benim* küçük kayıp oğlum kalmış.

Başka bir şey söylemeden elini tutuyorum ve onu üst kata, oyun odasına götürüyorum.

Tek bir parmak şıklatmamla, iyi eğitilmiş Dante, sadece çoraplarıyla karşımda durana kadar kıyafetlerini çıkarıyor. Bu onun itaatkâr yönünü anında ortaya çıkaran bir ritüel, benim dikkatli bakışlarım altında soyunuyor.

Daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi, elimi uzatıyorum ve o da bana sikini getirip avucumun içine yerleştirerek vücudunu bana teslim ediyor.

"İtaatkâr olduğunda çok güzel oluyorsun," diye övüyorum koca oğlumu, onu köşedeki büyük Aziz Andrews Haçı'na götürüyorum ve önce sikini çekiyorum.

Her uzvu Dante'nin ekstra uzun fiziği için özel olarak yapılmış haça sabitlendiğinde, tırnaklarımı yavaşça çıplak sırtından aşağıya doğru sürüklüyorum. Yüzü öne dönüktü.

"Güvenli sözün var, değil mi?" Bunca zaman sonra bile her zaman yaptığım gibi kontrol ediyorum.

"Evet, hanımefendi."

"Kırbaç mı?" Yumuşak bir sesle soruyorum ama Dante başını sallıyor. "Kırbaç, lütfen, Bayan," diye soruyor, daha fazlasına ihtiyacı var.

Söz konusu aleti getiriyorum, geri döndüğümde deriyi Dante'nin açıkta kalan etinin üzerinde gezdirerek titremesini izliyorum.

"On kırbaç, tamam mı?" Bir adım geri çekilirken ona söyledim. Eskiden kırbaçtan, çok fazla zarar vermekten çekinirdim. Ama tıpkı Adira'nın bana öğrettiği gibi pratik yapıyordum, cam şişeleri yüksek duvarlardan ustalıkla kırbaçlıyordum.

Dante fısıldar gibi başını sallıyor, "Lütfen."

Ben zarif siyah kırbacı bir yılanı komut verir gibi havada savururken, sevgili müstakbel kocam da eğitilmiş gibi sayıyor, artık sayamayacak hale gelene kadar aceleyle aldığı nefeslerden sayılar çıkarıyor.

Sekiz numaraya geldik ve Dante bir yıldan uzun bir süredir ilk kez, kırık bir sesle zar zor duyulabilen güvenli kelimesini söyledi.

Hemen duruyorum ve kırbacı yere bırakıyorum.

Diz çöküp ayak bileklerini çözerken yatıştırıcı bir sesle, "İşte böyle bebeğim; sorun yok," diye mırıldanıyorum. "Hadi seni temizleyelim ve yatmaya hazırlayalım."

Koca adam hiçbir şey söylemiyor, sadece bacaklarını serbest bırakıp banyoya gitmesine yardım ederken hafifçe inliyor.

Onu incitmemeye özen göstererek taze kesiklerini düzgünce tedavi ediyorum, o dişlerini sıkarak irkilirken vücudunu merhemle kaplıyorum.

Bu anda, daha önceki toplantının korkusuz Don'u şimdi çok savunmasız görünüyor ve zihnini sakinleştirmek için bir kırbaçtan daha fazlası gerekeceğini biliyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye kırık dökük denizaltımı rahatlatmaya çalışıyorum, kambur figürünü yatağımıza götürürken, onu giydirme zahmetine girmeden yatırıyorum. Dante konuşmuyor, sadece yorganı yumruklarının arasına alıp sıkıca üzerine çekiyor.

Giysilerimi çıkarıp yatakta onun yanına kayıyorum ve yüzünü göğsüme doğru çekiyorum.

Yavaşça saçlarını okşuyorum, ona zar zor dokunuyorum, onu vücuduma yakın tutuyorum, yüzü çıplak göğüslerimin arasına giriyor.

Dante ağır bir nefes vererek vücudunu tamamen bedenime bastırıyor, tenime sarılıyor, sanki yapmazsa uçup gideceğinden korkuyormuş gibi tutunuyor.

Dudaklarından tek kelime çıkmıyor ama zihninin sessizlikten başka bir şey olmadığını biliyorum. Yine de onun için yapabileceğim başka bir şey yok. Her ne kadar bunu düzeltmek istesem de yapamayacağımı biliyorum. Tek yapabileceğim burada olmak, ona sarılmak ve yarın tekrar denemek.

Müstakbel kocamın nefes alışları yavaşlayana, göğsü benimkine karşı uyku ritmine girene kadar bırakmıyorum. Ancak o zaman dırdırcı uykunun beni de ele geçirmesine, beni de rüya alemine götürmesine izin veriyorum.

Her şey yoluna girecek, değil mi?

Öyle olmalı.

Ölüm oranı

(DANTE)

Bahçe sabahın erken saatlerinde ne kadar güzel görünse de koşunun ortasında durmak zorunda kalıyorum. Vücudum devam etmeyi reddediyor. *Lanet olsun!*

Eğilmiş, ellerimi dizlerime koymuş, hızla sırtıma ve bacaklarıma yayılan boynumdaki ağrıyı dindirmeye çalışıyorum.

Koşu partnerim yanımda yavaşlayarak durdu.

"Her şey yolunda mı efendim?" Dario'nun yüzü her zamanki gibi ifadesiz. Benim için çalıştığı altı yıl boyunca, bu donuk ciddiyet dışında başka bir ifade gördüğümü sanmıyorum. Yine de harika bir gardiyan, saçmalık yok.

Konu eğitim ya da başka bir şey olduğunda Emilio gibi değildi. Ama ikinci komutanım gençleşmiyordu ve ona ayak uydurmak yavaş yavaş bir sorun haline geliyordu. Yeni bir koşu partneri bulmak zorundaydım.

Ve şimdi ona ayak uyduramayan benim.

"Ben iyiyim. Sen devam et, ben yetişirim," diye mırıldanıyorum, hâlâ eğilmiş halde. Vücudum yanıyor ve iyi anlamda değil.

Dişlerimi sıkıyor, yüzümdeki rahatsızlığı gizlemeye çalışıyorum.

Bir koşuyu bile tamamlayamazsam yarına nasıl hazır olacağım?

Kalın sakallı ve kolları simsiyah dövmeli kaslı adam duraksıyor. Onun işi tam anlamıyla beni korumak.

Ama hala yerleşkedeyiz, orman yolunun olduğu arka taraftayız - ön kapıyı kullanmadan kimse girip çıkamaz. Arazinin tamamı 20 metrelik kalın duvarlarla çevrili ve tepesinde elektrikli çit var ve köpekli muhafızlar sürekli devriye geziyor. Düşünden beri güvenliği artırdık.

"*Signore...*" Dario durur, düşüncelerini saygısızlık gibi görünmeden nasıl ifade edeceğinden emin değildir.

Ne düşündüğünü biliyorum: Patron zayıflıyor.

Haklı da olabilir.

Vücudum kelimenin tam anlamıyla parçalanıyor gibi hissediyorum.

Ama bunu özel olarak yapması için daha da fazla neden var.

Cumartesi günkü düğün pususundan bu yana üç gün geçti; nasıl *hâlâ* ağrıyor olabilirim?

Dik duruyorum ve ona daha önce zayıf erkeklerin altına sıçmasına neden olan bir bakış atıyorum. "Dario." Sesim sert ve iddialı, acıyı delip geçiyor.

Muhafız başını sallıyor, yerini hatırlıyor. "*Sì, Signore.*" Başını öne eğiyor.

"Ve Dario..."

"Efendim?"

"Tek kelime etmeyin."

"Elbette." Sanki hiç terlemeden kilometrelerce yürüyebilirmiş gibi koşarak uzaklaşıyor ve muhtemelen bunu yapabilir. O yaşta, 30'ların başında, ben de yapabilirdim.

Ne zaman bu kadar gıcırdamaya başladım? Tanrım.

O kadar yaşlı bile değilim!

Gerçi babamın öldüğü yaştan daha yaşlıyım, şimdiden iki yaş daha yaşlıyım.

Ölümlülüğüm omuzlarıma dağdan kopan bir kaya gibi düşüyor; ağır, durdurulamaz, ezici.

Başarısız olmanın zamanı değil, diyorum bedenime inatla.

Sıkılı yumruklarım ve gıcırdayan dişlerimle ayaklarımı yeniden hareket etmeye zorluyorum, korumamın dikkatli gözleri altında dışarıda olduğum için minnettarım.

Mücadelem şu anda mülkiyeti gözetleyen her kimse onunla benim aramda. Muhtemelen Nikko'dur ama tek kelime etmeyecektir.

Kararlılığıma rağmen, bacaklarımdaki ağrı birkaç adım sonra hızla krampa dönüştüğü için fazla uzaklaşamıyorum.

Nefesimin altında küfrederek kendimi yakındaki bir banka sürüklüyorum, annemin bahçe için özel olarak yaptırdığı ahşap banklardan birine.

Bahçe her zaman onun sığınağıydı. Dışarıda oturup kitap okumayı ya da uzun yürüyüşlere çıkmayı severdi, özellikle de yağmurda. Babam onun deli olduğunu düşünürdü, üst kattaki ofisinden ona bağıırırdı

geri dönmesini, hastalanacağını söyledi, ama hiç dinlemedi, en azından yağmur yürüyüşü konusunda.

Aradan bunca yıl geçti ve ben onu hâlâ özleyorum. Hâlâ o gün kurşunun bizi çok genç yaşta annemizden mahrum etmek yerine hedefini bulmuş olmasını diliyorum.

Her şey ne kadar farklı olurdu... Bugün yağmur yok.

Ve bank hatırladığımdan çok daha yıpranmış görünüyor.

Yeni ev yöneticisinden bununla ilgilenmesini istemek için aklıma bir not alıyorum. Bayan Nell. Çok tavsiye edildi ve henüz bir sorun yaşamadık. Elbette Alicia kadar becerikli değil ama kardeşimle yatağa girip bana ihanet etme olasılığı daha düşük görünüyor.

Yine de asla bilemezsin. Luca hep yaşlıları severdi.

Luca.

Bu isim aklıma gelir gelmez, yozlaşmış küçük kardeşimin düşüncesini uzaklaştırıyorum ya da en azından deniyorum.

Danica bunu bilmiyor ama Luca dün günümüzde bana mesaj attı.

Bizi tebrik etti ve kumar borcunu ödemek için beni Riccis'lere sattığı için bilmem kaçınıcı kez özür diledi.

Cevap verme zahmetine girmedim. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. O benim için ölü sayılırdı.

Önceden sahip olduğum tek şey Luca'ydı. Ama şimdi Danica var. Artık hayatımda onun kaosa ihtiyacım yok. Onu kurtarmaktan bıktım - gerçek ve mecazi anlamda.

Luca'dan gelen pek çok "*özür dilerim*" mesajı cevapsız kalmaya devam edecek.

Ona bakmaktan, onun pisliklerini temizlemekten yoruldum. Elbette onun da boktan bir anlaşması vardı ama en azından Luca daha 20'li yaşlarına bile gelmeden ailenin reisi olmanın dayanılmaz ağırlığıyla yaşamak zorunda değildi. İstemediğim bir işti. Her şeyimi elimden alan bir şey; tüm hayallerimi, özlemlerimi... Kaderimde ölüm ve yıkımdan başka bir şey olduğuna inanmakla ne kadar aptallık etmişim.

Luca odasında video oyunları oynarken, ben sokaklarda çıplak ellerimle insanların gözlerini oyuyordum.

Aileyi güvende tutmak, gelişmesini sağlamak için ne yapılması gerekiyorsa.

Ama Luca bunların hiçbirini takdir etmedi. Çok saftı.

Ben verginin nasıl işlediğini ve bundan nasıl kaınacağımı öğrenirken, o mutfak personelini baştan çıkartıyor, saçma sapan saatlerde her cinsiyetten bedeni odasına gizlice sokuyordu.

Elbette her şey kötü değildi. Bu kadar farklı olmamıza rağmen iyi zamanlarımız da oldu. Luca eskiden çok nazik, çok yumuşak, çok tatlı biriydi.

Eskiden ne kadar savunmasız olduğunu asla unutmayacağım. Annemiz öldüğünde küçük kardeşim haftalarca ağlamayı bırakmadı. Sadece yedi yaşındaydı.

Onun şanslı olduğunu düşündüm; annemi benim kadar hatırlamıyordu.

Ama belki de ikimiz de bu kadar zalim bir babaya sahip olduğumuz için şanssızdık.

Hava koşullarının yıprattığı bankta zihnimi şimdiki mcadeleme geri dönmeye zorlayarak bacağıma masaj yapıyor, krampları durdurmaya çalışıyorum.

Acıyan sadece bacağım değil; kurşun boruyla vurulmuş boynum, kıımdaki taze kırbaç izleri, asla razı olmadığım dövmeler gibi tenime dağılmış ve asla kaamayacağım acı anılarla beni süsleyen çeşitli iyileşmiş bıçak yaraları.

Bir noktada, muhtemelen geçmişimin beni, en azından bedenimi yakaladığını kabul etmek zorundayım.

Ama bugün değil.

Ağır bir i çekişle kendimi tekrar ayağa kalkmaya zorluyorum. Eğer çok uzun süre uzak kalırsam Danica endişelenebilir.

Zihnimi boşaltacağını, belki de yarınki liman saldırısı konusunda daha sakin hissetmemi sağlayacağını umarak koşuya çıktığımda hâlâ uyuyordu.

Ama tam tersi bir etki yarattı, zaten stresli olan zihnime daha fazla endişe ekledi.

Bunca yıldan sonra bile, bu iş hiç kolaylaşmıyor. Kolaylaşmasını bekledim ama kolaylaşmadı. Pek çok zor karar, pek çok imkansız durum.

Ama başka ne seçeneğim var ki? Kimse canlı çıkamaz.

Kendimi dik durmaya ve normal yürümeye zorlayarak mutfağın yanındaki arka kapıya kestirme bir yoldan gidiyorum. Yzmdaki acılı ifadeyi silmek için

ve mutfak personelini basit bir baş hareketiyle selamladı.

"Efendim?" Bayan Nell, her zaman burnundan aşağı kayan ve cümlesinin ortasında tekrar yukarı itmek zorunda kaldığı o kalın, kare gözlüklerinin ardından bana bakarken endişeyle etrafta koşuşturuyor.

Mutfak sık sık gittiğim bir yer değil, bu yüzden neden gergin olduğunu anlıyorum.

"Endişelenmeyin, Bayan Nell. Sizin gibi."

Başını sallıyor ve kilerdeki stok sayımına geri dönüyor.

"Lütfen 20 dakika içinde ana yatak odasına kahve gönderir misiniz?"

"Sorun değil, efendim." Başını sallıyor, küçük ellerini görünmez bir akarsuyun altında yıkar gibi sıkıyor.

"Danica için de tatlı bir şeyler. Belki sevdiği Danimarka hamur işlerinden biri, eğer varsa." Gülümsemeye zorlayarak buzdolabından bir şişe su alıyorum.

"Ne ayarlayabileceğime bakarım." İnce dudaklarında bir an için belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ve sonra tekrar yere bakıyor.

Ona benim için başını eğmek zorunda olmadığını söylemek istiyorum ama bunun yerine ona teşekkür etmekle yetiniyor ve yorgun bedenimi her seferinde acı dolu bir adım atarak merdivenlerden yukarı sürüklüyorum.

İçeri girdiğimde Danica hâlâ derin uykudaydı. Benim uyuklayan Kraliçem.

Saçları dağınık ve garip yerlerde dursa bile her zamanki gibi büyüleyici görünüyor. Ama dikkatimi çeken şey saçları değil; kaymış örtülerin altından görünen ve beni tenini okşamaya davet eden muhteşem sol göğsü.

Danica tek gözünü açıyor, yüzünde yumuşak bir gülümseme. "Bana mı bakıyorsun?"

"Belki biraz." Gülümsüyorum. "Günaydın aşkım."

Önce duş alma zahmetine bile girmeden onunla birlikte yatağa girdiğimde yatak çöküyor. Düzgün bir ter atmak için birkaç metre değil, düzgün bir koşu yapmam gerekirdi. Ama bunu başka kimsenin bilmesine gerek yok.

"Hey, bebeğim. Buraya gel." Danica kollarını açıyor ve ben de onun kucağının rahatlığına gömülüyorum. Beni derinden öpüyor, beni sarıyor.

şişelenip afrodizyak olarak satılabilecek o tanıdık sabah kokusu.

Anında sertleşiyorum.

Elim ay ışığına tutulmuş bir pervane gibi göğsüne doğru yol alıyor ve anında o küçük sert meme uçlarına çekiliyor.

"Hmm," diye mırıldanıyor usulca, göğsünü elime bastırıyor, sırtı kavisli.

"Alabilir miyim?" Dudaklarından hızlı bir inilti çıkararak meme ucunu parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve o da başını sallayarak gözlerini kapatıp arkasına yaslanıyor, dudaklarımı tenine bastırma, beslenmeye ihtiyacı olan aç bir bebek gibi emme onurunu bana veriyor.

Danica'nın avucu beklenmedik bir şekilde sikimin etrafına dolanıp onu koşu şortundan çekince inleme sırası bana geliyor.

Gelinim ereksiyonumu pompalarken tüm acılarım ve ağrılarım unutuluyor, ben onun meme uçlarını emiyorum, zaman zaman sadece iniltisini duymak için onları nazikçe ısıyorum.

Göğüslerinden sıvı gelmiyor, sadece benim sikimden geliyor ve ikimizin de üzerine dökülüyor, yapışkan bir tutkal gibi bizi anlık olarak birbirimize bağlıyor.

Danica beni derinden öpüyor, dudaklarımdan gelen ağır sümükleri yutuyor ve doruk noktam geçene kadar beni kendine yakın tutuyor.

"Teşekkür ederim *Tesoro*," diyorum ona, parmaklarımı kıvrımlarının arasına sokup klitorisini okşarken çıkardığı şaşkın nefesin tadını çıkararak. "Orada kendini nasıl hissediyorsun?" Hassas tomurcuğu yavaşça ovuyorum.

"Biliyorsun sabahları çok azgın uyanıyorum... ve meme uçlarım çok hassas, özellikle de şimdi."

"Peki, izin ver hizmeti iade edeyim." Aşağı doğru inmeye başlıyorum ama Danica kolumu tutarak beni aniden durduruyor.

"Bugün olmaz." Endişeli görünüyor.

"Yıkanmamış olmana aldırmadığımı biliyorsun. Kirli olmanı tercih ederim." Sırıttıyorum, aşağıya doğru yoluma devam ediyorum, karnını öpüyorum, daha aşağıya...

Danica başını sallar. "Sorun o değil."

Ona bakıyorum, kaşlarım şaşkınlıkla çatılmış. "Endişelenmeli miyim?" "Hayır, sadece aşağısı kanlı bir karmaşa." Omuz silkerek gülüyor.

"Ayın bu zamanı ve hepsi."

Cevap vermiyorum, sadece çarşafı vücudundan çekiyorum ve öpücüklerime devam ediyorum.

"Dante..." klitorisini dişlerimin arasına aldığımda nefesi kesiliyor.

Cevap vermiyorum; tanıdık bakır tadı ağzımı doldurana kadar yolu takip ediyorum.

Sanki bir parça kan beni hiç vazgeçirmemiş gibi...

Saldırı

(DANICA)

Saatimin parlayan rakamları sabah 4:52'yi gösteriyor, soluk yeşil ışığı şafak öncesi karanlıkta zar zor görülebiliyor.

Gölgeler arasında hayaletler gibi ilerlerken nefesim soğuk havada buğulanıyor, yaklaşık otuz silahlı adamdan ve benden oluşan ölümcül bir alay.

Silahlarımın ağırlığı bedenime yabancı geliyor, Dante'yle tanışmadan önceki kadın olmadığımı sürekli hatırlatıyor.

Emilio'nun fısıldadığı "*İyi şanslar*" hala kulaklarımda çınlıyor, daha önce kaçış arabasına yerleşirken, yüzü karanlık, odaklanmış. Hepimiz gibi o da neyin tehlikede olduğunu biliyor.

Kaslarım yorgunluktan ağrıyor, her dikkatli adımda protesto ediyor. Siyah taktik teçhizatımın altındaki Kevlar yelek her geçen dakika daha da ağırlaşıyor gibi görünüyor. Ama nefesimi sabit tutmaya, hareketlerimi hassaslaştırmaya zorluyorum. Zayıf halka ben olmayacağım. Bugün değil.

Bu kadar tanıdık gelmesinde acı bir ironi var - siyah botlar, yüz maskesi, havada uğuldayan şiddet beklentisi. Ama geçen sefer Dante'yi kurtarmak, kaçırılan aşkı kurtarmak için çaresizdim. Şimdi birlikte avlanıyoruz, karanlıkta eşitiz.

Bu gece beni hazırlanırken gördüğünde, gözleri benimkilerle sessiz bir anlayışla buluşmuştu. Tartışma yok, itiraz yok, sadece güvenin ağırlığını taşıyan bir baş sallama.

Sabahın ikisinde uyandırma çağrısı sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Brifing hafızamda bulanıklaşıyor, kalbimi hızlandıran ve ellerimi hafifçe titreten bir kafein ve adrenalin sisi içinde kayboluyor.

Çıplak parmaklarımı esneterek bahar soğğundan kaskatı kesilmiş eklemlerime yeniden sıcaklık vermeye çalışıyorum. Soğuk taktik teçhizatımı ısıtıyor ama eldivenler sadece tetik tepkimi yavaşlatır.

Dante şekil verilmiş bir gölge gibi önümde ilerliyor, hareketleri yılların deneyimiyle akıcı. Onun silüetini bilirdim.

Omuzlarının duruşu, her bir ayağını yerleştirme biçimi. Ara sıra arkasına bakıyor, gözleri karanlıkta benimkileri buluyor. Artık orada şefkat yok, müstakbel kocamdan eser yok. Bu Don Fera ve biz savaştayız.

Bir parçam onun için endişeleniyor. Dün çok bitkin görünüyordu, vücudu çok hassas. Bakmadığımı sandığı anlarda yüzünü kaplayan o acı ifadesini fark etmeden edemedim.

Ama hiçbir şey söylemedim, sadece çıplak bedenlerimizi birbirine bastırırken onu daha da yakın tuttum.

O çarşafları sonsuza kadar mahvettik. Bayan Nell kan lekeli çarşafları yakmak zorunda kalabilirdi, ama bu Dante'nin içime şevkle girmesini engellemedi, bitkin horozu koyu kırmızı ve yapış yapıştı - tıpkı çarşaflar gibi.

Tanrım, uyanmak için ne güzel bir yol. Regl dönemimde ne kadar hassaslaştığımı unutmuşum. Hormonlarım allak bullak olduğunda seksin ne kadar yoğun hissettirdiğini. Neredeyse vahşileşiyordum!

Uzun zamandır o günlerde Dante'den kaçıyordum. Ama artık değil.

Odaklan, Danica! Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

Şehvet dolu düşüncelerin zamanı değil.

Bu ölüm kalım meselesi. (Ve küçük ölüm değil, *la petite mort*.)

İleride liman kapıları belirliyor, sert güvenlik ışıkları koyu gri gökyüzüne karşı yapay gün havuzları oluşturuyor.

Cephaneliğim aynı anda hem güven verici hem de yetersiz hissettiriyor - iki kılıflı silah, elimde bir tane, baldırıma bağlı bir bıçak.

Yine de bilincimin kenarlarını bir şey kemiriyor, sarsamadığım bir huzursuzluk.

Kapıların hemen dışındaki bir deponun soğuk tuğlalarına yaslanıyoruz. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken taktik teçhizatımın arasından beton sırtıma sürtünüyor.

SABAH 4:57.

Bağlantımız yakında elektriği kesecek.

Şüphe zihnimde fısıldarken parmaklarım silahımın etrafında sıkışıyor. Bütün bir limanın elektrik sistemini devre dışı bırakmak bir düğmeyi çevirmeye benzemez; yedekler, yedek jeneratörler vardır. Ters gidebilecek o kadar çok şey var ki.

Ama seçeneklerimiz tükendi. Beklediğimiz her gün, Volkovlar inşa ettiğimiz her şeyi parçalıyor.

Dün, yatakta uzanırken, Dante bu çatışmanın tarihini açıklarken, planımız daha açık, neredeyse basit görünüyordu. Klinik.

Şimdi, şafak yaklaşırken ve pek çok hayat tehlikedeyken, hiçbir şey basit gelmiyor.

Karanlıkta Dante'yle göz göze geldim. Bir an için orada sevgili oğlumu görüyorum - orgazmım boyunca bana sarılan, beni sonsuza kadar seveceğine söz veren adamı.

Sonra bir kez keskin ve profesyonelce başını sallıyor ve Don Fera geri dönüyor. Omuzlarımı dikleştirerek omurgamı dikleştiriyorum.

Savaşta oynayan bir banliyö kızı olabilirim ama aynı zamanda geleceğin *La Donna* Fera'sıyım. Ve bugün, Rusları bizim olana dokunabileceklerini düşündükleri için pişman edeceğiz.

Neden bu kadar uzun sürdü?

SABAH 5:12.

Dört teslimat kamyonu limana doğru ilerliyor, dizel motorları şafak öncesi sessizliği kesiyor.

Çömelme pozisyonunu korumaktan bacaklarım titriyor, kaslarım protesto çığlıkları atıyor ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Bekliyorum. İzliyorum.

Huzursuzluk iliklerime kadar işliyor. Şimdiye kadar içeri girmiş olmalıydık, ama parlayan ışıklar hâlâ öfkeyle etrafımızı aydınlatıyor ve bizi gölgelere hapsediyor.

Saat 5:28'de karanlık üzerimize çöktüğünde üçüncü kamyon hâlâ kontrol ediliyordu.

Bir an sert güvenlik ışıkları dünyayı beyaza boyuyor, sonra gecenin içine gömülüyoruz.

Nihayet!

Beton üzerinde karanlık bir gelgit gibi ilerliyoruz, düzinelerce gölge bir arada akıyor.

Kalp atışlarım bot sesleri ve etrafımdaki adamların kontrollü nefes alışları dışında her şeyi bastırıyor.

İlk Rus muhafızlar sessizce ve etkili bir şekilde yere serildi.

Susturucularımız ıslak tıkırtı sesleri çıkarıyor - filmlerdeki gibi değil, daha çok boğuk

Öksürüyor.

Önce koku çarpıyor yüzüme: bakır ve kordit, ölüm anlamına gelen o belirgin karışım. Bir ceset ayaklarımın dibine çöküyor ve gözlerimi ileri doğru zorluyorum. Yüzlere bakma. Ölenleri sayma. Sadece hareket et.

Bu sabahki brifing kafamda dönüp duruyor -Dante'nin sesi, parmağı planlarda yolumuzu çizerken sabit ve emin. Patronun ofisi kırmızı kalemle daire içine alınmıştı, hedefimiz belliydi.

Ama şimdi, gece ile şafak arasındaki gri boşlukta hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Binalar yanlışı, mesafeler bozuk. Bir çocuğun çizdiği resimle Mona Lisa'yı eşleştirmeye çalışmak gibi.

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucu solumdan gelen yumuşak bir *patlama sesi*. Sonra, dünya beyaza büründü.

Bir anda dumanlar yükseliyor, yoğun ve kimyasal. Boğazımı tırmalıyor, yüzümden yaşlar akana kadar gözlerimi yakıyor. Kaosun içinden Dante'nin sesini duyuyorum: "*Via! Via! Via!*" Ama yoğun duman sesi garipleştiriyor. Yönü söylemeyi imkansız hale getiriyor.

Körlemesine ilerlerken panik safra gibi yükseliyor. Eğitimim hareketsiz kalmam için bağılıyor ama içgüdülerim beni ana binanın olması gerektiğini düşündüğüm yere doğru itiyor. Her adım yanlışı geliyor.

Farkına vardığımda kafamdaki plan cam gibi paramparça oluyor: Oyuna getirildik. Bu bir tuzaktı.

Ayağım yumuşak bir şeye takılıyor. Yere bakmadan ne olduğunu anladım. Bizden biri, asfaltta yüzü koyun yatıyor. Koyu renk saçlar, geniş omuzlar... Korkunç bir an için Dante olduğunu düşünüyorum. Olmadığını anladığımdaki rahatlama kendimden biraz nefret etmeme neden oluyor.

Sürünerek ilerlerken beton avuç içlerimi ve dizlerimi yırtıyor. Duman incelmeye başlıyor ama ortaya çıkardığı şey kanımı donduruyor.

Gölgelerden sayılamayacak kadar çok karanlık figür ortaya çıkıyor.

Onların silahları parıltı dully içinde ve Şafak öncesi ışık. Ruslar. Biz

Etrafı çevrili.

İlerideki bina en azından biraz siper vaat ediyor. Ayağa kalkıp son birkaç metreyi koşuyorum, ciğerlerim yanıyor, parmaklarım kapı kolunu kavlıyor.

Çekiyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Tekrar çekiyorum.

Hâlâ kilitli. "Danica!"

Dante'nin sesi daha önce hiç duymadığım bir nota taşıyor - saf ilkel korku. Dönmeye başlıyorum - çok yavaş, çok geç.

Rus pisliğinin parmakları gömleğimi ısıyor, beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor.

İri yarı, tuğla duvar gibi inşa edilmiş adamlardan biri, tamamen kas ve tehdit. Sol gözünden çenesine kadar uzanan bir yara izi, yüz hatlarını kalıcı bir alaycılığa dönüştürüyor.

Beni kendine çekerken nefesinde votka ve sigara kokusu var, solgun gözleri Sibiry kışı kadar buz gibi.

Soğuk ve keskin bir şey kaburgalarıma bastırıyor ve zaman ağır çekimde uzayan kristal berraklığında anlara bölünüyor. Bu bir bıçak ve bir şekilde yeleğimin korumadığı yumuşak etime ulaşmış.

Dante incelemekte olan dumanın arasından beliriyor, bize doğru koşuyor. Ama çok uzakta, belki de kilometrelerce uzakta.

Antrenörümün sesi sanki yanımdaymış gibi net bir şekilde kafama doluyor: *"Boyutlarını onlara karşı kullan, piccola. Ne kadar büyük olurlarsa o kadar sert düşerler."*

Aylar süren antrenmanlar, spor minderinde oradan oraya savrulmalar, dezavantajı fırsata çevirmeyi öğrenmeler... Hepsi bu ana denk geliyor.

Hortuma benzeyen kolunu kavramak için mücadele etmeyi bırakıyorum. Onun yerine gevşeyip ağırlığının aniden düşmesine izin veriyorum. Beklenmedik değişim onu hafifçe öne çekti.

Dizim yukarı kalkıyor ve acımasız bir hassasiyetle hedefini buluyor. Kavrayışı gevşiyor - sadece bir parça, sadece yeterince.

Kontrolü yeniden kazanmaya çalışırken çatlamış dudaklarından bir dizi Rusça küfür dökülüyor.

Cüssesine rağmen hızlı. Kıvırdığım anda bıçak beni yakalıyor, karnımdaki kumaşı ve eti yırtıyor.

Yanımda bembeyaz bir acı beliriyor. Kan hemen gömleğimi ıslatmaya başlıyor, ama ne kadar kötü olduğunu kontrol edecek zaman yok.

Dante intikamcı bir melek gibi bize ulaşıyor. Hareketleri saf bir yırtıcı gibi; tereddüt yok, merhamet yok. Elindeki bıçak Rus zanlının kalın boğazında kayboluyor. Atardamar spreyi havaya yayılıyor ve gri sabahı kıpkırmızıya boyuyor.

Dev düşerken ıslak bir ses çıkarıyor, buz mavisi gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve sonra kararıyor.

"Geri çekilin! Geri çekilin!" Dante'nin sesi kaosu üzerine taşıyor, komut silah seslerini ve bağırışları kesiyor.

Eli benimkini buluyor ve beni kendine çekiyor. Beni vücuduyla korurken kalbinin sırtıma çarptığını hissedebiliyorum. Bana iyi olup olmadığımı sormuyor; cevap buradan bir an önce çıkmamız gerektiği gerçeğini değiştirmeyecek.

Etrafımızda, planımız kaosa dönüşüyor. Etrafımız sarıldı, sayıca azdık, ihanete uğradık. Çıkış kilometrelerce uzakta görünüyor, burası ve güvenlik arasındaki her adım daha fazla kan vaat ediyor.

Hareket etmeliyiz. *Hemen.*

Her nefes alışında yanımda yanıyor, kan tenime değiyor ama hayatta kalmak önce gelir. Acı bekleyebilir.

Birinci adım bu tuzaktan canlı çıkmak.

"Koş, Danica!" Don Fera ısrar ediyor ve ben de tüm gücümle çıkışa doğru koşuyorum.

Görünmeyen gözlerin ağırlığı üzerimize çöküyor, sırtımızdaki kurşun tehdidi çok gerçek. Ama yavaşlamıyoruz, arkamıza bakmıyoruz.

Emilio'nun minibüsü kamyonla kapatılmış kapının yanında rölantide çalışıyor, çıkış stratejimiz mat siyah çelikten.

Etrafımızda silah sesleri yükselirken içeri dalıyoruz. Tökezliyorum, neredeyse ayağımı kaybediyorum ama Dante beni tam zamanında yakalayıp içeri çekiyor.

Minibüs daha kapılar kapanmadan uzaklaşıyor ve bizi içine girdiğimiz tuzaktan kurtarıyor. *Lanet olası cehennem.*

Bedenlerimiz yeniden düzenli bir nefes alma ritmi bulmaya çalışırken sözsüzce Dante'ye uzanıyor, kulağımı onun kabaran göğsüne bastırıyorum. Burada olduğu için çok mutluyum. Yanımda olduğu için. *Hayatta olduğu için.* Ama güvende olmaktan çok uzağız.

Biz geri çekilirken arkamızda daha fazla siyah minibüs yenilmiş, kanlar içindeki siyahlı adamlarla doluyor.

Kaybın boyutunu daha sonra öğreneceğiz.

Güneş gökyüzünde yükseldikçe adrenalin azalmaya başlıyor, yerini başarısızlığın ve ihanetin acı tadı alıyor.

İçimdeki ses haklıydı, onu dinlemeliydim. Ama şimdi pişmanlık için zaman yok.

Büyüyen ışığın içinde bir yerlerde düşmanlarımız zaferlerini kutluyor.

Kutlamaları uzun sürmeyecek.

Sözlerimi bir kenara yazın.

Şerefsizler.

Comedown

(DANTE)

Danica altın rengi, parlak cilayı ayak tırnaklarımın üzerine hassas çizgiler halinde sürerken hareketlerini dikkatle izliyorum.

Ayak parmaklarımı ilk kez boyatıyorum ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim ama şu anda ayak tırnaklarımın renginden daha büyük endişelerim var.

"Ne düşünüyorsun?" Danica bakışlarımı yakalayarak gülümsüyor. Yatak odamızdaki halının üzerinde göbek üstü yatıyor, tıpkı benim gibi çıplak.

İkimiz de bacaklarımın arasındaki devasa ereksiyonu görmüyormuş gibi yapıyoruz, çünkü ben sırtımı soğuk duvara dayamış, ona yaslanmış, dizlerimi tavana çevirmiş bir şekilde oturuyorum.

Her yerim acıyor ama gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Güzel."

Danica iç çekip işine geri dönüyor ve beni düşüncelerle baş başa bırakıyor.

Şimdiye kadar, benden daha ayrıntılı cevaplar almaya çalışmanın muhtemelen boşuna bir egzersiz olduğunu biliyordum.

Dünkü başarısız pusu zihnimde çok fazla yer kaplıyor. Başka bir şey düşünemiyorum.

Bir sürü aptalca hata.

Hiç girmemeliydik, o şekilde değil. Herkesin hayatını tehlikeye attım; katliam gereksizdi - Matteo dahil yedi adam. *Lanet olsun!*

Vücudumun ağrıyabileceğini bilmediğim yerleri ağrıyor ve sessizce kaderime lanet ediyorum. Eskisi kadar hızlı değilim. Dün Danica'yı bile kurtaramadım. Beni en çok rahatsız eden düşünce bu - yavaşlığım neredeyse Kraliçemin hayatına mal oluyordu.

Tanıkların önünde, yakında onu koruyacağıma dair yemin etmem gerekecek ama bu sözü veremem.

Dün neredeyse ciddi bir zarar göreceği düşüncesi hala dayanılacak gibi değil. Bir haftadan kısa bir süre içinde ikinci kez...

içimde bir korku var ama bunu dile getiremiyorum.

Danica bana sadece kendini koruyabileceğini, bunun için bana ihtiyacı olmadığını söylüyor. Ama bu içimi kemiren huzursuzluğu hafifletmiyor.

Bunca yıl sonra bile suçluluk duygusundan kurtulamıyorum. Eskiden bu duyguyu bastırmak için her gece kendimi sersemletecek kadar içerdim. Yine de, Elena'nın ölümünden sonra daha da karmaşıklaşan kaçınılmaz akşamdan kalmalar sırasında her zaman yeniden ortaya çıktı.

Emilio'nun müdahalesi olmasaydı, sarhoş bir öfkeyle arabamı neredeyse uçurumdan aşağı sürdüğüm o meşum Haziran öğleden sonrasında başıma kim bilir neler gelirdi.

Bugün burada olmazdım, Danica'yla olmazdım.

O adam benim için her zaman kendi kanımdan ve canımdan daha çok bir baba oldu. *Oh, Emilio.*

İkimiz de gençleşmiyoruz.

Vücudum eskiden çok fazla eziyet çekerdi ve ertesi gün yine de iyi uyanırdım, hiçbir şey olmamış gibi kahvemi içerdim.

Çok fazla savaş. Çok fazla öldürme. Hâlâ rüyalarımın giren o kadar çok acımasız şey var ki, artık o kişi olmak istemiyorum. Bedenim bunu kaldıramaz. Zihnim de kaldıramaz.

Zihnimin asla kaldıramayacağından şüpheleniyorum.

Savaş alanında bir yük haline geliyorum ve bu düşünceye katlanmak çok zor.

Ben büyük, korkusuz Don Fera değilsem kimim?

Yumruklarımı yanımda sıkıp eklemlerimi kırıyorum.

Danica bana bakıyor ama bir şey söylemiyor, sadece dilini ağzının köşesine sıkıştırıp konsantrasyonuna devam ediyor. Daha önce *temiz kenarlarla* ilgili bir şey söylemişti - ne demekse artık.

Banyodan sonra ayak parmaklarıma çeki düzen vermeyi önerdiğinde ya da beni yere yatırıp en sevdiği altın tonuna uzandığında itiraz etmedim.

Danica hiç umursamıyormuş gibi ayak parmaklarıma ılık hava üflüyor, küçük tüyleri gıdıklıyor, sonra doğruluyor, gözlerini kısarak mesafeli ifademe bakıyor.

"Bir palto daha giyersen prenses kadar güzel olacaksın" diyor, benim iyiliğim için numara yaptığını bildiğim ekstra bir hevesle. Gözlerim karnının üzerinde, dün o pisliğin bıçağının kestiği yerdeki ince kırmızı çizgide gezinip duruyor. Neyse ki sadece yüzeysel bir yaraydı.

Çok yakındı. Çok yakın.

İçimi çekip başımı sallıyorum.

"Onları yakalayacağız, bebeğim. Bu senin hatan değil," diyor Danica milyonuncu kez, elimi tutup yumuşak bir öpücük için dudaklarına götürüyor.

Yine de benim hatamış gibi hissettiriyor. "Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım," diyorum tekrar gözlerimi kaçırarak.

"Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun, aşkım." Elim tutuyor ve yanağına bastırıyor.

"Her zaman olduğu gibi, yeterince iyi değil." Dişlerimi sıkıyorum, babamın bitmek bilmeyen hayal kırıklıklarının acı dolu anıları zihnime saplanıyor.

Hiçbir şey onun için yeterince iyi değildi, özellikle de benim için. Bu aileyi nasıl yönettiğim konusunda muhtemelen çok utanırdı. Hiçbir zaman onun istediği gibi bir adam olamadım.

"Yeni bir plan yapacağız," diyor Danica inançla, eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra tekrar karnına doğru eğiliyor.

Onun boyamasını, küçük fırçasının aşağı yukarı vuruşlarını izlemek huzur verici; o kadar hassas, o kadar dikkatli ki. Söz verdiği gibi beni neşelendiriyor mu bilmiyorum ama bana zarar da vermiyor.

Onu hak etmiyorum; hak etmediğimi biliyorum. Çok güzel, çok genç, çok şefkatli. Danica benim gibi bir serseriyle birlikte olmamalıydı, ama işte burada, yatak odamızın zemininde çıplak, benimle ilgileniyor ve ruh halimi hafifletmeye çalışıyor.

Hatta ağrı kesicilerimin yanında yemem için bana biraz tost bile yaptı. Elbette yanıktı ve yemek pişirme işini kesinlikle personele bırakmalıydı ama önemli olan düşüncesiydi. En son ne zaman maaş bordromda olmayan birinin bana evde yemek ikram ettiğini hatırlamıyorum.

"İşte oldu, bitti." Danica arkasına yaslanıp yaptığı işi seyrederken kendinden oldukça memnun görünüyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Ayak parmaklarım gülünç görünüyor, büyük, kıllı ve altın rengi.

Ama yüzündeki neşe buna değiyor. Çıplak ayaklarımı ondan (ve belki Alessio'dan) başka kimse görmüyor.

"Teşekkür ederim, aşkım." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Danica hemen beni durduruyor. "Sakın buna cüret etme! Tüm emeklerimi geri almana izin vermeyeceğim."

Ayaklarıma bakıyorum ve sonra kafam karışmış bir şekilde ona dönüyorum.

Danica sırtıyor, ifadesi değişıyor. Bu bakışı biliyorum - iyi bir şey peşinde değil.

"O ayakları hareket ettiremezsin bebeğim," diyor bana, iç uyluğumu baştan çıkarıcı bir şekilde okşayarak.

Bu samimi dokunuş karşısında ürperiyorum. Aletim zıplıyor.

"Sıkı çalışmamın tek bir zerresi bile kurumadan lekelenirse, haftanın geri kalanını iffet içinde geçirirsin, beni duyuyor musun?" Sesi şakacı ama tehdidinin ciddi olduğundan hiç şüphem yok.

Çabucak başımı sallıyorum.

"Evet, bayan." "Ellerini kalçalarına koy, bebeğim."

Söyleneni yapıyorum, ellerimi bacaklarıma üzerine koyuyorum, altın parmaklı ayaklarım yere düz basıyor.

Çocuk istemeyen biri için Danica oyunlarını çok seviyor.

Ama şikayet etmiyorum. Bu onun kim olduğu, onu o yapan şey.

Daha önce çocuk olasılığını uzun uzun tartışmıştık; ona ne isterse vermeye hazırdım. Ama Danica spermlerimi istemedi, en azından bunun için. Güzel olduğu kadar inatçı da olsa, ebeveynliğin ona göre bir hayat olmadığını her zaman biliyordu. Bu benim için bir rahatlamaydı. Bir kedi çocuğa sahip olmak yeterliydi.

"Kimıldama!" Danica bir şey almak için zıplamadan önce bana hatırlatıyor.

Dio mio, o çıplak kalçaların salınışıını, beline yaslanan göğüslerinin hafifçe sarkışıını seyretmeye bayılıyorum. Güpegündüz bile büyüleyici görünüyor; her kusuru, her noksanlığı, güzel bir şekilde mükemmel, çünkü bu o.

Uzaklaşırken sırtındaki yara izlerini bilmem kaçınıcı kez merak etmekten kendimi alamıyorum. Keşke ona ne olduğunu, o izlerin nereden geldiğini, ona kimin zarar verdiğini bilseydim. Birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra bile, bu onun hala göğsüne yakın tuttuğu bir sır. I

Arada bir yoklamaya çalışıyorum. Ama zorlamaktan daha iyisini biliyorum. Hazır olduğunda bana söyleyecektir.

Danica birkaç dakika sonra döndü, elleri doluydu.

Önümdeki eşyaları halının üzerine yerleştirene kadar aklımdan ne geçtiğini anlayamıyorum.

"Acı mı zevk mi sevgilim?" diye soruyor ve ben de önümdeki eşyalara bakarak seçeneklerimi değerlendiriyorum.

"İkisi de," diye cevap veriyorum inançla. Zihnimin buna ihtiyacı var.

"Güzel. Unutma, o ayak parmaklarının mükemmel olmasını istiyorum!" Danica kendini kalçalarımın arasında konumlandırırken bana hatırlatıyor, teni sikime hafifçe sürtünüyor, bu da onu tam dikkatine sıçratmaya yetiyor.

"Evet, hanımefendi."

Danica yüzümü ellerinin arasında tutarak beni derinden öpüyor. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Bu senin hatan değil."

Ona hâlâ inanmıyorum ama yine de beni rahatlatmaya çalıştığı için minnettarım.

Öpücüğü çenemden aşağı iniyor, boynuma, köprücük kemiğime... ta ki meme uçlarımı öpene, yalayana, onları bir tükürük tabakasıyla kaplayana kadar... ki bu, dakikalar sonra ağırlıklı kelepçeleri takıp hassas deriyi sıkıca sıkıştırdığında işe yarıyor.

Acıtıyor ama iyi anlamda.

Çok daha tehlikeli kelepçeler seçebilirdi ama o hafif davrandı ve bunun muhtemelen iyi bir şey olduğunu biliyorum. Geçen sefer kelebek kısıkaçlar ciddi hasar vermişti.

Düzgün bir şekilde bağlandıktan sonra, Danica ikinci nesneye, tek bir siyah tüye uzanmadan önce ağrıyan meme uçlarımı bir kez daha öpüyor.

Onu meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor, sarkan ağırlıkları hafifçe dürterek daha fazla sallanmalarını sağlıyor ve gergin tenimi çekiyor.

"Nasıl bir his?" diye soruyor, tüyü yavaşça aşağıya doğru sürüklüyor, uyluklarımın arasına doğru ilerlerken deriye zar zor dokunuyor.

"Çok iyi. Teşekkür ederim, bayan." Ciddiyim. Dikkatimin dağılması neredeyse rahatlatıcı.

"Bana henüz teşekkür etme." Danica'nın yüzü, işkencemin daha yeni başladığı anlamına gelebilecek şeytani bir sırıtışla bükülüyor ve ben

Her geçen saniye onunla aşk yaşıyorum.

Tüy sikimi gıdıklayıp, şaftımdan taşaklarıma doğru süzölürken yüksek sesle nefes alıyorum.

Dokunuş çok hafif, neredeyse hiç yok, ama beni şehvetten ıldirtmaya yetiyor.

Müstakbel eşim tüyle taşaklarımı okşayıp beni tahrik ederken ucumdaki pre-cum parlıyor.

Meme uçlarım yanıyor, ama onları sadece ara sıra düşünüyorum, kalçalarımın arasında yükselen doruk zihinsel yetilerimin çoğunu eziyor.

"Boşalmak istiyor musun Don Fera?" diye soruyor çıplak işkencecim tüyle sikimin başını daireler çizerken.

"Lütfen," diye törpölüyorum.

"Hem de çok." "Lütfen, kim?"

"Lütfen, bayan. Lütfen." Sızlanıyorum ama kafamda o tüyün her tarafına patlamak için duyduğum acil ihtiyaç dışında bir şey tutmak imkansızdı. Yükümü patlatmaya tehlikeli bir şekilde yakınım. Son boşalmamdan bu yana birkaç gün geçti, başarısız pusudan beri değil ve ekstra hassasım.

Ama Danica sadece sırtıyor ve tüyü atılmış bir oyuncak gibi haliya bırakıyor. "Hmm...hayır."

Hayır mı?

Dio mio! Bitirmeme izin vermeyeceği ihtimalini hiç düşünmemiştim bile. Ne kadar aptalım.

Anında çaresiz kaldım, yerde inliyordum.

Ona doğru ilerlemeye başlıyorum ama Danica ayağını göğsüme koyup beni duvara doğru itiyor ve kıcıımı yere sabitliyor.

"Sakın o ayak parmaklarını lekelemeye kalkma, bebeğim..."

Lütfen!

Ama aptal ben, şimdiye kadar onun "hayır "ının kesin olduğunu bilmeliydim.

Oh, fanculo.

Ay Işığı

(DANICA)

Sinful Moon kulübünün personel soyunma odası, saklanacak hiçbir yer bırakmayan sert floresan ışığıyla yıkanıyor. Paltomu gıcırdayan dolaba asıyorum ve kapalı kalması için yeterli güçle çarparak kapatıyorum.

Önüme serilen "üniformaya" bakarken kalbim dakikada bir milyon kez atıyor. Üniforma denecek kadar az malzeme içeriyor ama sanırım işe uygun.

Kısa deri etek geniş kalçalarımın üzerine zar zor oturuyor ve kesinlikle tüm kıçımı örtmüyor. Üst kısmı ise siyah, şeffaf, file bir bluz; neredeyse tamamen transparan ve göğüslerimi tüm dünyanın görmesi için açıkta bırakıyor. Sanırım en başta işi almamın sebebi onlardı.

"İç çamaşırı giymek yok," demişlerdi işe başlarken. "Ve konuşulmadan konuşmak yok."

Dante'nin adı ekranda tekrar yanıp sönerken telefonuma bakıyorum, son on dakika içinde yedinci kez sessizce çalışıyor.

Telefonu da dolaba bırakıp bu kez kilitlemeden önce hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Nefes al, Danica. Sadece nefes al.

Şu anda canavarın karnındayım. Rus mafyasının koleksiyonundaki en önemli mücevher. Dedikodulara inanılacak olursa, kadın ihracatları için ana avlanma noktası.

Fera yerleşkesinde iç karartıcı bir hafta geçirdim; Dante'nin altın ayak parmakları bile beni neşelendiremedi. Kimsenin geçerli bir planla gelmediği günlerden sonra, aileler arasında tam bir savaş çıkmadan önce Volkov'lara kesin olarak hadlerini bildirmenin bir yolunu bulmak için umutsuzluğa kapılıyorduk. Dante her zamankinden daha huysuz ve barışa daha yakın değiliz.

En azından artık beni iş toplantılarından, bilgilendirmelerden ya da strateji oturumlarından çıkarmıyor ama sanki daireler çiziyormuşuz gibi geliyor. Her ipucu bir çıkmaz sokak, her umut ışığı bir başka "bu iş yürümez" oluyor.

Ta ki iki gün önce aklıma bir fikir gelene kadar. Gecenin bir yarısı mükemmel bir planla uyandım. Bazı sorunlar şiddetle çözülemez. Daha gizli bir çözüme ihtiyacınız vardır; içeriden biri gibi. Her şey mantıklıydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Sinful Moon'da işe girmek düşündüğümünden daha kolay oldu. Sadece peruk ve açık bir şeyler giyerek "seçme kasetimi" (sadece telefonuma kaydettiğim bir video) gönderdim. Ertesi gün beni aradılar ve Cumartesi günkü vardiyaya bakıp bakamayacağımı sordular. Diğer kızlardan biri işe gelmemiştii.

Midemde öğle yemeğimi mahvetmekle tehdit eden gerginlik hissine rağmen hemen kabul ettim.

Dante, onlar geri arayana kadar başvurduğumu bilmiyordu. Cevabı ne oldu?

Pek hevesli değildi.

Bu sabah ceketimi belime bağlayıp yola çıkmaya hazırlanırken bana "Çok tehlikeli, sana izin vermeyeceğim" dedi. Argümanımı sakın bir şekilde ortaya koymaya çalıştım ama müstakbel kocam hiç de sakın değildi.

Hâlâ yaralı ve ağrıyor olmasına rağmen beni omzuna attı ve yatak odasına kilitledi.

"Ben iyi olacağım!" Sırtına yumruklarımı indirirken ısrar ettim ama ikimiz de buna inanmadık.

Öfkeli ama kararlı bir şekilde, o muhasebeci Luigi ile telefon görüşmesi yaparken gizlice dışarı çıktım. O kadar da zor olmadı; yatak odamızın balkonunda, yandaki misafir süitinin açık penceresine ulaşmak için tırmanabileceğim alçak bir duvar vardı.

Dario gittiğimi gördü ama beni durdurmaya çalışmadı; korumaların hiçbirini durdurmadı. Beni Uber'e binerken izlediler ve akıllıca görmezden gelmeyi tercih ettiler. Görev tanımları insanları dışarıda tutmaktı, içeride değil.

Dante bile buraya öylece girip beni kulüpten alamayacağını biliyor. Düşman sahasındayız. Bana karşı olan ana argümanı

İçeriden girmenin yolu, kim olduğumu öğrenirlerse beni kolayca yakalayacak olmalarıydı.

Umarım uzun sarı peruk ve mavi göz kontakları bunu ya da en azından yüzüme sürmek üzere olduğum kat kat makyajı gizlememe yardımcı olur. Uygun bir şekilde, personel de dışarıdayken maske takıyor ya da en azından avuçları yağlı tombul adam bana *iş kıyafetlerimi* verirken böyle söylemişti.

Derin bir nefes aldım ve üstümü değiştirmeye başladım. Artık buradayım. Geri dönüş yok.

İşe yaramaz tişörtümün üzerindeki isim etiketinde *Jasmyne* yazıyor ve soyunma odasına geçmeden önce bir kez daha yüksek sesle söylemeye çalışıyorum - aynı oda olduklarını düşünürsünüz ama hayır, burada değil. Kişisel eşyalarınızı bu steril odada bırakıyorsunuz ve sonra yan kapıdan günah ve arzusunun karanlık harikalar diyarına giriyorsunuz.

"Bu ayakkabılar asla olmaz." İçeri girdiğimde yeşil bir mayo giymiş kızıl saçlı biri devasa aynalı duvarda bana bakıyor. Aynanın etrafındaki ışıklar dışında, buradaki aydınlatma soyunma odasındakinden çok daha loş ve gözlerimin alışması birkaç dakika alıyor.

Makyajının yarısı bitmiş halde ayağa kalkıyor ve yakındaki bir çekmecedен gördüğüm en yüksek striptizci topuklu ayakkabılarından bir çift çıkarıyor. "Bunları dene. Ben Sasha, bu arada." Genişçe gülümseyerek, giydiğim kıyafetten daha rahatsız görünen ayakkabıları bana uzatıyor - imkansız olduğunu düşündüğüm bir şey.

"Merhaba Da-" diye başlıyorum ama kendimi tam zamanında yakalıyorum. "Jasmyne. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bunlar sana olur ama biraz büyük gelirse ön tarafına tuvalet kâğıdı sıkıştırabilirsin. Sanırım yeni eleman sensin?"

"Evet, acilen birine ihtiyaçları vardı." Ayakkabılarımı değiştirmek için oturup odaya bakıyorum. Diğer iki kız makyaj malzemeleri ve aksesuarlar arasında hazırlanmakla meşgul.

"Hep öyle yaparlar." Sasha gizli siyah sigarasından derin bir nefes çekiyor ve yumuşak bir vanilya dumanı bulutunu bana doğru üflüyor.

Benim yaşlarımda görünüyor, muhtemelen birkaç yaş daha genç. Ancak yorgun yüzündeki makyajdan bunu anlamak çok zordu. Günler sonra bana sadece 22 yaşında olduğunu ama

Altı yaşındaki çocuğuna bakmak için neredeyse üç yıldır burada çalışıyor.

Burnumu sokmak istiyorum ama çok erken olduğunu biliyorum. Gizli görevimin amacı görünüşte basit: kızları tanımak, öğrenebildiğim kadarını öğrenmek ve buranın sorumlusu olan büyük peynir Rus herife ulaşmak - tabii ki kaçırılmadan ya da tanınmadan.

Aptalca, biliyorum ama evde oturup Dante'nin kara kara düşünmesini izlemek ve güvenliğimiz için endişelenmek de öyle.

Her köşeye bakmaktan, bizi neyin beklediğinden endişelenmekten yoruldum. Artık hayatımı Bayan Fera olarak özgürce yaşamak istiyorum ve lanet olası Ruslar yoluma çıkıyor.

"Ne yapmam gerektiğinden emin değilim," diye itiraf ediyorum, makyajımı yapmak için Sasha'nın yanına otururken.

"Evet, Nikki genelde işe alıştırma konusunda daha iyidir ama son zamanlarda işler biraz karıştı. Çok kolay: insanlara içkilerini götür ve sıra sana geldiğinde sahneye çık. Seninle özel olarak görüşmek isteyen olursa, onları alt kattaki zindana götürebilirsin. Ivan orada kapıda çalışıyor; sizi içeri alır. Ve eğer müşteriyle aranızda tuhaf bir durum olursa, devreye girip çözülmesini sağlayacaktır."

"Bu çok sık oluyor mu?" İhtiyatlı bir şekilde soruyorum. Bu daracık kıyafetle kulüpte dolaşmak ve yabancıların beni arzulaması fikri, sorgulamadığım bir nedenden ötürü inanılmaz derecede erotik. Ama tanımadığım bir adamla özel bir odaya gitmek zorunda kalma düşüncesi korkutucu geliyor.

"Ne yazık ki müşterilerimizin hepsi olması gerektiği kadar uslu değil. Ama endişelenmeyin, genellikle yeni kızların zindanda çalışmasına izin vermezler. En azından ilk hafta için, yani başlangıç kursunun geri kalanını tamamlamadan önce."

Görünüşe göre zindan bütün paranın olduğu yer.

Orada iyi bahşış kazanabilirsin.

Ama ben para için burada değilim.

Sasha tatlı tatlı gülümseyerek bana doğru bir vanilya dumanı bulutu daha üflüyor. Ayağa kalkıp, arkası sadece G-string olan ve tüm kıcını açıkta bırakan daracık kıyafetini düzeltirken kendimi açıkça bakarken buluyorum. Ne kadar güzel bir kık; dolgun, kalın, bronzlaşmış. Geri kalanı gibi kıvrımlı, yuvarlak ve inanılmaz derecede baştan çıkarıcı.

Aynada bana göz kırpmıyor ve kışını sallıyor, her şey sallanana kadar twerk yapıyor. *Ne Tanrıça ama!*

"Dışarıda görüşürüz. Annenin gidip biraz kira parası kazanması gerekiyor." Bana bir öpücük konduruyor ve boynunda büyük kırmızı tüylü bir boa ile siyah kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Kâğıt üzerinde burası bir burlesk kulübü ama Emilio'nun verdiği bilgiye göre herkes (polisler de dâhil) bundan çok daha fazlası olduğunu biliyor.

Doğru fiyata, her şey buraya girer. Soru sormak yok, yalan duymak yok. Adira'nın çalıştığı kulüpten çok daha karanlık.

Makyajımı yaparken acele etmiyorum, midemdeki endişeyi hafifletmeye çalışıyorum.

Rus büyük patronlardan biriyle yolumun kesişmesi kim bilir ne kadar sürer? Dante'nin çekmecesinde duran ve sürekli büyüyen istihbarat klasöründeki fotoğraflarda oldukça acımasız görünüyorlar.

Ya beni ilk onlar tanırsa?

Ya Ivan ayıramadan bir pislik tarafından tecavüze uğrarsam? Çok fazla soru var. Sıfır cevap.

Bu iş sende Danica, kendime güveniyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Fahişe kırmızısı rujumu dudaklarıma sürüyorum ve aynadaki görüntümü izlerken dudaklarımı birbirine çarpıyorum.

Tamamen yabancı biri bana bakıyor; uzun sarı saçları omuzlarına dökülen ve fırtınalı mavi gözleri tanınmaz hale gelen yüzüne sürdüğü kilolarca kalın siyah göz makyajının ardına saklanan bir yabancı.

Diğer kızlardan biri bakışlarımı yakalayarak yansımama gülümsüyor. "Merak etme bebeğim. Bu memelerle kısa sürede zindan ayrıcalıklarına sahip olacaksın." Aksanı İngiliz aksanı, kalın.

Hafifçe kızarıyorum, kıyafetimin ne kadar az tevazu sunduğunun fazlasıyla farkındayım. "Teşekkür ederim."

Son dokunuş olarak yüzümün üst yarısına taktığım narin siyah Venedik maskesi üniformamı tamamlıyor. Kendimi daha güvende, daha göze çarpmaz hissetmemi sağlıyor. Ama gerçekte, bir hafta önce Rusları saf güçle devirmek umuduyla limanlara saldırdığımızda olduğumdan daha güvende olmadığımı biliyorum.

Kapı açılıp tombul adam kafasını içeri uzattığında sıçrıyorum.
"Jasmyne? Uyanmışsın!"
Tanrım, ne yapıyorum ben?

İyi Çocuklar (DANTE)

Yemek yiyemiyorum.

Çalışamıyorum.

Ofisimde volta atarken zihnimi dinlendirecek bir saniye bile bulamıyorum.

Emilio sessizce kapının yanında duruyor, mesafesini koruyor ama gitmeyi reddediyor, kendime zarar vermediğimden ya da yanlışlıkla evi yakmadığımdan emin oluyor.

Etrafımda, tüm kitaplığımın içindekiler yere saçılmış durumda; masamın üzerinde duran her şey şimdi halının üzerinde, kitapların arasında yaşıyor. Tablolardan ikisi kırıldı - kırmamalıydım ama öfke içimi kontrolsüz ve dizginlenemez bir şekilde parçaladı.

Biscotti çoktan kaçtı, evin içinde bir yerlerde saklanıyor. Muhtemelen en iyisi bu.

Yeni kırılmış pencereden içeri serin bir esinti giriyor, Danica'nın ben telefonda konuşurken, açıkça yasaklamama rağmen sıvışıp gittiğini fark ettiğimde beni ofisimi yerle bir etmeye iten öfkenin kanıtı kanlı parmak eklemim.

Peşinden koşmak, silahlarımı ateşlemek, o kulübü temellerine kadar yıkmak istedim ama Emilio beni o çıkıntıdan vazgeçirmeyi başardı.

Bunu yaparsam Danica'nın hayatını %100 riske atacağımı fark etmem beni arabadan inip evde kalmaya ikna eden tek şey oldu. Ama evde kalmak, zihnimi Danica'nın düşmanın ininde, yalnız, korumasız ve tüm dünyanın görmesi için vücudunu sergilediği düşüncesinden uzaklaştıracak hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu. Bu kısım beni rahatsız etmiyordu.

Danica vücuduyla ne isterse yapabilirdi. Ama ona bir zarar gelirse kendimi asla affetmezdim.

Onun gittiğini anladıktan sonra, düğünüm yüzünden dikkatim dağılmışken biriken işlerime odaklanmaya çalıştım ama odaklanmak çok zor bir şeydi.

Aramalarım cevapsız kaldı ve bana o mesajı gönderdiğinde kendimi kaybettim, yumruğumu pencereye vurdum ve Dario ile Emilio'nun koşarak içeri girmesine neden oldum.

Yaşlı adam yumruğum kanlar içinde yerde oturuşuma bir kez baktı ve Dario'yu gönderip kapıyı arkamızdan kapattı.

Keşke Danica bir an önce geri dönse.

Kapının sesini her duyduğumda umutla başımı kaldırıyorum ama hayal kırıklığına uğruyorum.

Zaman yavaş ilerliyor.

Hayal gücüm bana her türlü oyunu oynuyor; Danica'nın şu anda ne yapıyor olabileceğini düşündükçe çıldırıyorum.

Bayan Nell'den bir şişe viski istiyorum ve hem onun hem de Emilio'nun gözlerinde gördüğüm tereddüde rağmen bunu yerine getiriyor. Ama beni sorgulamaya asla cesaret edemezlerdi.

Şişenin yarısını içiyorum ve etrafa saçılmış kitapların, kâğıtların ve bardakların arasında yere yığılıyorum. Daha güçlü olsaydım, daha iyi olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı. Onu koruyacağıma yemin ettim ama koruyamıyorum. Babam haklıydı: Kaderimde başarısız olmaktan başka bir şey yokmuş.

Bir noktada, bayılmış olmalıyım. Hatırlamıyorum.

Sonunda kendime geldiğimde Danica yanımda eğilmiş, kolumdaki cam parçalarını topluyor, yüzü endişeyle kaplı.

"Danica!" Çok hızlı bir şekilde doğruldum ve neredeyse nişanlımın üzerine kusacaktım.

"Şşş, bebeğim. Ben iyiyim. Ne oldu burada?" Emilio'dan bana bakıyor. Yaşlı adam sözünü sakınmadan işaretini alıyor ve kapıyı arkamızdan kapatarak Danica'yı dağınıklıkla baş başa bırakıyor.

Onu iki kolumla kavradım. "İyisin!" Onun evde, güvende olmasının verdiği rahatlama tüm öfkemin anında dağılmasına neden oldu.

Ona sıkıca sarılıyorum.

"Tamamen iyiyim. Gerçi senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Tanrım, Dante." Yaptığım dağınıklığa bakarken kanepeye çıkmama yardım ediyor.

"Bunu bir daha asla yapma. Ölebilirdin." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, gözlerinin içine dikkatle bakıyorum, mesajı zihnine zorla sokmaya, kafatasına sonsuza dek kazımaya çalışıyorum.

"Ben iyiyim. Sana bir planım olduğunu söylemiştim." Tatlı tatlı gülümsüyor ama kokusu hiç de tatlı değil; duman, ter ve başka bir şeyin karışımı onu bir tül gibi örtüyor.

"Bu şekilde değil. Geri d nemezsın. Bunu yasaklıyorum." Sertçe söylüyorum, volta atmaya devam etmek için koltuktan kalkıyorum.

Başımdeli gibi çarpıyor. Suyu ihtiya ım var.

Şimdi olmaz!

"Sevgili oğlum..." Danica gülüyor ve kanepeye tırmanıyor, ayakka ıları ve her şeyiyle benden bir baş daha uzun duruyor. "Bana bir şey yasaklamana izin vereceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanı mıyorsun demektir." I Döndür etrafta, öfke geri dönüyor için benim Vücut, başlangıç at parmak u larıma ve damarlarıma sıcak lav gibi sızıyor. "Bu

Ciddiyim, Danica."

   geçiriyor ve kolunu bana uzatıyor. "Buraya gel." Hareket etmiyorum.

"*Dante*." Danica kaşını kaldırıyor ama sesini yükseltmiyor, yine de adımı söyleyiş şeklinden, o ses tonundan çoktan kaybettiğimi anlıyorum.

Bu sesi kullandığında, dengelerin değiştiiğini anlıyorum; artık yetki bende değil, Kraliçem komutayı ele aldı.

Boynu bükük bir şövalye gibi ona gidiyorum.

Gözleri yumuşuyor, bana doğru uzanıp yanağımı şefkatle okşarken dudaklarında bir g l msemi beliriyor.

Eriyorum. Anında.

Onun dokunuşu olmadan deliriyorum, pusulamı kaybediyorum. Ama o artık evde. Danica burada.

Ve her şey günlerin sonu gibi gelmiyor.

"Dante, bana güvenmelisin bebeğim. Ben aptal değilim. Eğer tehlikeliyse, Eminem'in dörtlük yazmasından daha hızlı bir şekilde oradan  ıkarım."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Saçma metaforları ve hipnotik gözleriyle Milenyum Tanrı ama gülümsemeden edemiyorum. Hiçbir anlam ifade etmese bile beni nasıl bu kadar çabuk etkisiz hale getireceğini her zaman biliyor. Bana böyle baktığında, benimle bu şekilde konuştunda, ş u andan başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

Beni göğsüne doğru çekiyor, ben de ona izin veriyorum ve başımı g ğslerine yaslıyorum.

"Bu benim büyük bir kız olduğum ve kendi başımın çaresine bakabileceğim anlamına geliyor."

"Sadece seni kaybetmek istemiyorum. Bunun düşüncesine bile katlanamıyorum." Kırılganlığını ve ona olan bağımlılığını itiraf ederken gözlerinin içine bakmak çok zor.

"Hayatlarımızı istediğimiz gibi yaşayabilmemizin tek yolu bu." Danica alnından şefkatle öpüyor.

"Asla özgür olamayız, *Tesoro*. Bu hayatla değil." Gözlerim yere düşüyor, omuzlarım da onlarla birlikte.

"Bir planım var, merak etme," diye tekrarlıyor.

"Keşke sana yardım etmeme izin versen. Oraya başka birini gönderebiliriz ama seni gönderemeyiz." Yalvarıyorum.

"Hayır, Dante. Bu şekilde olmak zorunda. Buraya kadar geldik, ben zaten varım. Zamanı geldiğinde, elbette, bana yardım etmene izin vereceğim. O adamı oradan tek başıma çıkarmayacağım. Ama henüz zamanı değil." Alnımdaki saçlarımı okşuyor. Keşke başımın ağrısını da dindirebilseydi.

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun anlamıyorum."

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum." Bu konuda açıkça yalan söylüyor. Onu bundan daha iyi tanıyorum. Ama kendinden şüphe etmesinin ona bir faydası olmayacağını da biliyorum. Onun süper gücü, diğer pek çok şeyin yanı sıra kendine olan güvenidir.

İçimi çekiyorum, huysuz, cevaptan tatmin olmamış bir şekilde. "Bu arada fahişe gibi kokuyorsun."

"Sağ ol, sen de pek iyi değilsin Bay Yarım Şişe Viski-Hayatım Bir İspanyol Sabunu-Opera."

Bunun ne anlama geldiğini bilmek için Y kuşağı olmama gerek yok. Haklı, leş gibi kokuyorum.

"Uzun bir gece oldu."

"O zaman gidip yatmaya hazırlanalım. Önce bir duş almanızı öneririm. Bana katılmak ister misiniz, Don Fera?" Danica bana göz kırptı. "O zaman vücudumdaki tek bir kıla bile zarar gelmediğinden bizzat emin olabilirsiniz."

"Kulağa hoş geliyor." Ağrıyan omzuma ve gözlerimin arkasındaki kör edici beyaz acıya aldırmadan Danica'yı omzuma atıp odamıza taşıyorum, o da zevkle ciyaklıyor ve şakacı bir şekilde yumruklarını sırtıma vuruyor.

Biz yanından geçerken Emilio gülümsüyor.

Sadece başını sallıyor. Bu daha önce birçok kez karşılaştığı bir sahne. Emilio, Danica'nın şımarık davranışlarını sayamayacağı kadar çok kez görmüştü.

"İyi geceler, 'Milio!" Danica seslenir.

"İyi geceler, Bayan Matthews."

Yatak odamızın kapısından içeri dalarak onu yatağa fırlattım. Simsiyah çarşafların üzerine yayılmadan önce zıplıyor.

Kapıyı kapatıp ayakkabılarımı çıkarmamla Danica'nın pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarması bir oldu.

Beni bekliyor, dizleri bükülmüş, kalçaları ayırık, parmakları klitorisinin üzerinde geziniyor.

Anında sertleşiyorum, pantolonum arzusun yükü altında geriliyor.

"Ben... Duş alacağımızı sanıyordum?" Yavaşça yatağa doğru yürüyorum, sikim her adımda ağrıyor, pantolondan ve çok daha fazlasından kurtulmak için çaresizim.

"Oh, öyleyiz, ama biliyorsun, suyu boşa harcamak istemiyoruz. Olabildiğince kirli olduğumuzdan emin olmalıyız..." Tartışması aptalca, ama parmaklarının yavaş, ritmik hareketinden başka hiçbir şeye dikkat etmiyorum bile.

Yaklaştıkça konsantre olmam daha da zorlaşıyor.

"Danica..." Neredeyse salyalarım akıyor, orada bir soytarı gibi duruyorum, açıkta duran amcığı beni büyülüyor.

"Ne istiyorsun sevgilim?" diye soruyor nazlı nazlı, yumuşak inlemeler arasında, bir parmağını içeri sokarken, sadece bir parmağını.

İnliyorum, kelimelerin benim güçlü yanım olmadığı gerçeğinden yakınıyorum. Çok fazla şey, aynı anda çok fazla şey istiyorum. Ama hiçbirisi kelimelere, cümlelere karşılık gelmiyor.

"Anne..." Çaresizliğim beni aptallaştırıyor, sadece şehvete indirgiyor, onun kendini becermesini izlerken, kendi ereksiyonum hala pantolonumun içinde sıkışmış, gözetimsiz.

"Ben senin annen değilim. Bana ne istediğini söyle," diyor Danica sert bir sesle.

"Tadına bakmam lazım. Lütfen." Daha da yaklaşmak için çaresizce yatağın yanına diz çöküyorum, gözlerim parmaklarına kilitleniyor. İkinci bir parmak

ve ben inliyorum. O kadar yakınım ki şehvetinin kokusunu alabiliyorum ve bu beni çılgına çeviriyor!

"Hayır, sevgilim. Bu gece olmaz. Bu gece sen orada otururken bitirmemi izleyeceksin, ellerini yatağa koyacaksın, dokunmak yok." Yüzüne zalim bir gülümseme yerleşti.

"Hayır... Lütfen, iyi olacağım." Gerekirse yalvarırım, bunu ikimiz de biliyoruz.

Ama yalvarmanın bugün bana bir faydası olmayacak.

"İyi çocuklar kraliçelerine ne yapmaları gerektiğini söylemeye çalışmazlar, değil mi?" Kalbim sıkışıyor. Cezamı çektim.

"Hayır, Hanımefendi."

"Sence 'yasaklamak' gibi kelimeler kullanırlar mı? Hmm?" Parmakları bir saniye bile amını terk etmiyor, okşuyor, fiskeliyor, çimdikliyor, pompalıyor... başucu çekmecesinden sihirli değneğini çıkarıp klitorisine bastırdığı anda kaçınılmaz hale gelen bir doruğa doğru çalışıyor.

"Hayır, Tanrıça. Özür dilerim." Bugün rahatlamayacaklarını bildiğim için taşaklarım ağrıyor ama onun emirlerine karşı gelip kendime dokunabileceğim bir evren yok. İstesem bile yapamam. Benim zevkim onun zevki. Başka türlü sü yanlış geliyor.

"Sus, oğlum. Ve izle," diye mırıldanıyor Danica, gözlerini kapatarak.

Bak ama dokunma.

Ayaklar

(DANICA)

Günahkâr Ay'da çalışmaya başlayalı iki hafta oldu ve işler umutsuz görünmeye başladı. Volkov'lara, yabancılara memelerimi göstermeye başlamadan önceki halimden daha yakın değilim.

İyi tarafından bakarsak, yeni işimi seviyorum.

Özgürlüğü seviyorum. Gücü seviyorum. Amacı.

Harika bir striptizci olacağımı kim bilebilirdi? Pardon, *dansçı* demek istemiştim.

Teknik olarak, sırık konusunda berbatım. Tüm dövüş eğitimimden dolayı çelikten bir çekirdeğe sahip olabilirim, ancak bu direk becerilerinin öğrenilmesi, pratik yapılması gerekir.

Bunu zor yoldan öğrendim, direğe doğru kendimden emin adımlarla yürüdüğüm ilk gece neredeyse kırımın üstüne düşüyordum, hayatımı direğe doğru yürüyüp anında zarif bir yaratık gibi sallanabileceğim bir film olarak hayal ediyordum.

Hiç de öyle olmadı, hem de hiç!

Yine de müşteriler benim beceriksizliğimi ya da yetenekli bir Bollywood film kahramanı gibi dans etmemi umursamıyordu.

Tek umursadıkları göğüslerimdi.

Onları suçlayamam, onlar her zaman benim en iyi varlıklarım olmuştur. Öğrenciyken kamera kızı olmayı ciddi ciddi düşünmüştüm ama bir türlü cesaret edemedim. O zamanlar ailemle yaşamıyor olsaydım belki yapabilirdim... Ondan önce de, en az onlar kadar vanilya olan göt herif erkek arkadaşım James vardı.

Elmacık kemiklerim boyunca bronzlaştırıcı sürerken soyunma odasının aynası acımasız ışıkların altında titriyor. Etrafımda diğer dansçılar sohbet edip gülüşüyor, havada gösteri öncesi tanıdık bir enerji var.

Değişmiş yansımam bana bakıyor; dumanlı gözler, kırmızı dudaklar, bu kadar kolay takınacağımı hiç düşünmediğim bir özgüven.

Her zaman böyle değildi.

Kimsenin bana bedenimden nefret etmeyi öğretmesine gerek yoktu. Dersler kendiliğinden geldi, kabarık yara dokusuna yazıldı ve yansıyan her bakışta fısıldandı.

Sevginin başkaları için olduğunu erken yaşta öğrendim; çocukluk travmalarını tenlerine kazımamış, bütün, lekesiz insanlar için.

Yazın bile ağır kazaklar giydiğimi hatırlıyorum. Onları ellerimin üzerine doğru çekişimi, yün ve pamuktan bir zırh yaratışımı. Kalın gözlüklerim, lekeli camların ve modası geçmiş çerçevelerin arkasına saklanmama izin veren bir kalkan oldu.

Lisedeyken yüzme dersini çok iyi biliyordum -her zaman en son üstünü değiştiren, ilk ayrılan, klorla ıslanmış kumaş katmanlarının altında güvenli bir şekilde gizlenmiş yara izleri.

Sadece bale bana keyif verirdi. Stüdyonun bağışlayıcı gölgelerinde, mayoların ve sargıların altında zarıfmişim gibi davranabilirdim. Hatta güzel. Ta ki resital ışıkları beni ortaya çıkarmakla tehdit edene ve bol kıyafetlerimden oluşan kaleme geri çekilene kadar.

Sonra James geldi. Çok uzun yıllar sonra. Üniversitede. Beni olduğum gibi kabul edebilecek birini bulmaktan çoktan vazgeçmiştim.

Buna aşk diyordu ama aşkın gelişmesi için karanlığa ihtiyacı olmamalıydı. *"Işıklar kapalıyken daha romantik oluyor,"* derdi ama ben sözlerinin altındaki gerçeği duyardım. Şanslı olduğumu düşünüyordum.

Hasarlı mal mı?

Ama şimdi...

Deri korsemi ayarlıyorum, kıvrımlarımı nasıl sardığını izliyorum. Birkaç dakika içinde, hiçbir şeyi gizlemeyen spot ışıklarının altında dans edeceğim.

Dante her şeyi değiştirdi. Bana dünyanın en güzel kadınıymışım gibi bakması kendime olan güvenimde bir mucize yarattı. Artık numara yapmama gerek yok; doğru hissettiriyor.

Oh, Dante.

Sahne amiri beş dakika uyarısı yapıyor ve beni görevime yeniden odaklıyor.

Yansıma gülümsüyorum, dönüştüğüm kişinin her santimini sahiplenmeye hazırım.

Öldür onları, kızım.

Sahneye adım atıyorum, güvenle ışıldıyorum, hayatımın gösterisini yapmaya hazırım.

Ama gösterimi asla bitiremem.

Üst kata çağrıldım, Nikki beni numaranın ortasında sahneden çekti, yuhalayan seyircilerin hoşnutsuzluğu beni *Patron*'un oturduğu üst kattaki ofise kadar takip etti.

Oluyor işte.

"Patron" ile hiç tanışmadım. Tek bildiğim, ulaşmaya çalıştığım adam olduğuydu, Volkov kardeşlerden biri, üç kardeşin en küçüğü.

Onları limanlarda yakalayamazsak, en zayıf oldukları yerden, kulüplerden vurabiliriz.

Soyunma odasındaki dedikodulara göre, Bay Patron Adam tam bir hedonist, güzel vücutlu divalara ve Fransız şarabına karşı zaafı var.

Görünüşe göre Sasha hastaymış ve Üst Kattaki Adam'ın Sasha onun için ne yapıyorsa onun yerine geçecek birine ihtiyacı varmış.

Soyunma odası girişinin yanındaki dar, karanlık merdivenlerden yukarı çıkarken kalbim göğsümde çarpıyor.

İki muhafız sürekli kapının yanında duruyor. Nikki ve benim geçmemize başlarını sallayarak izin veriyorlar. İyi adamlar, son iki haftadır onlarla çok sohbet ettim. Görünüşe göre Bay Patron onlara çok kötü davranıyor.

İçeri girmenin bir yolunu bulma şansım var. Tabii önce beni öldürmezse. Ama umarım sahte saçlarım ve gerçek göğüslerim dikkatini dağıtabilir.

"Şimdi, Jasmyne. Bay Volkov'un dediklerini aynen yapmak istiyorsun, anlaşıldı mı?" Nikki sanki düzeltilecek bir şey varmış gibi elbisemi düzeltiyor.

Bu gecenin kıyafeti, kıcımların yarısını dışarıda bırakan kırmızı bir mikro etek ve omuzlarımdan üzerinden geçen tulum gibi askılar. Gömlek yok, hayır, sadece memelerimi yerinde tutmaya çalışan ve attığım her adımda başarısız olan iki küçük kayış.

Birinci sınıf bir fahişe gibi görünüyorum ve kızgın bile değilim; oynamak için eğlenceli bir fantezi. Gerçi burada olacakların bir fantezi olacağından emin değilim, kulağa eğlenceden çok korkutucu geliyor.

Nikki kapıyı çalıyor ve sonra çıkıyor, anında merdivenlerden tekrar kayboluyor.

Aman Tanrım. Kaçma dürtüsü çok baskın, ama kapı yavaşça açıldığı anda, bu dürtü hızla donup kalma tepkisine dönüşüyor.

Diğer tarafta başka bir gardiyan duruyor ve beni içeri buyur ediyor. Gerçek bir haydut görünümlü, yüzü dövmeli ve metal kapaklı dişleri olan bir tip. Muhtemelen bu adamla çocukları korkutabilirsin. Beni korkuttuğu kesin. Ama zihnimi odaklanmaya ve omuzlarımı dikleştirmeye zorluyorum. *Mide içeri, göğüs dışarı.*

Oda karanlık, sadece köşedeki antika bir lambanın sarı ışığıyla aydınlanıyor.

Masanın arkasındaki figür gardiyana el sallayarak dışarı çıkarıyor ve yankılanan bir klik sesiyle kapıyı arkamızdan kilitlemesini sağlıyor.

"Buraya gel *canım*."

Ürperdim. Sevgili kelimesi beni her zaman ürpertmiştir - Alessio'nun Vegas hayatının çoktan yumuşattığı o İtalyan aksanıyla söylediği zamanlar hariç.

Yine de sandalyedeki hantal figüre doğru yürüyorum. Ona yaklaştıkça yüz hatları daha da netleşiyor. Lanet olası bir insan kaçakçısı için hiç de fena görünmüyor.

Düşüncesi bile üzerine kusmak istememe neden oluyor ama kendimi tutuyorum.

Sakalı kalın, solgun tenine karşı koyu renk, boynu altın zincirlerle kaplı. Temiz traşlı bir kafa, şık bir takım elbise... Bir Rus gangsterinin nasıl görüneceğini hayal etmişsem öyle görünüyordu - kendi pisliğiyle dolu. Ve hiç de benim tipim değil. İstihbarat dosyamızdaki bulanık fotoğraflardan çok daha yaşlı.

Omuzlarımı dik tutarak masasına doğru eğildim ve göğüslerimi iyice görmesini sağladım.

Adam gülümsüyor ve kaba parmaklarıyla sağ meme ucuma uzanıp onu çimdikliyor.

Poker suratımı sabit tutuyorum, vücudumun her zerresiyle dışa doğru irkilmemeye çalışıyorum.

O klişeleşmiş kalın Rus aksanıyla basitçe "Onlar değil," diyor. "Ayaklar," diye talep ediyor.

İşte bu Danica; senin parlama anın.

Hiç vakit kaybetmeden masasına tırmanıyorum ve şaşırtıcı derecede lüks olmayan odayı boydan boya geçen alçak tavan kirişlerine dayanarak kendimi sabitliyorum.

Volkov bana bakıyor. Tüm dikkati benim üzerimde.

Tavan kirişine tutunarak sol ayağımı topuğumdan çıkarıp ayak parmaklarımı daha yukarıda düğmeli olması gereken ama olmayan gömleğinin altından çıkan iğrenç, kıllı göğsünün üzerinde gezdiriyorum.

Adam bir kedi gibi mırıldanıyor, ayağımı yarıya kadar kavıyor ve ağzına sokuyor.

Nefesim kesiliyor, neredeyse ayağımı kaybediyordum ama dengemi yeniden sağlamak için tavandaki kirişe tutunuyorum.

Tanrım, ne yapıyorum ben?

Ayağımı serbest bırakarak onu itiyorum. Aşağı atlayıp taşaklarını ezmek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Buraya geldiğimden beri iki kız daha kayboldu ve suçlunun bu pislik olduğunu biliyorum.

Ama sabırlı olmayı başaramazsam, her şeyi mahvedeceğim.

Hızla, o beni yakalayamadan masadan atlıyorum, ayağım takılmadan önce diğer ayakkabımı da tekmeliyorum. "Seni bağlamama izin ver," diyorum basitçe, masanın arkasındaki mesafemi koruyarak.

Koca oğlanın ağzının suyu akmaya başladı bile, ihtiyacını görebiliyorum. "Bağla beni." Gülüyor, bileklerini çaprazlayıp bana uzatıyor.

Bu karşılaşmanın seksi bir yanı yok, en azından benim için, ama oyuncak çantamı bıraktığım kapıya doğru yürürken kalçalarımı baştan çıkarıcı bir şekilde sallanmaya zorluyorum. Sasha bana yukarı çıkarken *her ihtimale* karşı *çantamı* yanıma almamı söylemişti. Mesajlarında ayrıca asla şımarıklık yapmamam ve kontrolü elimde tutmaya çalışmamam konusunda da uyarıyordu.

Bu tavsiyenin sadece %50'sine uyacağım. Kontrol, isteyerek vazgeçtiğim bir şey değil. Artık değil.

Eğlenceli bir boğuşma yaşadık ama koca adamın ellerini birbirine kelepçelemeyi başardım.

"Şimdi de bu." Çantamdan bir göz bağı çıkardım ve itiraz edemedi gözlerine bağladım.

"Ooh, çok sapıkça, Bayan Jasmyne." Muhtemelen ona seksi gelen ama bana çok itici gelen bir şekilde hırılıyor.

"Ne kadar sapıkça olabileceğimi tahmin bile edemezsiniz, Bay Volkov." Tekerlekli sandalyesini masadan uzaklaştırıyorum ve pantolonunun içinde çadır kuran küçük sert aletini fark ediyorum.

Gözleri kapalı ve elleri bağlıyken, bu karşılaşmayı hazmetmek bir şekilde daha kolay oluyor.

Bunun sadece bir görev olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Hmm, senden hoşlandım. Alıngan. Bana Tolya deyin lütfen, sevgili Jasmyne."

"Evet, Bay Tolya." Sesim mide bulandırıcı derecede tatlı. Gözlerimdeki zalim çizgiyi görememesi iyi bir şey.

Yıllar önce bırakmış olması gereken bir tiryakinin o hırıltılı sesiyle gülüyor. "Ayaklarıyla dokun bana," diye talimat veriyor savunmasız pozisyonda olan kişi olmasına rağmen.

Bugün için kontrolün sadece onda olduğuna inanmasına izin veriyorum.

"Evet, Bay Tolya," diyorum itaatkâr bir şekilde, bu sefer oturmak için tekrar masaya tırmanıyorum. O sürüngenin vücuduma bakmaması içimi rahatlatmıştı. Onu bir göğüs adamı olarak tanımlayabilirdim, belki de kış. Kesinlikle ayaklar değil. Ama insanların gizliden gizliye nelerden hoşlandığını asla bilemezsiniz.

Fermuarına uzandım ama bilekleriyle beni uzaklaştırdı. "Hayır. Sende kalsın."

"Bay Tolya pantolonunu kirletmek mi istiyor?" Elimde değil, bu benim anne sesim, patronluk taslayan, tatlı, şiret.

Buna anında karşılık veriyor, kasıklarını çoraplı ayaklarıma bastırıyor, kendini bana sürtmek için yanıp tutuşuyor.

"Lütfen, Bayan Jasmyne." Onu yalvarmak için can atıyorum ama bu gece değil.

Ayaklarımı ereksiyonunun üzerinde sürüklerken yüzümdeki tiksintiyi göremediği için mutluyum ama tenimi onunkinden ayıran pantolon için duyduğum mutluluk kadar değil.

Tanrım, Danica. Bu senin için bile garipliğin yeni bir seviyesi. Bu adam çok iğrenç.

Ama durmuyorum, hayır, ayağımı acınası ereksiyonuna sürtmeye devam ediyorum, ta ki terleyip pantolonunu indirene ve asla anlayamayacağım bir dilde bağırana, fermuarın sağında küçük bir ıslak yama oluşana kadar.

Çabucak ayağımı geri çekiyorum. Ona dokunmak, dölüne dokunmak istemiyorum. *İğrenç!*

Nefes alıp vermeyi ve homurdanmayı bitirdiğinde, göz bağıını çıkarmadan önce patronumun bileklerini çözüyorum ve toparlanmakla meşgul olmak için hızla geri çekiliyorum.

"Bayan Jasmyne, size tekrar sipariş vermem gerekecek," diyor ürpertici adam, artık serbest olan elini pantolonundaki ıslak yamaya sürterek.

Boğazıma bir safra kaçtığını hissedebiliyorum ama yutkunuyorum. "Evet, Bay Tolya."

Sik kafalı.

İkinci Çekim

(DANTE)

Tolya Volkov'la ilgili içeriden gelen bilgiler beni heyecanlandırdı.

Danica'nın ona ayaklarıyla mastürbasyon yaptığı kısım için daha az.

Bu kıskançlık değil, daha çok suçluluk duygusu - bunu yapmak zorunda olmamalıydı; bu onun çözmesi gereken bir sorun değil.

Ama Danica kararlı değilse hiçbir şeydir.

En azından artık bir sonraki aşama için bir planımız var. Kaç muhafız olduğunu, kaç giriş olduğunu biliyoruz. Danica'yı tekrar çağırması an meselesi, o zaman hazır olacağız.

İlk günden beri Sasha denen kız üzerinde çalışıyor, güvenini kazanmaya, yardım etmesini sağlamaya çalışıyor. Hâlâ kimin tarafında olduğundan ve yardımdan çok köstek olup olmayacağından emin değilim ama Danica, Sasha'nın onun arkasında olduğuna inanıyor gibi görünüyor.

Danica işteyken her zaman kulübün yakınında olmaya özen gösteriyorum. Kendimi tamamen işe yaramaz hissetmemek, evde oturup en kötüsünü hayal ederek çıldırmamak için elimden gelen tek şey bu.

Zaman yavaş geçiyor, ama Danica kısa süre önce beni podcast'lerle tanıştırdı ve kısa sürede dikkatimi gerçek bir suçun içinde buldum - bu benim için her şeyden çok eğlenceliydi ve bölüm bölüm geri dönmeye devam ettim.

Genellikle katilin aptalca bir şey yapması ve izini kaybettirmesi inanılmaz derecede sinir bozucudur. Ben asla böyle yakalanmazdım.

En sevdiğim kısım, geceleri Danica'nın kollarında yatıp ona günün olaylarını ve nasıl farklı yapacağımı anlatmak.

Benimle dalga geçiyor ama onun daha çok müstehcen spor romanlarıyla ilgilendiğini biliyorum. Kim bilir neden, ikimiz de sporla pek ilgilenmiyoruz.

Başka bir şans için çok beklememize gerek yok.

Birkaç gün sonra, bir Çarşamba günü, üst kattaki Rus sürüngen Danica'yı tekrar çağırıyor.

Makyaj çantasında sakladığı ekstra telefonda bana hızlı bir mesaj gönderdi ve hızlı hareket etmemiz gerektiğini anladım.

Bu büyük bir operasyon değil. Tedbirli olmalıyız. Volkov'un yedeğinde girip çıkacağız. O bizim giriş yolumuz, zincirin en zayıf halkası.

"Vakit geldi," diyorum Emilio'ya, o ve Dario kar maskelerini takıyorlar. Ben de aynısını yaptım.

Birkaç dakika içinde personel kapısındaaydık. Danica uygun bir şekilde kilidi açık bırakmış, tamamen kapanmasını önlemek için kilidin üzerine bir parça bant sıkıştırmış. Kapalı görünüyor ama dokunduğumda hemen açılıyor ve kimse bizi görmeden hızla içeri giriyoruz.

Planlandığı gibi, Sasha bizi karşılıyor ve soyunma odasına götürüyor. Daha önce diğerlerine bir şey söylemiş olmalı çünkü kimse çılgılık atmıyor ya da kaçmıyor, kızlar sadece makyajlarına devam ediyor.

Ben soldaki dev gardırobun arkasına saklanıyorum, Emilio yanımda, Dario da planımızı uygulamaya koyuyor.

Sasha'ya başını sallayarak diğer kızları kontrol ediyor, herkes hazır. İşaretimle birlikte yüksek sesle bağırmaya başlıyor ve büyük bir kargaşaya neden oluyor.

Diğer kızlar da ona katılıyor, Dario'ya bağırıp çağırırken iki muhafız silahlarını çekmiş bir şekilde içeri dalıyor.

Onlar Dario'yu yakalayamadan biz gardırobun arkasından atlıyoruz ve tepki vermelerine fırsat vermeden onları etkisiz hale getiriyoruz.

Dario el ve ayak bileklerine birkaç kablo bağı geçirerek gardiyanları yerde cenin pozisyonunda sabitliyor. Sessiz kalmalarını sağlamak için dudakları bantlanır.

Emilio, inandırıcı görünmesi için kızları da dikkatlice bağladı ve onları her türlü suçtan arındırdı. Danica kızlara zarar gelmeyeceğine dair bana defalarca söz verdirdi.

Birçok kusurum var ama sözümün eriyimdir.

Yine de kaybedecek zaman yok. Üçüncü muhafız, yüzü dövme olan, çoktan merdivenlerden inmeye başlamıştı. Onu metal basamaklara sıkıştırıp bıçağımı karnına saplıyorum.

Homurdanıyor, çırpınıyor ama beni üzerinden atmak için yeterli kaldıracı bulamıyor. Bıçak yarasından kan fışkırıyor, gömleğimi boyuyor.

Keşke onu vurabilseydim ama kulüpteki başka kimseyi telaşlandırmak istemiyorum. Danica o ucubenin ofisinde, yalnız ve korumasızken olmaz.

İyi bir önlem olarak suratına tekme atıyorum, kanayan muhafızı temizlemesi ve zapt etmesi için Dario'ya bırakıyorum. Kraliçemi bulmalıyım, bir an önce.

Tanrım, umarım iyidir; çok geç kalmamışsızdır. O amcık şimdiye kadar kargaşayı duymuş olmalı...

Derin bir nefes alarak üst kattaki odaya daldım ve kendimi en kötüsüne hazırladım. Danica planladığı gibi kapıyı kilitlememişti.

Ama korkularım boşunaydı.

Büyük, korkunç Bay Volkov, hayalarına bıçak dayamış, sandalyesinde inliyordu.

Danica onun başında dikiliyor, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var. Bana bir öpücük konduruyor. "Hey, bebeğim. Tam zamanında."

Kalbim yerinden fırladı, rahatladım.

"Burada neler oluyor?" Volkov soruyor, sesi çatlayarak. Gözleri bağlı olmasına rağmen, ne olduğunu anlamaya çalışarak çılgınca etrafına bakınıyor.

"Talepte bulunacak durumda olduğunuzu sanmıyorum, Bay Tolya," diyor Danica.

"Kiminle taşak geçtiğinin farkında mısın? Büyük bir hata yapıyorsun." Ses tonu bir tehdide dönüşüyor, ancak sesi daha az belirsiz değil. Adamı suçlayamam; biri hayalarımına bıçak dayamış olsa ben bile sözlerimi sayardım.

Kulüp sahibi sandalyesinde bağlı, şüphesiz Danica'nın sapıkça oyun düzeneğinin bir parçası. Eminim ona isteyerek izin vermiştir, onun tarafından bağlanma fikrinin tadını çıkarıyordur.

Aptal adam, şu haline bak.

"Kim olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu yüzden buradayız." Danica bıçağın baskısını artırır ve sümüksü adam nefes nefese kalır.

"Lütfen, Jasmyne..."

"Jasmyne?" Kaşımı kaldırıyorum ve Danica gülüyor.

"Evet, sahne adım. Beğendin mi?"

"Çok sürtükçe." Gülümsüyorum.

"Değil mi?"

"Para mı istiyorsun? Benim çok param var," diye tekrar deniyor zavallı adam.

"Kapa çeneni. Kimse seninle konuşmuyor." Danica adamın suratına bir tokat atar. Onun bu kadar acımasız olduğunu görmek çok tahrik edici. "Senin pis paranı istemiyoruz."

"Ne olursa. Ne istersen al." Şimdi yalvarıyor, çaresiz.

"Sadece bir şey almayacağız. *Her şeyi* alıyoruz," diye gülüyor Danica.

Emilio ve Dario'nun bize katılmasıyla yaklaşan ayak sesleri daha da yükseliyor.

Dario kapının önünde duruyor, ağzı bir karış açık, Danica'nın tam bir sürtük gibi giyinmiş, taşaklarına bıçak dayamış zavallı adamın üzerine eğilmiş sarışın figürünü görünce kırılmaz ifadesi bozuluyor.

Emilio sadece gülümsüyor, etkilenmemiş. Gururlu görünüyor.

"Onu eve götürün. Bodruma koyun. Onunla sonra ilgileniriz," diyorum ve Dario adamı bir tüy kadar hafifmiş gibi omzunun üzerinden atıyor. Emilio ağzına bant yapıştırmadan önce değil.

Danica onlara "Sizinle orada buluşuruz," diyor.

"Ne?" Bu planın bir parçası değildi. Buradan hemen çıkmamız gerekiyor.

Ama Danica'nın başka fikirleri var.

Kapıyı arkalarından kapatıyor ve anahtarı kilidinde çeviriyor.

"*Tesoro*, gitmeliyiz..." Başlıyorum, gözlerimi ondan alamıyorum. İnanılmaz görünüyor, sarışının içinde çok baştan çıkarıcı.

"Sus. Şimdi, kımıldama." Beni masanın üzerine yatırıyor ve kemerimi kavrayıp hızlı ve etkili bir şekilde çözüyor.

"Zamanımız yok," diyor ağzım, ama vücudum sadece daha da dikleşerek karşılık veriyor, aletim onun dokunuşu için çaresiz.

"Sus dedim." Danica sikimi dışarı çekiyor ve ben yüksek sesle nefes alıyorum, onun her emrine itaat etmeye hazırım.

"Evet, hanımefendi." Adrenalin damarlarımda dalgalanıyor.

"Burası artık *benim* masam," diyor, ikimizin de bir daha buraya gelmeyeceği gerçeğine rağmen.

Danica ellerini gömleğimin altına sokuyor ve uzun tırnaklarını göğsümün üzerinde gezdiriyor, derimi keserken kan çekiyor.

Dişlerimin arasından tıslayarak gözlerimi kapatıyorum, o gömleğimi yırtarak açıyor ve tenimdeki kanı yalıyor. *Tanrım, bu dünyadaki en ateşli şey.*

Ona bunu ya da başka bir şeyi söylemeye cesaret edemiyorum.

Şu anda sadece bir nesneye indirgenmiş durumdayım, aletimin tek işlevi ona zevk vermek, o da kendini bana bırakıyor, Rus gangsterin masasında ikimiz de küfürler savurup dakikalar sonra birlikte doruğa ulaşana kadar beni beceriyor.

Danica'nın vücudunda dalgalanan güç, kendini orgazma ulaştırırken, beni de yanına alırken, pantolonumu çıkarma zahmetine katlanmadan bana şiddetle binerken açıkça görülüyor.

"Sen tam bir çılgın kadınsın," diyorum hızlı nefesler arasında, orgazm sonrası bedenlerimiz büyük ahşap masanın üzerinde birlikte aşağı yukarı sallanırken onun terli yüzünü öpüyorum.

"Teşekkür ederim, ben de seni seviyorum." Burnumu öpüyor ve ayağa kalkıyor, döllerim bacağından aşağı süzülürken başımda dikiliyor.

Anında doğrulup yüzümü kalçalarının arasına sokarak orgazmlarımızı teninden yalıyorum.

"Hmm... Ne kadar iyi bir çocuk," diye mırıldanıyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, onu temizlerken kafa derimi karıncalandıracak kadar sert çekiştiriyor.

Bu sefer ödülümü alıyorum.

Son damlasına kadar

İşim bittiğinde, iki ayağım da yere sağlamca bastığında onu derinden öperek inmesine yardım ediyorum. Onun tadı benimkine karışıyor ve dudaklarıma karşı gülümsediğini hissedebiliyorum.

"Sonunda Volkov'lardan birine sahibiz," diyorum sonunda ayrıldığımızda, kendimi pantolonumun içine geri sokuyorum, zaferin tadı hala dilimde tatlı. "Ve hepsi senin sayende."

Danica'nın gözleri gururla parlıyor. "Sana bir planım olduğunu söylemiştim."

"Sana hiç ne kadar inanılmaz olduğunu söylemiş miydim?" Sesim alçalıyor, saygılı.

"Her zaman," diyor parmağıyla çene çizgimde gezinerek, "ama bana tekrar söyleyebilirsin."

Danica bana baktığında, gözleri beni ona ilk çeken o şiddetli zekayla parlıyor. Onu Günahkâr Ay'a sokan, Tolya'yı hedefimiz olarak belirleyen ve bu mükemmel tuzağı düzenleyen aynı zekâ. Ama ifadesi değişti, birden ciddileşti. "Bir süre kimse onun kaybolduğunu fark etmeyecek bile. Kulüpteki kızlar bizi korurken olmaz."

"Mükemmel," diye sırtıyorum, fermuarımı çekiyorum ama henüz kemerimle uğraşmıyorum. Adrenalin hâlâ içimde dolaşüyor, hareketlerimi sarsıntılı ve sabırsız hale getiriyor. "Bana onun hakkında anlattıklarına bakılırsa, kolayca kırılacak."

Danica eteğini indiriyor ama hareketleri yavaş ve düşünceli. "Oh, kırılacak. Bu adam tamamen hedonist ve omurgasız. Ve kesinlikle beyni de yok." Gülümsüyor, içinde kanımı daha da kaynatan tehlikeli bir şey var.

"Ve bize verdiği her şeyi kullanacağız," diyorum ona doğru ilerleyip yüzünü avuçlarımin arasına alarak. "Volkov'ları parça parça, her seferinde bir Rus puştuyla parçalayacağız."

Dokunuşuma doğru eğiliyor, gözleri şimdi olasılıkla parlıyor. "Hepsi düşecek."

Başparmağımı elmacık kemiğinde gezdirip karşılaşmamızdan kalan makyaj lekesini silerken, "Tüm operasyon," diye onaylıyorum.

Ofis şu anda sessiz, sadece nefes alış verişlerimizin sesi ve aşağıdaki kulüpten gelen bas sesleri duyuluyor. Masanın üzeri doğaçlama kutlamamızdan dolayı hâlâ darmadağınık, kâğıtlar konfeti gibi yere saçılmış durumda.

"Kimse geldiğimizi görmeyecek."

"Amaç da bu zaten." Onu daha yakına çekiyorum, alınlarımız birbirine değiyor. Onun kokusu -ter, parfüm ve uyarılma- beni bu olasılık anına demirliyor.

Gözleri benimkileri arıyor, anlayış beliriyor. "Peki, şimdi ne olacak?"

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ama kararımı çoktan vermiştim. "Eve gider gitmez Alessio'yu arayacağım," diyorum inançla. "Sanırım sana bir düğün sözü vermiştim."

"Yapmak zorunda değiliz-" diye söze başlıyor ama sözünü kesip onu tamamen kollarıma çekiyorum.

"İstiyorum, *Tesoro*. Bunu hak ediyorsun," diye mırıldanıyorum saçlarına karşı. "Sen dünyayı hak ediyorsun."

Bir an için bana karşı eridi, sonra geri çekildi. "Ama Volkovlar-"

Sahte sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken, "Onları alacağız," diye onu rahatlatıyorum. "Ayrıca, Alessio'yu görmek için bir bahaneye ihtiyacım var, değil mi?"

Alessio'nun adını duyunca gülümsüyor, ikimize de bu kadar uyan birini bulduğumuz için ilk kez minnettar olmamı sağlayan özel bir gülümseme. Onu benim kadar şiddetle seven birini.

"Hadi yapalım," diyor Danica sonunda, yüzümü ellerinin arasına alıyor, gözleri hala nefesimi kesen bir şekilde gözlerimi tutuyor. Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, az önceki çılgınlığımızdan sonra şimdi daha nazik. O öpücükle tüm dünya değişiyor, kendini yeniden düzeltiyor.

Onu sıkıca kavıyorum, bırakmak istemiyorum.

Gülümsemesi daha da genişliyor ve kalp atışlarının göğsümde hızlandığını hissedebiliyorum; bu ritim bana kendi ritmim kadar tanıdık geliyor.

Danica elimi tuttuğunda ve bu boktan kulüpten çıktığımızda, serin gece havası bize bir nimet gibi çarpıyor. Aklım şimdiden sonraki hamlelerimizi planlamaya başladı...

Çünkü beklemekten, Danica'yı ikimizin de çok istediği, çok *ihtiyaç duyduğu* yeni bölümden mahrum etmekten bıktım. Bu Rus piçlerinin hayatlarımızı belirlemesine izin vermekten bıktım.

Bu sefer kimse bizi durduramayacak.

Hiç kimse.

Zenginlik

(DANICA)

Bugün Bayan Fera olduğum gün.

Sonunda.

Katliamla sonuçlanan ilk düğünden üç ay sonra, tekrar denemeye hazırım. Yeniden inşa etmekle, savaşmakla, bu ana geri dönmek için tırnaklarımızla kazımakla geçen üç ay.

Renkli camların dışında Vegas bir serap gibi parılıyor. Sonbahar güneşi acımasızca vuruyor, biz otele doğru süzülürken asfaltın üzerinde dans eden ısı dalgaları yaratıyor.

Mayıs'ta bile Vegas'ta hava pek değişmez. Özel jetimiz sabah saat 10 sularında yere indiğinde, hava çoktan bunaltıcı bir yoğunlukla tenime yapışmış, düğün gününün kavuruculuğunu vaat ediyordu.

Alessio asfaltta bizi bekliyordu, uzun boyu çöl zemininde zarif bir silüet oluşturuyordu. Beni gördüğü anda yüzünde hâlâ midemi titreten o gülümseme belirdi. Limuzinin kapısını bir hareketle açtı, sonra beni nane ve vaat tadında bir öpücüğün içine çekti. İkimiz de Dante'ye veda öpücüğü verdik.

-O tutkuyla, ben de kavuşmadan önceki ayrılığın karıncalı beklentisiyle... Ve onu Emilio'yla birlikte başka bir yerde hazırlanmaları için bıraktım. Yeni elbisemi ilk gördüğünde yüzündeki ifadenin gerçek olmasını istedim.

Tek kötü yanı Biscotti'yi yanımızda getirememiş olmamız. Ama Dario ona bakıyor, bu yüzden emin ellerde olduğunu biliyorum. O dağ gibi adamı, kimsenin izlemediğini düşündüğü anlarda küçük iti gizlice ödüllendirirken yakaladım, bir gardiyan heykelinin Biscotti'nin kuyruğunu mermer zemine çarptıran yumuşak kafa kaşımaları yapmak için karakterini nasıl bozduğunu gördüm. İkisi de iyi olacak - muhtemelen itiraf ettiklerinden daha fazla eğleniyorlar.

Sonunda o günün geldiğine inanamıyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra.

İstemsizce düşüncelerim şu anda evimizin bodrum katında *misafirperverliğimizin* tadını çıkararak Tolya Volkov'a dönüyor. Ne kadar iğrenç bir adam; küçük sikini düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Kulüpteki kızlar onun hikayesini saklı tutuyorlar; herkese bir süreliğine izole olduğunu söylüyorlar ki bu onun için alışılmadık bir durum değil.

Volkov'ların geri kalanını yakalamamıza yardım etti. Tek yapmam gereken taşaklarını endüstriyel bir zımbayla masaya zımbalamakla tehdit etmekti, o da hemen benimle aynı melodiyi söyledi. Ben de bunu yapmaya hazırdım, elimde zimba, onun zavallı büzüşmüş taşakları bodrumumuzdaki kıymık zengini ahşap masanın üzerindeydi.

Bizim için elverişli olan, bu pisliğin sendikayı içeriden beklenenden çok daha hızlı bir şekilde dağıtmamızı sağlayan üst düzey erişime sahip olmasıydı, işlerini, bağlantılarını, yakalanma şansı bulamadan parçalamamızı sağladı.

Volkov'ları alaşığı etme planı minimum şiddet ve maksimum sabır gerektiriyordu, benim eğlence anlayışıma uymuyordu.

Hızlı hareket ettik; önce muhasebeci, sonra Dimitri. Smkl küçük kardeşi kadar kolay konuşmuyordu, ama gizli sevgilisini tehdit ettiğimizde tüm sırlarını döktü - uzun boylu, zarif, kırmızı kafalı, kocaman bir siki olan bir direk dansçısı (eğer söylentilere inanılacaksa).

Parça parça, onları hızlı ve etkili bir şekilde parçalara ayırdık, ta ki geriye sadece asıl sik kafalı Boris kalana kadar - en büyük kardeş, kararları veren kişi.

O kadar sertleşmiş, o kadar zalim bir amcıkla anlaşımak mümkün değildi. Dante'nin sabrı sonunda tükendi ve adamı bodrumda vurdu, yüz ifadesini bile değiştirmeden gözlerinin arasına bir kurşun sıktı.

Zerre kadar pişmanlık duymuyorum. İlk dğnmzde yaptıklarından sonra değil. Sayısız masum insana yaptıklarından sonra değil.

Diğer iki kardeşi hayatta tutuyoruz, bodrumumuzda bağlı ama hayatta. Dante buna sigorta diyor. İçimden bir ses

ne başarmış olursak olalım, Rusların ağının sonunu görmedik.

Şimdilik, bu anı hak ettik.

Şık siyah limuzin süzülerek durdu ve dalgın düşüncelerime bir son verdi.

Bir an için manzaraya inanamayarak donup kaldım. Gözlerim, önümüzde yükselen yapının hatlarını izlerken genişliyor, pırıl pırıl cephesi keskin güneş ışığını yansıtıyor.

"Biz... burada mıyız?" Nefes alıyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Bu otelin ününü ben bile biliyorum. Sadece seçkinler bu kapıdan girebilir.

Kapıyı açıp elini uzatan Alessio'nun sıcak kıkırdaması havayı dolduruyor. "Gerçekten de öyleyiz, *cara*."

Dışarı adımımı attığımda çöl sıcağı fiziksel bir duvar gibi üzerime çarpıyor.

"Alessio, bu..." Önümdeki ihtişamı yeterince yansıtacak sözcükleri bulmakta zorlanıyorum.

Sevgilim elimi nazikçe sıkıyor, dokunuşu beni topraklıyor. "*Donna Fera* için hiçbir şey çok fazla değildir," diye mırıldanarak yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor. "Büyük günün için hazırlanma zamanı.

Sadece hazırlanmak için bu kadar lüks bir otel tutmak çılgınca görünüyor. Resepsiyon daha sonra bambaşka bir yerde olacak.

Ama bunu fazla düşünmeye hiç niyetim yok; Alessio beni nereye götürürse oraya gideceğim. Planların çoğu benim için hâlâ sürpriz. İlk seferkinden çok daha az stresli.

Binanın içine adım attığımızda serin bir hava bizi sarıyor, klima fazla mesai yapıyor. Güneş gözlüklerimi çıkarıp hızla göz kırpiyorum, hem sıcaklığa hem de göz kamaştırıcı iç mekâna alışmaya çalışıyorum.

Lobi duyular için bir şölen; kristal avizeler mermer zemin üzerinde prizmatik gökkuşakları oluştururken, yakındaki bir fıskiye'nin hafif çınlaması yumuşak klasik müziğe karışıyor.

Etraftan o kadar etkileniyorum ki neredeyse bir sütuna çarpacaktım. Neyse ki Alessio'nun hızlı refleksleri beni utançtan kurtarıyor, güçlü kolu belime dolanarak beni kenara çekiyor.

"Dikkatli ol, sevgilim," diye takılıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Alın morarmış bir gelene sahip olamayız, değil mi?"

Başımı sallıyorum, varlığı için minnettarım - sadece kendimi yaralamamı engellediği için değil, aynı zamanda beni rahatsız edici düşüncelerimden uzaklaştırdığı için.

Lobide ilerlerken, gündelik kot pantolonum ve bluz kombinasyonumla kendimi yersiz hissetmekten kendimi alamıyorum. Etrafımızda tasarımcı elbiseleri ve kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbiseleriyle insanlar süzülüyor, topuklu ayakkabıları cilalı zemine ritmik bir şekilde vuruyor.

"Bunu nasıl başardın?" Alessio'ya doğru eğilerek fısıldıyorum. Parfümünün ince notaları -andal ağacı ve ona özgü bir şey- yörüngemi *dolduruyor*. "Burası aylardır dolu değil mi?"

Resepsiyona yaklaştığımızda Alessio'nun dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. Tezgâhın arkasındaki kadın tek kelime etmeden ona bir anahtar uzatıyor, gözleri bir an bile ondan ayrılmıyor. Alessio'nun insanlar üzerindeki etkisine alıştım, ama yine de içimde karmaşık bir duygu karışımı uyandırıyor -gurur, eğlence ve biraz da sahiplenme.

"*Cara mia*," diye başlıyor Alessio asansöre adım attığımızda, "Vegas'ta her şeyin bir bedeli vardır. Ve Santoro'lar için bu fiyat genellikle pazarlığa açıktır."

Gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum ama bu hareketin arkasında gerçek bir kızgınlık yok.

Asansör kapıları kapanıp bizi özel baloncuğumuza hapsederken parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Teşekkür ederim," diyorum usulca, bakışlarıyla buluşarak. "Tüm bunlar için. Yapmak zorunda değildin-"

Alessio alnıma nazik bir öpücük kondurarak beni susturuyor, dudakları tenime karşı sıcak ve rahatlatıcı. "İstedim," diye beni temin ediyor. "Düğün günün bu kez tüm doğru nedenlerle unutulmaz olacak."

Önceki evlilik girişimimizi ima etmesi bile omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderiyor. Carlo'nun cansız bedeni gözlerimin önünden geçiyor ve ellerimde onun kanının hayali hissini duyuyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Alessio, her zaman duygularıma uyum sağlamış biri olarak, beni daha yakına çekiyor. "Senin hatan değildi canım," diye mırıldanıyor saçlarıma.

Haklı olduğunu biliyorum ama suçluluk duygusu ve kederin ağırlığı hâlâ göğsüme baskı yapıyor.

Alessio'nun rahatlatıcı kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum ve şimdiki zamana odaklanmaya çalışıyorum. Beni tutan adama. Birkaç saat içinde Dante'yle evleneceğim gerçeğine.

Kapılar işaretle açılıyor, beni Alessio'dan çözülmeye ve hayal bile edilemeyecek kadar lüks olan muhteşem alana adım atmaya zorluyor.

Asansör bizi en tepeye kadar çıkardı-oh, Alessio ve onun bitmek bilmeyen çatı katları. Bu bütün bir futbol takımının sığabileceği kadar büyük, yemin ederim!

Ne kadar zevkli. Çok modern. Cesur renkler. Koyu tonlar ve estetik. Zengin zümrüt rengi kanepeler ve dokulu duvarlarda çok büyük çerçevelerden asılmış soyut sanat eserleri. Ve ışıklar... *Zengin insanların avizelerle ne alıp veremediği var?*

Devasa mekanın köşesinde bir kuyruklu piyano bile var. Kim Vegas'a yatak odasında piyano çalmak için gelir ki? Öyle biriyle hiç tanışmadım.

Ebeveyn yatak odasında ekstra uzun bir kral yatak ve Las Vegas silüetinin muhteşem manzarasını sunan tavandan tabana pencereler var. El çantamı yatağın üzerine koydum.

Dışarıda, geniş terasta manzara daha da güzelleşiyor. Bu bir ateş çukuru ve jakuzi mi? *Çok ekstra.*

"Bu çok fazla, Alessio."

Çok bunaltıcı. Fera ailesine katıldığımdan beri geçen onca şımarıklık ve lüksten sonra bile bu şekilde yaşamaya alışamadım. Büyürken, benim lüks anlayışım orta boy yerine büyük boy pizza sipariş etmek ya da bakkaldan markalı mısır gevreği almaktı.

Vegas Jokeri etrafımdaki hayran kızları izlerken gülümsüyor, teknik olarak onun imparatorluğu. "Öyle bir şey yok."

"Cidden ama. Beyonce Vegas'a geldiğinde muhtemelen burada kalıyordur."

"Belki de. Ama ikimiz de gerçek *Kraliçe*'nin sen olduğunu biliyoruz." Alessio bana şakacı bir şekilde göz kırpmıyor.

"Ben buna layık değilim." Reverans yapmaya çalışıyorum ama bu hareket çok az zarafet taşıyor ve neredeyse dengemi kaybediyorum. Alessio devrilmeme fırsat vermeden beni yakalıyor ve başımın yanını öpüyor.

"Saçmalama. Şimdi gel, spa rezervasyonumuza geç kaldık bile."

"Ama biz daha yeni geldik." Dışarıdaki oturma yerleri çok davetkâr görünüyor; hiçbir yere gitmek istemiyorum. Buraya gelmek için çok yoğun bir gün, çok erken bir sabah geçirdim.

"Programımız sıkışık canım. O yüzden her şeyinizi bırakın ve gidelim."

"Biraz dinleneceğimizi, bir şeyler içeceğimizi, rahatlayacağımızı sanıyordum..."

"Bunların hepsini yapıyoruz ama sadece spa'da. Gelin. *Vamos!*"

"İspanyolca mı? Şimdi de kafamı karıştırmaya çalışıyorsun."

"İyi yakaladın." Alessio içtenlikle gülüyor ve hepsi bu kadar. Başka bir açıklama yapmadan, üç katlık kısa bir yolculuk için asansöre geri dönüyoruz.

"Elbette sadece bir kaplıcada dinlenemeyiz... Yapacak işlerimiz yok mu? Yapılması gereken ayarlamalar falan?" Milyonlarca son dakika işinin olmaması garip hissettiriyor. Bir önceki düğün sonuna kadar tam bir baş belasıydı. Ama bu sefer sanki henüz hiçbir şey bitmemiş gibi.

Alessio sadece başını sallıyor ve elini güven verici bir hareketle koluma koyuyor. "Her şey halledildi canım. Rahatla. Bugünün tadını çıkarmanı istiyorum."

"Bu tamamen davetli listesinde kimlerin olduğuna bağlı." Şaka yapıyormuşum gibi gülüyorum ama yapmıyorum.

"Merak etme, aile yok, tıpkı istediğin gibi," diye onaylıyor asansörün kapısı açılıp başka bir lüks kat ortaya çıkarken -bu katta tamamen beyaz mermer ve altın aksanlar var, girişte tatlı bambu ağaçları sıralanıyor, sanki bir şekilde başka bir kıtaya gelmişiz gibi.

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "Teşekkür ederim."

"Anladığım kadarıyla ailen Dante ile aynı görüşte değil?" Spa personeli bizi kabarık beyaz bornozların içine sokarken Alessio balık tutmaya çalışıyor ve elime bir mimoza tutuşturuyor.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum içkime, köpüklerin eski acıları yakıp yok etmesine izin vererek.

Alessio ısrar etmiyor.

"Neyse ki artık yeni bir ailen var." Gözleri sıcak ve nazik; ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

"Kesinlikle büyük bir gelişme." Hafiflemeye çalışıyorum ama gülümseme yüzümde kırılğan bir his yaratıyor.

O daha derine inmeden bizi özel bir süite götürüyor.

İki masaj masası odanın ortasında sunak gibi bekliyor, muhtemelen iki gelinliğimin toplamından daha pahalı olan çarşaflarla örtülü. Hava yaseminle ağırlaşıyor, sakın müzik gizli hoparlörlerden sis gibi düşüyor.

Ama aklım ailemi en son gördüğüm zamana, hayatımın bu yeni bölümüne başlamak için kapatmak zorunda kaldığım son kapıya kayıyor.

Denedim. Tanrım, denedim. Dante'nin ısrarı üzerine son bir zeytin dalı uzattım - şahsen teslim edilen bir düğün davetiyesi. Herkesin içindeymiş gibi davrandığımız bir aile olmak için son bir şans.

Bunun yerine, hayat boyu süren trajedimizin bir başka sahnesi oldu.

Annemin dudakları *"haydut düğünü"* kelimelerinin etrafında zehir tadıyormuş gibi kıvrıldı. Babam tabağına baktı, her zamanki gibi sessizdi; onlarca yıldır barışı korumaya tercih etmekten öğrendiği bir alışkanlıktı bu. İkizler... Marko ikisi adına da konuştu. Hep öyle yapardı, Filip'in omurgası çoktan kardeşinin iradesine teslim olmuştu.

Gözyaşlarımı tutamadan kaçtım, onlara beni tekrar kırma zevkini tattırmamaya kararlıydım. Ama Marko peşimden geldi; zalimliği için seyirci bulmayı her zaman sevmiştir.

"Senin gibi bir sürtük onun gibi bir adamı hak ediyor!" Sesi beni garaj yolunda kovaladı, her kelimesi keskin nişancı hassasiyetiyle hedeflenmişti. *"Pisliğin teki."*

Durdum, yumruklarımı öyle sıkımdım ki tırnaklarım avuç içlerimi yarım ay şeklinde kesiyordu.

"Asla kimse olamayacaksın," diye devam etti ağabeyim, eski yaralara yeni kibritler atarken sesi çocukluğun tanıdık zehriyle damlıyordu. "Sadece kimsenin onu dinlemediği, ağlayan küçük Danica olacaksın. Her zaman yaptıkları gibi seni de bir kenara atacak."

Dilimde binlerce yanıt yandı-oyunlarından sağ çıkmakla ilgili, beni ikna etmek için ellerinden geleni yapmalarına rağmen aşkı bulmakla ilgili

değersiz olduğumu, onların zalimliğinden daha güçlü olduğumu söyledim. Ama hepsini yuttum.

Onun yerine, omurgamı dikleştirdim. Çenemi kaldırdım.

Uzaklaştım. Temelli olarak.

Bazı kapıların sonsuza dek kapanması gerekir ki diğerleri açılabilsin. Bazı ailelerin içine doğmak yerine bulunmaları gerekir. Bazı isimlerin değiştirilmesi gerekir ki gerçekte olduğunuz kişi olabilesiniz. Matthews olmaktan bıktım.

Masaj masasının kucağına gömülüp sıcak ellerin eski gerginlikleri yatıştırmasına izin veriyorum. Yakında Danica Fera olacağım - eskiden olduğum kişiden kaçtığım için değil, sonunda olmam gereken kişi olduğum için.

Artık yarın olabilir mi?

Yeminler

(DANTE)

İlk kez "evet" dedikten beş yıl sonra, bu sözleri son kez söylemeye hazırım.

Bu sefer daha huzursuzum.

Parmaklarım seğiriyor, bir silahın tanıdık ağırlığını özlüyorum. Alessio'nun güvenceleri zihnimde yankılanıyor: *"Tamamen korunuyoruz, amore mio. Adamlarım kimsenin geçmesine izin vermez."* Ama ilk başarısız düğünün hatırası solmayı reddediyor. Silah sesleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor, bir ibadet yerinden çok bir film setine benzeyen altın sıraları ve dökümlü duvarlarıyla şirin otel şapelinde çalan yumuşak müziği bastırıyor.

Bugün erken saatlerde, hızlı bir egzersizin kafamı boşaltacağına ve midemi düğüm düğüm eden gerginliği yatıştıracağına dair büyük umutlarım vardı. Ama şimdi, çoğu yabancılarla dolu bir odanın önünde durmuş gelinimin yaklaşmasını beklerken (yine) kendimi hiç de sakinleşmiş hissetmiyorum. Belki de bunun yerine spa günü gezisine katılmalıydım.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Ama gelen Alessio'nun arkadaşlarından biri; uzun boylu, mor saçları ve yıldız ışığı gibi parıldayan takım elbisesi olan bir kadın. Gözlerimi yakalıyor ve göz kırpmıyor, rahat gülümsemesi vücudumdaki gerginlikle tam bir tezat oluşturuyor.

"Tuhaf ve harika bir grup ibne"- Danica Alessio'nun ekibine sevgiyle böyle sesleniyor ve yerinde bir tanımlama. Ne güzel insanlar.

Burada suç ailelerinden kimse yok, iş bağlantısı yok, akraba yok. Bugün de yok. Düğün ekibi dışındaki tek tanıdık yüz Adira ve ortağı Rani.

Adira ve Danica, ilkinin dinamiğimizi oluşturmamıza yardımcı olmasının ardından arkadaş kaldılar. İkisi sık sık gösterilere gider ve

birlikte rastgele olaylar. Danica'nın sonunda arkadaş edindiğini görmek güzeldi.

Kapı tekrar açılıyor ve destek için Alessio'nun elini tutuyorum, bugün tanıdık samimiyetimizi kimin yakalayacağı konusunda endişelenmeme gerek olmadığını bilerek güvendeyim.

Ve sonra onu görüyorum.

Danica, ciğerlerimden nefesimi çalan bir görüntüyle kapı aralığında beliriyor.

Gelinimden erkek arkadaşına bakıyorum ve ikisi de yüzlerinin izin verdiği kadar geniş sırtıyor. Ben de öyle.

Dio mio, bu dünyanın dışında görünüyor!

Danica tepeden tırnağa siyah giyinmiş. Deri ve dantel karmaşık bir dansla iç içe geçiyor, bir doku kolajı halinde yere dökülüyor. Elbise kıvrımlarına yapışıyor ve arkasından akan bir gece yarısı nehrine dönüşüyor. Kollarını dirseklerine kadar saran şeffaf dantel, bedenini bir aşkın kucaklaması gibi saran deri kayışlarla zarif bir tezat oluşturuyor.

Emilio ona kısa, halı kaplı koridorda rehberlik ediyor, bu kez sadece beş sıra koltukla kaplı bir yol.

Koyu kırmızı güller ve beyaz laleler alanı aydınlatıyor, parfümleri havada asılı duran baş döndürücü beklenti kokusuna karışıyor.

Benim düğün kıyafetim geliniminkinin yanında sönük kalıyor; sade siyah bir takım elbise, göğüs cebimdeki koyu kırmızı gül dışında dikkat çekici değil.

Alessio her şeyi planlamış, şapele girmeden önce gülü ceketime ilişti.

Gömleğimin düğmeleri sonuna kadar ilikli, yakam boynumu sıkıca sarıyor ve kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Bugün farklı hissediyorum.

Bu sefer çocuk yok, şiddet de yok. Sadece koyu renk makyajı ve toplanmış, kıvrılmış saçlarıyla bana doğru yürüyen, yılın gotik gelini gibi görünen büyüleyici müstakbel eşim var.

Danica yaklaştıkça, etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor ve kayboluyor. Müzik uzak bir uğultuya dönüşüyor, kendi kalbimin gürültüsü tarafından bastırılıyor.

Dumanlı gölgelerle çevrili gözleri benimkilere kilitleniyor. Boyalı dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve birden dizlerimin bağı çözülüyor. Alessio'nun eli benim dayanağım oluyor, dokunuşu bunun gerçek olduğuna, her şeye rağmen sonunda bunu yapacağımıza dair sessiz bir güvence.

Şarkı -her neyse- bitiyor ve Emilio'nun eli benimkini sıkıca kavıyor, Danica'nın elini benimkine koyarken sıkı ve sıcak. Onun tanıdık dokunuşunun ağırlığı omurgamda bir sarsıntı yaratıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Alessio eğiliyor, dudakları Danica'nın yanağına hafif bir öpücük konduruyor ve onun ustalıkla yapılmış makyajını bozmamaya dikkat ediyor. Danica'nın yanında yerini aldığı anda, elimde olmadan şapelin kapılarına bakıyorum, yarı yarıya her an açılmalarını bekliyorum.

Danica bana bir öpücük gönderiyor ve titrememeleri için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum. Bir yanımda onu hemen yakalayıp doyasıya öpmek istiyor ama formaliteler buna izin verene kadar beklemem gerektiğini biliyorum.

Nikâh memuruyla yüzleşmek üzere döndüğümüzde gelinime bir kez daha bakıyorum. Siyah elbisesi içinde, güçlü, alışılmadık ve nefes kesici güzellikte olan her şeyi temsil ediyor. Daha önceki geleneksel beyaz elbisesinden çok farklı, bu saf Danica. Benim karanlık kraliçem, suç ortağım (kelimenin tam anlamıyla), her şeyim.

Nikâh memurumuz, ışıltılı bir gülümsemesi ve tekir şeklinde kesilmiş uzun siyah saçları olan ince bir figür. Danica'nın yaşlarında olmalı, bol kesim mor bir takım elbise ve parlak mokasen ayakkabılar giymiş.

Gözlerim Danica'ya kaymaya devam ederken söylediklerine odaklanmakta zorlanıyorum; Danica yakından daha da muhteşem görünüyor.

Hâlâ çok genç, sadece 27 yaşında ama tanrım, son birkaç yılda çok büyümüş. Yaşlandıkça yüz hatları daha da oturuyor ve her geçen gün daha da nefes kesici hale geliyor.

Emilio kolumu okşuyor ve ben de aptal gibi gülümsüyorum.

Bugün, özel günümüzün her detayını hatırlamak istiyorum. Her şeyden çok, şimdiden evli olmak istiyorum. Danica'nın sonsuza dek *resmi* sahibi olmak istiyorum.

İlk düğünümün aksine, tören kısa ve özdü. Ayrıca Elena ile evlendiğim zamanki gibi İtalyanca değil.

On iki yıl önce, katedraldeki sıralar ailemiz ve dostlarımızla doluydu, Luca sağdıçım olarak yanımdaydı.

Suçlu kardeşimi düşünmek beni bir an için irkiltiyor ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum. O zamandan bu yana çok şey değişti; *ben* çok değiştim.

Ölüm ve borç işindeyseniz on iki yıl uzun bir süre. İlk evliliğimden bu yana otuz yıl yaşlanmış gibi hissediyorum.

Elena'nın ölümünden sonra bir daha asla sevmeyeceğime, başka biriyle evlenmeyeceğime yemin ettim. Ama Danica için her şeyimi verecektim, ne isterse. Kraliçem tüm dileklerinin yerine getirilmesini hak ediyordu.

Ve onun dileği kendi yeminlerimizi yazmamızdı.

Çalışma odamdaki çöp kutusu daha önceki denemelerimin ufalanmış kağıtlarıyla doluyken, garip ifadelerimi mükemmelleştirmeye çalıştığım için aylardır uykusuz geceler geçiriyorum.

Alessio'nun yardımıyla bile, hala yeterince iyi olduğundan emin değilim. Ama artık ekleyebileceğim başka bir şey yok.

Yine de bunun farkına varmak kalbimin ritmini yavaşlatmıyor.

İlk ben olmayacağım için rahatladım.

Nikâh memuru "Danica, hazır mısın?" diye soruyor.

Başını sallıyor ve kalbimi hoplatan muzip bir gülümsemeyle dekoltesine uzanıyor. Çıkardığı katlanmış kâğıt sayısız kez okunup yeniden katlandığı için kırıksıklıklar taşıyor.

Elini tuttuğumda Danica yeminlerini bir mektup gibi okuyor ve bana değerimden daha fazlasını vaat ediyor...

Sesi titriyor, ama zorluyor, cümleler arasında gözümü yakalayıp yumuşak bir gülümseme paylaşıyor ve beni duygusal bir su birikintisine eritiyor.

Sevgili Dante'm,

Bugün karşınızda dururken büyük bir sevgi ve minnettarlıkla doluyum.

Sen, sevgili Şövalyem, bana sahip olduğumu hiç bilmediğim bir güç verdin.

Kollarında, hayatın kaosundan kaçıp sığınacak bir yer buldum.

Kendime inanmadığım zamanlarda bile bana inandığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Sen yanımdayken kendimi yenilmez hissediyorum çünkü birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğimizi biliyorum.

Hayatım boyunca sana değer vereceğime ve seni onurlandıracağıma yemin ediyorum.

Yolumuza çıkabilecek her deneme ve zaferde senin yanında duracağım.

Seni tüm varlığımla koruyacak, zarar görmeni engelleyecek ve güvende tutacağım.

Seninle gerçek eşimi, ruh eşimi, her şeyimi buldum.

Kalan günlerimi senin karın olarak geçirmek için sabırsızlanıyorum. Sevgili oğlum, seni seviyorum.

Her geçen gün daha da çok.

Sen benimsin.

Sahip olmak ve tutmak için.

Zamanımın sonuna kadar.

Sonsuza dek ve daima.

Danica'nın son sözleri havada asılı kalırken, şapelin üzerine derin bir sessizlik çöküyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, etrafımdaki dünya kenarlarından yumuşuyor ve gözyaşlarım yasaklanmadan akıyor.

Gözlerimi hızla kırıştırarak görüşümü netleştirmeye çalışıyorum, bunun tek bir anını bile kaçırmak istemiyorum. Bir damlacık yanağımdan aşağı süzülüyor ama onu silmek için hiçbir harekette bulunmuyorum.

Danica'nın gözleri benimkilerle buluşuyor, o tek bakışta aramızdan bir anlayış evreni geçiyor. Yumuşak ve bilgili gülümsemesi, bir güneş ışığı huzmesi gibi duygu bulanıklığımı yarıp geçiyor.

Bilinçli bir düşünce olmadan, iki elim de onunkilere uzanıyor. Parmaklarımız iç içe geçiyor, teninin sıcaklığı beni bu güzel, dehşet verici açıklık anında topraklıyor.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor; minnettarlık, sevgi ve inançsızlık karmakarışık ama dilime dolanıyorlar.

Yeminlerinin benim için anlamının büyüklüğünü nasıl ifade edebilirim? Birinin -Danica'nın- sadece bana değil, tüm bu tanıkların önünde böyle bir bağlılığı ilan etmeyi seçmesi fikri? Kavramak için neredeyse çok fazla.

Kağıdı ondan alıp cebime soktuğumda tekrar parçalamak üzereydi. Onu hep saklamak istiyorum.

Danica'nın dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. "Aptal çocuk," diye fısıldıyor, sesinde ılık bir esinti gibi üzerime çöken bir şefkat var. Olayın resmiyetiyle o kadar çelişen bu tanıdık sevecenlik, son duygusal felcimi de kırıyor.

Göğsümde bir hafiflik hissi yayılırken, dudaklarımda onunkini yansıtan bir gülümseme beliriyor.

Ve sonra sıra bana geliyor.

Derin bir nefes alıyorum, Danica'nın ellerinin ağırlığını, Alessio ve Emilio'nun yanıımızdaki istikrarlı varlığını hissediyorum.

Hazırladığım kelimeler Danica'nın içten beyanı karşısında birden yetersiz kalıyor.

Ama onun sabırlı ve sevgi dolu gözlerine baktığımda, ne söylersem söyleyeyim yeterli olacağını biliyorum.

Danica'nın ellerini son bir kez sıkarak kendimi çelikleştiriyorum. Ruhumu açığa çıkarma zamanı.

Lütfen kekeleme!

Yaparım.

(DANICA)

Bir saat önce otelin aynasında gördüğüm kadın hâlâ bir keşif gibi geliyor - hayatım boyunca olmak için beklediğim biri. Bu kez beyaz gelinlik yok -çok şükür- sadece saf, özür dilemeyen ben.

Alessio spa gününde kendini aşmış, saatler süren şımartmayı sanata dönüştürmüştü.

"*Bellissima!*" diye bağırıyordu Vegas Jokeri otel süitinde, beni karanlık bir peri masalı prensesi gibi soyunma odasının etrafında döndürerek. Neşesi bulaşıcıydı, saftı ve beni ilk düğün felaketinden beri hiç gülmediğim bir şekilde güldürüyordu.

O anda, aile beklentilerinin ağırlığı, beni kırmaya çalışan erkek kardeşler ve beni hiç görmeyen ebeveynler - hepsi dökülen deri gibi düştü.

Bu sefer *kendi yöntemimizle* yapacağız.

Şimdi kilisenin mihrabında dururken Dante'nin gözlerini üzerimde hissediyorum. İçeri girdiğimden beri dikkatini hiç kaybetmedim. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi her detayı içiyor.

Bakışlarında güzel ve ilkel bir şey var - kısmen hürmet, kısmen açlık, saf bağlılık.

Bayıldım buna!

Birinin her an içeri dalmasını beklememize rağmen, ikinci düğün denememiz planlandığı gibi ilerliyor, tek küçük aksaklık lenslerimi takmayı unutmam ve yemin ederken zorlanmam. Ama kimse fark etmiyor.

Gözlerimi kağıda dikmiş, el yazısıyla yazılmış satırları zorluyorum, yerimi kaybetme korkusuyla sonuna kadar Dante'nin bakışlarından kaçınıyorum.

Çok klişe hissediyorum ama o bunu hak ediyor; o her şeyi hak ediyor.

Ufalanmış kağıdı elimden aldığı anda ağlamaklı gözlerini görmek kalbimi ısıtıyor.

Belki de tüm o geceler boyunca o lanet satırları düzenleyip yeniden düzenlemeye değdi. Alessio yardım etmeyi teklif etti ama ben kendi başıma yapmak istedim.

Fotoğrafçı flaşları patlatıp hayatım boyunca hatırlamak istediğim güzel anları yakalarken omuzlarımı geriye çekmem gerektiğini kendime hatırlatarak duruşumu düzeltiyorum.

Artık yeminler bittiğine göre, en azından benim açımdan, rahat bir nefes aldım.

Bu durum beni çok germiştı. Duygusal olmak bana göre değildi ama Dante samimi yeminlere layıktı.

Ve ben ciddiydim. Hepsinde. O benim.

Dante'nin sırası geldiğinde onun için gerildim.

Kara Şövalyem telefonu uğraşırken, titreyen parmaklarıyla yazı boyutunu ileri geri ayarlarken kalbim sıkışıyor. Korkulan Don Fera, sevgi sözcükleriyle belirsizliğe sürüklendi.

Alessio'nun eli Dante'nin sırtını buluyor ve damadımın omuzlarını hafifçe gevşeten bir şeyler fısıldıyor. Bu adam her zaman ne söyleyeceğini bilir.

Dante cebinden çıkardığı bembeyaz bir mendille gözlerini siliyor; tam ona göre, tam eski dünya resmiyeti. Babam gittiği her yere hâlâ mendil götüren tanıdığım tek insan. Bunun en sevdiği Noel hediyesi olduğunda ısrar eder (bir de çorap). Yine de benden bir daha hediye almayacak, asla.

Odaklan, Danica.

Sevgili Don'umun duygularını ifade etmekte ne kadar zorlandığını bildiğim için kendimi o an için hazırlıyorum. Geleneksel yeminler yeterli olurdu - gerçekten ondan gelen herhangi bir kelime.

Dante boğazını temizliyor, tüm dikkatini telefonunda yazdıklarına vermeden önce kısa bir süre gözlerimi yakalıyor.

Her hareketini, gözünün her seğirmesini, alnındaki küçük ter noktalarıyla parlayan her kırıışıklığı dikkatle izliyorum.

Daha önce hiç kimse bana olan aşkını herkesin önünde ilan etmemiştı... "Sevgili Danica," diye başladı şık Şövalyem, sesi pürüzlüydü

"Aşkı, Kraliçem, dünyam..."

Bir ayağımdan diğerine geçerken kelimeler ılık bir yağmur gibi üzerime yağıyor.

"Beni bugün olduğum adam yaptın ve sana karım demek için sabırsızlanıyorum," Dante'nin sesi her kelimeyle güç kazanıyor.

"Bu tanıkların huzurunda, seni şimdi ve sonsuza dek hayatım pahasına koruyacağıma yemin ediyorum. Seni kötülüklerden koruyacağıma ve vücudundaki tek bir kıla bile zarar veren herkesin işini bitireceğime söz veriyorum." Bu yeminin ardındaki gerçeği, vaat ettiği kanı bildiğim için omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Zamanın sonuna kadar sana değer vereceğim ve tapacağım; sana hak ettiğin şekilde tapacağım." Tapınma kelimesi üzerine gözleri benimkilerle buluşuyor ve ortak anlayışımızla yanaklarımı sıcaklık basıyor. İkimiz de bu kelimeyi anlamsızca kullanmadığını biliyoruz; kasıtlıydı.

"İyi günde de, kötü günde de. Her zaman seninim." Sesindeki sahiplenici nota dizlerimin bağını çözüyor. Bunu gerçekten kastettiğini biliyorum.

"Aşkım, beni hiç tahmin etmediğim kadar mutlu ediyorsun." Dante'nin sesi hafifçe çatlıyor ve Alessio'nun kendi gözlerini gizlice sildiğini görüyorum.

Ama damadım devam ediyor, telefonu öyle bir kuvvetle kavırıyor ki, büyük elinin içinde ezeceğinden korkuyorum. Yanında, Emilio'nun genellikle kırılmaz olan yüzünde bile bir şeyler hissettiğine dair işaretler var.

"Beni kabul ettiğin ve sevdiğin için teşekkür ederim." Neredeyse kocama, idolüne bakan bir K-pop hayranı gibi bakarken, bu kelimelerdeki kırılganlık beni neredeyse kırıyor.

"Gücün bir ilham kaynağı ve yanımda olduğun için gurur duyuyorum," diye devam ediyor ve kalbimi ağzına kadar dolduruyor. "Seni ne kadar sevdiğimi kelimelerle ifade edemem, *Tesoro*'m." Bu tanıdık sevgi sözcükleri dilinden bal gibi akıyor. Onu hiç bu kadar duygusal görmemiştim.

"Günlerimin geri kalanını sana bunu kanıtlayarak geçireceğim." "Sonsuza dek seninim, Kraliçe Danica." diye bitirirken sesi kararlılıkla güçleniyor.

Dante'nin son sözü anı doldururken, cebinden çıkan mendile uzanıp gözlerimi silerken, makyajımın bozulmaması için sessizce dua ediyorum. Alessio'nun başparmağıyla onaylaması her şeyin yolunda olduğu konusunda beni rahatlatıyor.

Beklentilerimi düşürmemem gerekirdi - o kadar mükemmeldi ki. Bu sözleri bir gün çerçeveletmek istiyorum, hatta belki birine para verip benim için işlemesini istiyorum, belki bir yastığın üzerine ya da herhangi bir yere, bana bu anı hatırlatacak bir şey.

Henüz öpüşme vaktimiz gelmedi ama yine de damadımı öpüyorum, kollarımı onun geniş göğsüne doluyorum, süslü kokularla uğraşmayan bir adamın tanıdık misk kokusuyla yıkanıyorum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum Dante'nin kulağına. Dudakları karşılık olarak alnıma bastırıyor, öyle şefkatli bir jest ki taze gözyaşlarını tehdit ediyor.

Şapelde yankılanan bir çığlık büyüü bozuyor ve gözyaşlarımın arasından gülüyorum.

Nikâh memurunun sıcak gülümsemesi bizi törene, o anın heyecanıyla neredeyse unuttuğum yüzüklere geri götürüyor.

Emilio cebinden yüzükleri çıkarıyor ve her birimize eşimizin yüzüğünü veriyor: Dante için titanyumdan yapılmış düz siyah bir bant (sade, şık, dayanıklı); ve benim için elmaslarla kaplı ince platin bir bant (güzel, zarif, güçlü).

Yüzükler kolayca takılıyor, zaten mükemmel bir şekilde takılmışlardı ve basit bir "Evet" ile tüm diyardaki en değerli Şövalye'ye olabileceğim en iyi eş olacağıma söz veriyorum.

Dante tereddüt etmiyor, "evet" i anında ve net.

Nikâh memuru bize "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum" diyor ve bu kez birden fazla kişi hopluyor.

Kiralık kalabalığımız ayağa fırlıyor, "*Gelini öpebilirsin*" komutunu gayretle yerine getirirken coşkuyla alkışlıyor, Dante beni Bayan Dante Fera olarak ilk kez öpmeden önce tango yapıyormuşuz gibi kollarında alçaltıyor.

Tanrım, ben Bayan

Fera'yım. Nihayet!

Teknik olarak henüz değil, nikâh memuru nikâh cüzdanını ve diğer gerekli yasal belgeleri imzalamamıza nezaret edene kadar değil.

Ama sonra herhangi bir kesinti ya da silah sesi olmadan her şey bitti.

Dante hava almam için bana izin verdiği anda, Alessio doğanın bir gücü gibi içeri dalıyor. Elleri belimi buluyor, beni zahmetsizce kaldırıyor ve dudakları nane sakızı ve zafer tadında bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor.

Beni yere bıraktıktan sonra Dante'ye dönüyor ve onu aynı tutkuyla öpmeden önce zarif elleriyle yüzünü kavriyor.

"Tebrikler, canlarım." Geri çekilirken Alessio'nun gözleri muziplikle dans ediyor. "Tutulan bir adam olmaya bir adım daha yaklaştın." Parmağı şakacı bir şekilde Dante'nin çenesinde geziniyor ve kocam -tanrım, *kocam-* başını *sallıyor* olsa da gülümsemesi saf bir memnuniyetten ibaret.

"Teşekkür ederim," diyorum, duygularım sesimi kalınlaştırıyor.

"Her şey için.

her şey."

Beni aralarına alıyorlar, geniş göğüslerin ve tanıdık kokuların güvenli limanına.

"Sadece bir zevk." Alessio'nun sesi göğsünden sırtıma doğru gürlüyor. "Siz ikiniz iyi bir düğünü hak ediyorsunuz. Sonuncusu en hafif tabirle berbattı."

"Minnettarım," diye yumuşakça ekliyor Dante, Alessio'nun yanağına şefkatle dokunmak için yanımdan uzanıyor.

Alessio Dante'nin elini tutuyor ve avucuna bir öpücük kondurduktan sonra şöyle diyor: "Pekâlâ, şimdi sıra işin eğlenceli kısmında. Resepsiyon."

Gözlerindeki parıltı bana planlama görüşmelerimizi, beni gülmekten ağlatan ve giderek daha da çirkinleşen önerilerini hatırlatıyor. Dante sadece gülümsemiş ve mükemmel kutlamamızı planlamamıza izin vermekten *memnun bir şekilde*, "*Seni nasıl memnun edecekse*," demişti.

"Kumar ve kokain partisi tabağı istemediğinize emin misiniz, Bayan Fera?" Alessio'nun alayına gülerken bile yeni isim tüylerimi diken diken ediyor.

"Yüzde yüz eminim!"

"Danica, canım, sen bir muammasın." Alessio'nun parmakları saçımın gevşek bir tutamıyla oynuyor, düşünceli bir şekilde döndürüyor. "Vegas'ı bu kadar çok sevip de kumarı zerre kadar umursamayan birini tanımıyorum."

Omuz silkiyorum, hâlâ ikisinin arasında sıkışmış durumdayım. "Keşfedilecek devasa bir oyun alanı varken neden bununla zaman ve para harcayayım ki? Günah Şehrimi fazladan günahla tercih ederim, teşekkürler."

"Ne kadar tuhaf ama inanılmaz bir kadın." Sesi dizlerimin bağını çözen o kadife tona düşüyor.

"O zaman öp beni!" Ayak parmaklarımın üzerinde yukarı doğru gerinerek talep ediyorum, elbisemin siyah dantelleri aramızda hışırıyor.

Alessio eğilirken eliyle enseme kavırıyor ve göz kapaklarımın ardında yıldızlar dans edene kadar beni öpüyor. Sonunda beni bıraktığında nefes nefese kalıyorum ve Dante'nin yanımdaki istikrarlı varlığına minnettar oluyorum.

"Gel," diye mırıldanıyor Alessio, Dante'nin sağ elini ve benim sol elimi kendi eline alarak. "Misafirlerin seni bekliyor." Bizi dışarıya, yakında yabancılardan çok daha fazlası olacak insanlara doğru götürürken gözleri gelecek kötülükleri vaat ediyor.

Dons'uma -her ikisi de kendi tarzlarında çok güzel olan kocama ve sevgilime- bakarken, sonsuza dek mutlu olmanın mükemmel versiyonunu bulduğumu biliyorum.

Parti Sonrası

(DANICA)

Vegas düşünlerinin hızlı ve dağınık olması gerektiği söylenir.

-Arabalı şapeller ve Elvis taklitçileri. Ama Don Dante Fera'yı sevmekle ilgili hiçbir şey geleneksel değildi.

Dante ayaklarımı yerden keserken dudaklarımdan şaşkın bir çığlık kaçıyor, siyah elbisemin katmanları karanlık bir okyanus gibi etrafımızda dalgalanıyor.

Kolları sabit ve güvenli, ama yüzü saf bir neşe içinde - daha birkaç ay önce ilk evlilik girişimimizde hayatı için savaşılan adamdan çok farklı. Neredeyse bir "evet" ile bir sonraki arasında ne kadar çok şeyin değişebileceği şaşırtıcı.

"Ne yapıyorsun?" Alessio'nun resepsiyonumuz için ayarladığı malikâneye girerken gülüyorum. Mekan temiz ve pırıl pırıl, ilk törenimizin silah sesleriyle sona erdiği kan lekeli bahçeden çok farklı. Otelden daha özel bir yer istemiştin.

"Ev için alıştırmayı yapıyorum." Dante'nin gözleri dudaklarımı dudaklarıyla yakalamadan önce muziplikle parlıyor. Öpücüğün içinde eriyorum, kolum boynuna dolanıyor.

Arkamızda, içeri doluşan konukların mırıltısını duyuyorum, ayak sesleri ve sesleri yumuşak bir kutlama senfonisi yaratıyor.

Nihayet ayrıldığımızda, gözlerimi açtığımda Dante'nin kalbimi çarptıran bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Her zamanki keskin hatları yumuşamış, yerini neredeyse çocuksu bir gülümsemeye bırakmıştı; gözlerine kadar uzanan, köşeleri onu yıllarca genç gösterecek şekilde kırışan bir gülümseme.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum, ama zaten biliyorum. Onu hiç bu kadar savunmasız, bu kadar açıkça mutlu görmemiştin.

"Hiçbir şey. Sadece sana bakmadan duramıyorum." Sesi duygusallıktan pürüzlü. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Çok duygusal davranıyorsun." Burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum, tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. "Beni yere bırak."

Kolları beni nazikçe indiriyor ama ayağımı yere basarken bir elini sırtımda tutuyor. Mermer zemin ayağımın altında, ayakkabılarımın içinde bile serin.

Başardık.

Rus saldırılarına, ailemin onaylamamasına, hayatım boyunca aşkı hak etmediğimi söyleyen yaralarımın rağmen buradayız.

"Duygusal olmaktan kendimi alamıyorum. Bu senin hatan," diyor sırtışı azaltmayan bir omuz silkmeye.

"Gel, gidip içecek bir şeyler bulalım. Çok susadım." Onu düğün resepsiyonumuza götürürken elini tutuyorum.

Çılgınca birkaç ay geçirdik ama bu gece kutlama yapacağız. Bu gece, bazen en güzel aşk hikâyelerinin "bir varmış bir yokmuş" yerine kan dökülerek başladığını kanıtlıyoruz. En sadık kalplerin genellikle toplumun canavar olarak adlandırdığı kişilerin göğüslerinde attığını. Bizim dünyamızda mutlu sonlar verilmez, bedeli ne olursa olsun iki elle alınır.

İkiz merdivenler gökyüzüne uzanan kollar gibi yukarı doğru uzanıyor, koyu renkli ahşap korkulukları kristal avizelerin altında parlıyor. Mekân tamamen mermer ve soyut sanat eserlerinden, siyah metal kaplamalı ahşap yüzeylerden, pahalı şeylerden oluşuyor.

Eminim uzun vadeli zenginler ya da geçimlerini sağlamak için evler hakkında 15 sayfalık yazılar yazan gazeteciler burayı çok daha iyi tarif edebilirler ama benim için burası *ferah*, *açık* ve *çok şık*; bilmem gereken tek şey *bu*.

Odalar kocaman, tavanlar yüksek ve mobilyalar gerçek hissi veren (ve kokan) kahverengi deriden yapılmış. Arka taraftaki tüm duvar bir akordeon gibi açılarak küçük bir park büyüklüğünde bir bahçeye açılan devasa bir verandaya kayıyor.

Sekiz oda ve 12 banyodan oluşan bu mülk, Alessio'nun arkadaşlarından birine ait, böyle inanılmaz yerlere erişimi olan bir malikane emlakçısı. Otelde ya da herhangi bir kumarhane veya kulüpte takılmaktan çok daha samimiydi; evli bir kadın olarak ilk gecem için tam da istediğim şeydi.

Etrafımızda garsonlar ellerinde içki ve kanepe tepsileriyle dolaşıyordu ama ben tabakta sunulan hiçbir şeye aç değildim.

Önümden geçen bir tepsiden iki kadeh şampanya kapıyorum, Dante bana o şekilde baktığında baloncuklar nabzım gibi yüzeye çıkıyor. Kadehimi onunkine doğru kaldırdığımda altın rengi sıvı ışığı yakalıyor.

"Bayan Danica Fera'ya," diyor, etrafımızdaki büyük alana rağmen sesi alçak ve samimi. Başlık tüm bedenimi ürpertiyor - bizim dünyamızda taşıdığı güçten değil, söyleme şeklinden dolayı.

"İşte size *Madam*." Kadeh kaldırırken sırtıyorum.

Dante bir yudum alıyor. "Madam Danica Fera, hmm, kulağa hoş geliyor."

"Öyle değil mi?" Kulağa doğru geliyor. "Sözü açılmışken, artık o düğmelere ihtiyacın olduğunu sanmıyorum." Dante'nin gömleğini çekiştirerek üstteki üç düğmeyi açıyorum ve güzel yakasını ortaya çıkarıyorum.

İşaret parmağımı metal halkadan geçirip çekiştirmeden önce yavaşça deri bandın kenarlarını izliyorum ve yüzünü göz hizama çekiyorum.

"Bugün uslu bir çocuk olacak mısın?" Baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyorum ve Dante yanıt olarak inliyor, tüm vücudu eriyormuş gibi yumuşuyor.

Hızla etrafına bakınıyor. "Lütfen yapma... Beni hemen sertleştireceksin."

"Hayatım, amaç da bu zaten, değil mi?" Konuklarımızın müzik eşliğinde hafifçe sallanarak içkilerini yudumladıkları odayı işaret ediyorum.

"Daha bu insanların yarısıyla bile tanışmadık," diyor Dante biraz da gerginlikle, etrafımızdaki iki düzine bedene bakarak.

"Henüz tanışmadık. Ama hepsi bunun nasıl bir parti olduğunu biliyor." Ona göz kırpıyorum, yaşanacak heyecanı düşündükçe midemde küçük kelekler uçuşuyor.

Alessio resepsiyon için tercihim sorduğunda, ona tek istediğimin toplumsal normlara karşı, bize daha uygun bir şey olduğunu söyledim.

Seks kulüplerinden birine gitmemizi önerdi ama ben daha özel bir şey istiyordum.

Birkaç gün sonra Alessio bana alternatif bir öneri içeren bir sesli not gönderdi, kulağa çok mükemmel gelen bir öneri.

Bana detaylı bir şekilde şehrin dışındaki bu devasa evden, davet etmek istediği çeşitli arkadaşlarından ve partnerlerinden, bu tür evlerde verdikleri parti türlerinden, içerdiği tam donanımlı oyun odasından bahsetti...

Ben satıldım. Hemen. "*Evet!*" Kesinlikle bir mesaj olabilecek gereksiz bir sesli notla ciyakladım.

Dante resepsiyon partimiz için endişeli bir şekilde heyecanlıydı - bana daha önce de söylemişti - ama ben sadece heyecanlıydım.

Onay formları ayrıntılı bir şekilde hazırlanmıştı. Hepimiz masada ne olduğunu, angajman kurallarını biliyorduk. Oyun kurulmuştu; geriye kalan tek şey onu oynamaktı.

"Neye bulaştığımızı biliyor muyuz?" Dante etrafına şüpheyle bakarak sordu. "Sanırım yine tuvalete gitmem gerekiyor."

"Sen git. Ben Alessio'nun yanında olacağım." Ona hızlı bir öpücük veriyorum ve uzaklaşırken poposuna şaplak atıyorum.

Alessio'yu barın yanında buluyorum ve beni, gökyüzünü pembeler ve turuncularla renklendiren inanılmaz Vegas günbatımının tadını çıkarmak için verandadaki koltuklara götürüyor - bir kez olsun bir çatı katı balkonundan değil.

"Bardağın boş, *cara*, hadi bunu düzeltelim." Bardağımdan bir yudum alıp kendisi bitiriyor, sonra da parmaklarını şıklatmasıyla beliren yüzer tepsiden bir tane daha alıyor.

"Benden faydalanabilmek için beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" Parmaklarımı kasıklarının üzerinde gezdiriyor, sikinin dış hatlarını takip ediyorum.

Alessio gülüyor ve bir öpücük için uzanıyor. "Bunun için seni sarhoş etmeme gerek olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Bu doğru. Yine de dikkatli olmalısın, ben artık Bayan Dante Fera'yım... Kocam kıskanabilir." *Kocam* mı? Daha önce hiç kocam olmadı. Düşüncesi bile eğlenceli. Her şey hâlâ çok yeni geliyor.

Joker sırtıyor. "Onun soyadını aldığına hâlâ inanamıyorum. Feminizm için çok fazla."

"Fera İmparatorluğu'nun Kraliçesi olmak varken neden başka bir Matthews olasın ki?" Elim hâlâ kasıklarında dururken ona göz kırpyorum. "Bu

benim kaderim."

"Haklısın, sevgili Danica, haklısın. İyi yakaladın, değil mi?"

Parmağımdaki yeni yüzüğe bakarak "En iyisi," diyorum. "Kıskandın mı?"

"Hayır, kıskançlıkla alakam yok. En iyi anlaşma bende; ikinize de sahip olacağım."

"Ve sen kendine ait birini istemiyorsun, sadece seninkini mi?" Gariptir ki, bu konuşmayı daha önce hiç yapmamıştık. Birlikte geçirdiğimiz zaman her zaman çok sınırlı, çok aceleci, ihtiyaç ve şehvetle dolu.

"Biliyorsun ben bir ilişki anarşistiyim; bu tür şeyler bana hitap etmiyor. Özgürlüğüme ihtiyacım var. Birlikte bağımlılık düşüncesi bile saçlarımı ağartmaya yetiyor." Alessio gülüyor.

"Yani herkesi öylece beceriyor musun?"

"Bazen. Ama bu benim diğer yakın ilişkilerimden hiçbir şey eksiltmiyor. Birçoğu bugün burada. Güzel uyumsuzlar. Platonik aşk için söylenecek çok şey var, biliyorsunuz. Arkadaşlarıyla sevişmenin nesinin yanlış olduğunu hiç anlamadım."

"Onları becerebilmem için önce arkadaşlara ihtiyacım var." Gerçeğin acısına rağmen gülüyorum. Bazen etrafımda başka insanların olmasını özliyordum. Ama eskiden sahip olduğum arkadaşlarımı değil; hepsi eski sevgilimin tarafını seçen iki yüzlü, kibirli sürtüklerdi.

"Evet, *Cara*," Alessio'nun gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir heyecanla parlıyor, "şimdiki zaman gibisi yok. Ekibim seninle doğru düzgün tanışmak için can atıyor." Parmakları kolumu okşuyor, nazik ve güven verici. "Kan bağımız olmayabilir ama bu ailemiz olmayacağı anlamına gelmez."

"Bunu sevdim." Şampanyamdan bir yudum alıp baloncukların dilimin üzerinde dans etmesine izin veriyorum. "İnsanlar kanın sudan daha kalın olduğu sözünü hep yanlış anlamışlardır."

"Sadece ikinci kısmı atlamışlar, tamamen zıt bir anlam vermişler." Gülümsemesi bilgili ve samimi.

"Aile buldum, hmm." Korsemin deri kayışıyla oynuyorum. "Umarım beni severler..."

"Seni kim sevmez ki, sevgili Danica? Sen bir kraliçesin! I-"

Tanıdık bir ses havayı yarıyor ve kafamı çeviriyorum. "İşte orada, günün kadını!"

Adira'nın bize doğru süzüldüğünü görmek için döndüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, varlığı yerçekiminin kendisi gibi dikkat çekiyor.

Mavi elbisesi solan ışıktaki sıvı altın gibi dalgalanıyor, kumaş yere akmadan önce her kıvrıma yapıyor.

Cömert göğüs dekoltesini görünce nefesim kesiliyor, anılarım canlanıyor; teninin tadı, dudaklarıma değen göğüslerinin yumuşaklığı.

"Adira!" Neredeyse yerimden sıçrarken bu isim dudaklarımdan dökülüyor. Beni güneşte olgunlaşmış şeftali ve daha karanlık, daha ilkel bir şey kokan bir kucaklamayla yakalıyor - karnımın alt kısmında tanıdık bir ısıyı ateşleyen bir koku. Dudakları kısa ama elektrikli bir öpücükle benimkini buluyor.

"Tebrikler, tatlım." Sözleri kadife gibi tenimi okşuyor.

"Geldiğin için çok teşekkür ederim."

"Hayatta kaçırmazdım." Hafifçe geri çekildi, gözleri dans ediyordu. "Ayrıca, Rani'mle tanışmanı istedim." Adira arkasındaki partnerine işaret ediyor.

Öne çıkan 30'lu yaşlarındaki kadın keskin açılara ve sessiz bir güce sahip. Siyah takım elbisesinin ceketi açıkta duruyor ve ışığı obsidyen gibi yakalayan deri sütyenini ortaya çıkarıyor. Soldurulmuş saçlarının sert kesimi çarpıcı yüz hatlarını vurguluyor; yüksek elmacık kemikleri, köşeli çenesi, içini görür gibi bakan koyu renk gözleri. Gümüş halkalar bir takımyıldızı gibi kulaklarına tırmanıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Onu kucaklıyorum ve ceketinin düğmelerinin göğsümde yarattığı serin baskıyı hissediyorum.

"Tebrikler." Rani'nin sesi yavaş ve kasıtlı. Onda, fırtına kopmadan önceki an gibi, havayı yüklü hissettiren bir enerji var.

Pencerelerden, morun son izleri Vegas gecesine teslim oluyor, şehir ışıkları yeryüzündeki yıldızlar gibi parıldamaya başlıyor. Adira'nın eli benimkini bulana kadar sohbet şarap gibi kolay ve sıcak bir şekilde etrafımızda akıyor. Dokunuşu kolumdan yukarı doğru elektrik akımı gönderiyor.

"İnanılmaz görünüyorsun," diye mırıldanıyor ve her şeye rağmen - yeraltı dünyasının yeni taç giymiş Kraliçesi olmama rağmen- yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Teşekkür ederim."

"Gelini öpebilir miyim?" Adira'nın gözlerinde nabzımı hızlandıran bir vaat var.

"Daha önce sormamıştın..."

"Bu bir öpücük değildi." Göz kırıyor ve aniden oda sadece bize daralıyor, partinin sesleri uzak bir uğultuya dönüşüyor.

Başımı salladım ve sonra beni kendine çekti. Dudakları benimkileri ustalıkla ayırıyor, şampanya ve buharlı anıların tadına bakıyor. Öpücüğe, şeftali ve arzunun tanıdık parfümüne, Adira beni böyle öptüğünde dünyanın kendi ekseninde dönüyor gibi görünmesine teslim oluyorum.

Askıya alınmış bir an için ağırlıksızım, geçmişle bugün arasında, olanla olacak arasında sıkışıp kalmışım. Ve bir şekilde, imkansız bir şekilde, her şey doğru geliyor.

Tanrım, şimdiden ıslandım.

Günbatımı

(DANTE)

Normal bir düğün resepsiyonundan seks partisine nasıl geçildiğini bilmiyorum ama değişim aniden oluyor. Dışarıda karanlık yükselir yükselmez müziğin sesi yükseliyor ve çekingencilik azalıyor.

Işıklar karartıldı ve artık tüm ortam farklı, serbest alkol seçimi ve etrafta uçuşan tasarım uyuşturucu tabaklarıyla giderek rahatlıyor.

Tanrım, gerçekten rahatlamaya ihtiyacım var.

Aletim bugün zaten birçok kez acı verici bir şekilde sertleşti. Danica'nın üzerimde hep böyle bir etkisi vardır, Alessio'nun da. Ama kanımın kasıklarına hücum etmesine neden olan şey sadece onların yakınlığı değildi. Hayır, bu gecenin zevk *menüsünün* düşüncesi, kumlu duvarları ve araba yolundaki yersiz palmiye ağaçlarıyla bu eve geldiğimizden beri ortaya çıkan sahneydi.

Bu gece Danica ve benim fantezilerimin bir karışımı, Alessio tarafından hayata geçirilen hedonistik bir büfe ve istekli (rızası olan) oyun partnerlerinden oluşan bir seçki olacak.

İlk başta arzularımı nasıl dile getireceğimden emin değildim, ancak birçok (birçok) konuşmanın ardından birlikteliğimizi kutlamak için mükemmel bir yol bulduk. Adira ve Rani'yi davet etmek Danica'nın fikriydi. Kabul edeceklerini düşünmemiştim. Rani'nin bazen çok gergin olabildiğini biliyorum. Çok eskiden beri tanışıyoruz, hatta bir keresinde aynı kadın için düello bile yapmıştık. Rani kazandı.

Tabii ki. Onun dengi değilim.

Birden müzik kesildi.

"Dostlar, aşıklar ve müstakbel aşıklar, hoş geldiniz." Bu Alessio'nun sesi, yedi mermer basamakla çıktığımız lobide bizi kendisine çağıran bir Lord gibi tepedeki hoparlörlerden akıyor.

Taze ete çekilen zombiler gibi ona doğru ilerliyoruz, Danica'nın sıcak eli benimkine sarılmış. Ona bakmaya devam ediyorum, o delice

güzel yüzü, oyuncu gözleri ve benim olduğuna inanamıyorum, kağıt üzerinde de -Missus Fera.

Alessio, "Yeni evlileri öne çağırıyorum; pastayı kesme zamanı geldi," diye anons ediyor ve Danica beni de yavaş yavaş tanıdık olmaya başlayan alkışlayan yabancılar kalabalığına doğru sürüklüyor...

O kadar eşsiz insanlardan oluşan bir karışım ki, sanki sadece internette tanışmışlar gibi görünüyorlar. Çok güzel insanlar, çok nazik, çok seksi. Alessio belli bir tür büyüğü yaratık topluyordu. Sadece o toplayabilirdi.

Pasta kesimini tamamen unutmuşum ve Danica dev kılıcı katmanlı pastaya götürürken tüm ilgi oldukça bunaltıcı. Görüntü absürd ve gülmekten kendimi alamıyorum; mükemmel. Elbette benim Kraliçem basit bir bıçaktan vazgeçip gerçek bir kılıç getirirdi.

Danica dağınık bir şekilde pastayı kesiyor ve ben de diğerlerine katılarak alkış tutuyorum - karımın muzaffer bir kahkahayla suratıma tikiştirdiği bir ağız dolusu çikolatalı pastaya rağmen.

Beni derinden öpüyor, ben hepsini yutamadan ağızımdan bir ısırik çikolata çalıyor. Sonra çenemdeki krema parçasını öyle bir yalıyor ki vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

Kahretsin, çok azdım.

"Peki, bu daha ileri gitmeden önce..." Alessio mikrofonu tekrar eline alıyor. "Çünkü eminim damadın ereksiyon halini fark eden tek kişi ben değilimdir," diye dalga geçiyor ve yanaklarım utanç içinde kızarıırken odaya kahkahalar gönderiyor. İkimiz de bunu sevdiğimi biliyoruz. Danica da biliyor. Herkes alkışlarken aptal bir köpek yavrusuymuşum gibi kasıklarımı okşuyor. *Aşağı, Sonja!*

"Sevgililerim, bu iki inanılmaz insanın birlikteliğini kutlamaktan ne kadar mutlu olduğumu anlatamam - nihayet." Biz de dahil olmak üzere herkes bilerek gülüyor ve Alessio devam etmeden önce mükemmel bir süre duraklıyor.

"Dante, aşkım, onca yıldan sonra. Sonunda birbirimizi bulmuş olmamız ancak tesadüfi olabilir. Ve senin Danica'yı bulmuş olman, işte bu da tesadüfi ve çok şanslıydı. Ona göz kulak olsan iyi edersin."

Alessio'nun aşk ve şehvet, bedenlerin güzelliği ve rıza, sınırların ve iletişimin doğası üzerine yaptığı konuşmayı dinlerken Danica elini benim elime sıkıştırıyor ve başını omzuma yaslıyor. Kalbimi ısıtan ve aynı zamanda sikimi kaldıran şiirsel bir yolculuk bu. Ne kadar da büyüleyici bir adam - her zaman çok yumuşak, çok anlamlı.

"Kadeh kaldıralım, muhteşem dostlarım. Danica ve Dante'ye, onur konuklarımıza," diye bitiriyor, "Hadi onlara iyi vakit geçirtelim." Alessio kadehini kaldırır ve birdenbire, yüzen tepsilerde şampanya flütleri belirir. "Hadi ziyafet çekelim!"

Kesinlikle gerçek yemekten bahsetmiyor. Bunu herkes biliyor.

Neden bu kadar gerginim?

Danica'nın parmaklarını dudaklarıma götürüp nazikçe öperken etrafımızdaki bedenlerin hareket edişini izliyorum.

Görünüşe bakılırsa personel bile notu almış.

Garsonlar artık üniforma giymiyor, hayır, sadece tanga giyorlar - hangi cinsel organı seçtiklerine ya da atadıklarına bakılmaksızın, serin akşam esintisinde göğüsleri açıkta.

Tepsiden iki flüt kapıp kadehlerimizi birleştirirken Danica'nın koyu renk gözlerine dalıyorum ve içkimin ardından köpüklü bir öpücük konduruyorum.

Alessio parmaklarını şaklatarak sestten sorumlu kişiye doğru tek bir komut veriyor, bir şahin gibi izleyip o tek işareti bekleyen adama.

Müzik tekrar açılır. Öncekinden daha yüksek sesle. Ritim daha acil. Daha şehvetli.

Vakit geldi!

Etrafımızdaki insanlar öpüşmeye ve yukarıdan yağan nabız gibi atan ritimle birbirlerine sürtünmeye başlarken Danica iki eliyle alnımı kendi alnına yaslıyor. Kolumu ona doladım ve yavaşça sallanıyoruz, ereksiyonum aramızda sıkışmış, sesi tenimde sıcak.

"Ziyafetimize hazır mısın, sevgili kocacığım?" Danica fısıldıyor ve içimde şimşek gibi bir ürperti dolaşıyor. Sikim zıplıyor. *Lanet olası Sonja.*

"Ben hazırım." *diye düşünüyorum.*

Danica kulağıma eğilmeden önce gözlerimin kenarlarını, burnumu öpüyor: "Hadi gidip biraz arkadaş edinelim, *Tesoro.*" İtalyanca kelimeyi kusursuz telaffuz ediyor.

"Evet, hanımefendi."

Şarkı biterken Danica beni kendine yakın tutuyor, hareket eden vücudunun her sürtünmesi sikimin daha da acımasına neden oluyor.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Adira araya giriyor ve gelinimi ikisine de bir öpücükle teslim ediyorum.

Alessio bu fırsatı kaçırmıyor, karım beni bırakır bırakmaz elimi tutuyor ve beni kendisiyle dans etmeye zorluyor. Hayır diyemeyeceğimi bildiği tek an. Kendi düşünümde olmaz. "Aha, artık benimsin."

"Dans etmekten nefret ettiğimi biliyorsun," diyorum sahte bir huysuzlukla, kendimi soyunmanın çeşitli aşamalarındaki bedenlerin arasından geçirirken.

Bu bana ıslak bir rüya gibi geliyor ve hâlâ bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum - sadece Danica gibi bir eşle, bir Domme'la, bir Kraliçe'yle.

Ama bunu tek başımıza ya da durup dururken planlamadık, hayır, Alessio uzun zamandır arkadaşlarının zevkleriyle bizi baştan çıkarıyordu.

Önceden tereddütlüydüm. Ama şimdi hazırım.

"Madem dans etmek istemiyorsun, o zaman gidip kaynaşalım." Ve böylece Alessio müziğin akordunu bozarak beni verandadaki bara götürüyor.

Dans pistinden ayrıldığım için rahatlamıştım. Temiz hava da hoş bir değişiklik.

"İki viski," diye emretti.

"Şunu dört yapalım."

Saf sağlığın iki özdeş görüntüsüne dönüyorum.

"Ah, bebeklerim." Alessio bana dönmeden önce ikizlerin her birini sırayla, ağızları ve dilleri açık bir şekilde öpüyor. "Günün adamıyla tanışın, Dante." Soyadı yok. Unvan yok. Sadece Dante. İyi hissettiriyor. Özgürleştirici.

"Hakkınızda çok şey duyduk," diyor biri. Hangisi olduğunu bilmiyorum; sarı saçakları ve aynı neon yeşili bluzların içinden çıkan kaslı vücutlarıyla bana aynı görünüyorlar.

Onları tararken, gözlerimi fit vücutlarında gezdirmekten kendimi alamıyorum. Ah, yeniden o kadar genç olmak.

"Bu Ciaran. Bu Jo," diye ekliyor Alessio, kimin kim olduğuna dair herhangi bir işaret vermeden ve gülümseyen çocukları neredeyse birbirlerinin yerine koyuyor.

"Memnun oldum," diyorum neredeyse resmi bir şekilde. "Düğünüme geldiğiniz için teşekkür ederim?" Garip bir şekilde gülüyoruz. Düşündüğünüzde oldukça tuhaf bir durum -kiralık kalabalığımız kiralık seks partisine dönüştü. Ama onlar bundan çok daha fazlası; onlar Alessio'nun adamları ve bu şehvetli Joker'in insan zevkine inancım tam.

Viskilerimizi alıp büyük günümün şerefine kadeh kaldırıyoruz, ikizlerle aramızdaki mesafe her yudumda azalıyor, ta ki Cieran-or-Jo kapüşonlu gözlerle Alessio ve bana b a k ı p şöyle diyene kadar: "Bizi yukarı kadar takip ederseniz, size *hediyelerinizi* verebiliriz."

Hediye yok dediğimiz için itiraz etmek istiyorum ama Alessio'nun yüzündeki sırıtışa bakınca bu iki çocuğun aklındaki *hediye*nin bu olmadığını anlıyorum, hayır.

Ve böylece başlıyor.

Kibarca Sor

(DANICA)

Kalabalık dans pistinde gezinirken bir diraba beni daha yakın tutuyor, diğer bedenler bir kayanın etrafındaki dalgalar gibi etrafımızda hareket ediyor. Hava parfüm ve vaatlerle dolu, sadece orada bulunan herkes alışılmadık aşkın güzelliğini anladığında gelen türden bir özgürlükle.

"Tebrikler, Bayan Fera," diyor maviler içindeki Tanrıça, hoparlörlerden gelen EDM müziğine rağmen beni vals müziğine doğru yönlendirirken. "Tüm mutluluğu hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim." Başımı omzuna yaslarken memnuniyetle gülümsüyorum. "Ve sen. Umarım Rani sana iyi davranır."

"Oh, en iyisi. İki Dommes birlikte güzel bir kaos yaratıyor. Ama başka türlü olmasını istemezdim." Gülümserken dudakları şakağıma değiyor. "Muhtemelen bu gece bir ara kocanın ağzını burnunu kıracak."

"Ne şanslı bir çocuk. Eminim hoşuna gidecektir." Biz dönerken kahkahalarımız müziğe karışıyor.

Bir hareket gözüme çarpıyor: Dante ve Alessio büyük merdivenden çıkıyorlar, onları şekerleme fantezilerinden fırlamış gibi görünen ikiz sarışınlar takip ediyor. Onları bir arada görmek, katı kurallardan ve gizli arzulardan ne kadar uzaklaştığımızı görmek kalbimi kabartıyor.

Yolun yarısında Dante geri dönüyor ve gözleri aramızdaki boşlukta hiç şaşmadan benimkileri buluyor. Uzaktan, ona basit bir başparmak işareti yapıyorum, her neye girişmek üzereyse onu cesaretlendiriyorum. Alessio ile emin ellerde olduğunu biliyorum.

Onun cinselliğiyle, erkekliğiyle, arzularıyla barışmasını izlemek inanılmazdı. Bir zamanlar tüm yumuşaklıklarını saklayan Don, şimdi her parçasını açıkça kucaklıyor.

Adira bakışlarımı takip etmek için dönüyor ve üst kata çıkan dörtlüye gülümsüyor.

"Görünüşe göre biraz eğlence bulmuş. Onlara katılmak ister misin?" diye soruyor, badem şeklindeki kahverengi gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor, nude rengi rujla boyanmış dolgun dudaklarının köşelerinde şakacı bir gülümseme kıvrılıyor.

"Hayır, teşekkür ederim. Eminim iyi olacaktı. Alessio liderlik konusunda iyidir. Ayrıca-" Cümleyi bitirmeden kendimi durduruyorum, yanaklarıma sürünen kızarıklığı gizlemek için bakışlarımı kaçırıyorum.

Yüksek sesle söyleyemediğim kelimelerin düşüncesi bile şehvetin merkezimde düğümlenmesine yetiyor.

Adira tek parmağıyla çenemi kendisine doğru eğiyor ve bakışlarımı tekrar ona çevirmeye zorluyor. Sesi emredici, otoriter ama sessizce güçlü bir şekilde -yumuşak ama sert. Bu sesin üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu unutmışum. "Anlat bana," diyor ve ne isterse vereceğimi biliyorum; ikimiz de biliyoruz. "Ayrıca...?" diye cümleme kaldığım yerden yeniden başladı.

"Ayrıca..." Tereddüt ediyorum, için için yanan gözlerine bakıyorum. "Ayrıca, buradan ayrılmak istemiyorum," diye bitirmeyi hiç planlamadığım cümleyi tamamlıyorum.

"Neden?" Adira'nın bakışları delici ve eğlendirici. Ne söylemeye çalıştığımı bildiğini biliyorum ama tıpkı Dante'ye işkence ettiğim gibi, o da bana kendi ilacımdan tattırıyor, beni kelimelerimi söylemeye zorluyor.

"Çünkü sen buradasın." Yanaklarım yanıyor ama cesaretle bakışlarını üzerimde tutuyorum.

"Ve?" Mükemmel bir şekilde alınmış tek bir kaşını kaldırıyor.

"Ve... Seni istiyorum," diye neredeyse fısıltıyla nefes veriyorum, zar zor duyuluyor. Adira'nın yüzündeki muzip gülümseme duyduğunu açıkça belli ediyor.

"Anlıyorum..." Vücutlarımız bir kalıp gibi birbirinin içine girene kadar beni kendine çekiyor, kıvrımlarım onunkilere boyun eğiyor. Eğer bir sikim olsaydı, şu anda karnımızın arasına sıkışmış sertliğimi hissedebileceğini biliyorum. Ama inanılmaz uyarılmamın tek göstergesi meme uçlarımda ne kadar sertleştiği.

Adira'nın boyu benden birkaç santim uzun, ama topuklu ayakkabılarım ile arasındaki mesafeyi daraltıyor, beni ile neredeyse göz hizasına getiriyor ile en

Tanıdığım en esrarengiz kadın.

Parmaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde göğsümün üzerinde gezdirirken, orada olmamasını dilediğim kumaş katmanlarının üzerinden göğüslerimi okşarken nefesimi tutuyorum.

Gözlerim dudaklarına yapışmış, o küçük boşlukta dudaklarının üzerinde ince bir ter tabakası oluşuyor. *Tanrım, onu o kadar çok öpmek istiyorum ki!*

Kollarında çözülürken usulca inliyorum. Öğrenci ve Efendi.

Adira, içimdeki Tanrıçayı yansıtmaya çalıştığımda kanalize ettiğim kişi. İçimdeki Domme'ye ilham veren kişi o. Beni eğittikten bunca yıl sonra bile. Üzerimdeki etkisi, onun bir denizaltıyı yalvartmasını ilk izlediğim zamankinden daha zayıf değil.

Ama ben aşağılanmışlık ve ihtiyaç içinde eriyip gitmeden önce Adira beni ritme uygun bir şekilde döndürüyor ve tekrar yakalıyor - o kadar hızlı ki dünya dönüyor.

Orada öylece dururken nefesim hızlanıyor, dans pistinin ortasında birbirimize sarılıyoruz, artık dans etmiyoruz.

Adira'nın konuşmamı beklediğini biliyorum.

Ama söylemem gerektiğini bildiğim, söylemek istediğim kelimeleri bulamıyorum.

"Biraz temiz hava almalıyız. Bana katılmak ister misin?" Onun yerine ben soruyorum.

Bu maskaralığa ihtiyacım olmadığını biliyorum ama yine de devam ediyorum. Ondan beni tam burada, terli, sallanan bedenlerden oluşan kalabalığın ortasında almasını isteseydim, alırdı. Ama sormuyorum, henüz değil.

Adira başını sallıyor ve beni verandanın ötesindeki bahçeye kadar takip ediyor. Yolumuza dizilmiş iki sıra peri ışığı kendimi bir Fae Kraliçesi gibi hissetmemi sağlıyor.

Akşam esintisi hafif ama terli dans pistinden sonra rahatlatıcı. Hava neredeyse serin ama beklentiden başka bir şey hissetmiyorum.

Basamakların dibinde, en mükemmel yerde bir bank var. Yeşilliklerle çevrili, sarmaşıklar metal bir kemere gizlice tırmanarak bankın etrafında gizli bir koy oluşturuyor.

Sonunda Adira'yla yalnız kaldım ya da belki o beni yalnız bıraktı.

"Teşekkür ederim." Kukuletalı gözlerle maviler içindeki Tanrıça'ya bakarken sesim yumuşak.

"Ne için?" Son R harfini dilinden yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde yuvarlıyor.

Dudaklarım neredeyse dudaklarına değene kadar yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapattığım her santimde kendimi onun ağına daha da hapsediyorum.

"Geldiğin için," diye fısıldıyorum dudaklarına bakarak.

"Bu benim gelmemle ilgili değil, o gelinin işi." Adira bana göz kırptıyor ve ikimiz de bir kahkaha patlatarak gerginliği azaltıyoruz.

"Vay be, ne baba şakası ama."

"Pişman değilim," diyor elini başımın arkasına koyup son mesafeyi kapatmadan önce, dilini benimkinin üzerinde gezdirirken verebileceğim her türlü cevabı yutuyor; arzu dolu, nefes nefese bir öpücük.

Nefesim kesiliyor ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor.

Çaresizlik içinde bedenimi ona doğru çevirirken öpücük yoğunlaşıyor, ellerim göğsünün üzerinde geziniyor.

Islaklığım elbisemin altında birikiyor ve kalçalarımı sıkıyorum. Keşke aramızda bu kadar malzeme olmasaydı.

Adira dudaklarımı bırakıp öpücüklerini başka yerlere götürüyor, yüzümü, boynumu, açıkta kalan köprücük kemiğimi keşfediyor.

Dili hassas lobumun kabuğunun üzerinde gezinirken kulağıma pis, tatlı sözler fısıldıyor.

Tanrım, kulaklarım benim için her zaman erojen bir bölge olmuştur, neredeyse hassas göğüslerim kadar. Şeker gibi sertleşen meme uçlarım tamamen dikleşiyor, nefesim kesiliyor.

Adira'nın öpücükleri boynumdan aşağı iniyor, elbisenin yakasını takip ederek tenimi öpüyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Konuşmaya cesaret edemiyorum. Hareket etmeye cesaret edemiyorum.

Adira yavaşça, nazikçe elbisemin yakasını yana çekiyor, dişlerinin arasına almadan önce dilini meme ucumun üzerinde kısaca gezdiriyor, çok yumuşak bir şekilde ısıyor, sadece kollarında inlememe yetecek kadar.

"Ne kadar iyi bir küçük kıız, değil mi?" Adira soruyor ve ben bu büyük Tanrıça'yı memnun etmekten başka bir şey istemediğimi biliyorum, tüm düğmelerimi bilen, beyaz üzerine siyah yazılmış kıvrımlarımı gören, çünkü Dante ve ben onları müzakere ederken oradaydı. O biliyor; o hatırlıyor.

"Ne olmamı istiyorsan," diye mırıldanıyorum usulca. Vücudumdaki her hücre Adira'nın meme ucumdaki dudaklarına, dişlerine, diline odaklanmış durumda.

Artık düzgün cümleler kuramıyorum.

Bedenim şu anda sadece şehveti biliyor. Uzun zamandır istediğim şey için şehvet. Üç yıl önce Adira'yı o seks kulübünde ilk gördüğüm andan beri. O benim öğretmenim, rehberim bile olmadan önce - çok çekici, çok muhteşem bir ilham perisi.

Şu anda tek bir kasımı bile hareket ettirebilsem kendimi yere atıp ayaklarına kapanırdım.

Bunun yerine, vücudum Adira'nın hünerli parmaklarının melodisiyle dans ediyor, dudaklarımdan küçük sesler çıkarırken, muhtaç etime zevk ve acıdan oluşan bir kokteyl bahşediyor.

Çok geçmeden geri çekiliyor ve tenimdeki dudaklarını anında özlüyorum. "Arkana yaslan tatlım," diyor Adira ve ben de bir Bene Gesserit gibi itaat ediyorum.

emretti, bedenimi geniş bankta onunlike yasladım, ahşap çatalı sırtlığın desteği için minnettarım.

Adira hafifçe kayarak bacağını bankın üzerine koyuyor. Benim dizimi de yukarı çekerek bacaklarımdan arasında siyah bir kumaş okyanusunun biriktiği uyluklarımı ayırıyor.

Beni arkamdan kucakladığında, bankın üzerinde yanlara doğru yeniden konumlanırken ona mükemmel bir şekilde uyuyorum.

Başımı arkaya yaslayıp omzuna yaslıyorum.

A iç çek . rahatlatma olarak ve tanıdık parmaklar dönüş için benim göğsümü yalıyor, dikkatini diğer göğsüme de dağıtıyor.

"Elbiseni benim için yukarı çek tatlım," diye fısıldıyor Adira boynuma, tek bir geniş vuruşla yalıyor beni.

Akşam esintisi, onun tükürüğüyle tazelenen o noktaya karşı ekstra serin hissettiriyor.

Dediğini yapıyorum, katmanları ayırmak için iki elime birden ihtiyaç duyuyorum.

Çok uzağımızda olmayan ev, ritim sesleri ve dans edip sallanan gölgeli bedenlerle uğuldamaya devam ediyor.

Umarım Dante de yukarıda bir yerlerde ihtiyacı olanı alıyordur. Kocam ve faaliyetleri için sadece kısa bir düşünce ayırabiliyorum. Adira külotumun lastiğini karnıma yapıştırdığı anda buradayım. Tamamen buradayım. Hepsi onun.

"Burada ıslak biri mi var?" İç çamaşırımın üzerinden amımı okşar gibi hafifçe dokunuyor.

"Çok ıslak," diye mırıldanarak eline yaklaşmaya çalışıyorum.

"Bakalım..."

Adira'nın parmakları külotumun altından geçip klitorisime doğru süzülürken nefesim yapması gereken tek şeyi yapmayı bırakıyor. İki parmak. Dudaklarımı V şeklinde ayırıyor, hassas tomurcuğumun her iki yanında rahatça aşağı kayıyorlar.

Adira klitorisimi küçük daireler çizerek ovalarken parçalara ayrılıyorum, asla doğrudan, kafa kafaya dokunmuyor, ama her zaman basınç, basınç artıyor. *Aman Tanrım!*

Parmakları daha da aşağı kayıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, belki dokunuşunu kaçırmamanın hayal kırıklığıyla, belki de tamamen çözülmeden önce bir anlık rahatlama yaşamamanın rahatlığıyla.

Parmaklarını aşağıya, daha aşağıya, girişime ulaşana kadar itiyor... ve sonra tekrar yukarı. Hareketleri zarif, mükemmel derecede narin ama aynı zamanda güçlü - güzel bir sanat.

"Tam düşündüğüm gibi. Damlıyor!" Adira parmaklarını ağızıma sokuyor ve ben de şehvetimi onun parmaklarından emiyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyorum parmaklarının üzerinde, ona bunun nasıl onun hatası olduğunu anlatmaya çalışıyorum ama parmaklarını daha da ıslatmaktan başka bir şey başaramıyorum. Salyalarım yanağımdan aşağı akıyor ama umurumda değil.

"Konuşma. Düşünme. Sadece sesimi dinle. Güvendesin." Her kelimenin doğru olduğunu biliyorum.

Konuşmak istesem bile konuşamıyorum, hayır, Adira beni inleme ve sızlanmalardan oluşan bir senfoniye indiriyor, küçük nefesler büyük nefeslere dönüşüyor, ta ki ben kuduz bir köpek gibi nefes nefese kalana, ihtiyaçtan çıldırana kadar.

Önce bir parmağını, sonra diğerini, ona duyduğum arzuyla kayganlaşan içime kolaylıkla sokuyor.

Her an biri çıkıp bahçenin gölgesinde bizi görebilirdi. Gelin bir bankın üzerinde parmaklanıyor, kalçaları iyice açılmış, başı geriye atılmış.

Ama umurumda değil.

Yakalanma düşüncesi küçük teşhirci ruhumu mutlu ediyor, hatta daha da azdırıyor.

Sessiz olma zahmetine girmeden kalçalarımı sallıyorum, kendimi Adira'nın parmaklarına tekrar tekrar itiyorum, daha hızlı, onun için inerken daha da hızlı.

Vücudum sertleşmeye başlayana kadar başka bir düzleme süzülüyorum, gözlerim zevkle başımın içinde yuvarlanmaktan sadece birkaç dakika uzakta, orgazm öncesi karıncalanmalar zaten bir zirveye doğru inşa etmeye başlıyor.

"İznin var mı kızım?" Adira parmaklarının hızını yavaşlatarak soruyor.

Neredeyse çılgınca, parmaklarının azalan baskısını telafi etmeye çalışarak kalçalarımı hareket ettiriyorum. *Siktir!*

"Lütfen. Yaklaştım!" Sonunda kendi ilacımın bir kısmını aldığım gerçeğini takdir edemeyecek kadar muhtaç bir şekilde inliyorum.

Dante'yi yalvartmayı seviyordum. Ama şimdi yalvaran bendim, gözyaşlarına yakındım, mükemmel orgazmın eşiğinde sallanıyordum.

"Kibarca iste." Adira iki eliyle beni kendine doğru çekmek için geri çekiliyor. Keşke benim muhtaç yerlerime dokunmak için kullansaydı dediğim eller.

"Lütfen, Tanrıça Adira, lütfen boşalmama izin ver." Sesim küçük, itaatkâr. Sadece Adira için.

"Hmm... sadece düşün günün olduğu için," diyor elini tekrar kalçalarımın arasına indirirken. "Benim için gelin, Bayan Fera. İzniniz var." Her kelimeyle içimde daha derine, daha derine itiyor, ta ki ben yüksek sesle bir uluma çıkarana, bir gram utanç duymadan uçurumun kenarından yuvarlanana kadar.

"Geliyorum!" diye haykırıyorum, bedenim kendi kendine titriyor, zevk dalgaları üzerimden akıyor, tenime, içime, her şeyime çarpıyor ve çarpıyor.

Dünya etrafımda bulanıklaşıyor, gözlerim kapalı. Tutunabildiğim tek şey Adira'nın kolları, şeftali kokusuyla yıkanan en muhteşem orgazmı yaşarken beni güvende tutuyor. Her şey karıncalanıyor. Kapalı göz kapaklarımda ardında gerçek kıvılcımlar gördüğüme yemin edebilirim. Sıcaklık bedenimi sarıyor, beni tüketiyor.

Her şey bittiğinde Adira beni şefkatli bir öpücüğün içine çekerken kalbim her zamanki temel ritmine dönmeye hiç niyeti yokmuş gibi göğsümde çarpıyor.

"Benim için çok iyi yaptın," diye mırıldanıyor, yapış yapış parmaklarını nefis bir yemek yemişi gibi yalayarak temizlerken. "Ne kadar iyi bir küçük kirli kız."

Aman Tanrım.

Çifte Lokum

(DANTE)

Sakin ol, Dante. Sen iyisin. Gözlerim odanın içinde gezinirken çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Çok genç olduklarına emin misin?" Alessio'ya telaşla fısıldıyorum, gözlerim neredeyse boş viski şişesini aralarında dolaştıran dansçı kardeşlere kilitlenmiş. Kısa bir süre önce kilitsiz bulduğumuz üst kattaki yatak odasının zemininde birbirlerine uyan üstleri açıkta duruyor.

Alessio ikizleri bir an için süzdükten sonra dikkatini bana çeviriyor ve hardal rengi kadife kanepeye daha da yaklaşıyor. "*Genç* tanımın üzerinde çalışmalısın." Sırıttıyor ve çeneme uzanıp beni bir öpücük için kendine çekiyor, geri çekildiğinde alt dudakımı hafifçe ısıyor.

"Onlar en az bizim yarı yaşımızda, Alessio. Sandığın kadar genç değilsin," diye karşılık veriyorum onu şakacı bir şekilde kendimden uzaklaştırırken. Ama o beni kendine çekiyor, kollarının arasına hapsediyor, tanıdık kokusu beni rahatlatıyor.

"Hayatım, onlar 32 yaşında, senin karından çok daha yaşlılar. Şimdi sus ve düğün hediyesinin tadını çıkar," diye alaycı bir tonda azarlıyor Alessio.

Karım kelimesi dilime yabancı bir şarap gibi dolanıyor zihnimde. Şimdi bile, törenden saatler sonra, gerçeküstü geliyor. Yeniden bir *karım* var.

Ama bu ilk seferkine hiç benzemiyor.

Burada, bu abartılı odada durmuş, pencerelerin ardında parıldayan şehir ışıklarını izlerken, bunun benim hayatım olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Burada olduğuma. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Uzun zamandır kendimi benim gibi erkeklerin kaderinde aşk olmadığına inandırmıştım; kurmamız gereken imparatorluklar, izlememiz gereken düşmanlar, tutmamız gereken sözler vardı.

Alessio'yu ilk kez kaybettikten sonra kendimi işe gömdüm, babamın ölümünden sonra aileyi nasıl ayakta tutacağımı bulmaya çalıştım. Uyanık olduğum her saatimi tüketti.

Sonra Elena çıkageldi -karanlıkta kısa bir ışık parıltısı. Bir an için neredeyse mutlu olabileceğimi düşündüm.

O öldüğünde, onu ya da doğmamış çocuğumuzu kurtaramadığımda, o kadar yüksek duvarlar ördüm ki kimsenin onları aşamayacağını düşündüm.

On yıldan fazla bir süre boyunca bu gayet iyi işledi. Ama sonra Danica ortaya çıktı.

Duvarlara tırmanmadı, sanki dumandan yapılmışlar gibi içinden geçti.

Ve şimdi burada, Alessio ile bir kanepede, önümüzde sürtükçe dans eden yarı çıplak ikizlerin erkekliğini düşünüyorum.

"Seni şanslı, şanslı adam," diye mırıldanıyor Alessio, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, sesi hala göğsümü otuz yıl gençken olduğu gibi sıkı o tanıdık sıcaklığı taşıyor.

Gözleri, hareketleri akıcı ve zarif olan ikizlerin çok esnek sazlar gibi sallandıkları yere kayıyor. "Çoğu kadın yeni damatlarına benim yanımda güvenmez, bırakın tüm ekibime güvenmeyi."

İkizlerden biri -Cieran mı Jo mu, hâlâ ayırt edemiyorum- bize doğru şakacı bir öpücük gönderiyor. Çekicilik ve belirsizliğin rahatsız edici karışımıyla midem sıkışıyor.

"Sanırım değil. Danica benden bile daha heyecanlıydı." Bilmiş bir kahkahayı paylaşıyoruz.

"Gel," diyor Alessio, "onlara katılalım. Susamaya başlıyorum." Her zaman kıskandığım o rahat zarafetle hareket ediyor, çiftin arasından kayarak viski şişesini alıyor. Bana uzatmadan önce büyük bir yudum aldı.

İçkinin tereddütlerimin bir kısmını yok etmesine izin vererek itaatkâr bir şekilde kabul ediyorum.

Alt kattan gelen müzik, döşeme tahtalarının arasından, nabzımla eşleşen sabit bir bas çizgisiyle ilerliyor.

İkizlerden biri Alessio'ya doğru yöneliyor, vücutları birlikte doğal bir ritim buluyor.

Cieran-or-Jo Alessio'ya sürtünürken, bileklerini kendisinden çok daha uzun boylu olan Joker'in boynuna dolayarak onu yavaş bir öpücük için kendine doğru çeker

hararetili bir Şeye d6n6Ő6yor.

Onları izlerken donup kalıyorum, boş Şişe parmaklarımdan sarkıyor. Burası Alessio'nun d6nyası; t6m akıŐkan sınırlar ve kolay Şefkat. PaylaŐtıŐımız onca Şeyden sonra bile, burada kendimi h6l6 bir yabancı gibi hissediyorum, olmak i6in yetiŐtirildiŐim kişi ile olabileceŐim kişi arasında sıkışıp kalmış durumdayım.

Fazla d6Ő6nmeyi bırak, Dante!

Alt kattaki m6zik deŐiŐiyor, Şimdi daha yavaş, daha samimi bir Şey. Tekrar kanepeye oturuyorum, bir an i6in g6zlerimi kapatıyorum, ayaklarımdaki titreŐimleri hissediyorum, bu garip yeni d6nyada yerimi bulmaya 6alıŐıyorum.

G6zlerimi tekrar a6tıŐımda, kalan sarışın bana bakıyor, g6l6msemesi nazik ama m6stehcen. G6zlerinde karşı konulmaz bir davet g6r6yorum.

"Bunu aklımdan bile ge6irme. Ben dans etmem," diyorum g6zel 6ocuk yaklaşırken, kendimi inanılmaz derecede garip hissediyorum, huzursuz ellerimi saklamak i6in yumruklarımı sıkarken koltukta kayıyorum.

"Dans etmek zorunda deŐiliz," diye fısıldıyor gen6 spor salonu tavŐanı, beni kanepeden kaldırmak i6in elime uzanıyor. Ona izin veriyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatırken bile onu itmiyorum, o muhta6 g6zlerle bana bakıyor, Şehvetle somurtuyor.

Ö n ü m d e k i g6mleksiz, m6kemmel, sanki tanrılar tarafından yontulmuŐ gibi duran fig6re bakarken nefesimi tutuyorum.

Ne s6yleyeceŐimi, hatta ne yapacaŐımı bilemiyorum.

Bu, eŐitimini aldıŐım t6rden bir durum deŐil. Alessio birlikte olduŐum tek erkek. Bu 6ocuk benden ne bekliyordu?

Adamım, 6ocuk deŐil, kendimi d6zeltiyorum.

Yine de 32 yaŐından 6ok daha gen6 g6r6n6yor.

Fit olduŐunu ink6r etmek m6mk6n deŐil - o kasları korumak i6in 6ok 6alışması gerekiyor.

Cieran-or-Jo sessizliŐimi onay olarak kabul ediyor ve elini g6Ős6me koyarak bedenlerimizi birbirine yaklaştırıyor.

Aleti sert, hem de bariz bir Şekilde sert; benimkine baskı yapıyor ve tenimin altında fokurdayan arzuyu harekete ge6iriyor.

Sarışın fark ettiğimi fark ediyor ve sırtıyor. "Hmm... Sen de oldukça sertleşmişsin."

Bu bir gerçek.

Omuz silkmek istiyorum ama kendimi tutmayı başarıyorum. Şu anda nasıl seksi olabilirim ki? Bu da ne demek oluyor?

Neyse ki Cieran (bunu bana daha sonra, ayrıldıklarında söylüyor) beceriksiz biri değil. Açık mavi gözleri parlayan güzel çocuk beni kanepeye geri götürüyor ve en ufak bir yönlendirmeye beni aşağı itiyor.

"O zaman senin için dans edeyim." Kalçalarını kışkırtıcı bir şekilde sallamaya başlamadan önce bir cevap beklemiyor, benim için performans sergilerken her yerine dokunuyor.

Hareketleri zarif, eğitilmiş; gözlerimi ondan alamıyorum. "Yetenekliler, değil mi?" Alessio tekrar yanıma oturdu, onun Gömleğinin düğmeleri açık ve sallanıyor. Fark etmemiş gibi görünüyor.

Jo, Danica'nın bana sosyal medya videolarında gösterebileceği bir şeye benzeyen koreografili bir striptiz gösterisi yapmak için kardeşine katılıyor.

Bir an için oğlanları iç çamaşırlarından ayırt edebiliyorum: Jo'nunki siyah, Cieran'ınki lacivert.

Nefesim kesildi.

Ama nabzımı anında tehlikeli seviyelere çıkaran şey striptiz değil; hayır, Alessio'nun fermuarımı indirip sikimi çıkarması ve performansı izlerken neredeyse dalgın bir şekilde okşaması.

Doğal içgüdümlü paniğe kapılmak. Yabancıların önünde sikim dışarıda!

Ama Alessio'nun hünerli, uzun parmakları hızla tüm dikkatime hükmediyor, vücudumun kanepeye doğru gevşediğini, omuzlarımın çöktüğünü hissettiğimde sert etimdeki gerginliği masaj yaparak gideriyor.

Bakmama gerek kalmadan uzanıyorum ve her santimini bildiğim o tanıdık kalın alete doğru yolumu hissederek iyiliğe karşılık veriyorum.

Birdenbire, gösteri yapan artık sadece ikizler değil; kanepede inleyen, dokunan, nefes nefese kalan ve fısıldayan Dons'larla birlikte kendi performanslarını sergiliyorlar.

Bay Mavi İç Çamaşırı önce çırılçıplak soyunuyor, kardeşi de siyah iç çamaşırını yere bırakmadan önce sahneye çıkmasına izin vererek onu gözden uzaklaştırıyor.

Neredeyse birbirinin aynısı olan sikler yeterli büyüklükte ve kesilmemiş - bundan daha fazla ayrıntıya girersem neyi gözlemleyeceğimi bilemiyorum.

Yine de o kaslı kalçalar, gözlerimi onlardan alamıyorum, tamamen büyülenmiş durumdayım.

Dans etmeyi unutup gözlerini Alessio'nun parmakları arasındaki sikime dikerek bana dönen Cieran kadar büyülenmiş değilim.

"Tanrım, çok *büyük*sün," diye fısıldıyor önümde diz çökerken.

"Eminim çok daha büyüklerini görmüşsündür," diyerek onu başından savmaya çalışıyorum ama onun başından savılmaya hiç niyeti yok.

Çıplak çocuk daha yakından görebilmek için eğilerek cesurca kalçalarımı ayırıyor.

Alessio ona göz kırptıyor. "Tadı da harika."

Sarışın, irileşmiş gözlerinde vahşi bir arzuyla bana bakıyor, neredeyse önümde salyaları akıyor. "Alabilir miyim?"

Yardım için Alessio'ya bakıyorum ama o bunun için orada değil; bu benim kararım. Bana göz kırptıyor ve elini çekiyor.

Kısa bir tereddütten sonra, "Senindir," diye cevap veriyorum. Rahatlamak için yanıp tutuşuyorum. Alessio'nun hatası.

Bir de o viski dudaklarının sikimin etrafında nasıl bir his uyandıracaklarını merak ediyorum.

Düşüncesi bile omurgamdan aşağı bir sarsıntı gönderiyor. Şaftımı uçtan uca yaladığında, yüksek sesle nefes alıyorum, kendimi kenardan devrilmekten korumak için destek için Alessio'nun eline tutunuyorum.

Önce sadece ucunu, sonra hepsini, Cieran beni bütün olarak yutuyor, öğürüyor ve sonra daha fazlasını alıyor. *Tanrım!* Bir insan nasıl bu kadarını alabilir?

Yanımda, Jo lüks kömür halının üzerinde kardeşinin yanında diz çökerken Alessio da aynı *hediye*yi alıyor.

"Enfes değiller mi?" Alessio mırıldanıyor, diz çökmüş Jo'nun saçlarını okşarken sarışın kafası Joker'in sikinin üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

Kalçalarımı daha önce hiç deneyimlemediğim bir ritimle beni okşayan uzman dudaklara doğru savururken verdiğim tek tepki mırıldandığım bir homurtu oluyor.

Alessio beni bir öpücük için kendine çekiyor ve kendimi onun kokusunda, tadında kaybediyorum, birbirimizinkileri yutarken onu özensiz öpücüklerle yutuyorum

inliyor, karışık nefesler alıyor.

Yüzünü kendime yakın tutuyorum. Bu şekilde devam etmemin imkânı yok ama buna mecbur da değilim. Danica bana bu gece için ücretsiz izin verdi, istediğim zaman, istediğim kadar gelme izni. Gecenin sonunda durması için yalvaracağıma söz verdi ama nedense bu durumu hayal bile edemiyordum. *Ne aptalım.*

Ama gece daha yeni başlıyor.

"Yaklaştım." Alessio'nun dudaklarından sadece diz çökmüş ikizleri uyuracak kadar uzaklaşıyorum.

"Bana her şeyi ver," diye fısıldıyor Cieran, beni çok şaşırtarak, tekrar aşağı inip daha da sert emmeden önce, sıcak bir yaz gününde kaldırırmda erimek üzere olan bir dondurma gibi kafamı yutuyor.

"Tutamıyorum," diye soluk soluğa kalıyorum, gelmeyen dengeyi sağlamak için kanepeye tutunuyorum.

"O zaman yapma," diye kulağıma nefes veriyor Alessio ve çözülmek üzere olduğumu anlıyorum. Elimi tutuyor, birlikte doruk noktasına ulaştığımızda çok sıkı tutuyor, inlemeler homurdanmalara karışıyor ve biz bırakıp kenardan yuvarlanıyoruz.

Dio mio, inanılmaz bir his!

İkizler her damlayı kucaklıyor, hiçbir şey kalmayana kadar döllерimizi içiyorlar.

İşleri bittiğinde, iş tatmin edici bir şekilde tamamlandığında, çift bize kanepede katılıyor. Yeterince yer yok ama Jo mutlu bir şekilde Alessio'nun kucağında yerini alıyor.

Kardeşi dikkatimi tekrar kendisine çekmeye zorluyor, daha fazla likör aramak için ayağa fırlamadan önce çenemi tutarak dağınık bir öpücük için içeri giriyor.

Cieran'ın dudaklarında kendi tadımı aldığım da şaşıırıyorum, gerçi şaşıırmam için bir neden yok. Danica ya da Alessio dışında birinden orgazm tadımı almayı çok uzun zaman olmuştu.

Bu konuda kirli ve yasak hissettiren bir şey var - tam iznim olmasına rağmen.

Kalbimi hızlandırıyor ve bitmiş sikim yeniden canlanıyor.

Danica'ya bu deneyimi anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Benimle gurur duyacaktır.

Bu ne kadar eğlenceli olsa da, onu anında özölüyorum, bir şeylerin eksik olduğu hissi elektrik arızası gibi içimi yakıyor.

Ne yaptığını merak ediyorum.

Yanımda bir şey titriyor ve post-nut beynimin bunun kanepenin kenarına düşen telefonum olduğunu anlaması birkaç saniyemi alıyor.

Telefonu elime aldığımda ekranda tek bir mesaj beliriyor.

Danica'dan.

Neredeyse bir işaret gibi.

Görünüşe göre bu düşüncelere sahip olan tek kişi ben değilim.

[Benimle lobideki tuvalette buluş, kocacığım]

Giriş Yapmak

(DANICA)

Kapının tıkırtısı nabzımı hızlandırıyor.

Dante'nin rahatlamış nefesi mermer duvarlarda yankılanırken sonunda doğru banyoyu buluyor - büyük lobideki dört banyodan biri.

"*Moglie mia.*" (Karım.) Kilidi yerine kaydırırken sesi kaba kadife gibi.

Döndüğünde gözleri beni ikiz lavaboların arasındaki tezgâha tünemiş halde buluyor, siyah danteller zehirli bir şelale gibi etrafımdan dökülüyor. Alessio'nun stilistin hazırladığı mükemmel topuz artık kesinlikle daha az mükemmel -Adira bundan emin oldu- ama makyajım gecenin şimdiye kadarki maceralarından sağ çıktı.

Kendimi güçlü
hissediyorum.
İlahi.

Tanrıça olmayı siktir et, ben bir Tanrıyorum.

Dante üç uzun adımda bana doğru geliyor ve ben ona uzanıyorum, onu elbisemin karanlık havuzuna çekiyorum, bacaklarım pratik bir kolaylıkla belini sarıyor.

Ağzı benimkini buluyor - viski ve şehvet tadında - ve onu tüketmeye çalışıyormuşum gibi öpüyorum.

Sonunda ayrıldığımızda, yüzünü iki elimle kavrayıp gözlerini benimkilerle buluşmaya zorluyorum. "Eğlendin mi bebeğim?"

Dante sırtıyor, o zümrüt havuzlar daha önce hiç görmediğim bir şekilde parlıyor. "Çok eğlendim." Memnun görünüyor. "Ya sen *Tesoro*? İyi dostumuz Adira nasıl?"

"Her zamanki gibi çok *yetenekli*." Yaramazca sırtıyorum.

Dudaklarını yalıyor, gözlerinde ihtiyaç parlıyor. "Keşke ben de görebilseydim."

"Öyle mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bunu düşünmek bile beni zorluyor. Hisset."

Elimi Dante'nin pantolonuna götürüyorum. Kemerini çoktan açılmış, gömleğinin düğmeleri çözülmüştü. Tek bir hızlı hareketle fermuarı indiriyorum.

Kalkmış sikini dışarı çıkardığımda doğruyu söylediğini anlıyorum.

Parmaklarımı sikinin etrafına doladığımda Dante dişlerinin arasından tıslıyor ve ellerimde daha da sertleşmesinin tadını çıkarıyor.

"Gerçekten de çok sert. Söylesene küçük *Sonja*, sen de iyi vakit geçirdin mi?" Sertliğinin ucunu sıkarak gülüyorum.

"Seni çılgın kadın. Beni çıldırtacaksın." Taşaklarına uzanıp onları avucumun içinde nazikçe yuvarlarken, tüm doğru yerlere baskı uygularken... tahrik olmuş denizaltımı daha da çaresiz hale getirmek için tüm düğmelere basarken Dante'nin nefesi kesiliyor.

"Hayatımın geri kalanını seni delirtmek için harcayacağım, sevgili Dante," diyorum boynuna karşı. "Bu bir sözdür."

"Lütfen," diye inliyor ve yalvarışlarını öpücüklerimle yutuyorum, ihtiyaç haykırıışlarını ödül gibi yutuyorum.

Aniden sikini bıraktığımda, büyük Don Fera acı bir şekilde şikayet ediyor, nefesinin altında İtalyanca küfrediyor. Ama ellerime boşalmasını istemiyorum, hayır, onu içimde istiyorum.

Onun için yanıp tutuşarak, acı çekerek Dante'nin yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Becer beni, *Tesoro*," diye fısıldıyorum kulağına. "Beni *karın* olarak becer." Bu sözleri söylemeyi ilk hayal ettiğimden beri bir ömür geçmiş gibi geliyor.

"Oh, *Dio mio*," Dante'nin tek söyleyebildiği, çıplak amımı bulmak için aceleyle elbisemin katları arasında savaşıırken, görünürde iç çamaşırı yok. Külotumun olmadığını fark ettiğinde yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi hoşuma gidiyor.

"Ben hazırım, Don Fera. Bana hızlı ve kirli bir şekilde ver," nabzım hızlanırken aceleyle aldığım nefeslerle utanmadan talep ediyorum.

Dante beni tezgâhın kenarına doğru çekiyor, aleti fazla çaba harcamadan, birbirine doğru fırlayan iki mıknatısın zıt uçları gibi girişimi buluyor.

Bir an tereddüt ediyor, gözlerimin derinliklerine bakıyor.

"Yap şunu!" Dante'm itaat ederken boynuna tutunarak talep ediyorum, beni parçalara ayırmak üzereymiş gibi içime dalıyor.

"Oh, Tanrım!" Çözülme sırası bende, kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Nasıl bu kadar iyi hissettirebilir? *Lanet olsun*.

Dante'nin içime girmesi eve dönmek gibi, çok mükemmel, çok eksiksiz.

Ona yaklaşmak için elbisemle savaşıyorum, boynunu, çenesini, yüzünün bulabildiğim her santimini öpüyorum, sanki kaçak bir gelinmişim gibi pantolonu bileğinin etrafındayken içime giriyor. Daha mükemmel olabilir miydi? Daha fazla *biz*?

Dante bir elini kalama koyarak beni sabitlerken diğer eliyle klitorisimi buluyor ve başparmağını hassas tomurcuğumun üzerinde gezdirerek dizlerimin kontrol edemediğim bir şekilde sarsılmasına neden oluyor.

"Durma," diye fısıldıyorum hızlı nefeslerle, Dante beni tüm dünyamı paramparça etmeye çalışır gibi sikerken.

Tanrım, çok ıslağım. Daha da derine, daha da derine sürüyor. "Daha sert!" Emrediyorum. Hepsini istiyorum.

Dante aniden altımda bocaladığında pcklerinde boğuluyorum, nefes nefese beni yakında serbest bırakılacağı konusunda uyarmaya alışıyor.

"Yap şunu!"

Dante beni banyo tezgahının üzerinde sikmeye devam ederken ritmini klitorisimin üzerinde tutuyor, ben onun adını haykırıp tırnaklarımı sırtına geçirene kadar cezalandırıcı bir tempo tutturuyor. Orgazmın şoku vücudumu delip geçerken yıldızları görüyorum, salıverilmesiyle tenimi yakıyor.

Saniyeler sonra kocam, yasal olarak evli olduğum eşim olarak ilk kez içime boşalıyor.

Hareketsiz kalmadan önce bira kez daha itiyor ama çekmiyor.

Nefesim kesilmesine rağmen onu şefkatle öpüyorum, gğslerimiz birlikte inip kalkarken ona sıkıca sarılıyorum.

Kocam. Sonunda gerçek olduğuna inanamıyorum.

"Seni çok seviyorum *Donna Fera*," diye fısıldıyor Dante, bakışlarımı kendi bakışlarına hapsediyor, beni samimiyet ve yoğunlukla yıkıyor.

"Seni çok seviyorum, sevgilim." Alnından pyorum. "Sana iyi bir eş olmak istiyorum."

Dante gülümsüyor, bir an için başını gğsme koyup kalbimi dinliyor. "Daha iyisini isteyemezdim."

Nefesimiz yavaşlayana ve tylerimiz diken diken olana kadar bira dakika birbirimize sarılıyoruz.

"Bu kıyafetleri çıkaralım mı?" Sonunda sessizliği bozuyorum.

"Vakit geldi mi?" Dante bana bakıyor, gözleri huzurlu, memnun ama ateşlenmiş.

"İkinci aşama. Hazır mısın, bebeğim?" Alnındaki bir tutam saçı şefkatle okşuyorum.

Dante dudağını ısıyor ama başını sallıyor. "Gerginim," diye itiraf ediyor. "Ama hazırım."

"Herkes Ts & C'leri okudu ve istediğiniz zaman durabileceğinizi biliyorsunuz. Güvenli kelimeniz değişmedi."

Aleti hâlâ içimde ama öyle değilmiş gibi konuşuyoruz.

"Biliyorum. Bunu istiyorum. Bu kadar açık olduğun için teşekkür ederim."

"Düğün hediyem, benden sana. Hiçbir şeyin beni sana zevk vermekten daha fazla mutlu edemeyeceğini biliyorsun. Yüzündeki o ifade..." Aptal bir kız gibi sırtıyorum. Bu doğru. Hayatımın geri kalanını o adama zevk vererek geçirmek istiyorum. *Benim* erkeğimi.

"O gün restoranda seni kurtardığım için her gün şanslı yıldızlarıma şükrediyorum." Dante gülümsüyor.

"Kurtarılmaya ihtiyacım olmasının nedeni sendin, hatırladın mı?" Dante başını sallıyor. "Biliyorum, biliyorum."

"Bu kadar cüretkâr bir şey yapmak üzereyken buraya geleceğimiz kimin aklına gelirdi?"

"*Dio mio*," diye sızlanıyor Dante, ama ona fazla düşünecek zaman vermiyorum. "Hadi seni bu kıyafetlerden kurtaralım. Soyun!" Talep ediyorum, sesim

otoriteyle şişiyor, kolay bir değişim.

"Evet, hanımefendi." Dante harekete geçiyor, yavaşça çekilirken gözlerimi tutuyor.

Nefesim kesildi. Boşluğa tekrar alışmak her zaman biraz zaman alıyor.

Gelinliğimin siyah kumaşlarına sperm sızıyor ve beyaza boyanıyor.

Uygun görünüyor. Mükemmel.

Benim dikkatli bakışlarım altında Dante lavabonun üzerinde aletini temizliyor, sonra pantolonunu indiriyor ve sonunda iç çamaşırını da çıkarıyor. Sırada gömlek var, ta ki karşımda sadece çorapları ve yakasıyla çıplak durana kadar.

"Ayakkabılarını giy."

Söyleneni yapıyor ve bu onu gülünç duruma düşürüyor. Buna bayıldım! "Şimdi bana yardım et, lütfen." Kibarca sordum çünkü neden değil mi?

Dante fermuarı çekmeme yardım ediyor ve sonunda özgür kalıyorum, siyah, sperm lekeli giysi atılmış bir ponpon gibi yere düşüyor. Kan lekeli bir gelinliktense döl lekeli bir gelinliği tercih ederim.

"Teşekkürler, sevgilim." Kollarımı ona uzatıyorum ve Dante uzun bedenini bana doğru bastırıyor, birbirimize çaresizce dokunabildiğimiz kadar çok tene dokunmak için oyuklarımızı geçiyoruz.

Dante'nin beni o kaslı dövmeli kollarıyla sıkıca sarmasının verdiği hissi tanımlayacak hiçbir kelime yok; bu his güven, yuva ve arzu arasında bir yerde.

"Tamam, işlemem lazım," diyerek mükemmel anı bozuyorum ve ikimiz de gülüyoruz. "Çantamı getirirsin, değil mi?" Klozetin kapısını kapatma zahmetine girmeden tuvaletlerden birine otururken ekliyorum.

Çantamda Dante için bir horoz tasma ve benim için çarpıcı bir siyah deri koşum takımı ve iç çamaşırı kombinasyonu dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere birçok harikalar var.

Transparan denecek kadar şeffaf, sanki vücudum için yapılmış gibi kayan yeni kıyafet sadece kalçalarımın arasındaki küçük üçgeni örtüyor, dantelli siyah kumaşın arkasında meme uçlarım pembe ve sert.

Kapının yanındaki boy aynasında kendimi seyrederken Dante çıplak tenimi daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor.

Yansımamıza gülümserken "İnanılmaz görünüyorsun," diye geveliyor.

Şükürler olsun ki zengin insanların banyolarında bile ortam aydınlatması var. Eminim kıçım floresan ışık altında topak topak görünürdü. Ama aydınlatma bu geceki endişe listemde yok - çok az şey var.

Bağlantı noktaları bile aklımın bir köşesine itildi, kapı bu gece için kilitletti. *Sonra görüşürüz.*

Nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa, o da nasıl bölümlere ayrılacağıdır. Benimki gibi bir aileyle hayatta kalmanın tek yolu buydu.

Siktir et. Ailemi, limanları düşünmek istediğimden bile daha az düşünmek istiyorum.

Bunun yerine şimdiki zamana, duvara yaslanmış güzel ve çıplak kocama odaklanıyorum.

"Teşekkürler, sevgilim." Sırıttıyorum. "Kullanılmaya hazır görünüyorsun."

Çantadan diğer eşyaları alıp tasmayı Dante'nin taşaklarına takıyorum, sıkı olduğundan emin olduktan sonra onu kendime doğru çekiyorum. "Buraya gel, Sonja."

Dante nefes nefese kalıyor, tutuşumun altında donup kalıyor.

Eğilerek dudaklarımı sağ meme ucuna yaklaştırıyorum, vücudunun nasıl titrediğinin, elime aldığımda sikinin nasıl zıpladığının tadını çıkarıyorum. Durmuyorum. Elimde tamamen sertleşene kadar emiyorum, dudaklarımın dış hatları göğsünde iz bırakana kadar, koyu bir morluk etini işaretleyene kadar.

"Sen benimsin Don Fera," diye fısıldıyorum, tasmayı çekiştiriyorum ve Dante'nin dudaklarından ağır bir inilti çıkarıyorum.

"Evet, Karıcığım. Senin," diye itaatkârca cevap veriyor Dante aynada yeni işaretine hayranlıkla bakarken.

"İyi bir çocuk olduğunda çok yakışıklı oluyorsun, değil mi?" Elimin tersiyle sertleşmiş sikine vuruyorum ve Dante eğiliyor, ucunda taze pre-cum parlarken bile derin bir hırıltı banyo duvarlarında yankılanıyor.

Sahip olmak ve tutmak için, acı ve zevk içinde.

Vakit geldi.

Ücretsiz

(DANTE)

Az giyimli karım beni mutfakın arkasındaki gizli bir geçitten özel bir odaya götürüyor, önce sikimi sıkıca çekiştiriyor.

İşaretlenmemiş kapıdan girmeden önce yüksek sesle kapıyı çalıyor, ayakkabılarımdan başka bir şey giymemiş yaramaz bir köpek yavrusu gibi beni çekiştiriyor.

İçerisi beklediğimden daha genişti. Tam donanımlı bir seks zindanı, bizim evdekinden bile daha iyi bir donanıma sahip. Kancalar, kırbaçlar, oyuncaklar ve kafesler... Belli ki doğru yerdeyiz.

Üst kattan gelen müzik aşağıya süzülüyor, yumuşatılmış ama her zaman mevcut. Yine de kalp atışlarımla sesini bastıracak kadar yüksek değil.

Nefes al, Dante.

Alessio zaten orada, kanepede gömleksiz, elinde bir kadeh şampanya. Yanında Rani ve Adira yoğun bir sohbete dalmış, el ele tutuşmuş ve birbirlerine fısıldıyor gibi görünüyorlar.

İçeri girdiğimizde üçü de başını kaldırıp bakıyor, Danica beni bir gösteri midillisiymişim gibi önlerinden geçirirken tezahürat yapıyor ve alkışlıyor, yarı sert sikim tasmalı.

Bu biraz garip, en azından benim için, ama kendimi Danica'nın yönlendirmesine bırakıyorum, onun beni yönetmesine izin veriyorum.

Dünyada daha fazla güvendiğim kimse yok.

Bana tam olarak ihtiyacım olanı vereceğine daha fazla güvendiğim kimse yok. İçten içe arzuladığım şeyi.

O kadar derinde ki yakın zamana kadar bunu dile getirmeye cesaret edememiştim.

Don Fera olma ihtiyacım, bu kapıdan attığım her adımda azalıyor.

Burada, bu dünyada en çok güvendiğim insanlarla çevriliyken, güçlü olmak zorunda değilim.

Karar vermek zorunda değilsin.

Kimseyi korumak zorunda
değilim. Sadece... olabilirim.

Sadece

Dante.

Sadece bir
beden.

İhtiyaçları olan bir beden.

"Ne kadar güzel bir manzara," diyor Adira, biz yaklaştıkça ellerini coşkuyla birbirine vurarak. "Alabilir miyim?" diye soruyor Danica'ya, karım başını sallarken tasmaya uzanıyor.

Kanepeden kalktığında çenem neredeyse yere düşüyor; Adira'nın üzerinde, kıvrımlarını kat kat dantellerle saran, kıcını zar zor örten koyu kırmızı bir bebek iç çamaşırı elbise var. Şehvetli göğüsleri elbisenin üstünden taşıyor, çürük kumaş tarafından zar zor zaptediliyor. *Tanrım, ona dokunmak istiyorum.*

Gelinim söze gerek duymadan, gerçek bir evcil hayvanmışım gibi beni teslim ediyor ve Adira'yı öyle bir tutkuyla öpüyor ki, birbirlerini birkaç dakika yerine yıllardır görmediklerini sanırsınız.

Ya ben? Orada azgın bir seyirci gibi duruyorum. Büyülenmiş gibi. Gözlerimi vücutlarının birbirlerine verdiği tepkiden ayıramıyorum. Uzun zamandır görüşmeyen aşıkların sonunda birbirlerini bulması gibi.

Danica son bir "uslu dur" diyerek beni arzularımla baş başa bıraktı ve bir kadeh şampanya almak üzere kanepede Alessio'nun yanına çöktü. Anında, Don Santoro'nun elleri gelinimin üzerinde, yeni iç çamaşırının ince kumaşının izini sürüyor, dokuları keşfediyor, yetersiz bir şekilde örtülmüş meme uçlarını sıkıştırıyor.

Yarı ereksiyonum artık o kadar *da yarı* değil, Adira beni çekiştirirken aşağılanmamla birlikte büyüyor, önce dick, Rani'nin parmaklarını duvarlara monte edilmiş çeşitli acı ve zevk cihazlarının üzerinde gezdirmek için kalktığı yere, envanter alıyor.

Adira tasmamı gergin tutuyor ve partnerini öpmek için uzanıyor. "Bak sana ne getirdim, aşkım."

"Ah, istekli bir köle," diyor Rani duvardan bir kırbaç alırken -uzun bir yılan gibi kıvrılan kalın örgülü naylon bir kırbaç.

Daracık PVC siyah bir body suit ve uzun topuklu ayakkabılar giymiş olan Rani, bu ikinci kıyafetiyle bir Dominatrix fantezisi gibi görünüyor.

Gece. Ona çok yakıştı. O takım elbiseyi nasıl giydiğini düşünmeden edemiyorum. İnanılmaz derecede dar görünüyor.

Ama düşünmek için fazla zamanım yok. Rani kırbacı açıyor, ustalıkla, yüksek sesle şaklatıyor ve ben istemsizce sığıyorum. Sikim de öyle.

"Kendin gör. Çok güzel morarıyor." Adira uzun tırnaklarını çıplak göğsümde gezdiriyor, benimle alay ediyor, yeni morluğumun üzerinde oyalanıyor. Birlikte oynamayalı uzun zaman oldu, malikânede geçirdiği onca günden beri, Danica'yı Domme hayatının temelleri konusunda eğitip beni de gönüllü bir kobay olarak kullandığından beri değil. Ama bedenim hâlâ onun dokunuşunu hatırlıyor -yumuşak ama aynı zamanda sert.

Rani'yle ise hiç birlikte oynamadık. Ama ünü ondan önce gelir. Ağrıyla ilgili her konuda şehrin en iyilerinden biri olarak kabul edilir. Düşüncesi bile omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Ve metresi buna izin veriyor mu?"

Rani Danica'ya bakıyor.

Alessio'nun yanındaki kanepede birbirlerini şakacı bir şekilde okşarlarken gözleri sıkıca bana yapışmış. İki hizmetçinin av gibi etrafımda dolanmalarını izlerken açık fermuarını, Danica'nın avucuna sarılmış kalın sikini fark etmeden edemiyorum.

Karım ikiliye onay verirken muzipçe gülümseyerek başını sallıyor.

"Lütfen devam edin. Eminim bunu dört gözle bekliyordur," diye cevap veriyor Danica bana dönmeden önce. "İyi misin, *Tesoro*?"

Heyecanla başımı salladım. "Evet, hanımefendi." Çok gergindim ama iyiydim.

"Peki, bu durumda onu hazırlamama yardım etmez misin?" Rani, Adira'ya soruyor ve Dommes bileklerimi başımın üzerindeki bir kancaya bağlamak için hızlı bir çalışma yapıyor.

"Şimdi uslu bir çocuk ol. Çok fazla olduğunda ses çıkar, tamam mı?" Adira çok tatlı davranıyor, saten göz bağını gözlerimin üzerine çekmeden önce dudaklarımı usulca öpüyor. Dünya kararıyor.

İşte bu

kadar.

Benim

hediyem.

Oh, Dio mio, gerginim.

Uzun zamandır serbest kullanım sahnesini tartışıyorduk ama doğru partnerleri bulmak imkansız bir görev gibi görünüyordu.

Ama bugün, tam şu anda, zamanı geldi.

Her şey planlandı.

Bunun gerçekten olacağına inanamıyorum.

Tavana bağıyken, dördünün merhametine kalmış durumdayım. Elbette, güvenli sözüm var, her zaman olduğu gibi, ve onların tam rızası var, ama bu beklentiye daha az sinir bozucu yapmıyor.

Kendimi çok açıkta hissediyorum, onların önünde duruyorum, bağıyım ve sikim dışarıda. Yine de heyecan verici.

Her şey olabilir. *Neredeyse*
her şey.

Teslimiyet tanıdık bir arkadaş gibi kemiklerime yerleşiyor. Zihnimi boşaltıyorum. Bırakıyorum. "Evet, hanımefendi."

"Hanımefendi," diye düzeltiyor Rani, sesi sert ve haşın. "Evet, *Hanımefendi*."

Çözölmüş kırbaç omzumdan sarkıtılıp tenimi gıdıklarken ürperiyorum. Fırtına öncesi sessizlik. Ama ben hazırım.

"Derin bir nefes al," diyor Rani, nefesi tenimi ısıtıyor.

Bana söyleneni yapıyorum, çarpışmaya hazırlanmaya çalışıyorum. Ama neyin geldiğini göremediğinizde, beklenti neredeyse dayanılmaz seviyelere ulaşıyor. Tenim karıncalanıyor ve kimse bana dokunmadı bile!

İlk kırbacın mükemmel bir hassasiyetle kıcıma inmesinden bir saniye sonra ses bana ulaşıyor.

Tuttuğum tüm havayı dışarı veriyorum, ciğerlerim de kıcım kadar yanıyor.

Hay sikeyim!

Orospu çocuğu gibi acıtıyor!

Tenim sıcak, neredeyse yanıyor ama yine de sağlam. Rani ne yaptığını biliyor.

Adira bir keresinde "*Bir sineği camı kırmadan camdan koparabilir*," diye övünmüştü.

İkinci kırbaç havayı gök gürültüsü gibi y a r a r a k kalçalarımın arkasına iniyor ve anında derimi ateşe veriyor.

Kafesteki bir canavar gibi inleyerek, beni tutan bağları çekiyorum, dizlerim zayıflayıp beni başarısızlığa uğratmakla tehdit ederken onlara doğru yığılıyorum.

"Benimle birlikte say," diyor Rani ve ben de itaatkâr bir şekilde, her biri azalan bir güçle, "üç" ve "dört" diye mırıldanıyorum.

Sırtım ısınıyor, kırım ağrıyor... ama zihnim, zihnim sonunda acının tanıdık hissine daldığımda sakinleşiyor, diğer her şeyi karartan tek bir düşünce, huzursuzluğumun kenarlarını yatıştırıyor.

Derin bir nefes veriyorum ve sesli bir şekilde ona kadar sayıyorum. Tıpkı Danica'nın beni eğittiği gibi.

11. kirpik derimi parçalıyor, bunu hissedebiliyorum.

Aman Tanrım. Acıyı. Çok acıyor. Uzun zamandır hiçbir şey bu kadar acımamıştı -en azından fiziksel olarak.

"Hâlâ güvenli kelime yok mu?" Rani alaycı bir tonda soruyor. "Sen vahşi bir adamsın."

Tek cevabım anlaşılmaz bir homurtu.

Kırbaç hareket ediyor ama tekrar inmiyor.

"Ona biraz acı molası verelim mi?" Danica. Sesi endişeli geliyor ama endişelenmesine gerek yok. Ona söylemek istiyorum ama söyleyecek sözüm yok. Beynim pelte gibi.

Öpüşme sesleri geliyor ama artık kırbaç sesi yok. Danica'nın tanıdık elleri o kadar şefkatli ki, yumuşak öpücükleri yanan tenimi sarıyor, ateşi yatıştırıyor. Kokusu beni güvende hissettiriyor. Beni topraklıyor.

"İyi misin bebeğim?" diye soruyor boynumu öperek.

"Sı," diyorum, İngilizce kelimeyi tamamen unutarak.

Birinin dudakları sikimin ucuna yaklaşıp beni bir lolipop gibi yaladığında nefesim kesiliyor. Bu Alessio. Bu dili nerede görsem tanırım.

Deri koşum takımını dikkatlice çıkarmadan önce tasmanın etrafından sikimi yalarken dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti dökülüyor.

"Seni mahvedeceğiz, *amore mio*," diye söz veriyor ilk aşkım, gözlerimi bağlı kafatasımın içinde geri döndüren bir hareketle tüm aletimi yutmadan önce.

"Dikkatli ol, o ağzın ona ne yaptığını biliyorsun," diye takılıyor Danica, meme uçlarımdan birine parmağıyla dokunarak.

Beni dehşete düşüren Alessio, bileklerimi birbirlerinden ayırmadan tavandan çözmeden önce şakacı bir şekilde kırımı tokatlayarak beni tekrar tükürüyor. "Hanımefendiyi duydunuz."

Danica, "Onu buraya getirin," diye emrediyor ve beni yatak olduğunu tahmin ettiğim yere doğru götürüyor. İçeri girdiğimizde sadece kısa bir süre görmüştüm.

daha önce - büyük ve bir kafesin üstünde. Ama bu gece kafesi kullanmayacağız.

"Bak ne kadar güzelsin, çok mükemmel, çok iyi," diye mırıldandı Danica, beni yatağın üzerine eğdi ve kırbaçla morarmış kığımın yanaklarını onun önünde ayırdı. Herkesin önünde.

Övgü tenimi karıncalanma hissiyle kaplıyor ve yatağa daha da gömülüyorum.

Bacaklarıma mola verdirmek iyi hissettiriyor. Ama bunun dinlenmek için uygun bir zaman olmadığını biliyorum.

"Sanırım kocamı becermemin zamanı geldi, öyle değil mi?" diye soruyor Kraliçem ve içimi bir ürperti kaplıyor.

"*Per favore*," o kadar yumuşak bir yalvarış ki duymadığından eminim ama Danica'nın duyduğu belli.

Tanıdık bir özenle, yağlanmış bir parmağını deliğime sokuyor ve beni kısa bir süre sonra kalçalarıma bastırıldığını hissettiğim kalın silikon strapon için hazırlıyor. Kırbaçlanırken takmış olmalı.

İkinci bir parmak beni dolduruyor ve sonra hızla çekip girişime daha da fazla kayganlaştırıcı sürüyor.

Gözlerim hâlâ bağlı, bu da diğer duyularımı, özellikle de dokunmayı güçlendiriyor. Her temas noktasını, içimdeki her itiş hissediyorum.

Karım yavaşça sikini içime sokarken, yasal olarak onun olduğundan beri ilk kez beni becerirken zorlukla nefesime odaklanıyorum.

Diğerleri izlerken beni beceriyor.

Ben utanmadan çözülürken beni beceriyor.

Danica kığımın onun etrafında gererken yüksek bir inilti odada yankılanıyor, benimkinde.

Çok doluydu, oh tanrım. Sertleşmiş sikim altımdaki yatağa rahatsız edici bir şekilde bastırıyor, ama kıpırdamıyorum - kıpırdayabileceğimden bile emin değilim.

"Ne kadar güzel bir kaltağız, değil mi?" Danica kulağıma fısıldıyor, beni yatağın içine sokuyor, her hamlesi bir öncekinden daha derin, daha uzun.

Sıkışmamak, acı yerine zevki düşünmek için elimden geleni yapıyorum ama her duygu aynı anda dikkatimi talep ederken herhangi bir şeye odaklanmak zor.

Danica aniden, çok hızlı bir şekilde, başımı döndürerek ve beni boş bırakarak çekildiğinde zihnim alt uzayda bir yerlerde kayboluyor.

Uzun sürmeyecek.

"Sıra sende," diyor birine, yanıma uzanıp yanağımı şefkatle okşarken onu işaret ediyor.

Danica'dan devralanın Alessio olduğunu anlamam için konuşmasına gerek yok. Bir kere kolonyasının kokusunu alabiliyorum ama daha çok şeklini, sikinin içimdeki hissini, kalın ve sıcak, mükemmel olduğunu biliyorum.

Alessio kendini içime iterken kulağıma hafifçe kıkırdıyor. "Evliliğiniz için tebrikler, Don Fera."

Beni yataktan çekip çıkardığında hâlâ rahatsızlığa alışmaya çalışıyorum, hâlâ içimdeyim, başka biri sikimin üzerine prezervatif geçirirken beni iki koluyla tutuyor. Kim olduğunu bilmiyorum, ta ki Alessio çekip beni yatağa fırlatana kadar. *Nasıl bu kadar güçlü olabiliyor?* Biri bileklerimi birbirine bağlayan bağları çözüyor, sadece kollarımı birbirinden ayırıp beni yatağın direklerine sabitliyor, her tarafıma dört köşe.

İlk başta Danica olduğunu düşünüyorum ama prezervatifle kaplı sikime masaj yapmak için başka biri benimle yatağa tırmanırken bunun Adira olduğunu hemen anlıyorum.

Beni sıkıca kavrayan Adira, beni içine doğru yönlendiriyor.

Hassiktir! Harika hissettiriyor.

Tanrıça Adira dağlarda bir aygıra biner gibi sikimin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplarken hareket edemiyorum, orada öylece yatmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bu andan sonra neyin ne zaman olduğunu takip etmek zorlaşıyor.

Kendimi tekrar tekrar kaybediyorum.

Zevk içinde.

Acı içinde.

Beyin hücrelerini dinlendirmenin verdiği saf mutlulukta.

Odada inilti, homurdanmalar ve adı konmamış arzu sözcükleri birbirine karışıyor. Keşke buna tanık olabilseydim. Keşke hepsini birlikte oynarken görebilseydim. Ama Danica bana her ayrıntıyı daha sonra anlatacak.

Ne kadar zaman geçtiğini kim bilebilir?

Danica'nın orgazm ılıklarını defalarca duyuyorum ama hiçbirini ben yapmıyorum.

Kendi dllerim vücudumun her tarafına, araflara, yere bulaşıyor, defalarca beni aşırı uyarılmanın acı verici noktasına kadar kurutuyorlar.

Her şey bulanık.

Duyu organlarım şaşkına dönmüş durumda; bir orgazmın nerede başlayıp diğ erinin nerede bittiğini anlamak imkansız.

Hemşirelik handjob'unun Adira olduğunu biliyorum, beni yeniden konumlandırıyor ve hızlı hareketlerle beni mastürbasyon yaparken dolgun göğüslerini emmemi emrediyor.

Alessio'nun bir noktada derin, gırtlaktan gelen bir homurtuyla karnımın üzerine boşaldığını biliyorum.

Danica'nın kıcıma tekrar dalmadan önce deliğime tükürdüğünü, dizlerimi kulaklarımın yanına bastırdığını...

Rani hiçbir yerde bulunamadı.

Ta ki biri bileklerimi çözüp beni ayak bileklerimden tutarak yere sürükleyene kadar.

Bacaklarım işlerini nasıl yapacaklarını hatırlamıyorlar ve ben yere düşüp iki büklüm oluyorum. Hareket edemedemden sikim bir ayakkabının ayağının altına sıkışıyor.

Acı dolu bir feryat bedenimi parçalıyor. *Ne oluyor lan?*

"Yeterince zevk aldığımı söyleyebilirim." Bu Rani. *Dio mio.*

"Bitir işini," diye cesaretlendiriyor Danica, sesi çok uzaklardan geliyor.

Dakikalar sonra, morarmış kıcımda bir sopanın kusursuz acısını hissediyorum ve acı içinde haykırıyorum. Baston her zaman böyle bir yıkıma neden olur. Anında.

Rani bana tekrar tekrar vurdukça, kanadığımı, ılık sıvının kalçalarıma doğru aktığını anlayana kadar yerde diz çökmeye devam ediyorum. Aynı anda hem hemen durmasını hem de hiç durmamasını istiyorum.

İhtiyacım olan her şey bu. Kendimi özgür hissediyorum.

Bir süre sonra, bastonlu Metres beni yakamdan tutup titreyen dizlerimin üzerine çekiyor.

Karanlıkta hâlâ kör bir halde bana gösterilen yere gidiyorum.

"Vay, vay, vay..." diyor Rani bastonuyla sertleşmiş sikime vururken.
Kendimi sabitlemeye çalışıyorum ama baston hassas başıma dokunur dokunmaz her şey önce kırmızıya sonra siyaha dönüyor.

Acı dayanılmaz!

Sikeyim!

Tükenmiş, devrelerim taşmış bir halde, kan ve döl birikintisi içinde yere yığılıyorum.

Bu kadar yeter.

Daha fazla dayanamıyorum.

Acı hiç dinmeden vücudumu yakıp geçiyor, endorfinle kendimden geçerken başımı döndürüyor, sersemletiyor.

Sonunda güvenli kelimeme, aklımda kalan tek kelimeye ulaşıyorum.

Danica sahneyi hemen durduruyor ve yanımda yere uzanırken kollarını bana doluyor. Gururla fısıldarken kulaklarım gıdıklanıyor, "Ne kadar güzel bir karmaşasın."

Kapalı gözlerimin ardında dünya rengarenk parlıyor. Kelimelerim yok, sadece hızlı, kısa nefesler alıyorum.

Mutluluk. Saf mutluluk.

Bakım Sonrası

(DANICA)

Nefes alış verişi nihayet normal ritmine döndüğünde, Alessio ve ben Dante'nin ayağa kalkmasına yardım ediyoruz.

Atılmış göz bağına rağmen, sevgili denizaltımın gözleri hala sıkıca kapalı, dünyayı kapatıyor.

"İdare edebilecek misin?" diye soruyor çıplak Joker, ben omzumu bitkin kocamın kolunun altına sokup tekrar düşmesini engellerken.

"Evet, iyi olacağım. Siz eğlenmenize bakın. Sanırım koca oğlanın biraz kucaklanmaya ihtiyacı var." Dante'nin yanağını okşayarak gülümsedim.

Kafasını kaldırmadan, kimseyi ikna etmeden, "İyiyim," diye homurdanıyor.

Alessio, bana odamızın yolunu tarif etmeden önce Dante'ye başını sallayarak cık cık ediyor. Koca adamı yukarı sürüklemem gerekecek. Ama neyse ki bacakları yeniden dengesini kazanıyor gibi görünüyor; artık kendi ağırlığını taşıyabiliyor.

"Sanırım biraz burada kalacağım..." Alessio kanepede dinlenen Rani ve Adira'ya bir göz atar, vücut parçaları birbirine dokunuyormuş gibi karışmaktadır.

"Lütfen. Kal sevgilim," diye ısrar ediyor Adira, Rani de başıyla onaylıyor.

"Hallederiz," diye tekrarlıyorum, ayrılırken Alessio'yu derinden öpüyorum. "Ayrıca, formaliteler ve gayriresmiliklerle dolu uzun bir gün oldu ve tek istediğim kocamla baş başa kalmak."

"Yeterince adil." Alessio Dante'ye uzanır ve onu tatlı tatlı öper. "*Fai il bravo, amore mio.*" Bana sorarsanız Don Fera'ya "iyi ol" demek için biraz geç bir saat, ama yine de tatlı olduğunu düşünüyorum.

Kanepedeki Dommes'a veda öpücüğü verdikten sonra, evin her tarafına yayılmış olan partinin içinden geçiyoruz, konuklar mevcut tüm yüzeylerde, bazıları duvarlara karşı sikişiyor.

Bir yanım keşke kalabilseydik, Alessio ve Dommes'un ihtiyaçlarını keşfetmelerini izleyebilseydim diyor. Ama dürüst olmak gerekirse, tankım

boş da çalışıyor. Çok uzun bir gün oldu.

Şimdilik, bakım sonrası zamanı - benim olduğu kadar Dante'nin de iyiliği için.

Söz konusu Don her zaman daha fazlasını kaldırabileceğini düşünür, ancak çürük ve kırık vücudu aksini söylüyor.

Merdivenleri oflaya puflaya çıktıktan sonra, diğer konuklar zevklerinin doruklarına ulaşırken zevk senfonileri yayan kapalı kapılar arasında nihayet odamızı buluyoruz.

Dante'yi bırakmadan önce odayla ilgili hiçbir ayrıntıya dikkat etmeden doğruca en-suite banyoya gidiyorum. Amacım onu nazikçe tuvalete yatırmak ama onun başka fikirleri var.

Devrilen bir monolit gibi, sevgili oğlum yere yığılıyor, soğuk fayanslardan ya da belki de zeminin kendisinden kurtulmaya çalışıyor. Taze kesiklerinin altındaki kirli zemin hijyenik olamaz, ama yakında onu temizleyeceğim.

Küvet büyük, ayaklı, Viktoryen tarzda pahalı, tıpkı iç mekan bitkileri ve tek kişilik duşlarla tamamlanan devasa banyodaki diğer her şey gibi.

Sıcak su musluğunu sonuna kadar açarak, topuklu ayakkabılarımdan kurtulurken küvetin dolmasına izin veriyorum. Anında rahatlıyorum.

Dikkatimi yerde yatan, krem rengi fayansları kanıyla kıpkırmızı yapan, sırtı morarmış adama veriyorum. "İyi misin, bebeğim?"

Dante daha önce söylediği inandırıcı olmayan "iyiyim" dışında pek bir şey söylemedi. Gözlerini bile açmadı. En azından uzun süre.

Onunla konuşmak istediğim o kadar çok şey var ki, ama bir adım geri çekilip ona ihtiyacı olan boşluğu veriyorum, küvet dolarken saçlarını tatlı tatlı okşuyorum.

Bana geri döneceğini biliyorum. Her zaman döner.

Biraz soğuk su da ekledikten sonra, onu korkutan Don Fera yapan tehditkâr özelliklerinden hiçbirine artık sahip olmayan 1.80'lik canavarın yanına çömelmeden önce sıcaklığın kontrol edilebilir olduğundan emin olmak için test ediyorum. Şu anda o sadece küçük bir çocuk.

Benim güzel Şövalyem.

Onu şu anda sevdiğimden daha fazla sevebilir miyim? Bu mümkün değil.

Yüzümü yaklaştırdı ve derisini süsleyen yeni morlukları inceliyorum. Rani kesinlikle iyi iş çıkarmış.

Dante'nin vücudu morlar ve geleceğin sarılarından oluşan güzel bir goblen gibi, hala mavi, sırtında ve kışında küçük kırmızı kesikler var - Rani'nin hatıraları.

Sadece o sahneyi düşünmek bile beni anında tahrik ediyor. Her şeyin bir günde olup bittiğine hâlâ inanamıyorum. Şu son saatlerde çok fazla hayat yaşadık.

Pek çok ilk.

Rani'yi iş başında izlemek gibi. Adira'dan çok farklı, ama daha az çekici değil - bu kesin. O kırbaçı o kadar zarif bir şekilde kullanışında öyle bir şey var ki, genellikle darbeleri oyunlardan pek hoşlanmasam da, anında bedenimi onun önüne atmak istememe neden oldu.

Kukuma kırbaçla birkaç şaplağ belki, ama acıdan aldığım zevk ancak bu kadar. Acı yerine zevk almayı tercih ederim.

Ve zevk, o odada alınacak çok şey vardı.

Serbest kullanım sahnesi Dante için olabilir, ama hepimiz ihtiyacımız olanı aldık - daha fazlasını.

Bir noktada, Adira Dante'ye sakso çekerken Rani beni yedi. Bir diğerinde, Alessio beni o kadar sert sikti ki defalarca boşaldım, özellikle de Adira'nın katıldığı, Joker beni tükenmiş bir şehvet birikintisine indirirken hassas meme uçlarımı dişlerinin arasına aldığı zaman.

O kadar çok el, o kadar çok dokunma, elleme, tırmalama... alt kattaki boş odada sadece kocam değil, her şey serbestçe kullanılıyordu.

Tek fark, Dante'nin aksine, geri kalanımızın görebilmesi, dokunabilmesi ve hareket edebilmesiydi.

Zavallı çocuk. Eminim Adira ve Rani'nin arasına sıkışmış, her iki ucumdan da içine girilmiş, ağzına kadar dolu halimi göremediği için üzülecektir. Ama Alessio tarafından sikilmekle meşguldü, sürekli olarak çeşitli formasyonlarda dönen eşler değiştiriyor, güç veriyor ve alıyor, bazen de paylaşıyordu.

İşlerin biraz daha garip olacağını düşünmüştüm ama Alessio'nun insanları rahatlatmak için bir yolu vardı. Onun doğal çekiciliği

Adira'ya göre, hoşuna giden bir erkek örneğini nadiren bulan Rani bile Dommeleri silahsızlandırdı.

Her şey çok mükemmel gitti, en muhteşem düğün hediyesi. Şimdi hasar kontrolü zamanı.

Dante'nin sıkı sağlık rejimine ve düzenli egzersizlerine rağmen, insan vücudu ancak bu kadarını kaldırabilir - özellikle de 40'lı yaşların ortalarına geldiğinizde. Ve belli ki vücudunun bir molaya ihtiyacı var.

Ama önce, cildimizdeki çeşitli sınırları yıkama zamanı. Kesiklerinin temizlendiğinden emin olmadan olmaz. Sonra merhem süreceğim.

"Upsy-daisy." Eğitimcinin bana öğrettiği gibi bacaklarımdan kalkıyorum, Dante'yi küvetin kenarına tüneterken neredeyse ikimiz de banyoya yuvarlanıyorduk. "Bana bak, sevgilim." Çenesini kendime doğru eğip kapalı göz kapaklarını öpüyorum.

Onun işbirliği olmadan onu suya sokmanın muhtemelen imkansız ve oldukça tehlikeli olacağı açık.

Dante kelimelerden oluşmayan hecelerle bir şeyler mırıldanıyor, gözleri hâlâ sıkıca kapalı.

"Gözlerini açmak zorunda kalacaksın, Don Fera. Seni bu banyoya sokmalıyım." Buharlı suyun içine devrilmemesi için onu sıkıca tutmaya devam ederken, Dante'nin boynunun yan tarafını nazikçe öpüyorum ve kulağına yeni öğrendiğim İtalyanca tatlı sözler fısıldıyorum.

Sonunda, muhtemelen birkaç dakika süren ama dev denizaltıyı tutan ağrıyan kollarıma asırlar gibi gelen bir sürenin ardından Dante iç çekip gözlerini açıyor.

Bir iniltiyle gözlerini hızla tekrar kapattı. Banyo ışıkları karanlığa alışmış gözler için çok parlak olmalı.

"Sakin ol. Ne zaman hazır olursan," diye onu cesaretlendiriyorum. Kollarım pes etmeden ve onu bırakmadan önce ne *zaman* olursa olsun.

Dante tekrar deniyor, bu sefer gözlerini daha uzun süre açık kalmaya zorluyor. Gözlerini aralık tutana kadar birkaç kez kapanıyor, yabancı çevrede yönünü bulmaya çalışırken çılgınca etrafına bakıyor.

Kocam zayıf bir şekilde gülümsüyor, garip bir çocuk gibi bana bakıyor. "Hey..."

"Hey, sen." Burnundan öperim.

Dante kızarır. "Bu çok eğlenceliydi..."

"Öyle mi? Sevindim. Kocam için en iyisi bu." Bu kelimeyi tekrar tekrar söylemek istiyorum. Çok doğru geliyor.

Boynunun arkasını ovuyor. "Çok ağrıyan kocan."

"Biraz dinlenebilmek için şu popoyu temizleyelim mi?" Bu sabah evde uyandığımıza, tüm bunların bir gün olduğuna inanamıyorum - uçuş, otel spa'sı, düğün, parti sonrası, sahne... Ama bedenim tüm bunların bir gün olduğunu biliyor; uzuvlarım ağrıyor, yorgun.

Dante başını sallıyor ve ben de yüzünü buruşturarak, dudaklarını büzerek, ara sıra homurdanarak ve sonunda ağrıyan kıcı aşağıdaki porselene çarptığında küçük bir inilti çıkararak buharlı suya girmesine yardım ediyorum.

"İyi misin?" Daha önceki sorumu tekrarlıyorum, bezi Dante'nin vücudunda yavaşça gezdiriyorum, onu daha fazla incitmemeye dikkat ediyorum. Bazı yerleri çok hassas, o kadar morarmış ki, bu geceyi hatırlamak için harcanan zevkin güzel bir gobleni.

"Sì. Sadece yorgunum."

Başının yan tarafını öpüyorum, onu saran yeni kokuları içime çekiyorum. "Çok iyi bir iş çıkardın; çok iyi karşıladın."

Bu övgü karşısında gülümsüyor. "Keşke ben de görebilseydim." "Bir dahaki sefere filme alırsınız."

"Umarım bir dahaki sefere olur." Dante dağınık buklelerinin arasından bana bakıyor ve ben de onu şefkatle öpüyorum.

"Ne kadar cesur bir çocuk."

"Sadece sen yanımdayken."

Bu sözler beni gülümsetiyor, içimi sıcaklıkla dolduruyor.

"Sence benim için yer var mı?" Üzerimdeki küçük giysileri çıkarmak için ayağa kalkarak sordum.

Dante başını sallayarak yana kayıyor ve ben de ona katılıyorum.

Bacaklarının arasına oturup göğsüne yaslanıyorum, o da iki kolunu bana sarıp beni kendine yakın tutuyor. Kalbinin sırtıma çarptığını hissedebiliyorum... ve sikiinin aramızda sıkıştığını. İşte ev böyle bir şey.

Boynumu omzuna yaslayarak gözlerimi kapatıyorum, teninin tenime değmesinin tadını çıkarıyorum, tanıdık, sıcak, memnun.

Ağır bir nefes vererek parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip kalbimin üzerinde kenetliyorum. "Seni çok seviyorum, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seviyorum, Bayan Fera. Ben de sizi seviyorum. Çok fazla." Meme ucumu okşuyor, neredeyse dalgın bir şekilde dokunuşuyla heyecanlanan, canlanan küçük yumruyla oynuyor.

"Hmm... Bayan Fera. Kulağa hoş geliyor. Tekrar söyle." "Bayan Fera. Kraliçem." Dante meme ucumu çimdikledi, ben de kıkırdadım. Sırtıma doğru belirgin ereksiyonu büyürken yanıt veriyorum.

"Sertleşmişsin."

"Senin için, her zaman." "Hareket etme."

Kaymamaya dikkat ederek dizlerimin üzerine kalkıp kendimi Dante'nin üzerinde yeniden konumlandırıyorum, yavaşça sikini içime sokuyorum, ters cowgirl stili.

Tanıdık şekil içimi doldurup beni tamamlarken derin bir inilti fayanslarda yankılanıyor.

Bir an için öylece oturuyoruz, o içimde, kıpırdamadan. "*Dio mio*, inanılmaz hissediyorsun," diye fısıldıyor Dante boynuma, onun Elini karnımın üzerinde gezdirip beni kendine yakın tuttu.

"Sen de öyle sevgilim. Şimdi yavaşça," diyorum ona, sanki hızın, kendimi onun büyük aletine dayama hareketinin kontrolü bende değilmiş gibi.

Yavaş yavaş hareket ediyorum, su etrafımıza sıçrarken kendimi tekrar tekrar o muhteşem uzantıya sürtüyorum.

Dante'nin elleri kalçalarımın doğru iniyor, sanki bedenlerimizi birleştirmeye çalışıyormuşum gibi onu tutuyor. Bir elini klitorisime götürdüğünde, ikimizin de uzun süre dayanamayacağını biliyorum. Yavaş hareketlerime rağmen zevk bu kadar hızlı artarken olmaz.

Küvetten dökülen suyu, vücudumun ne kadar yorgun olduğunu ya da yaşadığımız geceden sonra Dante'nin içinde hiç döl kalıp kalmadığını umursamadan hızlanıyorum.

"İznin var bebeğim. Benim için gel," diye talimat veriyorum hızlı nefesler ve uyuşmuş bacaklar arasında, Dante'nin aletini gıcırdatarak, o benim adımı tekrar tekrar, daha yüksek sesle inletirken, ikimiz birlikte doruk uçurumundan yuvarlanana kadar. Ta ki o ikinci kez içime boşalana kadar, kocam ve ben onun göğsüne yığılıyoruz, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz.

Daha sonra, sonunda yorgunluğa yenik düştüğümüzde, çıplak uzuvlarımız ipek çarşafın altında iç içe geçtiğinde, kulağımı kalp atışlarına dayıyorum,

Her vuruşu sayarak.

Karanlık odamızda zaman durmuş gibi görünüyor, dünya sadece buna daralmış durumda: tenin tene değmesi, Dante'nin kollarının beni hiç bırakmayacakmış gibi sarması, tüm olumsuz düşünceleri bastıran o ritmik vuruş.

Sorunlarımız çözülmekten uzak olsa da, iyi olacağımızı biliyorum. Çünkü birbirimize sahibiz. Şu andan sonsuza kadar.

Son bilinçli düşüncem tatmin olmuş bir iç çekiş gibi zihnimden geçiyor:

Bayan Dante Fera.

Nihayet.

Problemler

(DANTE)

Makarnamı tabağımda gezdiriyorum, tıpkı bütün hafta boyunca sorunları zihnimde gezdirdiğim gibi. Bayan Nell'in ağız sulandıran carbonarası bile bu gece beni baştan çıkaramıyor. Bedenim beslenmek istiyor ama zihnim bitmek bilmeyen sorunlarla dolu.

"Yemek yemelisin aşkım," diyor Danica yumuşak bir sesle, antika masanın üzerinden uzanıp elime dokunuyor. Parmakları tenime değdiğinde ılık, ki onun dokunuşunun da soğuk olduğunu biliyorum - o bodrumdaki sorgu odasında yine çok fazla saat geçirdim. Acaba üzerimdeki kokuyu alabiliyor mu?

Vegas'tan döneli sadece dört gün oldu ama stresin de ötesindeydi. Kayıp sevkiyatlar, dondurulmuş banka hesapları ve mutsuz yatırımcılarla uğraşmak... Her şey birbiri ardına geldi.

Sanki evden hiç ayrılmamışız gibi. Sanki Vegas uyuşturucunun yol açtığı ateşli bir rüyaymış gibi.

Dünyanın ağırlığı omuzlarımda, her şeyi karanlığıyla, ağırlığıyla kirletiyor.

Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, dünya asla duraklamıyor. Biz uzaktayken kesinlikle durmadı.

Pencerenin dışında, Marco'nun bizi görüş alanında tutmak için devriye rotasını ayarladığını fark ediyorum. Yeni güvenlik protokolleri artık kanıksanmış durumda ama sürekli hatırlatıyorlar: Henüz tehlikeyi atlatmış değiliz.

Yine de aklımın Vegas'la ilgili hayaller kurmasına engel olmuyor. En inanılmaz düğün resepsiyonu hakkında. *Hediyelerim*.

Şimdi bile Rani'nin morluklarını taşıyorum. Güzel morlar ve sarılar, deriyi kırdığı yerlerde iyileşen kırmızı çizgiler.

Danica her gece beni çırlıçıplak soyundurup her bir çürüğü, her bir kesiği inceliyor, merhem sürmeden önce onları daha iyi öpüyor.

Hayal kırıklığıma rağmen boşalmama izin vermiyor. Ruslarla olan sorunlarımızı çözmek için zihnimi açık tutmam gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledi. Ona her ne kadar bunun tam tersi bir etki yarattığını, bu kadar azginken düşünemediğimi söylesem de, Kraliçemi ikna etmek imkansız.

Vegas'tan ayrıldığımızdan beri hiç boşalmadım.

Döndüğümüzden beri Danica günlerini eğitmenlerle geçiriyor, kondisyonu, dövüş becerileri ve hatta atış talimleri üzerinde çalışıyor. Bu ve bitmek bilmeyen araştırmalar, bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışmak.

Onu rahatlatmaya, statümüzün sunduğu lükslerin tadını çıkarmasını sağlamaya çalıştım ama hiçbirini kabul etmedi. "*Beni pamuklara sarmayı* bırak," diye yakındı ve ben de konuyu kapattım.

Ben de kendi tavsiyemi dinleyecek gibi değildim.

Dün gece yine masamda uyuyakalmışım.

Sonsuza dek mutlu yaşamımız pek de planlandığı gibi gitmiyor.

Rus mafyasını dağıtmak düşündüğümüz kadar kolay değilmiş. Son derece güzel geçen düğün gecemizden sonra cep telefonum için bir şarj aleti bulur bulmaz, cevapsız mesaj ve arama yağmuru başladı.

Komplikasyonlar vardı. Beklenmedik ölümler. Ayaklanmalar.

Ve böylece huzurumuz bozuldu. Balayımız askıya alındı. Eve erken bir uçuş ayarlandı.

Şimdi kendimi masamda değil de bir masada yemek yemeye zorlarken, Danica'nın ruh halini hafif tutmaya çalıştığını, işleri benim için kolaylaştırmaya çalıştığını görebiliyorum. Keşke ona ne kadar minnettar olduğumu söyleyebilseydim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Her şey çok fazlaymış gibi geliyor. Sanki hiç ara veremeyecekmişiz gibi.

Biscotti'nin kafası kucağımda beliriyor, dokunulmamış yiyeceğe doğru çekiliyor. Bir kereliğine, disiplini korumaya bile çalışmıyorum, sadece dalgınca ona bir parça pancetta sunuyorum. Bacağıma yaslanan sıcak ağırlığı tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

"Tolya bugün yine konuştu," dedim sonunda, sesim az uyumaktan pürüzlüydü. "Bize başka bir sevkiyat programı verdi. Başka bir paravan şirket. Başka bir..." İnâtçı bir baş ağrısının yerleştiği şakaklarımı ovuşturarak devam ediyorum.

"Bu iyi, değil mi?" Danica'nın sesi umut dolu.

"Bunun sonu yok, *Tesoro*. Her cevap on soruya daha yol açıyor. Limanlar evrak işleri, paravan şirketler ve kim bilir daha nelerle dolu bir labirent. O salak bodrumumuzda kanarya gibi tse bile, bu işi çözmek aylar sürer." Kendi sesimdeki umutsuzluğu duyuyorum, parmaklarımın sinirsel bir alışkanlıkla eklemlerimi kıldığını hissediyorum.

"Ama onları dışarı çıkardık," diye hatırlatıyor bana. "Volkov'ların işi bitti."

"yle mi?" Glşm boğazımda acı bir his bırakıyor. "Operasyonlarını, bölgelerini, baş ağrılarını ele geçirdik. şu uyuşturucu sevkiyatları? Hâlâ geliyorlar. Onları öylece durduramayız, meşru işletmeler bekliyor. Ama ben o zehirin ticaretini yapmayacağım."

Biscotti sıkıntımı hissederek usulca sızlanıyor. Kendimi kulaklarının arkasını kaşırken buluyorum; bu hareket köpeğin olduğu kadar benim de rahatlamamı sağlıyor.

"Bir yolunu bulacağız hayatım. Kendine dikkat etmelisin. Bu çok fazla stres demek." Danica'nın endişesi gözlerinden okunuyor.

"Ha! Hiç düşünmediğimiz bir sürü sorun var. Emilio'nun söylediğine göre liman işçileri grev tehdidinde bulunuyormuş." İçimi çekiyorum, sonunda makarnadan küçük bir ısırık alıyorum. "Onları suçlayamam. Yönetim değişikliği pek de yumuşak bir geçiş olmadı."

Danica, "Dn sendika temsilcileriyle konuştum," diyor ve kaşlarımın hafifçe kalktığını hissediyorum.

"Konuştun mu?"

"Ne? İşi idare edebilen tek kişi sen değilsin. Öğreniyorum hayatım, çözmeye çalışıyorum."

"Temsilci ne dedi?" şimdi gerçekten merak ediyorum ve küçük bir umut kıvılcımı hissediyorum.

"Her şeyden çok iş güvenliği konusunda endişeli. Ona tüm yasal operasyonları sürdürdüğümüz konusunda güvence verdim." şarabından bir yudum alıyor. "Gerçi dn Pier 7'deki kaza bir kaza değildi."

atalım ağzımın yarısına kadar dondu. "Ne demek istiyorsun?"

"Vinç operatörü kontrollerin arızalandığını söyledi ama teknik ekibimize kontrol ettirdim. Biri onları kurcalamış. ldrebilirdi

Eğer kablo gerginliğinde bir sorun olduğunu fark etmeseydi üç işçi çalışacaktı."

"Cazzo." Yüzümü ovuyorum, tıraş etmeye vakit bulamadığım kirli sakallarımı hissediyorum. "Ve şimdi de bu sabahki tehdit..."

"Güvenlik kapısındaki '*kan nehirleri*' ile ilgili not mu? Bana sorarsanız biraz dramatik." İkimiz de olayın ne kadar ciddi olduğunu bilmemize rağmen ses tonunu hafif tutuyor. "Tüm giriş noktalarındaki güvenliği çoktan artırdım ve denetim sırasında bulduğumuz kör noktalara kameralar yerleştiriyorum."

Uzun bir süre ona bakıyorum, yetkinliğinden etkileniyorum. "Ne zaman bu kadar... yetenekli oldun?"

"Ben her zaman yetenekliydim. Şimdi sadece daha iyi kaynaklara sahibim." Bakışlarımı sabit bir şekilde karşılıyor. "Daha fazlasını yapmama izin ver, Dante. Tüm bunları tek başına taşımak zorunda değilsin."

"Seni istemiyorum-" Başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Yaralanmak mı? Evet, biliyorum. Ama beni Rapunzel gibi kilit altında tutmak beni güvende tutmaz."

"Elimden geleni yapıyorum." Sesim kendi kulaklarıma bile savunmacı geliyor.

"Öyle olduğunu biliyorum bebeğim. Ama ait olduğum yerde, senin yanında olmama izin ver. Ben yıllar önce tanıştığımızda restoranda kurtardığın zor durumdaki genç kız değilim."

"Biliyorum," diyorum usulca, elimi bile sürmediğim yemeğime bakarak. O haklı. Bunu ikimiz de biliyoruz.

"Diğer aileler ne yapıyor?" diye soruyor bitmiş tabağını kenara iterek. Benim aksime, Danica'nın stresle yemek yeme konusunda hiçbir sorunu yok.

"Köpekbalıkları gibi dolaşıyorlar. Herkes liman savaşlarını hatırlıyor. Kimse yeni bir katliam istemiyor ama kimse de onları kontrol edecek birine güvenmiyor." İstenmeyen anılar su yüzüne çıkarken sesim hafifçe titriyor - annemin ölümü, beni liman tarihinin isteksiz bir parçası haline getiren babama sıkılan kurşun.

"En son ne zaman doğru düzgün uyudun?" Sorusu beni şimdiki zamana geri çekiyor.

"Uzun zaman oldu." Yalan söylemeye bile çalışmıyorum. "Gözlerimi her kapattığımda evrak işlerini görüyorum. Nakliye manifestoları. Banka hesapları. Ve

Tüm bunların içinde bir yerlerde bu işi yürütmenin, barışı korumanın anahtarı var ama ben onu bulamıyorum..."

Ayağa kalkıyor, omuzlarına masaj yapmak için masanın etrafında dolaşıyor. Parmaklarının altında, ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum, kaslarım katı granit gibi.

"Yalnız değilsin aşkım," diye mırıldanıyor. "Diğer aileler Rusları alt etmemize yardım etti. Limanları bulmamıza yardım edecekler."

"Ya da bunu denerken birbirlerini parçalayacaklar." Onun dokunuşuna yaslanıyorum, rahatlamak için can atıyorum. "Sonu savaş olmayan bir çözüme ihtiyacımız var. Daha fazla cesetle, daha fazla kederli aileyle bitmeyecek bir çözüme..."

"Bir yolunu bulacağız." Şakağıma bir öpücük kondurdu."

Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum ama içimdeki korku bedenimi terk etmeyi reddediyor. Bu riskli bir oyun.

"Yapsak iyi olur, çünkü yapmazsak-" Cümlemi bitirmeden kendimi durduruyorum. İkimiz de biliyoruz ki yakında bir çözüm bulamazsak, mahvolan sadece balayımız olmayacak... hayatlarımız da mahvolacak.

Kısa bir süre önce, Kraliçemi hayatımızın sonuna kadar koruyacağıma yemin etmiştim. Ama şu anda, bu sözü nasıl yerine getireceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

"Her şeyi bu gece çözemeyeceksin," diyor Danica. "Bu gece yemek yiyeceksin, sonra da uyuyacaksın."

"Danica..." Haklı olduğunu bildiğim halde başlıyorum.

Biscotti bu anı seçerek tabağımdan pancetta alıyor ve ikimizi de güldürüyor. Son zamanlardaki onca ağır tartışmadan sonra bu ses yabancı geliyor.

"Korkunç bir bekçi köpeği," diye mırıldanıyorum ama elimle onu iterken nazik davranıyorum.

"Yine de iyi zamanlama." Danica koltuğuna geri döndü. "Yemek. Sonra da yat. Doktorun emri."

"Sen o tür bir doktor değilsin, *Tesoro*."

"Hayır, ama ben senin Domme'nim ve bu hâlâ bir emir."

Sahte bir selamla çatalımı kaldırıyorum. "Emredersiniz, Hanımefendi." Tartışamayacak kadar yorgunum.

İkimiz de yarının daha fazla karmaşa, daha fazla karar getireceğini biliyoruz. Volkov'lar halledilmiş olabilir ama hayaletleri

defterler ve nakliye şeritleri ve işlerini koruyup koruyamayacaklarını merak eden gergin liman işçileri.

Ama şimdilik, şu anda makarnamız, birbirimiz ve kendini insan sanan şımarık bir köpeğımız var.

Her seferinde bir gün.

Sırlar

(DANICA)

Eğer Dante bana eşlik etmek için sabırsızlanmasaydı, en az üç saat daha uyuyabilirdim. Vegas'taki düşünümüzün üzerinden iki hafta geçmişti ve limanlarla ilgili muammayı çözmeye hiç yaklaşmamıştık.

İsteksizce gözlerimi açıyorum, yarı kapalı perdelerden süzülen ışığa karşı gözlerimi kısarak bakıyorum. Bu sabah sanki yapmazsa kaybolacakmışım gibi her yarım saatte bir beni kontrol ediyordu. Aklında bir şey olduğuna dair ilk ipucum genelde bu olur.

"Günaydın, moglie mia." Dante beni tamamen uyanıkken öpüyor ve ben de hâlâ uyuyor olmayı dilememe rağmen sırtıyorum. Yatağın başucundaki saat "sabah "ı çoktan aştığımızı açıkça gösteriyor, ama Dante bana her zaman günaydın diyecek, saat kaçta uyanırsam uyanayım.

"Ne istiyorsun?" Kızmış gibi yaparak ona hırlıyorum. Ama gözlerindeki o bakışı biliyorum, bir şeylere hazırlanıyordu. Beni dikkatli bir şekilde izliyor, omuzlarında dün gece olmayan hafif bir gerginlik var.

"Yapacak işlerimiz var," diyor basitçe ve burnuma bir öpücük konduruyor. Ama elleri bir an çok uzun süre oyalanıyor, dokunuşu her zamankinden daha kasıtlı. Sanki beni ezberlemeye çalışıyor.

Yüzünü ellerimin arasına alarak gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Hey, bebeğim."

"Hmm, bana böyle seslenmenden asla bıkmayacağım," diyor Dante beni okşarken. Bu sabah dokunuşunda yeni bir hassasiyet var, parmaklarının her kıvrımı izleyişinde neredeyse saygılı bir şey var. Sanki kendini bir şey için güçlendiriyor.

Parmakları belime ulaştığında, her zamanki gibi irkiliyorum. Bu istemsiz bir tepki, birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra bile asla kontrol edemediğim bir tepki. Eli donuyor ve odadaki atmosfer değişiyor. İşte o zaman anlıyorum.

Bugün nihayet ıkınacağı gün.

Elbette daha önce de yaralarım dokunmuştu - ilk başta kazara, sonra ilişkimiz büyüdükçe dikkatlice, temkinli bir şekilde. Ama her zaman sessizliğime, parmakları o kabarık çizgileri sıyırdığında belli belirsiz geri çekilmelerime saygı duydu. En samimi anlarımızda bile, elleri vücudumun her santimini haritalandırdığında, o hasarlı bölgelerin etrafında dikkatli bir saygıyla dolaşırdı.

Üstümü değiştirirken ona sırtımı döndüğümde gözlerini kaçırdığı dört yıl. Dişlerinin arasına sıkışmış sorularla, sessiz bir anlayışla yutulan merakla geçen dört yıl. Ne zaman biri çocukluktan ya da aileden bahsetse yüzümün gerilmesini izlediği dört yıl.

Birbirimizi tanıdığımızdan beri kaçındığım soruyu sormadan önce tereddüt ediyor, bakışlarımı arıyor.

"Bu izler..." Dante'nin parmakları sırtımın haritasını çıkaran kabarık çizgileri takip ediyor, dokunuşu yaralı dokuya tüy kadar hafif geliyor. O yaklaştıkça şilte alçalıyor, göğsü tenime değişiyor. "Söyle bana Donna Fera, bunu sana kim yaptı? Artık benim karımsın; sana kimin zarar verdiğini bilmek istiyorum."

Sesinde daha önce hiç duymadığım sessiz bir çaresizlik var. Sadece merak değil, sanki bu parçam olmadan ilerleyemezmiş gibi bir zorunluluk. Sanki içindeki bir şey Kraliçesini işaretlediği için kimden nefret edeceğini bilmek istiyor.

Soru, uyku sonrası sersemliğimi bir buz parçası gibi delip geçiyor. İpek çarşaf aniden tenimi aşındırıyor, oda çok sıcak ama bir şekilde dondurucu. Yıllardır gömdüğüm anılar yüzeye doğru tırmanırken boğazım daralıyor.

İç çekiyorum.

Bu kadar mı? Zamanı geldi mi?

Bu sorudan korkarak yaşamaya devam etmek istemiyorum. Kendi kocamdan değil.

"Onlara zarar vermeyeceğine söz ver." Kelimeler ancak fısıltıyla çıkabiliyor.

Aslında ona söylemeyeceğim, değil mi?

Ama sanırım söyleyeceğim.

Dante'den sır saklamanın ne anlamı var? O zaten her şeyi biliyor - en karanlık arzularımı, en büyük korkularımı

En acımasız dürtülerimi. Beni en kötü halimle gördü ve yine de sevdi. Bu aramızdaki son duvar, kilitli tuttuğum son kapı.

İçimdekileri döksem iyi olacak.

Dante'nin bakışlarıyla buluşmak için dönüyorum, o zümrüt gözlerde bulamayacağımı zaten bildiğim merhameti arıyorum. Yatak odasının loş ışığında kocamın yüz hatları gölgede kalıyor ama çenesindeki kasların çalıştığını görebiliyorum.

"Anlat bana." Sesi değişti - artık benim şefkatli itaatkârım değil, Don Dante Fera, yetişkin erkekleri titreten adam. Vücudu benimkine karşı sertleşiyor, kasları saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı gibi kıvrılıyor. Ondaki değişim elle tutulabilir, elektriksel.

"Dante, lütfen bana söz ver." Sesimin bu kadar titremesinden, bu kadar savunmasız çıkmasından nefret ediyorum.

"Yapamam." İki basit kelime, bir ölüm cezasının ağırlığıyla söylenmiş.

Aramızdaki sessizlik bıçakla kesilebilecek kadar kalın.

Gözlerimi kapatıyorum, titrek bir nefes alıyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki acaba duyabiliyor mu diye merak ediyorum. Bu an, Rus mafyasını karşıma almaktan yüz kat daha korkutucu geliyor...

"Kardeşlerim yaptı." Uzun zamandır sakladığım sözcüklerin tadı ağızımda kül gibi. "Uzun zaman önceydi," diye ekliyorum hemen, sanki bu onların günahlarını affettirecekmiş gibi.

Dante'nin yumrukları yanımda sıkılıyor, eklemleri bronz teninde beyazlaşıyor. Öfkesi dalga dalga yayılırken odadaki sıcaklık on derece düşmüş gibi görünüyor. Vücudunun benimkine değdiği yerde titreşen gerilimi hissedebiliyorum.

"Devam et." Kelimeler sıkılmış dişlerimin arasından geliyor.

Göğsüne yaslanıyorum, tepkisinden korksam da sıcaklığına ihtiyaç duyuyorum. Parmaklarım onunkileri açmak için çalışıyor, ellerimiz iç içe geçene kadar birbirine dolanıyor. Ben konuşurken nabızı avuç içimde hızla atıyor.

"Ben dokuz yaşındaydım. Onlar neredeyse on yedi yaşındaydı..."

Hatıralar bir yılan gibi kıvranıyor. Bundan bahsetmeyeli kaç yıl oldu? Son seferinde bana yalancı dediler. Dikkat çekmeye çalıştığımı söylediler. Kendi işkencem için beni suçladılar. Şimdi bile, onlarca yıl sonra, sesleri kafamın içinde yankılanıyor, alaycı ve acımasız.

"Ailem çok katıydı..." Sesim uzak ve boş geliyor. "Hep çalışıyorsun, hiç ortalıkta yoksun. Çocuk yetiştirmek pahalıdır, bilirsin, özellikle de planlanmamış bir üçüncüsü ortaya çıktığında." Benden acı bir kahkaha kaçıyor. "*Moi*. Hata. Mali yük. Her şeyi mahveden kişi."

Dante'nin boştaki eli saçlarıma gidiyor, hafifçe okşuyor. Dokunuşundaki şefkat beni neredeyse kırıyor.

Bir damla gözyaşı kaçıyor, yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Silmeye çalışmıyorum. "Benden önce her şey mükemmeldi. En azından, onların anlattığı hikaye bu.

hepsi tutunur. İki altın saçlı ikiz, Marko ve Filip." İsimleri dilimde zehir gibi dolaşüyor ve Dante'nin onlardan bahsederken gerildiğini hissediyorum. "Her şeyde çok başarılıydılar -akademide, sporda, hayatta. Özellikle Marko... Tanrım, bir Eskimo'ya bile buz satabilirdi. Çok zekiydi. Çok *işbirlikçi*. Her zaman planlı, her zaman üç adım önde. Ve Filip..." Sesim kesildi. "Filip sadece ağabeyi gibi olmak istiyordu. Her zaman takip eder, her zaman etkilemeye çalışırdı. Birlikte... melek maskesi takmış canavarlar gibiydiler, örnek biriymiş gibi davranıyorlardı."

"Gerçekte o kadar da örnek değiller miydi?" Dante'nin sorusu yumuşak ve cesaret verici, ama ölümcül alt tonunu duyabiliyor, parmaklarının saçlarımda hafifçe gerilmesindeki zar zor kontrol altına alınmış öfkeyi hissedebiliyorum.

"Toplum içinde melekler. Evde şeytanlar." Kelimeler şimdi daha hızlı dökülüyor, bir barajın yıkılması gibi. "Ailelerimiz dışarıdayken bana eziyet ederlerdi. Her zaman kurban olduğum oyunlar uydururlardı. Saçlarımı keser, oyuncaklarımı kırar, beni dolaplara kilitlerlerdi... Ağladığımda ya da karşı koyduğumda da, işi tersine çevirip beni gazlardı. Zavallı sorunlu Danica, derlerdi. Duygularını kontrol edemiyor. İlgı çekmek için hikayeler uyduruyor."

Dante'nin nefes alışları ağırlaşıyor, göğsü kontrollü bir öfkeyle sırtıma doğru inip kalkıyor. "Ailen hiç müdahale etmedi mi?"

"Görmek istediklerini gördüler. İki mükemmel oğul ve bir sorunlu kız." Gülüşüm keskin ve kırılğan. "Kendi ailenden sürekli korku içinde yaşarken notlarını yükseltmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Kardeşlerin ödevlerini çaldığında ya da 'oyunlarıyla' seni bütün gece uyutmadığında mı?"

"Sen sadece bir çocuktun, Danica..."

"Farklı olduğu bir zamanı hatırlamıyorum. Her zaman onların kobayı, kölesi, tutsağıydım - o hafta hangi filmi izlediklerine bağı olarak. Ailemiz televizyon seyretmemize pek izin vermezdi; çok katıydılar. Ama çocuklar, ailelerimiz işteyken istediklerini yaparlardı. Ne isterlerse onu izlerlerdi. Sonra da her zaman en sevdikleri sahneleri zavallı küçük kız kardeşleri gösterinin *yıldızı* olacak şekilde yeniden canlandırmak zorunda kalırlardı."

"Bana bu yara izlerinin nasıl oluştuğunu anlat *Tesoro*." Dante'nin parmakları sırtımdaki kabarık çizgileri takip ediyor ve aniden yeniden dokuz yaşındayım, küçük, korkmuş ve çok yalnızım.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Dört yıldır bu hikayeyi bekliyordu. Dört yıllık sabır, sessizlikle karşılanan nazik sorular. Ona anlatmaktan çok korktum. Yeniden yaşamaktan. Ama onun dokunuşu beni şimdiye, ona, güvenliğe götürüyor.

"Saklambaç," diye fısıldadım. "Buna böyle diyorlar. Sadece başka bir oyun." Benden acı bir kahkaha kaçıyor.

Dante'nin arkamda hareketsiz kaldığını hissediyorum, ama sözümü kesmiyor. Sadece bekliyor, kalp atışları sırtımda sabit.

"O zamanlar çok küçüktüm. Daha önce yaptıkları onca şeyden sonra bile çok güveniyordum. Ellerimi bağladılar, derimi ısırarak kaba bir iple. Kingsly beni kulübeye kadar takip etti..." Sesim titriyor. "O benim tek arkadaşımdı, o köpek. Golden Retriever. Beni onlardan korumak için kapımın önünde uyurdu."

Anılar bir tsunami dalgası gibi üzerime çöküyor. "Kulübe onların en sevdiği yerdı. Karanlık. Özel. Evden kimsenin duyamayacağı kadar uzakta... Bir mum bıraktılar. Oyunlarını düzgün oynayabilmem için ışığa ihtiyacım olduğunu söylediler. Kingsly gergindi, ne zaman zalimce bir şey planladıklarını hep bilirdi."

Panik yükselirken parmaklarım Dante'nin koluna giriyor, onlarca yıllık ama hala cam kadar keskin. "Her şey çok hızlı oldu. Kingsly muma çarptı. Bu onun hatası değildi. Duvarlara vuruyorlardı; o da irkildi. Alev, aç bir şekilde bekliyormuş gibi eski ahşabı yakaladı. Çığlık attım... Tanrım, çok yüksek sesle çığlık attım. Ama onlar dışarıda sadece güldüler. "*Kurallar böyle,*" deyip durdular. *'İçeride kalmalısın.'*"

Gözyaşlarım serbestçe akıyor ama duramıyorum. Hikâye eski bir yaradan akan zehir gibi akıyor. "Önce duman geldi. Yoğun. Simsiyah.

Nefes alamıyordum. Kingsly havlıyordu, panikliyordu. İpleri çektim ama çok sıkıydılar. Sonra sıcaklık..." Elim bilinçsizce yara izlerine doğru hareket etti. "İpler erimeye başladı. Derimin içinde. Koku... yanan ip, yanan et. Benim etim."

Dante yaralanmış gibi bir ses çıkarıyor ama ben onu zar zor duyuyorum. O barakaya geri döndüm, dokuz yaşımdaydım ve ölüyordum.

"Beklemeye devam ettim. Ailemi. Herhangi birini. Birinin beni kurtaracağını düşünüp durdum. Ama kimse gelmedi. Kingsly uluyordu. Ateş her yerdeydi. Sırtımda, ciğerlerimde. Göremiyordum. Nefes alamıyordum. Sadece derimin fokurdayarak erimesinin dayanılmaz acısını hissettim..."

Nefesim artık kesik kesik geliyor. "İşte bu diye düşündüğümü hatırlıyorum. İşte böyle öleceğim. Kardeşlerim dışarıda gülerken bir barakada bağlı olarak. Dokuz yaşımdayım ve elime geçen tek şey bu."

"*Tesoro*..." Dante'nin sesi kelimeye kesiliyor.

"Dışarı çıktığımı hatırlamıyorum. İpler yeterince ermişti... ya da belki ahşap zayıftı. Her şey ateş, duman ve çığlıktı. Sonra hatırladığım tek şey hastanede olduğumdu. Ama Kingsly..." Bir hıçkırık serbest kaldı. "O başaramadı. Tek arkadaşımdı ve onu öldürdüler."

"Bana ödediklerini söyle," Dante'nin sesi ölümcül derecede sessiz. "Birinin onlara acı çektirdiğini söyle."

Boğazımdan kopan kahkaha çirkin ve kırık. "Bir hafta sonu cezalı. Neredeyse kız kardeşlerini öldürdükleri için bunu aldılar. Çünkü insanlar bilselerdi ne derlerdi? '*Geleceklerini düşün,*' dedi ailem. '*Bu bir kazaydı*' dediler. '*Bunu onlar için mahvetme, Danica.*'"

"Ailen..." Sesindeki öfke zorlukla kontrol altına alındı.

"Beni suçladılar. Yaygara kopardığım için. Mükemmel aile imajını mahvettiğim için. İkizler oyunlarını oynamaya devam ettiler, sadece... ondan sonra farklı bir şekilde. Artık ateş yok. Ama çocukluğumun bir saniyesinden bile zevk almadığımdan emin oldular."

"Dokuz yaşımdaydın..." Dante'nin kolları beni geçmişten koruyabilecekmiş gibi sıkıca sarılıyor.

"Zavallı Danica, aptal bir ölü köpek için yaygara koparıyor," diye taklit ediyorum Marko'nun sesini. "Hiçbir zaman kolaylaşmadı. Yara izleri iyileşti ama

Anılarım... Ağrı kesici ilaçlarımı saklamayı seviyorlardı. Acı çekmemi seyretmeyi sevdiler."

"Peki ya şimdi?" Sesi ölümcül bir sessizliğe büründü.

"Şimdi mi?" Gözyaşlarımı kabaca sildim. "Şimdi Marko bir mimar. Mükemmel bir karısı, mükemmel çocukları var. Filip çok başarılı bir mühendis. Peki ya ben? Marko'ya göre ben bir suçluyla evlenmeyi hak ediyorum çünkü başka kimse hasarlı mal istemez."

Dante'nin kollarında dönüyorum, yüzünü görmek istiyorum. "Artık biliyorsun.

Nedenini biliyorsun-"

Ben durduramadan hıçkırık serbest kalıyor. İşte o an, ne kadar kırılmış olduğumu gördüğü an. Ne kadar çirkin. Ne kadar değersiz.

Ama Dante beni itmek yerine kollarıyla daha sıkı sarıyor. Gözleri nefesimi kesen bir şiddetle yanıyor. "Onların işini bitireceğim," diye tıslıyor, kelimeler zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titreşiyor.

"Hayır... lütfen. İşte bu yüzden sana söylemek istemedim." Nedeninin bir parçası. Diğer kısmı, daha büyük olanı, beni farklı göreceği, bana kırılmışım gibi davranacağı, bana bir *kurbanmışım* gibi davranacağı korkusuydu...

"Yaptıkları yanlarına kâr kalmayacak, *Tesoro*." Dante'nin sesi sevecenlikle kırılır. "Bunu yaşadığını düşünmek... Keşke seni koruyabilseydim."

"Bu senin işin değildi; bunun için ailem vardı." Sesim kendi kulaklarıma bile kısık geliyor. "Ama sanırım bu zahmete değmezdim."

"Bana bak." Elleri yüzümü kavıyor, başparmakları gözyaşlarımı siliyor. O zümrüt gözler benimkilere dikilmiş, sevgi, öfke ve korumayla dolu. "Sen her şeye değersin. Sen bir Kraliçesin. *Benim* Kraliçem. Ve sana aksini hissettiren herkes..."

Tehdidini bitirmiyor, sadece dudaklarını göz kapaklarıma bastırıyor ve akmayı bırakmayan gözyaşlarımı öpüyor. Dokunuşu tenimde nazik kalsa bile bastırılmış öfkeyle titrediğini hissedebiliyorum.

Sır nihayet ortaya çıktı, uzun zaman önce çıkan bir yangının dumanı gibi aramızda asılı kaldı. Ama ilk kez, bunu anlatmak beni boşlukta hissettirmiyor. Bunun yerine, Dante'nin kollarına sarılmışken, kalp atışları yanağımda güçlüyken, tamamen başka bir şey hissediyorum.

Özgür hissediyorum.

Ham ama özgür.

The Fury

(DANTE)

Danica ağlayarak uyuyana kadar ona sarılıyorum, göğsüm onun gözyaşlarıyla ıslanıyor, zihnim onun travmasıyla ağrıyor.

Dokuz yaşındaki Danica'nın, Kraliçe kollarıma sarılmışken yanan kulübede sıkışıp kaldığı gerçeğiyle evlenmek çok zor.

Birinin ona bunu yapabileceğini düşünmek bile kanımı kör bir öfke noktasına kadar kaynatmaya yetiyor.

Ama onun iyiliği için sessiz kaldım. Katı duvarda bir delik açmak istesem de, yumruklarımı sıktım ve dinledim, her şeyi göğsünden çıkarmasına izin verdim.

Onu bu kadar kırılmış, bu kadar savunmasız görmek kalbime saplanan bir hançer gibiydi.

Bunu ona nasıl yapabildiler? Bunu hak etmedi. Ne narsist amcıklar...

Saçlarını okşuyorum, kokusunu içime çekiyorum - tanıdık, ev, benim kokum. Şu anda Danica kendi yaşında, hatta daha genç görünüyor. Tolya Volkov'u şehirdeki en acımasız, en tehlikeli adamlardan biri değilmiş gibi cesurca karşısına alan korkusuz Tanrıça' dan çok korunması gereken bir çocuk gibi görünüyor.

Hiçbir fikrim yoktu.

İşaretler oradaydı, kelimenin tam anlamıyla güzel tenine kazınmıştı, ama bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi. Bir tür kaza olduğundan şüpheleniyordum, belki de utandığı bir şey...

Ancak Danica'nın öz kardeşlerinin elinden çektiği eziyeti tanımlamak için kullanacağım kelime *kaza* olmazdı.

Muhtemelen benim de biraz uyumaya çalışmam gerekiyor ama gün ortasında uyumak bana hiç doğal gelmedi. Ve zihnim bu kadar doluyken, kendimi kapatma şansım da yok.

Öfke bedenimi yakıp kavuruyor, Danica'mın yanında taşıdığı acıyı düşündükçe daha da güçleniyor.

Lanet olsun. Burada öylece yatarsam delireceğim.

Uyuyan güzelimi rahatsız etmemeye dikkat ederek kendimi Danica'dan ayırıyorum. Hafifçe mırıldanıyor ama hemen uykusuna devam ediyor.

Bir süre daha sadece onu izliyorum, o muhteşem göğüslerinin nefesiyle nasıl inip kalktığını seyrediyorum.

Sonra çıplak ayaklarımın ucuna basarak gizlice dışarı çıkıyorum.

Öğleden sonraydı. Başarısız düğün girişimimizden beri tüm programımız altüst oldu.

Ev sessiz. Çalışanlar kapı kapalıyken beni rahatsız etmemeleri gerektiğini biliyorlar.

Alt kattaki spor salonuna gidiyorum.

Odasının önünden geçerken Biscotti başını kaldırıyor ama beni takip etmiyor.

Uykulu, tıpkı annesi gibi.

İlk yumruk iyi hissettirdi, ikincisi o kadar değil. Yine de tüm hüsranıma zavallı kum torbasına boşaltıyorum, yumruklarım tekrar tekrar girdikçe onu mahvediyorum, ta ki sinir bozucu omzum beni durmaya zorlayana kadar, kurşun yaram yıllardır iyileşmemiş gibi ağrıyor.

Lanet olası vücut!

İçimdekileri dökerken yüksek sesli bir kükreme odada yankılanıyor. Hayal kırıklığı, öfke, diğer insanların isimlendirdiği ama benim öfke ve tiksintinin tonlarından başka bir şey olarak tanımlayamadığım tüm duygularla titriyorum.

"Her şey yolunda mı, *Signore*?" Patlamama cevap veren Dario kapının yanında duraksıyor.

Kalp atışlarım yumruklardan dolayı hâlâ çok yüksek, ama sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Peki. Lütfen Emilio'yu arayın," diyorum ve Dario başını sallayarak gözden kayboluyor.

Sağdıçım birkaç dakika sonra beliriyor ve kapıyı arkasından kapatmadan önce benim dengesiz halime bir göz atıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece sabırla düşüncelerimi toparlamamı bekliyor.

"Emilio."

Başını salladı. "Patron."

"Benim için bazı insanları bulmanı istiyorum." "Neye ihtiyacın olursa, *Don mio*."

"Filip ve Marko Matthews. Onları bulmak çok zor olmasa gerek."

Emilio başını salladı. Kim olduklarını, Danica'nın kardeşleri olduklarını bildiğini biliyorum ama bir şey söylemiyor.

"Onları ortadan kaldırmamızı ister misin?" diye soruyor.

"Hayır, bunu düşündüm. Ama Danica bunun için beni asla affetmez. Muhtemelen öyle ya da böyle müdahale ettiğim için beni affetmeyecektir ama o amcıklar ellerini kollarını sallayarak gezerken, hiçbir şey yapmadan yaşayamazdım."

Emilio cevap vermiyor, sadece emri vermemi bekliyor.

"Onlara zarar vermeyin, en azından fiziksel olarak. Ama bir daha asla çalışmadıklarından emin olun, ne bu ülkede ne de başka bir yerde. Kariyerlerinin yok olmasını istiyorum. Hayatlarını. Tıpkı Danica'ninkini yok ettikleri gibi."

"Sì, Don mio."

"Peki ya Emilio?" "Evet, patron?"

"Lütfen tedbirli olun. Bunların hiçbirinin izinin bize kadar sürülmesini istemiyorum." "Elbette."

"Herkesin dolabında iskeletleri vardır ve bahse girerim bu pisliklerin de birkaç tane vardır. Bul ve kullan. Anlaştık mı?" Boks eldivenlerini yere bıraktım ve yüksek sesle parmaklarımı çıtlattım.

"Sì, Don mio."

"Çocuklara zarar vermeyin."

Emilio gitmeden önce başını sallıyor. Bu işi halledeceğini biliyorum; beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Danica yakında öğrenecek, ona asla yalan söyleyemem. Ama şimdi değil. Olan biten çok şey var; ona sonra anlatırım.

Kaybolmadan önce Emilio'nun arkasından sesleniyorum. "Lütfen Bayan Nell'e yiyecek bir şeyler ve biraz çiçek ayarlamasını söyle. Laleler. Beyaz ve kırmızı olanlardan lütfen. Onları benim için yemek odasına bırakabilir."

"Sì."

"Teşekkürler, Emilio." Danica'nın daha önceki azarlamasını hatırlayarak ona karşı daha nazik olmaya çalışıyorum. "Kapıyı arkandan kapat."

O gider gitmez yere yığılıyorum, babamın günlerinden beri sahip olduğumuz box spor salonunun alanını boydan boya kaplayan kauçuk matın üzerine sırt üstü uzanıyorum. Çok büyük değil, sadece kare şeklinde bir oda.

gerekli ekipman. Gençliğimde her gün burada saatler geçirir, şeytanlarımla savaşıp, huzur bulmaya çalışırdım.

Ama bugün bana huzur vermiyor, kaostan korunmamı sağlamıyor. Haki renkli duvarlar iç karartıcı, pencereler kirli görünüyor. Bayan Nell'e gelip burayı temizlemesini hatırlatmak için aklıma bir not alıyorum ama biliyorum ki aynı notu aldığım diğer tüm zamanlar gibi yine unutacağım.

Orada ne kadar yattığımı bilmiyorum, neredeyse uykuya dalacak kadar uzun bir süre. Ama Danica'nın yanına dönmem gerekiyor; onun yalnız uyanmasını istemiyorum.

Derin bir nefes alarak kendimi toparlıyorum ve kapının yanındaki küçük leğende yüzümü yıkıyorum. Ayna uzun boyuma göre çok alçakta, kan kırmızısı gözlerimi ve dağınık saçlarımı bana bakarken görebilmek için çömelmek zorunda kalıyorum.

Elimden geldiğince saçlarımı düzeltiyor ve nefesimi normal ritmine getirmeye çalışıyorum. Danica'nın da benim için endişelenmesine gerek yok, zaten kafası yeterince meşgul.

Keşke zamanda geriye gidebilsem ve bu anıyı hiç yaşanmamış gibi yok edebilsem. Ama yapamıyorum.

Bayan Nell her zamanki gibi becerikli ve nihayet spor salonundan çıkacak kadar kendimi toparladığımda çiçekler ve kapalı bir tepsi yemek masasında hazır duruyor.

Üst kata çıkarmak için tüm eşyaları toplamadan önce çalışma odama hızlıca uğruyorum. Muhafızlardan biri taşımama yardım etmeyi teklif ediyor ama duygularımı, hayal kırıklığımı masum bir seyirciye yansıtmamak için elimden geleni yaparak onu reddediyorum.

Dökülmemesine dikkat ederek tepsiyi yukarı taşıyorum, bahçemizden topladığım taze çiçek demetini de kolumun altına sıkıştırıyorum.

"Dante?" Danica'nın sesi uyku sersemliğiyle yumuşamıştı, ben de ikramlarımla kapıdan içeri doğru manevra yapıyordum.

"Buradayım, *Tesoro*." Tepsi şifonyerin üzerinde bir yuva buluyor, ben yatağa geri kaymadan önce alnına bir öpücük konduruyorum.

Hemen bana sarılıyor, sonra geri çekiliyor. "Çok terlemişsin. Nereye gittin?"

"Kum torbasıyla bazı şeyleri çözmem gerekiyordu." Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum, ama kaslarımdaki gerginliği okuyor.

zorlukla kontrol altına alınmış öfke hala derimin altında kaynıyor.

"Oh, sevgilim..." Parmakları eklemlerimdeki taze yarıkların izini sürüyor.

"Bize yiyecek bir şeyler de getirdim. Ve çiçekler - odanın biraz aydınlığa ihtiyacı olduğunu düşündüm." Gülümsemeye zorladım.

Gümüş tabakların altında ne olduğuna bakmadım bile ama Bayan Nell'in beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Şimdiye kadar Danica'nın acıktıran yeme alışkanlıklarını ve benim bitmek bilmeyen protein ihtiyacımı biliyordu.

"Bana karşı çok iyisin." Danica'nın gülümseme çabası kalbimi kırdı - hala çok yaralı, hala güçlü olmaya çalışıyor.

"Senin için başka bir şeyim var." Yemeğin yanındaki şifonyerden sarılı bohçayı alıp iki elimle Danica'ya uzatıyorum. Derinin içinden bile, taşıdığı tarihin ağırlığını hissedebiliyorum.

"Nedir bu?"

"Büyükbabamın savaş bıçağı." Dikkatlice açıp eski silahı ortaya çıkarıyorum. Koyu renkli ahşap sapı onlarca yıllık kullanımla cilalanmış, ışığa vuran karmaşık gümüş işlemelerle süslenmiş. Bıçağın kendisi bir başyapıt - yaklaşık 12 inçlik Şam çeliği, kendine özgü dalgalı deseni işçiliğini anlatıyor. "Eski bir dağ şehrinde dövülmüş, savaş hikayelerine hiç dikkat etmedim. Ama bunun son derece nadir, son derece şanslı bir şey olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

Danica daha dik oturuyor, bıçağı saygılı elleriyle tutarken gözleri açılıyor. Kılıcı yavaşça deri kınından çıkarıyor, çelik sanki onlarca yıl önce değil de dün dövülmüş gibi ışığı yakalıyor. Kılıcın kıvrımı zarif ve ölümcül; güzellik ve ölümcül amacın mükemmel bir birleşimi. "Dante... bu inanılmaz. Emin misin?"

"Bu senin." *Kalbim gibi.*

"Çok çarpıcı." Parmaklarıyla karmaşık sapını çizdikten sonra dikkatlice komodinin üzerine yerleştirdi.

"Büyükbabam bunun sadece en iyi savaşçılar için bir bıçak olduğunu söylerdi." Onu yakınımına çekip kokusunu içime çekiyorum. "Ve sen tanıdığım en güçlü savaşçısın."

"Oh, Dante." İçimde eriyor ve çenemi başına yaslayıp sıcaklığının karanlığın bir kısmını kovalamasına izin veriyorum.

Bir daha asla, sessizce yemin ediyorum. *Bir daha kimse ona zarar vermeyecek*. Bıçak sembolik - zaten elinin altında şehirdeki en tehlikeli silah var: onu güvende tutmak için dünyayı yakabilecek bir Don.

Ve onun hikâyesini dinledikten sonra, dünyayı yakmak birden makul bir tepki gibi görünmeye başlar.

Biscotti doğru anı bekliyormuş gibi ayaklarını sürüyerek içeri giriyor, tırnaklarını yere vuruyor, odadaki ağır duyguyu hissetmiş gibi başını eğiyor. Yatağa atlayıp sevimli yüzünü aramıza sokarak kucaklaşmamıza katıldığında onu durdurmuyorum. Yerleşirken kuyruğu yatağa çarpıyor ve cüssesine göre fiziksel olarak mümkün görünenden daha fazla yer kaplamayı başarıyor.

Danica ikimize de sıkıca sarılıyor, önce benim alnımı sonra da köpeğinkini öpüyor. "Oğullarım," diye mırıldanıyor, sonunda dudaklarına gerçek bir gülümseme geliyor. "Benim koruyucularım."

Biscotti binlerce iplik numaralı çarşaflara salyalarını akıtırken memnun bir iç çekiş çıkarıyor ve karanlığın bir kısmı geri çekiliyor.

Sadece birazcık.

Nefes almaya yetecek
kadar. Şimdilik.

Yeni İmparatorluk

(DANICA)

Sabah güneşi yatak odamızın penceresinden içeri giriyor ve buruşuk çarşafın üzerinde desenler oluşturuyor. Vücudum ağrıyor - kısmen ağlamaktan, kısmen de en karanlık gerçeğimi paylaştıktan sonra Dante'nin nazik sevişmesinden.

Bana en değerli hediye olan o bıçağı verdikten sonra ona sımsıkı sarıldım. Aletin kıpırdadığını ve kalbimin hızlandığını hissedene kadar terli bedenine sarıldım. Ta ki ereksiyonunu içime dikkatlice, kasıtlı olarak, tamamen kaydırana, kırık parçalarımızı birbirine bastırıp tek bir kişi gibi doruğa ulaşana kadar.

Yıllarca o anıları damarlarımda zehir gibi taşıdım. Onları sakladım. Onları gömdüm. Şüpheyi ve kendimden nefret etmeye dönüşmelerine izin verdim. Ona söylemenin her şeyi değiştireceğinden, beni farklı, hasarlı bir mal, bir kurban olarak göreceğinden o kadar emindim ki. Ne de olsa istedikleri buydu. Beni kırmak. Kendimi değersiz hissetmemi sağlamak.

Ama Dante.

Onu uyurken izliyorum, yüzü günlerdir ilk kez huzurlu. Liman krizinin ağırlığı onu eziyordu ama dün gece her şeyi bir kenara bırakıp bana sarıldı, beni dinledi. Kalbim kabardı. Beni itmedi. Beni kırık olarak görmedi. Hayır, sadece beni daha çok sevdi.

Yumuşak sabah ışığında, dokunuşlarının yankısını hâlâ hissedebiliyorum - saygılı, sahiplenene, iyileştirici. Yara izlerime "benim" diye fısıldaması, sanki saklanması gereken utanç değil de onurlandırılması gereken savaş yaralarıymış gibi. Kardeşlerimin bedelini ödeyeceğine yemin ettiğinde gözlerindeki şiddetli vaat.

O geceden beri ilk defa kendimi bütün hissediyorum. Geçmişime rağmen değil, sonunda onunla yüzleştiğim için. Sahip çıktım. İtiraf etmekten korktuğum zayıflığım bir şekilde bir güce dönüştü.

Parmaklarımı tenimdeki izlerin üzerinde gezdiriyorum, onları yeni gözlerle görüyorum. Artık utanç rozetleri değil. Onlar

Hayatta kaldığımın kanıtı. Olabileceğimi hayal ettiklerinden daha güçlü olduğumun kanıtı. Kardeşlerim o gün beni kırdıklarını sanıyorlardı, ama tamamen başka bir şeyi şekillendiriyorlardı - kırılmayı reddeden bir kadını.

Beni rahatsız eden güvensizlikler -zayıf görünme, yeterli olamama, Dante'nin saygısını kaybetme korkusu- artık uzak hissediyorum. Tamamen yok olmamışlar ama daha sessizler. Sanki üzerimdeki güçlerini kaybetmişler gibi.

Uyuyan kocama tekrar bakıyorum, sevgi kalbimi sıkıştırıyor. Artık her şeyi biliyor. Her karanlık sırrı. Her yarayı. Ve o hala burada, beni incitenlerden intikam almayı planlıyor, beni geçmişime rağmen değil, onunla birlikte, onun aracılığıyla, onun yüzünden seviyor.

Bu sabah farklı hissediyorum.

Ben farklı hissediyorum.

Daha hafif, evet, ama aynı zamanda... bir şekilde daha sert. Daha emin.

Sırlarının açığa çıkacağı düşüncesiyle titreyen kız gitti.

Onun yerinde, değerini bilen, küçük oynamayı bırakmış, geçmişin geleceğini belirlemesine izin vermeyen bir kadın var.

Temiz hava almak için yataktan kalkıyorum, Dante'nin atılmış gömleğine sarınıyorum ve terasa çıkıyorum.

Şehir aşağıda yayılıyor, sabah sisi limandan içeri giriyor. Buradan, bu kadar çok soruna neden olan limanları görebiliyorum - çocuk blokları gibi istiflenmiş metal konteynerler, mekanik devler gibi gökyüzüne uzanan vinçler.

Bir yolu olmalı...

Telefonum çalıyor. Alessio.

"Zamanlaman mükemmel," diye cevap veriyorum, merhaba demekle uğraşmadan. "Senin iş zekana ihtiyacım var."

Kıkırdıyor. "Ben de balayı planlarını kontrol etmek için arıyordum. Aklında ne var, *cara mia*?"

Limanın durumunu özetliyorum - kontrol için savaşılan aileler, bitmek bilmeyen kan dökülmesi, onlarca yıllık yolsuzluğu çözmenin imkansız görevi. Dante'nin aldırmayacağını biliyorum; o ve Alessio sık sık iş konuşurlar. Zaten çoğunu biliyor.

"Gördüğüm kadarıyla," diyorum korkuluklara yaslanarak, "Dante böyle devam ederse ya tükenecek ya da öldürülecek. Peki ne için? Bölge için mi? Nakliye rotaları? Hepsi çok..."

"İlkel mi?" Alessio öneriyor.

"Aynen öyle." Limana doğru süzülen bir kargo gemisini izliyorum. "Bu sonsuz şiddet döngüsü olmadan limanları kontrol etmenin başka bir yolu olmalı."

Alessio bir an sessiz kalıyor. Konuştuğunda, sesinde nadiren duyduğum o keskin keskinlik var - bir Vegas imparatorluğunu yöneten ses. "Olaya tersten bakıyorsun Danica. Tanıdığım en tehlikeli adamlar sokakları kontrol edenler değil. Yönetim kurulu odalarını kontrol edenler."

Aklıma bir şey takıldı. "Temiz para."

"İşte şimdi düşünmeye başladın." Gülümsediğini duyabiliyorum. "Daha değerli olan nedir?"

-Bir sokak köşesi mi yoksa şirket merkezi mi? Bir koruma şantajı mı yoksa çoğunluk hissesi mi?"

Devasa vinçlerin milyonluk kargoları yükleyip boşaltmasını izliyorum. Yasal kargo. "Ama aileler asla-"

"Yapmazlar mıydı? Bir düşünün. Çoğu zaten kirli paralarını yasal işlerde akıyor. Peki ya onlara bu adımı atlamaları için bir yol sunarsanız? Sürekli hapis ya da ölüm tehdidi olmadan güç sahibi olmak için?"

Parçalar bir araya geldikçe kalbim hızla çarpıyor. "Yasal bir şirket."

"Meşru hissedarları olan," diye ekliyor Alessio. "Ve sabıka kaydı olmayan yasal bir Genel Müdür."

Telefonu daha sıkı kavriyorum. "Ben mi?"

"Sen." Sesi gururla yumuşamış. "Geçmişti tertemiz olan ve Dante Fera ile evli olan banliyö kızı."

Sis artık dağılıyor, güneş her şeyi keskin bir netlikle aydınlatıyor. Neredeyse görebiliyorum; gelecek, yeni bir krallık gibi önümüze serilmiş.

"Alessio," diye nefes alıyorum, "sen lanet olası bir dahisin." Gülüyor. "Bana daha kötülerini de söylendi."

Dante'nin içten içe kıpırdadığını duyuyorum. "Gitmem gerek aşkım. Teşekkür ederim, sadece teşekkür ederim."

"Ne için? Sen kendin çözdün. Ben sadece doğru soruları sordum. Bali'de görüşürüz, *cara mia*." Ben cevap veremedi telefon kapatıyor.

Döndüğümde Dante'yi kapıda buluyorum, uykulu ve güzel, o gece yarısı gözleriyle beni izliyor.

"İyi misin, *Tesoro*?" Sesi endişeyle sertleşmişti. "Dün gecedan sonra..."

Ona doğru geçip bedenimi onunkine yaslıyorum. "Ben iyiyim. Tahmin et ne oldu?"

Dante bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ne?"

"Sanırım az önce sorunumuzu çözdüm."

"Bundan daha açık olman gerekecek."

Uzaktaki gemileri işaret ediyorum.

Kaşları kalktı. "Limanlar mı?"

"Hepsi." Elini tutup onu tekrar içeri çekiyorum. "Her ailenin istediği tek şey nedir?"

"Güç." Cevabı hemen geldi.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Meşruiyet. Temiz para. Omuzlarının üzerinden bakmadan gün ışığında yürüyebilme yeteneği."

İfadesi değişiyor, daha önce sadece yorgunluğun olduğu yerde ilgi kıvılcımlanıyor. "Devam et."

"Onlara istediklerini veriyoruz - Fera imparatorluğunun her bir parçasını. Haraç, kumar, uyuşturucu. Hepsini."

Sertleşiyor. "Babamın mirası-"

"Kanla inşa edildi," diyorum nazikçe, yüzünü ellerimin arasına alarak. "Ve seni boğuyor, Dante. Ama ya daha iyi bir şey inşa edebilseydik? Kalıcı bir şey mi?"

"Diğer aileler bunu asla kabul etmez-"

"Onlara daha iyi bir şey sunarsak yapacaklardır." Limanı işaret ederek açık kapıya doğru ilerliyorum. "Şu gemilere bak, Dante. Şu yasal yüklere bak. Milyarlarca dolarlık yasal ticaret. Limanları işletmek için bir şirket kursak nasıl olur? Temiz. Profesyonel. Her ailenin hissesi olsun."

Gözlerinde anlayış beliriyor. "Peki bu şirketi kim yönetecek?"

Bakışlarını sabit bir şekilde karşılıyorum. "Ben."

"Sen." Sanki bu fikri test ediyormuş, zihninde evirip çeviriyormuş gibi söylüyor.

"Sabıka kaydım yok. Sadece gazetecilik diplomam ve zengin bir kocam var." Yaklaşıyorum, kalbim çarpıyor. "İş öğrenebilirim. MBA yapabilirim. Bir kurşun ya da baskınla elimden alınamayacak bir şey inşa edebilirim."

Dante'nin gözleri daralıyor, hesaplıyor. "Bir yabancıyı asla kabul etmezler."

"Ne aldıklarını anladıklarında alacaklar. Güvenlik. Meşruiyet. Risksiz kâr." Elimi göğsüne bastırıp kalp atışlarını hissediyorum. "Ve sana saygı duyuyorlar. Sen orada, perde arkasında olacaksın. Tahtın arkasındaki güç."

Uzun bir süre sessiz kaldı, zihni açılar üzerinde çalışıyordu. Sonra, yavaşça, yüzüne bir gülümseme yayılıyor - her zamanki tehlikeli sırıtışı değil, gerçek bir şey. Umutlu bir şey.

"Bunu yapar mısın?" Sesi şaşkınlıktan yumuşak. "Aileleri karşına almak mı? İş dünyasını? Hepsini mi?"

Çenemi kaldırıyorum. "Şirket avukatlarından ve huysuz ihtiyar Dons'tan daha kötü şeytanlarla karşılaştım." Vücudumdaki yara izleri onaylarcasına nabız gibi atıyor. "Ayrıca, Tolya Volkov'un üstesinden geldim, bir yönetim kurulu odasının da üstesinden gelebilirim."

Elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalkıyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Bu sabah farklısın."

"İyi bir farklılık mı?"

"Güçlü." Başparmağı dudaklarımda geziniyor. "Sanki her zaman orada olduğunu bildiğim şeyi sonunda görmüşsün gibi."

Son parça da yerine oturdu. Bu sadece işi kurtarmak ya da savaşı durdurmakla ilgili değil. Bu benim yerimi almakla ilgili. Gücümü. Dante'nin karısı olarak değil, hesaba katılması gereken kendi gücüm olarak.

"Meşru bir imparatorluk," diye mırıldanıyor Dante, beni daha yakına çekerek. "Bizim şartlarımıza göre inşa edilmiş."

"Limanda daha fazla ceset olmadan," diye ekliyorum, bunun mümkün olduğuna kendimi inandırarak. "Artık eve dönecek misin diye beklediğimiz geceler olmayacak."

Öpücüğü yeterince cevap niteliğinde; derin, kesin ve vaat dolu. Uzaklaştığında, son haftalarda onu ezen ağırlık hafiflemiş gibi görünüyor.

"Nereden başlıyoruz?" diye soruyor ve bu dört kelime bana her şeyi anlatıyor. O benimle birlikte. Buna inanıyor. Bana inanıyor.

Parmaklarımı çene çizgisinde gezdirerek gülümsüyorum. "Bavullarımızı toplayıp Bali'ye giderek. Ailelere teklif etmeden önce bunu iyice düşünmeliyiz." Zihnim hızla ilerliyor, şimdiden strateji geliştiriyorum. "Bırakalım biraz daha beklesinler. Biz yokken daha da umutsuzluğa kapılsınlar. Döndüğümüzde tam da elimize düşmüş olacaklar."

Gözleri anlayışla parlıyor - içindeki taktisyen bu hamleyi takdir ediyor. "Güzel, güçlü ve zeki, nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Dante yeni geleceğimizin mührü, eşitler arasındaki bir söz gibi hissettiren bir öpücük için beni kendine çekiyor.

Ayrıldığımızda son bir kez limana doğru bakıyorum. Güneş gökyüzünde yükselmiş, sis tamamen dağılmıştı. Terasımızın altında şehir her zamanki gibi hareketli, yeraltı dünyasının bir zamanlar en büyük başarısının geçmişinden sağ çıkmak olduğunu düşünen bir kadın tarafından dönüştürülmek üzere olduğundan habersiz.

Artık daha iyi biliyorum. Hayatta kalmak sadece başlangıçmış.

Bu -bu an, bu fikir, inşa etmek üzere olduğumuz bu gelecek- benim hayatta kalma sebebimdi.

Onların kurallarıyla oynamaktan bıktım. Kendi kurallarımı yazma zamanı.

İhanet

(DANTE)

Bodrumun havası tanıdık korku ve kan kokusuyla doludur. Dimitri Volkov köşede acınası bir şekilde inliyor, bir zamanlar meydan okuyan duruşu şimdi haftalarca süren sorgulamadan dolayı kalıcı olarak eğilmiş durumda. Onu yakaladığımızdan beri, başka türlü asla keşfedemeyeceğimiz isimler, rotalar, bağlantılar gibi isteksiz bir bilgi kaynağı oldu. Küçük kardeşi Tolya'dan çok daha fazla bilgiye erişimi vardı.

Ama bir soru içimi kemirmeye devam ediyor: Bize kim ihanet etti? İçeriden yardım almadan o haydutların düğünümüze girmesine imkan yoktu. Ve o ilk başarısız pusu sırasında bizi kim mahvetti?

Danica yukarıda geleceğimizde devrim yaratırken, ben burada geçmişimizin hayaletlerini avlıyordum. Bir yerlerde fare kokusu alıyorum. Ve farelere tahammülüm yok.

Dimitri'nin titreyerek oturduğu sandalyenin etrafında dönerek, "Tekrar anlat," diyorum. "Pusudan önceki gece. Kiminle konuştun?"

"Sana her şeyi anlattım!" Aksanını çaresizlikle kalınlaştırıyor. "Bağlantım, senin geleceğini söyledi. Ne zaman, kaç adamla geleceğini söyledi."

"Bir isim, Dimitri." Haftalardır süren hasar kontrolü ve aile politikaları yüzünden zayıflayan sabrım tamamen tükenme tehlikesiyle karşı karşıya. "Bir isim istiyorum."

Dimitri'nin sulu gözleri odanın içinde geziniyor, kaçacak yer arıyor. "*Bozhe moy...* beni öldürecek!"

"Ben de kendimi pek merhametli hissetmiyorum." Korku terinin kokusunu alabilecek kadar yakınına eğildim. "Tek fark, bunu günlerce sürdürebilirim."

Tam olarak yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Neydi o?" Çenesini tutup yüzünü bana doğru çevirmeye zorluyorum. "Vitale," diye fısıldıyor, adı zar zor duyuluyor. "Leo Vitale."

Zemin ayaklarımın altından kayıyor gibi. Bu mümkün değil. Leo on beş yıldır aileyle birlikte. Emilio'nun en küçük torununun vaftiz babası, Tanrı aşkına.

"Yalan söylüyorsun." Sesim kendi kulaklarıma bile uzak geliyor.

"Şimdi neden yalan söyleyeyim ki?" Dimitri'nin kahkahası kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir adamın histerisini taşıyor. "Aylar önce bana ulaştı. Sen krallar gibi yaşarken, üç kuruşa çalışmaktan bıktığını söyledi."

Parçalar mide bulandırıcı bir netlikle bir araya geliyor. Leo'nun son alışverişleri -yeni araba, maaşının karşılayamayacağı tatil evi. Kulübe taşındığımız gün ortadan kaybolması. Kritik bilgilerin iletilmesi gerektiğinde her zaman görev yerinden uzakta görünmesi.

Kararımı çoktan vermiş olarak doğruldum. "İşbirliğinin için teşekkür ederim Dimitri."

"Bu gidebileceğim anlamına mı geliyor?" Hırpalanmış yüzünde umut titreyiyor

-Gerçekleştirmeye hiç niyetim olmayan bir umut.

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Gerçeği o da benim kadar biliyor. Bu bodrumdan kaçış yok. Kardeşleri zaten günahları yüzünden toprakta çürüyorlar.

Üst katta, ev hareketlilik içinde. Kütüphanenin açık kapısından Danica'yı Luigi ile birlikte, yeni parlak planı için finansal yapıları ve yasal çerçeveleri incelerken görüyorum. Terasta yaptığı açıklamadan bu yana üç gün geçti ve onu hiç bu kadar odaklanmış, bu kadar canlı görmemiştim. O geleceğimizi inşa ederken, benim de geçmişimizin enkazını temizlemem gerekiyor.

Bu eski bir iş, geride bırakmaya çalıştığım türden bir iş. Onun meşru bir şeye dönüştürmek istediği türden. Ama ilerlemeden önce aramızdaki kanseri temizlemem gerek.

Emilio ilk zilde cevap veriyor. "Patron?"

"Leo'yu içeri getirin." Sesimi sabit ve kontrollü tutuyorum. "Ona yeni şirket girişiminin güvenliğiyle ilgili olduğunu söyle. Tedbirli ol.

Bir duraklama. Emilio beni çok iyi tanıyor. "Anlaşıldı, *Don mio*."

Dört saat sonra, akşam gölgeleri bahçede uzarken, Leo Vitale ofisimde duruyor, omuzları dik, yüzü profesyonel ilgiden başka bir şey göstermiyor.

"Beni mi görmek istediniz, Don Fera?" Tıraş olmuş, koyu renk takım elbisesi içinde tertemiz. Mükemmel bir asker.

Mükemmel bir hain.

"Otur, Leo." Masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ettim. "İçecek?"

"Hayır, teşekkür ederim, efendim." Oturdu, duruşu rahat ama tetikte. On beş yıllık hizmetim ona rutinlerimi, anlattıklarımı öğretmiş. Sorun işaretleri arıyor ama maskemi mükemmelleştirmek için onlarca yılım oldu.

Acele etmeden kendime iki parmak viski koyuyorum. "Limanlarla ilgili ilerlememiz hakkında ne düşünüyorsun?"

Gözlerini kırıştırıyor, soruya şaşırdığı belli. "Limanlar mı? İyi gidiyor. Kazanıyoruz."

"Öyle görünüyor." Kehribar rengi sıvıyı döndürerek başımı sallıyorum. "Her yerde yeni başlangıçlar."

"Evet, efendim." Hafifçe kayıyor. "Önemli bir değişim olacak."

"Değişim kaçınılmazdır." Yüzünü inceliyorum. "Ya uyum sağlarsınız ya da ölürüz."

Sence de öyle değil mi?"

"Elbette, Don Fera."

Viskimi yudumlayarak aramızdaki boşluğu sessizliğin doldurmasına izin veriyorum. Leo bakışlarımı kaçırmıyor, ama şakağındaki belli belirsiz ter parıltısını fark ediyorum.

"Yeni başlangıçlarla ilgili tuhaf bir şey var," diye devam ediyorum sonunda. "Genellikle önce eski pislikleri temizlemeyi gerektirirler."

Parmakları kolçağın üzerinde neredeyse belli belirsiz geriliyor. "Efendim?"

"Liman pususu, Leo." Bardağımı dikkatlice yere bıraktım. "İlerlemeden önce, neyin yanlış gittiğini anlamam gerekiyor."

"İhanete uğradık," dedi yumuşak bir sesle. "Ruslar bekliyordu."

"Evet, bekliyorlardı." Öne doğru eğildim. "Ama nasıl biliyorlardı? Onlara kim söyledi?"

Leo'nun ifade Kalıntılar nötr, profesyonel.

"Biz araştırıyordum-"

"Hayır ihtiyacım var." I kesilmiş onu kapalı.

"Dimitri Volkov var çok...açık sözlü."

Yüzündeki kan o kadar çabuk çekiliyor ki neredeyse komik. "Efendim, ben-"

"Yalan söyleyerek beni daha fazla aşağılama." Sesim tehlikeli bir fısıltıya dönüşüyor. "*Traditore*." Hain.

Leo'nun eli silahına doğru seğiriyor ama Emilio arkasındaki gölgelerden çıkıp silahının soğuk namlusunu kafatasının dibine dayıyor.

"Ne kadar sürecek?" Öfkeyle karışık gerçek bir merakla soruyorum. "Ne zamandır bizi satıyorsun?"

Leo'nun omuzları çöktü, maskaralığı bıraktı. "Beş aydır. Yeni bölgeler açıldığından beri. I-"

"Beş ay." Sözünü kestiğimde kelimelerin tadı kül gibi geldi. "O limanlarda yedi adam öldü. Carlo öldü."

"Bu kadar çok olacağını bilmiyordum," diye fısıldıyor. "Gerçekçi görünmesi için yeterince direniş sözü verdiler. Sonra işler... kızıştı." "Peki bu günlerde onurun neye mal oldu Leo? Ne oldu? Kanımızın bedeli mi?"

Sessizliği yeterli bir cevaptır.

Ayağa kalktım, masanın etrafından dolaşarak doğrudan onunla yüzleştim. "Sana güvendim. Seni evime getirdim. Karıma yaklaşmana izin verdim."

"Sadece işti," diye yalvarıyor. "Kişisel bir şey değildi."

Benden bir kahkaha kaçıyor-acı, soğuk. "İşte burada yanılıyorsun. Bu hayatta her şey kişiseldir."

Sonraki kısım mekanik, pratik. Cevaplanması gereken sorular. Güvence altına alınması gereken bilgiler. Leo konuşur, elbette. Her zaman konuşurlar. İsimler, tarihler, buluşma yerleri. İhanetinin tüm boyutları titreyen itiraflarla ortaya dökülüyor.

Her şey bittiğinde, öğrenecek bir şey kalmadığında, Emilio'ya başımı sallıyorum.

En eski dostum, en sadık askerim, kelimeler olmadan anlıyor.

Emilio onu götürmeye hazırlanırken Leo'ya "Ailen senin hatalarından dolayı acı çekmeyecek," diyorum. "Kızın üniversiteyi bitirecek. Karının geçimi sağlanacak."

Minnettarlık ve utanç yüzünde savaşıyor. "Teşekkür ederim, Don Fera."

"Bana teşekkür etmeyin." Sesim sertleşiyor. "Bu merhamet senin için değil. Onlar için. Bir hainin mirasından daha iyisini hak ediyorlar."

Başını sallıyor, kendisinde kalan azıcık haysiyetle kaderini kabulleniyor. "Bir şey daha var Leo."

Kapıya dönüyor, gözleri çoktan ölmüş.

"Buna değdi mi?"

Soru aramızda asılı kalıyor.

"Hayır," diye fısıldıyor sonunda. "Hiçbir şey değmez." En azından bu konuda doğruyu söylüyor.

Daha sonra, Emilio yalnız döndüğünde, ayrıntıları sormuyorum. Bazı eylemler gölgelere aittir, aramızda bile. Onun için kolay olmamıştır.

"Bitti," diyor basitçe, teklif ettiğim bardağı kabul ederek.

"Sessizce mi?"

"Sì, *Don mio*."

Uzun bir süre sessizce oturuyoruz, gerekli şiddetin ağırlığı aramızda.

"*Donna*'ya söyleyecek misin?" Emilio sonunda soruyor.

Soruyu düşünürken Danica'nın alt kattaki kütüphanede yeni, meşru bir şey inşa ederken gözlerindeki heyecanı düşünüyorum. Planladığımız geleceği, yaratmaya çalıştığımız hayatı.

"Evet," diye karar verdim. "Artık aramızda sır yok. Gerçekten bittiğini bilmesi gerekiyor."

Emilio anlayışla başını salladı. Bizim dünyamızda, gerçek çoğu zaman karşılayabileceğimiz tek lükstür.

Bahçeye bakarken üzerimden bir yük kalktığını hissediyorum. Bu, yarım kalan işin son parçasıydı, beni eski yöntemlere bağlayan son ipti. Leo'nun gitmesiyle, ihanetin çözülmesiyle, bundan sonra olacıklara tamamen adım atabilirim.

Emilio sessizliği bozarak, "Bali'ye uçuşlar yarın için onaylandı," dedi. "Her iki uçta da güvenlik ayarlandı."

"Peki ya aileler?"

"Hepsine iki hafta boyunca size ulaşamayacağı bildirildi. İlgilenilmesi gereken tüm konular siz yokken benim aracılığımla halledilecek."

Memnun bir şekilde başımı sallıyorum. "Peki Danica'nın şirketle ilgili planları?"

"Ön evraklar hazırlanıyor. Döndüğünüzde incelemeye hazır olacak." Tereddüt ediyor. "Vinciler şimdiden sorular sormaya başladılar."

"Bırakın sorsunlar. Biz döndüğümüzde, onun şartlarını kabul edecek kadar çaresiz olacaklar."

Emilio'nun nadir gülümsemesi parlıyor. "*Donna* Fera her şeyi değiştirdi, değil mi?"

"Daha iyisi için," diye kabul ediyorum, bunun doğruluğunu iliklerimde hissederek.

Danica'yı yatak odamızda buluyorum, yarınki yolculuk için eşyalarını toplamaya başlamış bile. Onu gördüğümde -yalınayak, saçları omuzlarına dökülmüş, kıyafetlerini katlarken hafifçe mırıldanıyor- içimde yıllardır huzursuz olan bir şey yatışıyor.

"Bitti," diyorum basitçe, kapı çerçevesine yaslanarak.

Dönüyor ve elinde ipek bir bluzla duraklıyor. "Bize ihanet edeni buldun mu?"

Başımı sallıyorum, eşiği geçip ortak sığınağımıza giriyorum. "Leo Vitale. Aylardır bizi satıyor."

Gözleri hafifçe genişledi, sonra daraldı. "Leo mu? Geçen yıl havaalanında bileğimi burktuğumda beni güvenli bir yere taşıyan Leo mu?"

"Aynısı." Sesim gergin. "Dimitri bunu doğruladı. Sonra Leo her şeyi itiraf etti."

Bunu işliyor, zeki zihni noktaları birleştiriyor, neredeyse gözlerinin arkasında oluştuğunu görebiliyorum. "Bu yüzden mi pusuyu rahatlıkla kaçırdı?"

"Aynen öyle. Artık bir sorun olmayacak."

Danica bluzu bırakıp yanıma geldi. "Güzel." Çokluk içeren tek bir kelime. Yargılama değil, dehşet değil, sadece kabullenme. Yapılması gerekenin anlaşılması.

"Son yarım kalmış iş," dedim onu kollarıma çekerek. "Artık üzerimizde hiçbir yük yok."

Göğsüme yaslanıyor, elleri omuzlarımda dinlenmek üzere yukarı kayıyor. "Balayımız için mükemmel zamanlama."

"Sen, ben ve cennette bizi bekleyen Alessio'dan başka hiçbir şeyin olmadığı iki hafta." Dudaklarımı boynuna bastırıp kokusunu içime çekiyorum. "Liman yok, aile yok, ihanet yok."

"Sadece biz," diye onaylıyor, yüzünü benimkine doğru eğiyor. Gözleri yüz ifademi arıyor ve aradığı şeyi buluyor. "Artık omuzlarımızın üzerinden bakmak yok mu?"

"Bunun için değil. Leo tek başına çalışıyordu. Açıgözlü, ideolojik değil." Yanağını okşuyorum. "Tehdit ortadan kalktı."

Başını salladı ve yenilenmiş bir amaçla toparlanmaya başladı. "Sonra Bali bekliyor."

Bazı bölümler diğerlerinin başlayabilmesi için kapanmalıdır. Ve şimdi, nihayet, sayfayı çevirebiliriz.

Balayı

(DANICA)

Aradise, adını bilmediğim çiçeklerle süslenmiş bir hindistan cevizi kabuğunda servis edilen taze mango ve pahalı rom tadında.

Güneş ufukta eriyip gökyüzünü mor ve kehribar rengi suluboya darbeleriyle süslerken, havuz şezlongumda aylardır hiç olmadığım kadar huzurlu hissederek usulca uzanıyorum.

Özel villa arkamızda yayılıyor, tamamen cam, tik ve lüks, ama gösteriyi çalan sonsuzluk havuzu - doğrudan Hint Okyanusu'na dökülüyor gibi görünüyor, havuzun nerede bittiğini ve okyanusun nerede başladığını anlayamayana kadar maviler birleşiyor. Frangipani çiçekleri yüzeyde yüzüyor, tatlı kokuları tuzlu havaya karışıyor.

Bu bizim ödülümüz. Sonunda bulmacayı çözdüğümüz için.

Yapacak çok şey var ama hepsi bekleyebilir. Evrak işleri zaman alır. Ve bir molayı hak ediyoruz. Limanlarla uğraşmanın bir koşudan çok bir maraton olduğu açık. Ama bunların hiçbiri önemli değil, burada değil.

Önemli olan sonunda Bali'yi deneyimleyecek olmam!

Ucuz, sırt çantalı tatilci tarzı Bali'yi değil, özel şefler ve kuğu gibi katlanmış havlularla gelen lüks AF Bali'yi.

Yanımda, Dante uzun zamandır ilk kez derin bir uyku çekiyor. Yüzü uykuda daha yumuşak, yıllarca gençleşmiş, Don Fera olmanın sürekli ağırlığı omuzlarından geçici olarak kalkmış. Hafif bir horlama sesi duyuyorum ve kalbim şefkatle çarpıyor.

Bu sabah, tül perdelerin arasından süzülen güneş ışığı ve dışarıda kırılan dalgaların huzur veren sesiyle uyandım. Bir an için rüya gördüğümü sandım - bu lüks seviyesi sadece seyahat dergilerinde ve influencer paylaşımlarında vardı. Ama hayır -ayaklarımın altında serinleyen mermer zeminler, terasımızda kahvaltı hazırlayan özel şef, sonsuzluğa uzanan sonsuzluk havuzu- hepsi bizim.

Villanın kendisi, Bali geleneğiyle birleşmiş modern tasarımın bir başyapıtıdır. Devler kadar uzun oyma ahşap kapılar, yerden

Tavan pencereleri duvarların içinde kayboluyor ve dışarıyı içeri alıyor.

Her oda ya okyanus ya da bahçe manzarasına açılıyor, ancak "bahçe" sadece resimlerde gördüğüm orkideler, palmiye ağaçları ve çiçeklerden oluşan yemyeşil cennet için yetersiz bir kelime gibi görünüyor.

Tropik ormanın içinden dolanan taş basamaklarla ulaşılan kendimize ait özel bir plajımız var. Yerel personel ihtiyaçlarımızı karşılamak için sihir gibi ortaya çıkıyor, sonra da aynı sessizlikle ortadan kayboluyor ve bizi mükemmel yalnızlık balonumuzda bırakıyor.

Bu bir balayından çok daha fazlası. Bu bir sıfırlama. Aylarca süren şiddet ve gerginlikten sonra nefes alma şansı. Sadece Danica ve Dante olmak için bir an, Donna Fera ve Don'u değil. Yine de...

Gözlerim Dante'nin boynunda, yakasının hemen üstünden görünen izlere kayıyor - dün geceki zevkin hatırlatıcıları. Cennette bile bazı dinamikler değişmez. Bazı ihtiyaçlar kaybolmaz. Bu sadece bir mezeydi.

Ama şimdilik uyumasına izin veriyorum. Bırakın rüya görsün. Bırakalım buranın huzuru ikimiz üzerinde de sihrini göstere.

Bir gün buraya geleceğimi kim bilebilirdi ki? Zarar görmüş bir banliyö hiçkimsesinin sadece bir Kraliçe değil, gerçekten mutlu bir Kraliçe olacağını?

Eksik olan tek şey Biscotti'ydi ama en azından onun emin ellerde olduğunu biliyorum. *Bakıcısına*, yani Dario'ya ne kadar bağlandığını gördüm. İçten içe, bekçinin köpeği korumaktan aileyi korumaktan daha çok keyif aldığını düşünüyorum - daha az tehlikeli olduğu kesin.

Dante kıpırdanıyor ve ben de dikkatimi batan güneşten kocama çeviriyorum, elini tutup her parmağını tek tek öpüyorum.

Tek gözünü açıyor, yüzünde uykulu bir gülümseme. "Hey, sen."

"Hey..." Parmaklarımı yüzme şortunun üzerinde gezdiriyorum, dinlenmekte olan sikiinin dış hatlarını alaycı bir şekilde takip ediyorum.

İnliyor, geriniyor. "Beni uyandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Sonja yakında uyanacak, merak etme." Parmaklarımın altındaki canlı hayvan tahmin ettiğim gibi yavaşça canlanırken sırtıyorum.

"Hiç şüphe yok. Sonja'nın senin için bir sürtük olduğunu biliyorsun." Artık tamamen uyanık. Uykulu olmak Dante'nin uzun süre devam ettirebileceği bir durum değil, benim aksime. Bazı günler bütün gün uykulu kalıyorum. Ama bunun için aptal hormonlarımı suçlamaya devam edeceğim.

"Sonja herkes için bir sürtüktür," diye göz kırparak cevap veriyorum, kemerini aşağı çekip kimsenin görmemesi için sikini solan alacakaranlıkta ortaya çıkarırken.

Personel çoktan ayrıldı ve Alessio ancak birkaç gün içinde gelecek. Şimdilik Dante tamamen benim.

"Evet, hanımefendi." Akşamın ılık havasında ereksiyonunu avuçlayıp sertleştirirken titriyor, bir elimde kokteyl, diğerinde sik.

Villanın tamamında, her odada klima var ama dışarıdaki nemli hava tenime yapışmakta özgür.

Dün gece geldiğimizden beri, sıcaktan dolayı vücudumda gerçek kıyafetler bulunduramıyorum ve kaldığımız süre boyunca bu sarı bikiniyle yaşamaya karar verdim.

"Biliyor musun," diye sırtıyorum kokteyli bırakıp tüm dikkatimi kocama verirken, "sana hep dışarıda oral seks yapmak istemişimdir."

Dante yüksek sesle yutkunuyor, dramatik bir "*Dio mio*" mırıldanıyor, bu da beni çok eğlendiriyor.

"Bunu evet olarak mı kabul ediyorum?"

Şezlonguna tırmanıp Dante'nin kalçalarını ayırarak aralarında bana yer açıyorum. Tüm vücudu beklentiyle sertleşiyor.

Dudaklarım sikinin üzerine yaklaşırken "Lütfen," diye inliyor. "Oh Tanrım." Ben onu bütünüyle yutarken gözleri kapanıyor.

"Hassas mısın aşkım?" Kırmızı-beyaz spiralli büyük lolipoplardan biriymiş gibi onu ucundan dibine kadar yalayarak alay ediyorum.

"Çok hassas..." Dante koltuğunun kenarını sıkıca kavıyor, ben daha fazla sürtünme sağlamak için parmaklarımı ereksiyonunun etrafına sararken kendini sabitlemeye çalışıyor.

"Neden acaba, hmm..." Sanki son birkaç gündür onu anlamsızca sıkıştıran ve serbest bırakılmasını engelleyen ben değilmişim gibi konuşuyorum. Geçen Salı gününden beri gelmesine izin verilmiyor.

"Beni delirtiyorsun. Lütfen bitirmeme izin ver, lütfen." Çaresiz kocam dudaklarımın arasında titreyip sarsılırken, birkaç dakika içinde tehlikeli bir şekilde sınıra yaklaşırken sesi sızlanmaya başlıyor.

"Hayır, bebeğim. Henüz değil. Misafirimiz için seni güzel ve vahşi istiyorum."

Dante doruk noktasına ulaşmadan önce çekiliyorum, üstüne uzanmadan önce sikine küçük bir şaplak atıyorum, başımı dinlendiriyorum

Çaresiz ereksiyonu vücutlarımızın arasında ortaya çıkarılmış bir solucan gibi kıvranırken geniş göğsüne yaslanıyor.

Dante acı verici bir şekilde sertleşmiş sikine bakarak bıkkın bir şekilde ofluyor. "Ama Alessio sadece dört gün sonra geliyor!"

Aşağı uzanarak uzun, kırmızı bir tırnağımyı şaftının üzerinde gezdiriyorum, tepeye ulaştığımda işaret parmağımyı ucuna hafifçe vuruyorum. Dante'nin nefesi kesiliyor. İrkiliyor.

"Ah, biliyorum." Gülüyorum, bunun sadece onun ihtiyacını, umutsuzluğunu körüklediğini biliyorum.

"Ne kadar zalim bir Sahibe. Lütfen!" Dante dudaklarımı yalayıp yüksek sesle şapırdatırken yalvarıyor.

"Karım," diye düzeltiyorum, dudaklarım onunkileri bulup dağınık bir şekilde öperken, tadını yüzüne bırakıyorum.

"Ne zalim bir eş."

"Zalim görmek istemezsin." Taşaklarını tutup çekiştiriyorum, sadece hafifçe ama Dante'nin nefesinin boğazında düğümlenmesine yetecek kadar.

"Danica..." salıncakta sallanmasına izin verilmeyen bir çocuk gibi sızlanıyor. "Sana yalvarıyorum." Dante'nin yüzünü ıstırap bulutları kaplıyor, kalçalarını kaldırıyor, muhtaç horozu için bir çeşit sürtünme bulmaya çalışıyor, ancak bulunacak hiçbir şey yok; hareket edecek yer yok.

"Fikrimi kolayca değiştirdiğimi düşünen bir çocuk gibi sızlanıyorsun."

Dante ağır ağır iç geçirir. "Sana bütün bu balayını yaşıatıyorum ve sen hâlâ boşalmama izin vermiyorsun."

"Dikkatli ol sevgilim, surat asmaya çok yakınsın." Parmağımyı çatık kaşlı dudaklarının üzerine koyuyorum.

"Ben somurtmam."

"Sen de gelmiyorsun. Bugün gelmiyorsun. Bana her zaman sabırlı olmak hakkında ne söylüyorsun?"

"Sen tanıdığım en az sabırlı insansın," diye suçlayıcı bir sesle ayağa kalkıyorum ve onu şezlongun üzerinde bir ihtiyaç birikintisi halinde bırakıyorum, orgazmı başarıyla mahvolmuş bir halde.

Havuza dönüp suya dalmadan önce su şişemden büyük bir yudum alıyorum, Dante'nin kızarmış yanaklarını, sinirle oflayıp puflamasını bilerek görmezden geliyorum. Bırakalım da demlensin. O yakışıklı İtalyan yüzüne eziyet yakışıyor.

"Bana katılmak ister misin?" Tekrar yüzeye çıktığımda soruyorum.

Dante kollarını kavuşturuyor ama gözleri parlıyor. "Yüzmenin bana göre olmadığını biliyorsun."

"Henüz değil." Suyun kucağına geri dönüyorum, eski acıları yıkamasına izin veriyorum. Burada, dünyanın ucundaki bu sonsuzluk havuzunda, her santimimi seven bir adamla, lekelerim artık beni rahatsız etmiyor; artık onları saklamak istemiyorum.

Dante'nin beni hala kalbimi hoplatan o bakışla izlediğini görmek için yüzeye çıkıyorum - sanki ben nadir, değerli bir şeymişim, sanki her kıvrım ve yara izi tam da olması gerektiği gibiymiş gibi.

"Çok güzelsin," diyor basitçe ve hayatımda ilk kez buna tamamen inanıyorum.

Babalar

(DANTE)

Bali gecesi etrafımızı ipek gibi sarıyor, ılık ve tuzlu havayla ağır. Villanın açık penceresinden dışarıdaki dalgaları duyabiliyorum, Danica'nın arkamızdaki yatak odasından gelen yumuşak nefes alışına nazik bir kontrpuan.

Hareketli bir öğleden sonra geçirdiğimiz için yorgun düşmüş, biraz kestiriyor.

Altı gündür buradayız ama okyanustaki bu vahanın ötesinde bir dünya hayal etmek şimdiden zor.

Evli olarak uyanacağımız, Danica'nın yüzüğüne gülümsemesini izleyeceğimiz, huzura yakın bir şeyler hissedeceğimiz altı gün daha.

Alessio dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Bunu yüzüme karşı mı söyleyeceksin?" Yarı çıplak Don'u geniş açık planlı salonun duvarına doğru iterken sesim alaycı bir saldırganlıkla kalınlaşıyor.

"Sen. Böyle. A. Pussy," ilk aşkım eğlenceli bir sırıtışla benimle alay ediyor, beni içine çekerken elleri kıcıma düşüyor. O da en az benim kadar sertleşmişti, hatasız ereksiyonu aramızda sıkışıp kalmıştı.

"Yapma." Onu açık gömleğinden çekip sırtını tekrar duvara çarpıyorum.

Sanki başından beri buradaymış gibiydi. Oysa Alessio sadece birkaç saat önce gelmişti, Bali sıcağına rağmen bir şekilde gevrekliğini koruyan beyaz keten giysiler içinde, lüks bir seyahat dergisinden fırlamış gibi görünüyordu. Danica onu karşılamak için koşup heyecanlı bir çocuk gibi kollarına atladığında gülümsemesi tüm villayı aydınlatmıştı.

Geride durmuş onları izliyordum, kalbim iki aşkımı tekrar bir arada görmekle doluydu.

Alessio'da her şeyi daha parlak yapan bir şey vardı; sanki Vegas'ın neon ışıltısını gittiği her yere beraberinde götürüyordu.

Önce Danica'yı öptü, derin ve tutkulu bir şekilde, sonra bana döndü ve bunca yıldan sonra hâlâ nabzımı hızlandıran o bilmiş bakışını attı.

"Beni özledin mi, amore mio?" diye sordu beni uçak kahvesi ve bastırılamaz arzu tadında bir öpücüğe çekmeden önce.

Gün kahkahalar, dokunuşlar ve paylaşılan anılardan oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Terasta öğle yemeği yedik, Danica büyük boy şezlongda aramızda kıvrılırken Alessio bizi Vegas dramı hikayeleriyle eğlendirdi. Sadece aylar önce imkansız görünen mükemmel, huzurlu anlar.

Batan güneşin fonunda, Madam Fera sonunda boşalmama izin verdi, Alessio elinde uzun bir bardak berrak beyaz şarapla bizi izlerken tohumlarımı bikini üstünün her tarafına döktü.

Bu sadece bir başlangıçtı...

Vücudum son *aktivitelerimizden* dolayı hoş bir şekilde ağrıyordu. Alessio'nun eğlenceli güreşi öpücüklerle dönüştü, Danica ikimizin de kontrolünü ele geçirene kadar daha fazlasına dönüştü. Kraliçem ve Vegas Jokerim, beni nasıl parçalara ayırıp tekrar bir araya getireceklerini çok iyi biliyorlardı.

Danica, büyük kabarık yatakta bayılmadan önce istediğim kadar boşalmam için bana izin vermişti, gözlerini kapatıp bir daha açmadan önce atıştırmalıklarla ilgili bir şeyler mırıldandı. Bu fırsattan sonuna kadar yararlanmak niyetindeydim.

Alessio'nun hızlı nefes alışları beni şimdiki zamana, ılık akşam esintisine, aralarında mayodan başka bir şey olmadan birbirimize bastırdığımız sert siklerimize bağlıyor.

Vegas Jokeri sırtıyor, parmaklarını çıplak göğsümde gezdirdikten sonra bir meme ucunu şakacı bir şekilde kavrayıp büküyor. "Sert oynamana bayıldığımı biliyorsun."

Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta, vücudu benimkine bastırılmış durumda.

İkimiz de geri çekilme belirtisi göstermiyoruz.

"Ben sert bir adamım, yoksa unuttunuz mu, Don Santoro?" Cevap veremeden onu öpüyorum, dudaklarını dilimle açmaya zorluyorum.

Alessio'nun vücudu benimkine karşı yumuşuyor, tutkulu öpücüğün içinde rahatlıyor, ellerimiz birbirimizin üzerinde dolaşıyor, yokluyor, çimdikliyor, büküyor.

Kalçalarımı onunkilere sürtüyorum, genç aşkımı kuru kuru beceriyorum, siklerimizi birbirine sürtüyorum.

Arzularıma teslim olmakta özgür, boynunu ısıriyorum, onu işaretlerken derisini dişlerimin arasına çekiyorum, ellerini yukarı itiyorum

ve onları duvara yapıştırıyorum. Bana izin veriyor.

Alessio kulak mememi baştan çıkarıcı bir şekilde yalarken, "Becer beni, Dante," diye fısıldıyor ve bir ürperti omurgamdan aşağı, doğrudan sikime doğru akıyor.

"Hmm..." Bileklerini bırakıp sikine uzanıyorum ve onu gizleyen işe yaramaz malzemeden çekip kurtarıyorum. "O daracık deliğin öyle güzel esniyor ki..."

Gerçek buydu.

Alessio ile her zaman sırayla alttan aldık; güç dinamiği Danica ile olduğundan daha eşit bir şekilde bölünmüştü.

Arzularımızı açıkça dile getirdik, başlangıçta kelimeleri bulmak, bunları ona, başka bir adama, başka bir Don'a söylemek benim için ne kadar zor olsa da. Ama Alessio herhangi bir Don değildi, o benim, bizim Don'umuzdu.

"Daha fazla istediğim bir şey yok sevgilim," dedi Alessio, duvara doğru kayarak önümde diz çöktü ve sikimi gırtlığına kadar almaya hazır hale geldi.

Danica'nın tamamımı sığdıramayacağı kadar büyüğüm ama Alessio'nun öğürme refleksi yok ve ben donup kalmış, kalbim göğsümde güm güm atarken o beni bütünüyle yutuyor.

Dudaklarını sertliğimin üzerinde gezdirip tükürüğünü sikimin her tarafına bulaştırırken dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti dökülüyor. *Bu konuda nasıl bu kadar iyi olabiliyor?*

Yüksek sesle homurdanarak onu saçlarından yakalıyorum ve boğazından aşağı boşalmadan önce onu ayağa kaldırıyorum, böylece döllerimi dudaklarından yalayabiliyorum.

"Kayganlaştırıcı nerede?" Fısıldıyorum, çekilirken alt dudağını kabaca ısıyorum.

"Mutfakta." Alessio elimden kurtuluyor ve içeri dalıyor. Onu takip ediyorum ama ilk başta fark etmiyor. Ta ki ben onu arkasından yakalayıp mermer tezgahın üzerine yatırına kadar.

Kayganlaştırıcıyı elinden alıp onu önümde eğik tutuyorum. "Bunu alacağım, teşekkürler."

"Mutfakta mı? Ooh, sapıkça." Alessio kıcını bana doğru oynatıyor ve ben gülme dürtümle savaşıyorum.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emrediyorum, düz elimle kıcına şaplak atarak.

Alessio hiç tereddüt etmeden arkasını dönüp çırılçıplak soyunuyor ve o güçlü, kaslı kollarıyla kendini soğuk tezgâhın üzerine kaldırıyor.

"Şimdi de sen," diyor bana, ben şortumu çıkarırken yavaşça sikini okşuyor. "Hmm," bana bir öpücük konduruyor, "Hey *Sonja*."

"Yapma" diye homurdanırken kaşlarımı çatıyorum. Sadece Danica ona böyle hitap edebilir."

Alessio gülüyor, sikime uzanıyor ve iki başını birbirine bastırıyor, aynı anda ovuşturarak dudaklarımdan aç bir hırıltı çıkarıyor.

Hazırın da ötesindeyim, şehvet içinde sızıyorum.

Lanet olsun, yine mi?

Alessio'yu büyük tezgâhın üzerine iterken elim nefes borusunu bulup boğazına dolanıyor, vücudu soğuk mermerle temas ettiğinde gözle görülür bir şekilde titriyor.

Don Santoro direnmiyor, sadece onu istediğim yere yönlendirmeme izin veriyor, kalçaları bükülüyor ve sırtı eğiliyor, her dokunuşa ben efendiymişim ve o da kuklaymış gibi cevap veriyor.

Sert hareketlerle kalçalarını ayırıyorum, dudaklarımı asla doyamayacağım o güzel sikin etrafına kapatmak için aralarına dalıyorum.

Önceleri oral seks yapmaktan, oral seks almak kadar zevk aldığımı hayal bile edemezdin. Ama Alessio hayatıma tekrar girdiğinden beri çok şey değişti. Danica cinsel özgürlüğümü keşfetmeme yardım ettiğinden beri.

Kayganlaştırıcıyı Alessio'nun deliğinin etrafına sürerken, soğuk sıvının tepki olarak dudaklarından çıkardığı küçük nefeslerin tadını çıkarırken tamamen kullanmayı planladığım bir özgürlük. Neredeyse birkaç dakika sonra işaret parmağımı kıkına soktuğumda tükürdüğünü tıslamalı İtalyanca küfürden zevk aldığım kadar.

Etrafımda kenetleniyor, ben onu parmaklarken küçük bir kuş gibi mırıldanıyor. "Benimle dalga geçmeyi bırak da sık beni artık," diye inliyor Alessio.

Bir parmağını daha içine sokup onu gerdi.

"Seni incitmek istemiyorum. Sabırlı ol," diye homurdanıyorum, yağlanmış üçüncü bir parmak diğerlerine katılıyor.

Alessio, ben sikimin ucunu girişine bastırana kadar şikâyet etmeyi bırakmıyor... ve sonra sessizleşiyor, çok sessiz, nefesini tutuyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum. Alessio başını sallıyor. "Lütfen." "Hepsini alabilir misin?"

"Doldur beni, baba!" Ben dikkatlice içeri iterken Alessio yalvarıyor, iyi bir önlem için daha fazla kayganlaştırıcı ekliyorum. Uzun zamandır kimse bana "*Baba*" dememişti ama Alessio'nun bunu yapmasına aldırmiyorum. Bana ne isterse diyebilir.

İlk aşkım ben sonuna kadar iterken yüksek sesle homurdanıyor, her yerimi almak için geriliyor.

"Ne kadar iyi bir çocuk," diyorum ona, dinamikteki değişimin tadını çıkararak.

"Senin için Don Fera, her gün," diye hızlı nefesler arasında geveliyor Alessio, ben yavaşça kabzasına kadar içine gömülürken tezgahın kenarına tutunuyor.

"Açıl, bebeğim." Danica'nın benimle konuştuğu gibi konuşuyorum onunla, deniyorum, her tepkiyi, her sesi içime çekiyorum, Alessio sikimin etrafında çözülürken.

Dudaklarından başka bir kelime çıkmıyor, elimi sikinin etrafına sardığımda, onu itişlerimle birlikte sağdığımı değil. Sadece güzel bir karmaşa, bacaklar havada, uygun gördüğüm gibi kullanmak için benim.

Taşaklarım kasılmaya başlayana kadar onu beceriyorum, yükümü dökmeye tehlikeli bir şekilde yakın olduğum konusunda beni uyarıyor.

Alessio inliyor. Dizlerinin titremesinden onun da yakın olduğunu anlayabiliyorum.

"Kelimeler. Kelimelerini kullan," diyorum ve onu daha sert sikiyorum.

"C-yakın..." Alessio, basit bir kelimeyi oluşturmak inanılmaz derecede zor bir işmiş gibi kekeliyor.

"İzin iste," diye ısrar ediyorum hareketlerimi hızlandırırken. Genelde sorması gerekmez ama bu sefer duymak istiyorum.

Tereddüt etmiyor. Bir saniye bile. "Lütfen baba. Lütfen, gelebilir miyim?" Alessio itaatkâr bir şekilde inliyor ve ikimiz için de fazla zaman kalmadığını biliyorum.

"Benim için gel, *aşkım*. İznin var."

Alessio'nun tek tepkisi yüksek sesli bir inilti oluyor. Elimde kasılırken sikini tutuyorum, parmak eklemlerimin üzerine kalın spermler dökülüyor.

Dakikalar sonra, diyaframımdan kopan kontrol edilemez bir ilkel kükreme ile onun içine boşalıyorum.

Tezgâhın üzerinde yapışkan bir dağınıklık bırakarak çekiliyorum ve arkamdaki açık plandaki geniş kanepeye yığılıyorum.

Alessio bacaklarını yeniden bulabildiğinde tezgâhtan atlayıp bana katılıyor, uzun boyuyla kollarıma sarılıyor, başı kalbimin üzerinde, kulağında çarpan ritim.

Başını öperek, nefeslerimiz sakinleşene kadar saçlarını okşuyorum. Ta ki vücutlarımız kanepenin üzerinde tek bir şehvet kütlesi oluşturunca kadar.

"Bana daha önce hiç baba dememiştin," diyorum eğlenerek.

Alessio usulca kıkırdıyor ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor. "Ne diyebilirim ki? Bugün ciddi bir Dzaddy enerjisi veriyordun."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Almalısın." Alessio öpmek için uzanıyor, ben de seve seve öpüyorum.

"Burada olmana sevindim, sevgilim." Sözcükler amaçlanandan daha yumuşak çıkıyor, sonraki ışıltıda savunmasız.

Alessio'nun parmakları göğsümde tembel desenler çiziyor. "Elbette. Bunu hayatta kaçırmazdım." Duraklıyor, sesi hafifçe değişiyor. "Ayrıca, hepinizin bir tatile ihtiyacı varmış gibi görünüyor. İşler yolunda mı?"

Vücudum anında geriliyor, o anın huzuru bozuluyor. "Yolunda gidiyor. Yardımlarınız için teşekkür ederim."

"Kraliçemiz için her şeyi yaparım." Alessio parmaklarımı öpüyor. "Senin için."

"Hâlâ karmaşık." Tavana bakıp bahçeden gelen gölgelerin tavanda dans edişini izliyorum. "Ama çözmeye çalışıyoruz."

"Baban gurur duyardı."

Benden acı bir kahkaha kaçıyor. "Bundan yüzde yüz şüpheliyim."

"Bu senin suçun değil. Sen her zaman elinden gelenin en iyisini yaptın." Eli benimkini buluyor, hafifçe sıkıyor.

"Ona göre yeterince iyi değil." Eski acı safra gibi yükseliyor. "Onu etkilemek için yaptığım boktan şeyleri sayamıyorum bile. Peki ne için? Yine de umurunda olmadı. O öldükten sonra bile durmadım, daha da kötüleştim. O kişi olmaktan nefret ediyordum."

Alessio'nun sesi yumuşar. "Hepimiz bu hayat için biçilmiş kaftan değiliz."

"Yine de seviyorsun." Ona bakıyorum, gücü ne kadar doğal bir şekilde taşıdığına hâlâ hayret ediyorum.

"Seviyorum ama benim durumum çok farklı. Ben çok farklıyım." Kehribar rengi gözlerinde yüzyılların Vegas bilgeliği var.

"Sanırım haklısın." Uzun bir nefes verdim. "Artık bir önemi yok zaten. Olan oldu. Zaten hiçbirimizin cennete gitme şansı yoktu."

Ortak kahkahalarımız ağırlığı kırıyor. Alessio başını göğsümden kaldırıyor, o yoğun gözleri benimkileri arıyor. "Artık her şey farklı, *amore mio*. Artık o adam değilsin."

"Vücudum artık o adam olmaya dayanamıyor." İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz.

"Bahaneler. Bahaneler." Parmakları göğüs kıllarımı buluyor, şakacı bir şekilde çekiştiriyor. "Vücudun gayet iyi. Bana sorarsan bir ömür boyu yetecek kadar iş yaptı. Bence Don Fera daha fazla *eğlenceyi* hak ediyor."

Hain aletim onun dokunuşuna anında karşılık veriyor. "Doyumsuzsun, Alessio." Tıpkı Danica gibi -belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorlar.

Eli aşağıya doğru kayıyor, alaycı ve tanıdık bir dokunuşla sikimi kavıyor, tembelce ucuyla oynuyor. "Belki. Bunun doğru olup olmadığını denemek ve öğrenmek ister misin?"

Bir iniltiyi bastırıp kendimi onun eline doğru itiyorum. "Hadi..."

Tamamlandı

(DANICA)

"Siz İtalyan haydutların nesi sizi önümde diz çökerken bu kadar güzel gösteriyor?" Tasmalarını çekiştiriyorum, Dante ve Alessio'yu üzerlerinde yükselirken bana bakmaya zorluyorum, bağlama kayışım ve topuklu ayakkabılarım dışında çıplak.

Cevap vermiyorlar, sadece kucaklarından anten gibi fırlayan sert sikleriyle, boyunlarına takılı zarif ve uyumlu tasmalar dışında çıplak vücutlarıyla itaatkâr bir şekilde evin hanımefendisine bakıyorlar. İki tapınan köpek yavrusu.

Uykumdan uyandığımda onları havuzda sevişirken buldum.

Düşünebiliyor musunuz?

Dante havuzda mı?

Sadece Alessio onu buna ikna edebilirdi.

Onlara katıldıktan sonra işler hızla tırmandı ve Dons'lar dizlerinin üzerinde bir sonraki emrimi beklemeye başladılar.

"Boyun eğdiğinizde ne kadar güzel olduğunuza bakın." Ayaklarımın dibinde uysal bir şekilde dururlarken her birinin yanaklarını okşadım, kalçaları çıplak kalçalarına değiyordu, elleri iyi çocuklar gibi uyluklarının üzerindeydi.

Arzularımızı sınırlandırması gereken çizgiler, üçümüz birlikte oynadığımızda, rıza, güven ve iletişimin temel sütunlarıyla desteklendiğinde uzun zamandan beri bulanıklaştı. Kocam ve erkek arkadaşımınla birlikte en çılgın fantezilerimizi bile keşfedebileceğimiz güvenli bir alan yarattık. *Tanrım, çok şanslıyım.*

Tüm oyunlarımızı seviyorum, ama çok azı bana ikisinin de bana boyun eğmesi kadar zevk veriyor.

"Kalk Alessio," diye emrediyorum, Dante ayaklarımızın dibinde dururken onu tasmaını çekiştirerek yerden kaldırmaya zorluyorum.

"Nasıl arzu ederseniz, *Madam.*" Oh, bu kelimenin sesini nasıl da seviyorum.

Onu kendi seviyeme çekerek Alessio'yu derinden öpüyorum, tasmaını çekip kayış halkasını sıkarken çıkan boğulma seslerinin tadını çıkarıyorum.

"Dante, sevgili kocam. Bana ağzını ne kadar iyi kullandığını göstermek istemez misin?" Tasmaını kendimize doğru çekiyorum ve o da mutlu bir şekilde Alessio'nun sikini dudaklarının arasına alıyor. Alessio'yu tamamen sertleştirmeye yetecek kadar, Dante'nin kafasını sikinden çektiğimde acı acı şikayet edecek kadar sert.

Alessio'yu, lüks saten çarşafların üzerine bir sıçrayışla devrilmesine neden olacak kadar büyük bir güçle yatağa itiyorum.

"Sen de bebeğim. Onun yanına."

Dante yatakta Alessio'ya katılıyor ve çocuklar parmaklarını birbirine dokuyarak güzel bir öpücük veriyorlar.

Onları izlerken kalbim eriyor ve içim arzuyla yanıyor, bu sahne karşısında tahrik olmanın ötesine geçiyorum.

Yumruklarımın etrafındaki tasmalarını çözerek onlara alan açıyorum, sarılmalarına ve kavgaya etmelerine izin veriyorum.

"Yeter!"

Tasmalarını çekip dikkatlerini tekrar bana vermeye zorladığımda nefesleri kesiliyor, boğuluyorlar. "Şimdi, ilk kim?"

"Lütfen, Madam. Ben hazırım." Alessio ağlıyor, siki sertleşmiş, dokunulmak için can atıyor ama hiç uyarılmamış.

"Pekâlâ o zaman. Dante, ona dokunmaya devam edebilirsin ama yavaşça. Kimse izin almadan gelemes. Eğer kurallarına uymazsan bu parti çok hızlı bir şekilde zevkten acıya dönüşebilir."

"Emredersiniz hanımefendi," diye yankılanıyor ikisi de, Dante'nin parmakları en hassas noktası olan sikinin başının altını okşarken Alessio homurdanıyor.

"Şimdi rahatla. Dante'nin eline ve nefes alış verişinize odaklanın." Talimatları artık biliyorlar, ama her seferinde hareketleri yapıyorum, onlara gevşemelerini, yağlanmış aletim dar kışlarına girerken beni içeri almalarını hatırlatıyorum.

Yapay penisin üzerine bir prezervatif geçiriyorum, Alessio'nun kışını yatağın kenarına yakın, dizlerini göğsüne doğru iterek konumlandırıyorum.

Dante hâlâ kolayca erişebiliyor ve Alessio'nun sikini şefkatli dokunuşlarla okşuyor.

Dikkatlice, Joker'in kılıcını parmağımla hazırlıyorum, benim için hazır olduğundan emin oluyorum.

"Bakalım seni güzelce dağıtabilecek miyiz? Bahse girerim bana iyi bir çocuk gibi davranacaksın, değil mi?"

Alessio öfkeyle başını sallar. "Lütfen, doldurun beni, Bayan."

Tasmasını sıkıca kavıyorum, önce yavaşça içeri itiyorum, ta ki yarağımın etrafında gevşeyene kadar, onu ağzına kadar doldurmama izin veriyor, onu yatağa doğru becerirken yüksek sesle inliyor, Dante ona mastürbasyon yaparken prostatına tekrar tekrar vuruyorum.

Kocamla göz göze geliyorum ve dikkatimizi Alessio'yu boşaltmaya vermeden önce gülümsüyoruz - harika bir ekip çalışması.

Uzun sürmüyor; birkaç dakika içinde Alessio adımı haykırıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor, gelmek için yalvarıyor. Ama ona izin vermiyorum, hayır, onu kenarda bırakıyorum, ağlıyor, öfkeli, tatminsiz.

Prezervatifi yere atıp yerine yenisini takıyorum, sonra taraf değiştirip Dante'nin dizlerini göğsüne bastırıyorum, bu sırada Alessio hâlâ sert, hâlâ muhtaç, yumruğunu Dante'nin şaftının etrafına kapatıp onu benim itişlerimle uyumlu bir şekilde pompalıyor.

Dons'un zevkiyle anlamsızca oynarken, onlara ihtiyaçları olan ama benim onlara vermeyeceğim tek şeyle işkence ederken kendimi çok güçlü, dünyanın tepesinde hissediyorum - boşalmak için izin.

"Lütfen, Danica! Lütfen!" Dante boşalma ihtiyacından neredeyse delirmek üzere ama hepimiz biliyoruz ki buna izin verme şansım çok az.

"Bırak onu," diyorum Alessio'ya ve Dante çaresizlik içinde çöküyor, siki serbest kalmak için can atıyor, eşikte, çok yakın ama çok uzak.

"Lütfen, bir kalbin olsun!" Aptal çocuk, bu konuşmanın nasıl biteceğini biliyor. Kara kalbim, şişmiş taşakları ve damlayan sikleriyle ağlayan küçük çocuklara merhamet göstermiyor.

Kendimi yatağa sürüklüyorum, kalçalarımın arasındaki ıslaklığı Dante'nin bacağına bulaştırıyorum, bacaklarımı iki yana açarak onun üzerine çıkıyorum.

"İyi çocukların sonuncu olduğunu bilmiyor musun?" Zalimce gülüyorum, artık tamamen karakterime uygun bir şekilde, tasmasını o kadar gergin çekiyorum ki neredeyse havası kesilecek.

Dante'nin cevap verme şansı yok çünkü göğsüne yerleşmek için yukarı doğru kayıyorum, amım yüzünde.

Sıcak nefesi tenimi gıdıklarken, "Ye bakalım köpekçik," diye talimat veriyorum. "Madam sırılsıklam olmuş."

Bir saniye bile tereddüt etmiyor. Dante'nin klitorisimin üzerindeki dili dudaklarıma bir nefes getiriyor. Alessio'nun bize katılırken arkadan göğüslerimin üzerinde gezinen iri elleri de öyle.

Kimse ona hareket edebileceğini söylemedi ama itiraz edemeyeceğim kadar iyi hissettiriyor. Alessio göğüslerimi okşarken, meme uçlarını parmaklarının arasına alırken, yüzü boynuma gömülürken, beni öperken, yalarken, ısırırken ona yaslanıyorum.

Dante nefes alıyor ya da alamıyor ama ritmini bir saniye bile azaltmıyor, amımı bir patron gibi yalıyor. Gerçekten boğulma tehlikesi olsa güvenli kelimesini işaret edeceğini biliyorum ama elleri kalçalarımın üzerinde asılı kalıyor ve kıcımlı yüzünün önünde tutuyor.

Doruk noktası tenimin kenarlarını çekiştirdikçe inlemelerim daha da yükseliyor, karnımda ılık bir şekilde başlıyor ve sonra çığlık atana kadar tutku dalgalarıyla dışarı doğru dalgalandıkça daha da genişliyor

-Belirli bir kelime yok, sadece tiz bir ecstasy feryadı, çok sert geliyor!

"Artık yeter," diye inliyorum sonunda, daha fazla dayanamadığımda ve Dante bıraktığında, kalçalarımın arasında nefes nefese kalıyorum.

Alessio ikimizi de Dante'nin üzerinden deviriyor, üçümüz de tembel tavan vantilatörünün altında terden sırılsıklam oluyoruz.

Belki saat akşamın yedisi, belki de on biri. Kimin umurunda? Personel, ihtiyacımız olduğunda onları arayacağımız mesajıyla çoktan evlerine gönderilmişti.

Erkekler beni aralarında sıkıştırıyor, öpüşürken, sarılırken, ten tene temas ederken beni vücutlarına sarıyorlar - en muhteşem duygu. En muhteşem ikinci his.

"Seni içimde istiyorum," diye gülümsüyorum.

"Hangimizi?" Alessio yanağımı çimdikleyerek soruyor.

"İkinizi de," diye sırtıyorum, dudaklarını yalayarak.

Alessio şakacı bir şekilde kıcıma şaplak atıyor. "Shotgun, arkayı istiyorum!" "Hey! Ben bir nesne değilim."

"Bu oyun için değil, hayır," diye kabul ediyor.

"Bu anlaşmadan memnunum," diyor Dante, işaret parmağını bacaklarımın arasına uzatıp kendisinin neden olduğu kaygan ıslaklıkta gezdirirken. Bu samimi dokunuş karşısında inliyorum, tenim anında yeniden tüylerim diken diken oluyor.

Ve sonra ağzına kadar dolma sırası bana geliyor.

Dante oturuyor, ben kucağına tırmanırken kendini yatak başlığına yaslıyor. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, yavaşça kendimi onun sikine doğru indiriyorum, boştaki elimle onu içeri yönlendiriyorum, diğer elim ise hareketlerimi sabitlemek için omzunda. Orgazmım hâlâ taze ve kendi d llerimle kayganlaştırılmış bir şekilde hemen içine kayıyor.

"Bayan Fera." Dante gülümsüyor, siki tamamen içime gömüldüğünde beni vücuduna daha sıkı sarıyor.

Geniş bir gülümsemeyle önce alnını, sonra dudaklarını öpüyorum, yavaşça kalçalarımı oynatarak ona biniyorum.

"Don Fera." Içinde iyi hissediyorum, çok m kemm l. I imde tam ihtiya ım olan şekil: o.

Alessio beni Dante'nin göğsüne doğru itmeden önce biraz zaman veriyor ve kı  yanaklarımı onun önünde açıyor.

Deliğimi parmaklayıp kalın ereksiyonu için beni yağlarken yüksek sesle nefes alıyorum.

Tanrım, ikisine aynı anda sahip olmak... Bunun gibi başka bir şey yok.

Kıçım Alessio'nun sikinin üzerinde acı verici bir şekilde geriliyor. Aleti Dante'ninkinden küçük olabilir ama çok kalın.

Daha önce almış olsam bile hepsini alamayacağıma ikna olmuş durumdayım. Alessio arkadan göğüslerimi okşuyor. "Rahatla, *cara mia*."

Durum tersine dönüyor ve kendi tavsiyelerimi dinlemem, nefes almam, kaslarımı açmam, onu iyi bir kız gibi almam gerekiyor. Onun için bunların hepsini kolayca yapıyorum.

Sonra tamamen giriyor, Alessio arkamdan sarılıp beni Dante'nin üzerine iterken iki siki de bir an için içimde dinleniyor, böylece o da bir öpücüğe uzanabiliyor.

Dante iki eliyle birer göğsümü tutuyor, meme uçlarını sıkıca kavrayıp  imdikliyor. Bu arada, Alessio yavaşça çekiliyor, kısmen, sadece tekrar içeri itmek için.

Oh Tanrım! O kadar çok his var ki!

Zihnimi boşaltmaya, his, ses ve tat dışında hiçbir şeye tutunmamaya zorluyor.

Özellikle de Alessio elini klitorisimin etrafında dolaştırdığında, ikisi de anlayamadığım garip, senkronize bir hareketle içime girerken beni ovuşturduğunda.

Yoğun uyarılma damarlarımda dalgalanırken bunalmanın eşiğindeyim. Bu odanın ötesinde hiçbir şeyin önemi yok. Bu adanın ötesinde. Artık sadece üçümüz varız. Tamamlandı.

Dante'nin gözlerini buluyorum. Beni merkeze alıyorlar -zümrüt ve saf; onlar benim evim. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor ve o da onları siliyor.

"İyi misin *Tesoro*?" diye soruyor kocam endişeyle.

Burnumu çekerek gülümsüyorum. "Çok mutluyum," diye ağlıyorum ve öyleyim. Her zaman istediğim her şeye sahibim.

Bu sefer herkes gelmek için izin alıyor.

Pahalı çarşafların üzerine yapış yapış bir halde yığılana kadar herkes sırasını alıyor, doyumsuzluk lanetinin tedavisine biraz daha yaklaşıyoruz.

Gerçek

(ALESSIO)

Saat sabahın 3'ü. Dünya anlar arasında asılı kalmış gibi. Yatak odasının açık penceresinden dalgalar sahili öpüyor, arkamızdaki Danica'nın yumuşak nefes alışına nazik bir kontrpuan oluşturuyor. Ne kadar uykulu bir Kraliçe.

Dante şifonyerin önünde duruyor, metodik bir şekilde yüzüklerini çıkarıyor; yeniden bir araya geldiğimizden beri onu sayısız kez izlediğim bir ritüel. Her biri kendi ağırlığını, kendi hikâyesini taşıyor. Üzerinde güzel bir zümrüt taşı bulunan altın bir yüzükte duraklıyor, yüzüğü yere koymadan önce ay ışığında çeviriyor.

"Bu yüzüğü çok severdi," diyor usulca, neredeyse kendi kendine. "Yaptığı onca şeyden sonra bile hiç çıkarmadı."

Hangi 'kadın'ı kastettiğini biliyorum. Bu yüzüğün taşıdığı ağırlığı biliyorum. "Annenizin mi?" Dikkatle soruyorum.

Dante başını sallıyor, hâlâ yüzüğe odaklanmış. "O Pazar kilisede takmıştı." Yüzüğü yere koyarken parmakları hafifçe titriyor. "Giydiği son şeydi."

Kelimeler aramızda asılı kalıyor, duman gibi narin. Bu adamı onlarca yıllık ayrılık boyunca sevdim, ama kalbinde hâlâ 'dışarıda kal' yazan kapılar var.

"O gün ne oldu?" Sesimi yumuşak tutuyorum. "İlk liman savaşları sırasında mı?"

Dante'nin çenesi geriliyor, derisinin altında bir kas zıplıyor. Şifonyerden yarısı boşalmış viski şişesini alıp büyük bir yudum alıyor. "Ölmemeliydi." Sesi titriyor. "Onun bunlarla hiçbir ilgisi yoktu."

Bunu uzun bir sessizlik izliyor. Bir adım daha yaklaşıyorum, omzumun omzuna değmesine izin veriyorum, ona yakın olmak istiyorum. Uzaklaşmıyor.

"Onu özleyor musun?"

"Bazen." Ay ışığı kırık cam gibi gözlerine vuruyor. "Danica'yı çok severdi..." Sözünü kesip şampanya şişesine uzanıyor.

Sesindeki acı göğsümü ağrıtıyor. Ben konuşmaya başlıyorum ama o devam ediyor, karanlık bizi koruyucu kozasıyla sararken kelimeler eski bir yaradan akan kan gibi dökülüyor.

"Pazar Ayini." Dante'nin sesi birden gençleşti. Küçük. "Luca yedi yaşındaydı. Ben on yaşındaydım. O hep..." Titreyerek nefes alıyor. "Her zaman ellerimizi tutardı. Çok yaşlı olduğumu söylememe rağmen."

Viski şişesi parmaklarında titriyor. Onu alma, ona sarılma dürtüsüne direniyorum.

"Bir an oradaydı, bize gülümsüyordu. Sonra..." Gülüşünde mizah yoktu. "Kurşun onun içindi. Ama pislik herif kendi karısını canlı kalkan gibi kullandı... Lanet olası korkak."

Dante durdu, anılarında kayboldu. Yüzünü izliyorum, gözlerinin arkasında o anın tekrarlandığını görüyorum.

Yirmi beş yıl boyunca bu adamı sevdim ve onun bu dehşeti taşıdığını hiç bilmiyordum. O gün orada olduğunu hiç bilmiyordum.

Acının yüz hatlarını yeniden şekillendirmesini izlerken kalbim parçalanıyor - gururlu, vahşi Don'um yeniden o on yaşındaki çocuğa dönüşüyor. Onu yakınıma çekmek, geri alınamayacak anılardan korumak istiyorum. Ama bazı yaraların kanaması için zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Dante yavaşça konuşuyor, sanki ben orada değilmişim gibi gözlerini ringe dikmiş.

"Hiç ses çıkarmadı. Sadece..." Dante'nin sesi titrer. "Küçük bir nefes. Sanki veda etmeye çalışıyordu. Sonra hiçbir şey. Bir daha asla."

Omuzları yanımda titremeye başladı ve sonunda ona uzandım, göğsümü sırtına bastırarak onu şimdiki zamana, bedenimin sıcaklığına hapsedmeye çalıştım. O anıdan başka her şey.

Bir parçam ne olduğunu sorduğum için pişman. Ona bu acıyı yaşattığım için pişmanım. Ama artık mantarı şişeye geri koymanın bir yolu yok. Öyle ya da böyle her şey ortaya dökülecek.

"Gözleri hâlâ açıktı." Dante'nin kelimeleri boğuk boğuk çıkıyor. "Çok yeşil. Yağmur sonrası orman gibi. Ama değildi... o değildi..." sesi parçalanıyor. "O gitmişti. Sadece... gitmişti."

İlk hıçkırık göğsünden sökülüp atılmış gibi serbest kalıyor. Onu sıkabildiğim kadar sıkıyorum, onlarca yıllık kederin vücudunu titrettiğini hissediyorum. O vahşi Don, o gururlu savaşçı, tekrar o çaresiz çocuğa dönüşmüştü.

"Bizi orada bıraktılar." Her kelime bir savaş ama Dante kendini zorluyor. "Bir arabanın içinde. Bütün gece. Bizi orada öylece bıraktılar. Luca ağlamayı kesmedi. Cesur olmaya çalıştım, denedim..." Nefesi kesildi. "Emilio bizi ertesi sabah buldu. Ama *o mu*? Babamız mı? Bizim için hiç gelmedi. İntikam planları yapmakla çok meşguldü. Her şeyi onunla ilgili yapmakla. Hep onu becermekle."

Parmakları altın yüzüğü tekrar buluyor, aşınmış yüzeyini izlerken titriyor. "Bazen düşünüyorum da... daha büyük, daha güçlü olsaydım... arabanın geldiğini görseydim..."

"Sen bir çocuktun, *amore*." Sesim kırıldı.

"Büyüdüğünde tıpkı onun gibi olan bir çocuk." Sesinden acı damlıyor.

"Hayır." Yüzünü bana çeviriyorum, gözlerimdeki gerçeği görmesini istiyorum. "Onun gibi değilsin. Baban bir hayvandı."

"Keşke o gün ölseydi." Kelimeler nihayet serbest kalıyor, onlarca yıllık sessizlik cam gibi kırılıyor. "Neden onun yerine ölmedi ki?" Sesi hafifçe yükseliyor ve arkamızda Danica kıpırdanıyor ama uyanmıyor.

"Ah, aşkım." Taze gözyaşları dökülürken ona daha sıkı sarılıyorum.

"Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim." Sesi ancak bir fısıltı kadar. "Her zaman kendimi çok suçlu hissettim ama... Tanrım, keşke o olsaydı."

"Seni kim suçlayabilir ki? Adam tam bir amcıktı. Çocuk yetiştirmeye uygun değildi." Don Fera Senior'un mirasını, babamın onun adını duyunca nasıl tükürdüğünü, eski muhafızların hâlâ onun zalimliğinden nasıl kısık sesle bahsettiğini düşünüyorum.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Dante başını eğdi. "Yaşayacak sadece birkaç yılı daha vardı. Ama bize ömür boyu yetecek kadar travma bıraktığından emin oldu."

Sessiz kalıyorum, devam etmesi için ona alan bırakıyorum. Sadece ona sarılıyorum, saçlarını sevgiyle okşuyorum.

"Cenazeden sonraki ilk hafta bizi odalarımıza kilitledi. Bize bakmaya dayanamadığını, ona onu çok fazla hatırlattığımızı söyledi."

Luca sadece küçük bir çocuktı, annesi için ağlıyordu ve o piç..." Dante'nin elleri yumruk oldu. "Ağlamanın kadınlar için olduğunu söyledi. Annemizin bizi yumuşattığını söyledi."

Pencereden geceye bakıyor. "Sonunda bizi dışarı bıraktığında her şey değişmişti. Artık okul yoktu. Artık arkadaş yoktu. Sadece eğitim. Savaş. Silah eğitimi. İş. Eğer başarısız olursak..." Durdu, sertçe yutkundu. "Bodrumda bir direk vardı. Disiplin için."

Daha önce sırtında izini sürdüğüm yara izlerini hatırlayarak midem bulanıyor. Onların hep rakip ailelerden, kazanılan ve kaybedilen savaşlardan kalma olduğunu düşünmüştüm. *Ah, Dante.*

"Luca çok küçüktü. Eğitim için çok küçüktü ama umurunda değildi. Acının karakteri geliştirdiğini söylerdi. Annemizin ölümünün bir işaret olduğunu, daha sert, daha güçlü olmamız gerektiğini söyledi. Merhamet yokmuş." Acı bir kahkaha atar. "Ölüm yıldönümünde ne yaptı biliyor musun? Bize atış talimi yaptırdı. Kurşunların duyguları önemsemediğini öğrenmemiz gerektiğini söyledi."

Ona daha sıkı sarılıyorum, vücudundaki titremeleri hissediyorum.

"En kötü kısmı mı?" Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Bazı geceler onun fotoğrafları için içip ağlardı. Adını sayıklardı. Ama sabahları... sabahları, resim çerçevelerinde su halkaları bıraktığımız için bizi döverdi. Sanki bizim de onu özlemeye hakkımız yokmuş gibi."

Daha fazlasını sormak istemiyorum, her bir anı şarapnel gibi yüzeye çıkarken. Ama bazı yaraların iyileşmesi için yeniden açılması gerekir. Bazı yüklerin hafiflemesi için paylaşılması gerekir. "Peki ya ölümünden sonra?"

"Nasıl gittiğini biliyorsun." Dante gülüyor ama sesi sert çıkıyor. "On dokuz yaşındaydım, hiç istemediğim bir imparatorluğu yönetmeye çalışıyordum. Diğer Dons'lar sırtlanlar gibi etrafımda dolanıyor, çocuk kralın başarısız olmasını bekliyorlardı." Parmakları bir zamanlar babasına ait olan ağır yüzüğün izini sürüyor. "Ve başarısız oldum. Dokunduğum her şey kana dönüştü. Verdiğim her karar yanlıştı. Luca'yı bile koruyamadım, gerçekten. Sadece farklı türde bir canavara dönüştüm."

"Yapma." Yüzünü ellerimin arasında tutup onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum. Ay ışığında, on dokuz yaşındaki o çocuğun taşıyamayacağı kadar ağır beklentiler içinde boğulduğunu neredeyse görebiliyorum. "Sen bir

Genç. Kemikler ve kurşunlar üzerine inşa edilmiş bir krallığı bir arada tutmaya çalışan bir genç. Kimse bu kadar genç yaşta bu yükü taşımamalı."

"Başka seçeneğim yoktu." Sesi çatlıyor. "Diğer aileler bizi parçalardı. Sırf bir şeyi kanıtlamak için Luca'yı öldürebilirlerdi. Ben de korktukları şey oldum, babamdan bile daha kötü oldum."

İtiraf aramızdaki havada asılı kalıyor, onlarca yıllık suçluluk duygusuyla ağırlaşıyor. O yılları, genç Don Fera hakkında Vegas'a ulaşan hikayeleri hatırlıyorum. Sokakları nasıl kırmızıya boyadığını. Otoritesini sorgulayan herkesi nasıl örnek aldığını. Bu hikayeleri kollarımdaki bu adamla, genç bir çocukken tanıştığımız andan itibaren sevdiğim bu güzel, kırık ruhla asla ilişkilendirmedim.

Bu adil değil. Bu hayatı o seçmedi.

Yollarımız arasındaki zıtlık bana bir otoyolda beklenmedik bir tuğla duvar gibi çarptı. Dante kan ve zorunluluk içinde boğulurken, ben kulüplerde serbest dans ediyor, aşık oluyor, sanat yaratıyordum. En büyük endişem hangi partiye katılacağımdı. Ben yedek parçaydım, ikinci doğan; beni asla bir silaha dönüştürmeye çalışmadılar.

Şimdi bile Vegas farklı kurallara göre oynuyor. İktidara hazırlıklı ve desteklenmiş olarak adım attım. Dante mi? Daha sesi oturmadan, babasının oğlundan öte kim olduğunu bilmeden ateşe atıldı.

"Yapman gerekeni yaptın, *amore mio*," diye fısıldıyorum şakağına ve parçalandığını hissediyorum.

Ona daha sıkı sarılıyorum ve eskiden olduğu çocuk için, kaybettiği annesi için, başkası için olan bir kurşunla çalınan çocukluğu için ağlamasına izin veriyorum.

Daha gençken, aile yükümlülükleri ve kan davaları bizi ayrı tutarken sarılamadığım gibi sarılıyorum ona. Ay gökyüzünde iz sürerken ve tenimiz çiyden soğurken ona sarıl. Geçmiş, omuzlarının arasındaki olağan yerine yerleşene kadar.

Sonunda, kırık Şövalye'nin nefes alış veriş düzeliyor. Gözlerime bakacak kadar geri çekildi ve ben de hem eskiden nasıl bir çocuk olduğunu hem de nasıl bir adama dönüştüğünü gördüm. Don Dante Fera, suç dünyasında korkulan ve saygı duyulan biri. Benim ilk aşkım. Danica'nın kocası. Hâlâ annesini kurtaramayan on yaşındaki bir çocuğun ağırlığını taşıyan bir adam.

Sonunda tekrar konuştuğunda sesi daha kararlı, dudaklarında bir gülümseme hayaleti var. "O da seni severdi, biliyorsun. Bizi kabul ederdi..."

Böyle anlar için kelimeler yetersiz kalır. Bunun yerine, omzuna bir öpücük konduruyorum ve bana ağırlılığıyla güvenerek arkasına yaslandığını hissediyorum. Gerçeğiyle.

Gökyüzü şafağın ilk ışıklarıyla aydınlanmaya başlayana kadar ay ışığı ve anılarla sarmalanmış bir şekilde orada kalıyoruz.

Arkamızda, uykulu Kraliçemiz uykusunda kıpırdanıyor, yumuşak ve memnun bir şeyler mırıldanıyor.

Yarın, dünyanın bizden istediği şey olmaya geri döneceğiz - Dons, aşıklar, liderler. Ama şimdilik, gece ve gündüz arasındaki bu askıya alınmış anda, karanlığa karşı birbirlerine tutunarak çok hızlı büyüyen iki çocuğuz.

Ve belki de bu yeterlidir.

Belki de her şey budur.

Sabah Işığı

(DANICA)

Sabah güneşi villamızı gün ışığına boyuyor, açık duvarlardan akarak cilalı zeminler üzerinde benek benek desenler oluşturuyor. Dışarıda okyanus, dağılmış elmaslar gibi parıldıyor, kartpostal mükemmelliğinde, neredeyse gerçek olamayacak kadar güzel.

Mutfak tezgâhındaki bir tabureye oturmuş, Alessio'nun bir dansçı zarafetiyle ocakla buzdolabı arasında gidip gelişini izliyorum. Koyu renk saçları sabah erken saatlerde yüzdüğü için hâlâ nemli ve uçları hafifçe kıvrılmış. Üzerinde kalçalarına kadar inen bol bir yüzme şortundan başka bir şey yok; bronzlaşmış, dövmele teni güneş ışığında parlıyor.

"Oynayacak mısın yoksa sadece Alessio'ya mı bakacaksın?" Dante'nin sesi beni oyunumuza geri çekiyor.

"Çoklu görev yapıyorum." Göz kırpyorum, sıradaki kartımı bırakıyorum. "Cin."

"Cazzo!" Dante küfrediyor, sahte bir hayal kırıklığıyla elindeki kartları düşürüyor. "Bu üçüncü kez oluyor."

"Eziklik yapma." Kartları tekrar karıştırmak için topluyorum, parmaklarımin arasındaki tanıdık hissin tadını çıkarıyorum. "Belki de benim kazanmama izin veriyorsun."

"Asla." Dante taburesinde arkasına yaslanıp kollarını başının üzerine uzatıyor.

Bu sabah onda farklı bir şeyler var. Değişiklik belli belirsiz; kendini tutuşunda, gözlerinin etrafındaki yumuşaklıkta, omuzlarının hafifçe gevşemesinde. Birlikte geçirdiğimiz dört yıldan sonra, her mikro ifadeyi, her kas seğirmesini okumayı öğrendim. Don'um bir gecede görünmez bir ağırlıktan kurtuldu.

Dün gece yarı kapalı gözlerle izlediğim o sessiz konuşma sırasında ne olduğunu, nasıl bir dönüşüm yaşandığını sormak istiyorum. Ama bazı alanlar mahremiyeti hak eder, aramızda bile.

"Krep mi, yumurtalı ekmek mi?" Alessio omzunun üzerinden sesleniyor, büyük bir kasede yumurtaları kırpyor.

"İkisi de," diyorum hemen ve Dante gülüyor.

"Her zaman açsın," diyor ama gözleri bunca zaman sonra bile göğsümün sıkışmasına neden olan o hayranlıkla yüzümde oyalanıyor.

"Hayattaki iyi şeyler için mi?" Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, artık her zamankinden daha uzun. "Kesinlikle."

"Fransız tostuyla başlayalım," diye öneriyor Alessio, kalın ekmek parçalarını sabit elleriyle dilimleyerek. "Dün aldığımız hindistancevizi şurubuyla."

Yalınayak ve rahat, her zamanki keskin hatları sabah ışığıyla yumuşamış Alessio bir keşif. Vegas Jokeri -imparatorluğu hem kapsam hem de rezillik açısından Dante'ninkine rakip olan adam- mutfağımızda durmuş, dünyanın en doğal şeyymiş gibi yüzme şortuyla kahvaltı yapıyor.

"Açlıktan ölüyorum." Taburemden atlayıp meyve kasesine doğru ilerliyorum ve olgun bir mango seçiyorum. "Beklerken bundan isteyen var mı?"

"Sì," Dante beni takip ederek bıçağa uzanıyor. "Bana bırak."

Meyveleri beklenmedik bir özenle dilimlerken ellerini izliyorum - hayatları sona erdiren o eller şimdi titizlikle çekirdeklerini çıkarıyor, mükemmel küpler kesiyor. Onları küçük mücevherler gibi bir tabağa diziyo, hareketleri kusursuz.

"Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?" Alessio ekmeği yumurta karışımına batırarak söylüyor. "Santorini'deki o sabah, kulüp açılışından sonra."

"Tanrım, bu iki yıl önce miydi?" Dante'nin parmaklarından bir parça mango alarak gülüyorum.

"Çok sarhoştun," diyor Dante, gözlerinin kenarları kırışarak. "Kutlama yapıyordum! Ve eğer doğru hatırlıyorsam, sen de tam olarak "Ayık da değilim, Don Fera."

Alessio gülerek başını geriye atar. "Sahne de dans bile etti!"

Dante, "Ben öyle bir şey yapmadım," diye itiraz eder, ama b u n d a bir sıcaklık yoktur. Sadece korkunç Don'un dostlar arasında sadece bir adam olmasına izin verdiğ i bir gecenin düşkün hatırası.

"Yaptın," diye onaylıyorum, tezgâha yaslanarak. "Sen ve Alessio ikiniz de. Elimde fotoğrafik kanıtlar var."

"Şantaj malzemesi," diye düzeltiyor Dante, ama gözleri eğlenceyle parlıyor.

Ağına bir parça mango atarken onu izliyorum, alt dudağında suyu parlıyor. Beni bakarken yakalıyor ve göz kırptıyor, o kadar alışılmadık bir şekilde şakacı bir jest ki neredeyse iki kez bakıyorum. Bir şeyler değişti; bir kapı açıldı. Kocamın göz kırptığını daha önce hiç görmemiştim.

"Şu tabakları uzatır mısın?" diye soruyor Alessio, ilk tost parçasını bir güzel çevirerek.

Dante dolaptan üç tabak almak için yanımdan uzanıyor, göğsü sırtıma değiyor. Bir süre orada kalıyor, kollarıyla beni sararak tabakları tezgâha koyuyor. Bu o kadar rahat, o kadar kolay ki, aramızdaki bu fiziksel yakınlık su gibi akıp gidiyor.

Alessio ilk parti yumurtalı ekmeği табаға koyarken tarçın ve vanilya kokusu mutfağı dolduruyor. "Yemek hazır aşk kuşları."

Tabaklarımızla **birlikte** dış terasa geçiyoruz ve önümüzde okyanus manzarasıyla masanın etrafına yerleşiyoruz. Güneş ışığı sonsuzluk havuzunun üzerinde dans ediyor, su sabah sakinliğinde durgun ve mükemmel.

"Tanrım, bu çok güzel," diye mırıldanıyorum bir lokma şuruba batırılmış ekmeğin etrafında.

"Bu kadar şaşırmış görünme." Alessio gücenmiş gibi yapıyor ama gözleri sıcacık. "Ben çok yetenekli bir adamım."

"Gerçekten de öylesin," diye onaylıyor Dante, ayağı masanın altında benimkini buluyor, bir öpücük kadar samimi hissettiren küçük bir temas noktası.

Birkaç dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde, sadece kıyıya vuran dalgaların ve uzaktaki kuş **seslerinin** arasında yemek yiyoruz. Bu mükemmel bir an; zamanın içinde askıya alınmış, uçumuzün beklentiler ya da zorunluluklar olmaksızın bir arada olduğu bir an.

Sabah önümüzde uzanıyor, telaşsız ve altın rengi. Fransız tostunu ve taze meyveleri cilalıyor, hikayeler ve gözlemler paylaşıyor, sohbetimiz yumuşak bir akıntı gibi akıyor. Ara sıra Dante'nin eli benimkini buluyor ya da Alessio eğilip yüzümdeki bir tutam saç tarıyor.

Bu küçük dokunuşlar -bu sıradan samimiyet- içimde boş olduğunu bilmediğim bir şeyi dolduruyor. Aşk, verildiğinde işte böyle görünür.

Nefes almak, gelişmek ve kendi şeklini bulmak için.

Kahvaltıdan sonra Alessio kahve fincanlarımızı dolduruyor ve Dante bir tur daha kart dağıtıyor. Sandalyemde arkama yaslanıp ikisini de izliyorum.

-Kocam ve sevgilim, dünyamı mümkün olduğunu hiç hayal etmediğim şekillerde yeniden şekillendiren iki adam.

Dante beni izlerken yakalıyor ve kaşını kaldırarak soruyor.

"Sadece mutluyum," diyorum basitçe.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun," diye cevap veriyor ve sesinde farklı bir şey var; bir kesinlik, belki de kendisini de kapsayan bir kabullenme.

Yıllar önce tanıştığım, sessizlik ve görev kalesine kilitlenmiş adamı düşünüyorum. Acı olmadan zevki, kayıp olmadan aşkı hayal edemeyen adamı. Birlikte inşa ettiğimiz alışılmadık mutluluğu kavrayamayan adamı.

"Hepimizin var," diyorum kartlarıma uzanarak.

Dante tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor, ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Belki de haklısın."

Alessio kendi kartlarını karıştırırken, "Tabii ki haklı," diye ekliyor. "Kraliçemiz her zaman haklıdır."

"Şimdi de yalakalık yapıyorsun," diye takılıyorum. "İşe yarıyor mu?" Alessio sırtıyor.

"Her zaman."

Üçümüz gülüyoruz, ses dalgaların ritmine karışıyor. Bu anda, yarattığımız bu beklenmedik ailede, mükemmel huzura yakın bir şey hissediyorum.

Daha sonra yüzmeye ya da sahil boyunca yürümeye gideceğiz. Belki öğleden sonra sıcağında kestireceğiz, bedenlerimiz devasa yatakta birbirine dolanacak. Sevişebiliriz ya da sadece birlikte uzanıp her şeyden ve hiçbir şeyden konuşabiliriz. Gün önümüzde sonsuz olasılıklarla uzanıyor.

Ama şimdilik oynanacak kartlar, içilecek kahve ve tadına varılacak bu sessiz, derin neşe var - tam olarak olduğun gibi sevmekten ve sevmekten gelen türden.

Dante'nin gözlerini kartlarımin üzerinde yakalıyorum ve orada kendi memnuniyetimin bir yansımasını görüyorum. Alessio ile paylaştığı yük ne olursa olsun

Karanlık, serbest bırakılması yeni bir şeyin büyümesi için yer bıraktı. Umutlu bir şey. Özgür bir şey.

Ve şu anda, güneş tenimi ısıtırken ve yanımda sevdiğim iki adam varken, bunun -bu alışılmadık, beklenmedik aşkın- şimdiye kadar bildiğim en güzel şey olabileceğini fark ediyorum.

Müreккеpli

(DANTE)

Alessio için içimi dökeli, onlarca yıllık acımı Bali gecesine saçalı üç gün oldu.

Hikâyeyi ikinci kez anlattığımda kelimeler daha kolay geldi, Danica saçlarımı okşayıp kendi gözyaşlarıyla yanağımı ıslatırken onun göğsüne ağladım.

Kanayan ellerimle kalbime saplanmış en keskin parçayı ona uzattım ve o da ellerini parçanın üzerinde kavuşturarak onu sıcaklığıyla sardı.

Sonrasında, korktuğum gibi bana kırılmışım gibi bakmadı. Hayır, bana her zaman baktığı gibi, piramitlerin her taşını tek başıma oymuşum gibi, önemliymişim gibi baktı.

Kırılğanlık hala derimin altında ham bir şekilde duruyor - utanç ve rahatlama, yaralarımın üzerine işlenmiş güller gibi birbirine karışmış durumda.

Yıllarca bu anıları paylaşmanın beni yıkacağını düşündüm. Bunun yerine, bir şeyler değişti. Gevşedi. Yıllarca yanlış iyileşen bir kemiğin sonunda düzelmesi gibi.

Alessio dün Vegas'taki imparatorluğuna geri döndü, her zamanki gibi kalamadı. Ama zamanımızı iyi değerlendirdik.

Birlikte geçirdiğimiz son günler farklıydı. Daha yumuşak. Sırların ağırlığı artık aramızda durmuyordu.

Alessio sessizliği nasıl koruyacağını biliyordu, ne zaman yakınlaşacağını ve ne zaman boşluk bırakacağını biliyordu. Ve Danica - zırhımın içini her zaman gören Kraliçem- ikimizi de gücüyle sardı, kendi yöntemlerimizle iyileşmemize izin verdi.

Şimdi, Alessio'nun gidişiyile ve bu anıların nihayet ortaya çıkmasıyla, kendimi çırılçıplak hissediyorum. İfşa olmuş. Ama aynı zamanda... özgür. Sanki uzun zamandır taşıdığım ve benim bir parçam olmadığını unuttuğum bir yükü nihayet bırakmışım gibi. Babamın sesi kafamın içinde daha sessiz. Ve annemin anısı farklı bir şekilde acıtıyor - suçluluk duygusu yerine temiz bir acı.

Belki de bu yüzden şimdi buradayım. Farklı türde bir acıya, farklı türde bir dönüşüme hazırım. Bu sefer yaraları saklamak değil, yeni bir şey seçmek. Tamamen bana ve seçtiğim aileye ait olan bir şey.

"Hazır mısın, bebeğim?" Danica tekrar soruyor ve çenem gerginlikle kilitlenmiş bir şekilde başımı sallıyorum. Elimi tutmak için burada olmasından memnunum. Bu korkunç bir fikir olabilir de olmayabilir de, bunu öğrenmek üzereyim.

Sanatçı kısaçalarını sikimin ucuna yerleştiriyor ve canımın yanacağını biliyorum. Kendimi desteklemeye çalışıyorum. Babam acının beni daha güçlü yapacağını düşünürdü. Tamamen haksız da sayılmazdı, sadece bu kadar iyi kullanmayı öğreneceğimi hiç düşünmemişti.

O iğne çok kalın görünüyor. *Tanrım*. Bu kadar kalın olmak zorunda mı?

Hayal edilebilecek en dayanılmaz acı etime saplanırken hiçbir şey söylemiyorum, sadece dişlerimi sıkıyorum.

"*Puttana!*" Kör edici acıya rağmen tüm dikkatimi hareketsiz kalmaya verirken yüksek sesle küfrediyorum.

Hayatımda hiçbir şeyin acıtmadığı kadar acıtıyor.

Bir gece kulübesinden daha büyük olmayan gölgeli kulübede Danica elimi sıkıca tutuyor, ancak dayanılmaz acıya dayanmaya çalışarak tüm gücümle sıkarken onu ezebileceğimden endişeleniyorum.

Ben dişlerimin arasından oflayıp puflarken, kör edici acıya rağmen bilincimi korumaya çalışırken, piercing sanatçısı kusursuz İngilizcesiyle bana "Neredeyse geldik," diyor.

Artık geri dönmek için çok geç, iğne çoktan eski bir işkence aleti gibi aletime saplanmış durumda.

"Çok güzel görüneceksin aşkım. Neredeyse oldu. Çok cesursun," diye mırıldanıyor Danica, terli saçlarımı yüzümden okşayarak. Klima fazla mesai yapıyor ama küçük odanın sıcaklığını hafifletmek için çok az şey yapıyor. En lüks piercing stüdyosunda bile sıcak bizi takip ediyor, vücuduma başka bir katman gibi yapışıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, kör edici acı aletimden vücuduma yayılırken nefesimi sabitlemeye çalışıyorum.

Danica ve ben orgazm sonrası yatakta uzanıp adada kalan günlerimizi nasıl geçirmek istediğimizi tartışırken bu harika bir fikir gibi görünüyordu.

Sonunda sırtındaki yara izini süslemek için bir dövme yaptırmak istedi. -Harika bir fikir. Ömrüm boyunca penis piercingine duyduğum hayranlıktan, bunun nasıl bir his olduğunu hep merak ettiğimden bahsettim.

Dünkü konsültasyon sırasında burada, daha önce sadece bir kez karşılaştığımız bir yabancıнын küçük siyah masasında yatmayı beklemiyordum, aletim iğneyle dışarıdaydı. Daha piercing çubuğunu bile takmadı. *Hay sikeyim!*

"Derin nefes al. Emrimle nefes ver," diyor kalın çerçeveli gözlüklü küçük adam, işi bitirmeye hazırlanırken. Bakamıyorum; bayılmama saniyeler kaldı. Aletimin başındaki o küçük kan damlası boğazımdaki safrayı koyulaştırmaya yetiyor ve kendini yukarı itmekle tehdit ediyor.

Parlak metal çubuğu glansımdan geçirip sikimi yatay olarak deldiğinde toplum içinde çığlık atmayı hiç istemediğim kadar yüksek sesle çığlık atıyorum. Piercing'in Danica'nın adını hatırlamak için bir kâğıda yazdığı süslü bir adı var: Ampallang. Ama tek bildiğim çok acıttığı!

"Çok güzel," Danica ısrarla yapmak istediği kayıt için yakın çekim yapmak üzere telefonunu yaklaştırıyor. Daha sonra birlikte izleyeceğiz ama şu anda hiçbir şey izleyemiyorum. Sikim yanıyor, hem de iyi anlamda değil. *Bu berbat bir fikirdi!*

"Hepsi bitti," diyor küçük adam, mücevherleri çok hafifçe temizleyerek, ama her hareket tüm vücuduma kör edici bir acı gönderiyor. Bir daha iyi hissedebileceğimi hayal etmek imkânsız. "Ona iyi baktığınızdan emin olun. Tüm bilgiler burada." Danica'ya bir broşür uzatıyor ve ardından gözlüklerini burnuna geri iterek onu ciddiyetle süzüyor. "En az iki ay boyunca ilişkiye girmek yok." Demek istediğini vurgulamak için sağ işaret parmağını sallıyor.

Dio mio, ben ne yaptım? İki ay gelmeden mi? İki gün hayatta kalmak için mücadele ediyorum.

Yine de acının bağımlılık yapan bir yanı var, vücudum sikimdeki zonklamayı yatıştırmaya çalışırken beynime hücum e d e n dopamin.

Danica gülümsüyor. "Merak etme, topuklarını güzelce toparlamasını sağlayacağım. Ve işi bittiğinde..." Düşüncesi bile dudaklarını yalıyor.

Dün gece geç saatlere kadar Reddit'te bunun hem kullanıcı hem de partneri için nasıl bir his olduğuna dair ilk elden deneyimleri okuduk. Kulağa tahrik edici geliyordu.

Ama bu sadece zevk vermekle ilgili değil, hatta bu andaki acıyla, iyi hissettirdiği kadar kötü hissettiren bu kendine eziyetle de ilgili değil... hayır, çok daha fazlasıydı. Güzel bir tabuydu ama kimse bana bedenimle ne yapacağımı söyleyemezdi, Danica'dan başka kimse ve o bedenimin arzuladığı tüm hisleri yaşamasını istiyordu.

Babam vücudumun neresinde olursa olsun piercing taktırdığımı bilse çıldırırdı. Dövmeler onun gözünde iyiydi, güçlü olduğunuzu gösterirdi ama piercingler kızlar içindi. Cinsiyet rolleri hakkında, aslında her şey hakkında çok eski fikirleri vardı; çok muhafazakârı.

Bu benim isyanım, geleneksel olan her şeye başkaldırıışım, Kraliçemin son sahiplik işareti, yaptığım tüm kötü şeyler için hak ettiğim acı, günahlarımın affı. Yukarıdakilerin hepsi.

Villamıza nasıl döneceğimizi bilmiyorum. Tekne yolculuğu uzak değil ama sudaki her tümsek dünyanın sonu gibi geliyor, sikim pantolonumun içinde şişiyor.

Gerçekten de şehre dönene kadar beklemeliydik. Dönüş yolculuğunda nasıl hayatta kalacağım? Aktarma dahil, bir günden fazla uçtuk. Ama olan oldu.

"Sana çok iyi bakacağım," diyor Danica nihayet varış noktamıza ulaştığımızda, beni verandaya oturtuyor ve bize içecek bir şeyler getiriyor. Muhtemelen yeni piercingim için iyi bir fikir değil ama gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım var.

Dövme için önce onun gitmesine sevindim ve dört saat boyunca ona küçük bir iğne batırmalarını izlerken yanan sikimle oturmak zorunda kalmadım. Yine de sonuç nefes kesici.

Danica tişörtünü çıkarıyor ve ben sırtının alt kısmında zarifçe kıvrılan güzel lotus çiçeklerine bakmaktan kendimi alamıyorum, yumuşak pembe ve yeşiller sert yara dokusu arasında dokuma yapıyor, acı verici anılar yerine sanat yaratıyor. O da iyileşmeyi hak ediyor.

Fiziksel olarak olsa da, kendi iyileşmemin önünde hâlâ uzun bir yol olduğunu biliyorum.

"Sana ağrı kesici veremeyeceğime emin misin?" Danica üçüncü kez soruyor ve kendimi onun açıkta duran göğüslerine bakmamaya zorluyorum, kötü bir zamanda ereksiyon olma korkusuyla taş kesiliyorum.

Başımı salladım. "O şeyleri vücuduma sokmayacağım. İyi olacağım." Hiçbir zaman ağrı kesici kullanan biri olmadım. Acının orada olmasının bir sebebi vardır. Katlanması gerekir, azaltılması değil.

Başını yana doğru eğdi. "Acımıyor mu?"

"Kurşun yarasından daha fazla." Kesinlikle öyle hissettiriyor.

Danica alt dudağını ısıyor, bana bakıyor. "Tanrım, bu beni çok azdırıyor. Keşke dokunabilsem."

Ellerimi koruyarak kasıklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Sakın buna cüret etme!" Sertleşme düşüncesi bile acı veriyor.

"Bu durumda, başka bir şey bulmam gerekecek, ya da *birini* Son birkaç günümüz boyunca beni eğlendirecek başka bir şey." Yüksek sesle nefes veriyorum.

"Lütfen. Keyfinize bakın."

"Şef oldukça formda." Danica bana muzipçe göz kırpmıyor. "Gözlerini beğendim."

"Normalde izlemeyi çok isterdim ama bu sefer lütfen benden uzak dur." İnliyorum, viskiyi bir dikişte mideye indiriyorum, sıcaklık midemde tanıdık bir parıltıyla yanıyor ve zonklayan acıya hiçbir şey yapmadan gerginliği alıyor.

"Göreceğiz bakalım." Danica bana bir öpücük konduruyor ve kadehlerimizi yeniden doldurmak için ortadan kayboluyor, tam da okyanusun üzerinde bir başka görkemli gün batımı için zamanında.

Artık aletim için endişelenmek zorunda olmamak güzeldi, en azından cinsel anlamda. Şimdi her şey bir yarayı iyileştirmek ve temizlemekle ilgili, penis sadece bir nesneye indirgenmiş durumda. Bu düşüncede huzur verici bir şey vardı. Performans göstermem ya da herhangi bir beklentiyi karşılamam gerekmiyordu.

Keşke hayat böyle basit ve iddiasız kalabilseydi.

Eve dönmek ve dizginleri tekrar ele almak zorunda kalacağımı düşünmek bile çok yorucu.

Danica'nın 7/24 kölesi olmak istiyorum, buradaki gibi.

Sadece resim yapmak, belki biraz yemek pişirmek, iyi bir ev kocası gibi evde bağlı olmak, yemek pişirmek, temizlik yapmak ve Kraliçeme hizmet etmek.

Danica'ya bunu söylediğimde tatlı tatlı gülümsedi ve bir gün hayallerimi gerçekleştireceğine söz verdi.

Şimdilik en büyük endişem Danica'nın baştan çıkarıcı bir şekilde önümde bacaklarını açıp klitorisiyle oynaması.

"Kes şunu. Beni sertleştireceksin!" Açık bir yaraya, özellikle de böylesine hassas bir bölgeye kan göndermekten korkarak itiraz ediyorum.

"O zaman bakma." Meşhur son sözler. *Nasıl başka tarafa bakabilirim?*

Daha çok çabalamalıyım.

Ereksiyonum tam bile değil, ama yeni mücevherimi rahatsız etmeye yetiyor.

Tanrım, acı!

Bazı dersleri zor yoldan öğrenirsiniz, bazı dersleri ise asla öğrenemezsiniz.

Uzun bir iki ay olacak, buna hiç şüphe yok. Ama içimden bir ses aletimin endişelerimin en küçüğü olacağını söylüyor.

Bali eğlenceliydi, eve döndüğümüzde bizi bekleyen gerçeklikten uzaklaşmak için iyi bir fırsattı.

Cennette sadece iki günümüz kaldı.

Keşke tek kararımın kahvaltıda ne sipariş edeceğim ve hangi plajı ziyaret edeceğim olduğu bu huzur balonuna sarılmış olarak kalabilseydik.

Ama **k u r m a m ı z** gereken bir iş, uzak tutmamız gereken bir savaş var.

Aileleri ve yetkilileri ikna etmek çok zor bir iş olacak.

Bu hiç kolay olmayacak.

Ama Danica'dan daha fazla güvendiğim kimse yok - karım, Kraliçem, Madamım.

Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur.

Güç Değişimi

(DANICA)

D ante hissedarlar toplantısını başlatmakta ısrar ediyor, bunun üstesinden gelemeyeceğimi düşündüğü için değil, diğer D on'ların da inançlarında babası kadar eski *kafalı* olduklarını bildiği için - bu büyüklükte bir değişimi başlatmak için sorumlu bir *adama* ihtiyaçları var.

Ama bugün her şeyin değişeceği gün.

Adamlar, sekiz kat aşağıda, altımızda uzanan okyanusun 180 derecelik muhteşem manzarasına sahip, yeni boyanmış yönetim kurulu odasının etrafında oturuyorlar. Bu yeni kurumsal ofis alanı -özellikle bu amaç için seçtiğim tarafsız bölge- daha önce aile işlerinin yürütüldüğü karanlık arka odalardan dünyalar kadar uzak.

Ama benden başka kimse okyanusa bakmıyor.

Hepsi ya Dante'ye ya da ekranda sunmak üzere olduğu teklife bakıyor.

Bakmama gerek yok; Bali'den döndüğümüz dört haftayı bu plana ince ayar yaparak ve Luigi ile rakamlar üzerinde çalışarak geçirdim. Her ayrıntının sağlam olduğundan emin olmak için dün gece saat 3'e kadar ayakta kalıp her şeyi tekrar gözden geçirdik.

Volkov'ların bir zamanlar kontrol ettiği liman işinin darmadağın olduğunu söylemek hafif kalır.

İşler çok uzun süre başıboş kalmış, sistemler ve süreçler kuraldan ziyade sadece öneri haline gelmişti. Bu karmaşayı çözmek zaman alacaktır, ancak ön denetimimiz şimdiden potansiyeli gösteriyor.

Bu işi yürütmeye, bu operasyonu meşru ve kârlı bir şeye dönüştürmeye kararlıyım. Uzun ömürlü bir şeye. Öncekinden daha iyi bir şey.

Geçtiğimiz günlerde denetimimiz sırasında Dante'den ayrı kalmak zor oldu.

Ama benim limanları, onun da diğer işleri nasıl devredeceğini çözmesi gerekiyordu. Yaptığımız şey için tam olarak bir plan yoktu.

Sevgili oğlumu bu kadar özleyeceğimi düşünmemiştim. Onsuz ne kadar yaşayamayacağımı anlamam bunca yılını aldı.

O çok sevdiğim müstehcen kitaplar beni aşkın anlık bir şey olduğuna inandırmıştı, çekicilik, birinin tenini kendi tenine değdirmek için duyulan o umutsuz ihtiyaç, o ateş.

Ama çok daha fazlası.

Sonrası, çalışma, paylaşılan travma, rahatlık, uzun bir günün ardından kendinizi tanıdık kokularına sardığınız anda eve gelme hissi.

İlk yeniden yapılandırma bitene kadar sabırsızlanıyorum, böylece evden çalışarak daha fazla gün geçirebilir ve Dante'mi daha fazla görebilirim.

O tamamen farklı bir insan oldu. Bu planı oluşturduğumuzdan beri geçen kısa sürede bile, yıllardır olmadığı kadar rahatladığını gördüm.

Evde gerçek eşofman altı giymeye başlaması büyük bir adım; eskiden o mükemmel ütülü siyah pantolonları konusunda çok titizdi.

Odaklan, Danica.

Toplantı, Dante'nin teklifimizi özetleyerek, uygun kurumsal yapıya sahip meşru bir liman yönetim şirketinin herkese nasıl fayda sağlayacağını açıklamasıyla devam ediyor. Onlara geçiş planını anlatırken, meşruiyetin sağladığı korumaları kazanırken, hepsinin mülkiyet paylarını koruyacaklarını vurguluyor.

"Beyler," diyor Dante, odaya hükmeden sesiyle, "önerdiğimiz şey çıkarlarımızdan vazgeçmek değil, onları geliştirmek. Burada temsil edilen her aile, mevcut toprak talepleriyle orantılı hisselerle sahip olacak ve Fera ailesi çoğunluk kontrolünü elinde tutacak."

Masanın etrafında mırıldanmalar var. Don Antonio öne doğru eğildi. "Peki bu... şirketi tam olarak kim yönetecek?"

Dante cevap vermeden önce kısa bir süre gözlerime bakıyor. "Bu da beni teklifimizin en önemli kısmına getiriyor."

Derin bir nefes alıyorum. İşte hazırlandığımız an bu.

"Bu girişimin başına geçmek için," diye devam ediyor Dante, "sicili temiz birine ihtiyacımız var. Meşru iş çevrelerinde rahatça hareket edebilecek biri. Bu işi başarıya ulaştıracak zekâyâ ve kararlılığa sahip biri." Duraklıyor. "Ve o kişi... karım Danica Fera."

Adamlar ona şüpheyile bakıyor, bazılarının yüzünde düpedüz inançsızlık var.

Dante beni resmen takdim ederken omuzlarım dik bir şekilde ayağa kalkıyorum. "Beyler, size Fera Incorporated'ın önerilen Genel Müdürünü takdim ediyorum."

Şaşkın adamlar bir saniye boyunca bana bakıyorlar, sessizlik kulakları sağır ediyor.

İlk alkışlayan Don Greco oldu. "Mükemmel bir fikir, Don Fera. Temiz bir sabıka kaydı iş için harika olur." Anladı.

Adamlar önce isteksizce alkışlamaya başlayınca içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Teşekkür ederim." Odaya hitap ederken sesimi sert ve resmi tutuyorum. "Don Fera'nın da belirttiği gibi, teklifimiz hepimizin karşılaştığı sürekli riskler olmadan istikrar ve büyümeye giden bir yol sunuyor. Limanlar, henüz yararlanmaya başladığımız meşru bir fırsat madeni."

Yeni kurumsal yapımızı açıklamayı yarılamiştım ki Don Vinci, pörsümüş yüzünü ince bir küçümsemeyle buruşturarak dikkatle boğazını temizledi.

"Kusura bakmayın ama Don Fera," dedi bana değil kocama bakarak, "bu tuhaf bir seçim. Limanları yönetmek... deneyim gerektirir. Otorite." Bakışları sonunda bana kayıyor, küçümseyerek. "Daha basit görevler için daha uygun olabilecek biri değil."

Oda sessizliğe gömölüyor. Dante'nin yanımda gerildiğini hissedebiliyorum, müdahale etmeye hazır. Ama bu tam da benim hazırlandığım şey. Eğer bu savaşı onun kazanmasına izin verirsem, bu adamların saygısını asla kazanamayacağım.

Gülümsüyorum, gözlerime ulaşmayan türden bir gülümseme. "Bir konuda haklısın Don Vinci. Tecrübe önemlidir." Bakışlarını kaçırarak ilk kişi olmayı reddederek bakışlarını tutuyorum. "Ve ben son birkaç yılımı

Bu limanların onlarca yıldır ne kadar verimsiz işletildiğini ilk elden deneyimlediğimiz haftalar."

Odada şaşkın bir mırıltı dalgalanıyor. Don Vinci'nin yüzü kararır.

"Beni yanlış anladınız, Bayan Fera-"

"Belki de ikimiz de birbirimizi yanlış anlıyoruz," diye yumuşak bir şekilde araya giriyorum, sesim sakın ama kararlı.

Masanın üzerinden ona bir dosya uzatıyorum. "Bu, son altı aydaki sevkiyatlarınızla ilgili bir ön rapor içeriyor. Konteynerlerinizin diğer ailelerinkinden ortalama on dört gün daha fazla geciktiğini fark edeceksiniz. Darboğazları tam olarak tespit ettim ve kontrolü ele aldıktan sonra bunları derhal düzeltmek için bir planım var."

Don Vinci dosyaya bakıyor, belli ki bu düzeyde bir ayrıntı beklemiyordu. O pisliğin benim için geleceğini biliyordum. Onun gibi adamlar çok tahmin edilebilirdi.

"Bu işte onlarca yılım olmayabilir, Don Vinci, ama getirdiğim şey yeni bir bakış açısı ve kararlılık. Ve pek çoklarının aksine" - bakışlarını sabit bir şekilde karşılıyorum - "kararlarımı gölgeleyen eski kinlerim ya da bölgesel anlaşmazlıklarım yok. Sadece bu limanların nasıl işlemesi gerektiğine dair net bir vizyonum ve bunu gerçekleştirme azmim var."

Devam etmeden önce bunun kafama girmesine izin verdim. "Ancak, yöntemlerim beklediğiniz sonuçları vermezse, altı ay içinde pozisyonuma itiraz edebilirsiniz. Hâlâ işi öğreniyor olsam da hesap verebilirliğe inanırım."

Yaşlı Don'un yüz ifadesi değişiyor, tam olarak saygıya değil ama temkinli değerlendirmeye yakın bir şeye dönüşüyor. Bir kez sertçe başını sallar.

Tek söylediği "Göreceğiz," ama bu kadarı yeterli.

Dante'nin gözlerini yakalıyorum ve orada zar zor gizlenen bir gurur seziyorum. İşte bu yüzden çalışıyoruz - ne zaman geri çekilip kendi savaşımı vermeme izin vereceğini biliyor.

"Şimdi, geçişin ayrıntılarını tartışalım mı?" Sorunsuz bir şekilde işimize dönerek soruyorum.

Toplantının geri kalanı sivri sorularla ama giderek azalan bir dirençle devam eder. Bazılarının, özellikle de Don'un

Vinci'nin bu hamleyle ilgili hala çekinceleri var ama dinamik değişti. Artık dinliyorlar, sadece hoşgörü göstermiyorlar.

Ve sonra bitti.

Oylama yapıldı, teklif onaylandı. Aynen böyle.

Dons'lar sonunda sakinleşmiş görünüyor, belki planımızdaki bilgeliği görüyorlar, belki de sadece bu meseleyi çözülmüş olarak yazmaya hevesliler. Herkesin Fera A.ř. yönetim kurulunda oturup şirket yapısını tartışmaktan kurumsal yapıyı tartışmaktan daha iyi işleri var.

Çıkışta adamlara elimi uzatırken tokalaşmamı sıkı tuttuğumdan emin oluyorum, cesurca her biriyle tek tek göz teması kuruyorum. Don Vinci'ye ulaştığımda elimi tutmadan önce bir an tereddüt ediyor.

"İlginç bir yaklaşım Bayan Fera," diyor, ses tonundaki resmiyet öncekinden biraz daha az küçümseyici. "İlerlemenizi yakından izleyeceğiz."

"Daha azını beklemezdim," diye cevap veriyorum, elim onunki kadar sıkı.

Geri adım atmıyorum, meydan okumuyorum, sadece eşitim.

Bu küçük bir zafer, ama yaşlı adamların ve eski kuralların dünyasında küçük zaferler sadece başlangıçtır.

Dante yanımda, biraz arkamda duruyor ve sanki inanılmaz bir şey başarmış gibi Dons'un tebriklerini kabul ediyor.

"Donna Fera," diye başını sallıyor Don Greco çıkarken, son konuk. Onu tekrar görmek güzel ama bana Donna Fera demesi kadar güzel değil. Kendimi önemli, yerleşik, güçlü hissettiriyor.

Keşke ne kadar güçlü olduklarını bilselerdi.

Korkusuz Don Fera'larının önümde nasıl diz çöktüğünü. Ama asla bilemeyecekler.

Sırlarımız bu adamlar için değil.

Siyah pantolon ve açık yakalı gömlektен oluşаn süslü I'm-the-Don kıyafeti tarafından gizlenen etindeki kesikleri başka kimse bilmiyor.

Eve gittiğimizde boynuna bir yaka takmak için can atıyorum; yakasız çok çıplak görünüyor.

Önemli misafirlerimizi dışarıda gördüğümüzde zihnim dağılıyor, Dante'nin yanında bu kez sadık eşinden çok daha fazlası olarak duruyorum.

Bu artık *benim* mirasım.

Eskiden olduğum kişiden, Dante'nin restoranda tanıştığı o meşum gecede evrenin bizi bir araya getirdiği kişiden çok uzağım - eğer böyle şeylere inanan kozmik insanlardan biriyseniz.

Artık kimsenin istemediği o çaresiz çocuk değilim, kardeşleri sadece gülerken kulübede neredeyse ölen çocuk değilim.

Hepsinin canı cehenneme.

Kapı nihayet Dons'un arkasından kapandığında, kocaman bir oh çektim.

Haftalardır, hatta tamamen Dante ve Alessio'ya odaklanmam gereken balayımız sırasında bile bu toplantı hakkında stres yapıyordum.

Bunun geçici olduğunu, teknik olarak gözetim altında olduğumu biliyorum, ancak altı ay içinde ihtiyacım olan sonuçları alacağıma dair hiçbir şüphem yok. Temeller orada, sadece üzerine inşa etmem gerekiyor.

Dante dizüstü bilgisayarını toplarken kapıyı arkamızdan kilitledim ve masif meşeden oyulmuş büyük ahşap toplantı masasına oturdum. Ofisteki her şey gibi onu da kendim seçtim. Kelimenin tam anlamıyla hayalimdeki ofisi bir internet mağazasından seçtim ve Sims oynar gibi teslim ettirip kurdurdum. Kocam ödedi tabii ki.

"Ne patron kaltak ama, senin deyiminle." Dante yanıma geldi, belli ki toplantının da bitmiş olmasından dolayı rahatlamıştı.

Onu derinden öpüyorum, dudaklarını dudaklarıma götürürken parmaklarımla mükemmel şekillendirilmiş saçlarını karıştırıyorum.

"Patronun sürtük."

Dante parmaklarımı öpüyor, her birini ayrı ayrı, sonra yüzüğümü öpüyor. "Dönüştüğün kişiyle gurur duyuyorum. Yanında olmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Sevgilim Dante. Senin sayende bu ben oldum. Beni daha iyi yapıyorsun."

"Kraliçem." Dante sanki havalı bir filmdeymişiz gibi önümde eğiliyor, bir Kral mütevazı bir Şövalyeye dönüşüyor - sadece benim için.

Gülümsüyorum.

Hayır, asla bilmeyecekler.

O Dons'lar Dante'nin işin başında olduğunu, benim sadece şirketin paravan yüzü olduğumu, sadece temiz sicilim için işe yaradığımı düşünmeye devam edecekler.

Ama ben biliyorum.

Patronun ben olduğumu biliyorum.

Kimsenin beni korumasına ya da benim adıma konuşmasına ihtiyacım yok, hayır, artık resmi olarak yetki bende ve yarın bunu onaylamak için ofisimin kapısına altın isim levhası takılacak.

Danica Fera, Genel Müdür.

Kulağa hoş geliyor.

Keşke ailem beni şimdi görebilseydi. Kendi ofisimle. Kendi park yerimle. Kahretsin, kendi imparatorluğum.

Ama canları cehenneme.

Başarılarımı paylaşmayı hak etmiyorlar.

"İyi iş çıkardın bebeğim," diyorum Dante'ye, ellerimi kasıklarının üzerine indirip uyuyan sikiğin dış hatlarını çizerken. Anında canlanıyor ve kocam acı dolu bir inilti çıkarıyor.

Pantolonunun kemerini çözerken "Beni çıldırtacaksın kadın," diyor sahte bir kızgınlıkla.

Tek cevabım yüzüme yayılan kocaman sırıtış ve Sonja'yı partiye getirme emri oluyor.

"Evet, hanımefendi," diye yanıtlıyor Dante aletini serbest bırakırken, kilitli olduğunu bilmesine rağmen kapıya bir bakış atıyor.

"Şimdi..." Topuklarımı tekmeleyerek kendimi masanın üzerinde yeniden konumlandırıyorum, böylece ereksiyonuna uzanabiliyor, çoraplı ayaklarımla alt tarafını yavaşça okşayabiliyorum.

Büyük Don Fera ilkel bir kükreme çıkarıyor ve kendini dengelemek için masanın kenarına uzanıyor. "*Dio mio*," diye soluk soluğa bağırıyor ayak parmaklarımla piercingine hafifçe dokunduğumda.

"Ne istiyorsun, bebeğim?" Ayağımı taşaklarının üzerinde gezdirerek fısıldıyorum.

Dante acı dolu bir inilti çıkarıyor. "Bana işkence etmeyi bırakmanı."

"Hmm, belki," diye cevap veriyorum ayağımı tekrar çekerken sahte bir düşünceyle.

"Lütfen," diyor sevgili kocam nefes nefese kalarak. Dört haftadır serbest bırakılmadığı için bugünlerde çok hassas - herhangi bir temas anında sızıntı yapmasına neden oluyor.

"Peki, kendini tatmin et. Ama dokunmak yok. Ve izinsiz boşalmak yok." Dante'nin rahatsız bir şekilde kıpırdanışını, ucunda parlayan pre-cum'u izleyerek kuralları belirliyorum. Teknik olarak piercing yaptırdıktan sonra çok erken olduğunu biliyorum ama internette *çoğunlukla* dört hafta sonra sorun olmayacağı yazıyordu. Ve o da açıkça bunu istiyor.

"Teşekkür ederim, Bayan," diye minnetle cevap veriyor, iyi bir çocuk gibi bileklerini arkada birleştiriyor.

"Gözler bende, *Tesoro*," diye sert bir sesle emrediyorum, Dante sikini ayağıma sürüyor, elleri arkasında, çaresiz.

Güçlü sesiyle odaya hükmetmesinden sadece birkaç dakika sonra, Don Fera ayaklarımın altında küçük bir çocuk gibi sızlanıyor ve bitirmesine izin vermem için bana yalvarıyor.

Bu kez, Dante'nin çoraplı kemerlerimin üzerine boşalmasına izin vermeyi düşünüyorum.

Ama son anda fikrimi değiştiriyorum ve ayağımı kalçasına koyarak onu itiyorum.

Dante yüksek sesle inliyor, bıkkın, çok yakın ama tatlı bir rahatlama çok uzak.

Zavallı çocuk, neredeyse bir aydır onu aptal yerine koyuyorum. Çok bastırılmış olmalı. Ne güzel bir bağlılık. Ne güven. Onu bu kadar uzun süre inkar etmeme izin vermek.

Düşüncesi bile beni ıslatıyor. O kadar da değil. İnkâr edilen sadece Dante değil.

Elbette, birçok tahliye yaşadım ama bir aydır onu içime almadım. O şeyin iyileşmesini beklemek yavaş bir işkence oldu. Onu çok arzuluyorum.

Ama şimdi
değil. Bu
şekilde değil.

Acele etmek istemiyorum.

"Buraya gel, sevgilim." Onu daha yakına çekiyorum. "Merak etme, geleceksin.

Bunu hak ediyorsun."

Dante duyulabilir bir inilti çıkarıyor, vücudu gözle görülür şekilde sertleşiyor.

Yavaşça, ön spermini kayganlaştırıcı olarak kullanarak, delici bölgeden kaçınmaya dikkat ederek kaya gibi sert horozunu okşadım. Aletinin başı artık şiş değil ama uzun çubuğun bezini deldiği küçük delikler hâlâ biraz kırmızı, tam olarak iyileşmemiş.

Onu tekrar sınıra getirmek için fazla bir şey gerekmiyor; Dante bir dakikadan kısa bir süre içinde benim için boşalmaya hazır.

Ama elime, ayağıma ya da özenle ütülenmiş takım elbisemin herhangi bir yerine boşalmasına izin vermiyorum, hayır, hala masanın üzerinde duran yarı sarhoş soğuk kahve fincanımı kapıyorum ve kocamı porselen kaba sağıyorum, büyük orgazmının her son damlasını yakaladığımdan emin oluyorum.

Dante soru sormuyor, hiçbir şey söylemiyor - bir ay önce sikini deldiğimizden beri ilk kez tamamen orgazm olduğu için çok rahatlamış.

Vücudunda hiç sıvı kalmadığında, nefes nefese yere yığılıyor, cenin pozisyonunda kıvrılıyor. Eminim o delici alet takılıyken çok acımıştır.

Onu tekrar dizlerinin üzerine çağırmadan önce bir iki dakika bekledim.

Sevgilim Don'un saçlarını sevgiyle okşarken, ona kendi dölüyle kaplı soğuk kahveyi yediriyorum. Parmağımla hafifçe karıştırıyorum ve sonra fincanı geriye doğru eğerek son yudumuna kadar içmesini sağlıyorum, yutkunurken Adem elmasının sallanışını izliyorum.

Dante itiraz etmiyor, itaatkâr bir evcil hayvan gibi hepsini yutuyor. Tanrım, bana böyle boyun eğdiğinde içimdeki arzu nasıl da kabarıyor. Sapıkça oyunlarıma teslim olduğunda.

Bardağı yere bıraktığımda bana öyle bir hayranlıkla bakıyor ki, yemin ederim soğuk kalbim eriyor. "Teşekkür ederim, *Donna Fera*," diye fısıldıyor, memnuniyetle gülümseyerek.

Alnının üstünden tatlı bir öpücük kondururken, bu büyük Don Fera'nın sonunu getirecek iki kelimeyi fısıldıyorum: "*Bravo, ragazzo.*" İyi çocuk.

Patron

(DANICA)

Tanıdık vanilya ve tereyağı kokusu daha mutfağın kapısını açmadan beni karşılıyor. Bali'den döneli iki ay olmuş ve korkulan Don Fera usta bir fırıncı olmuş. Düşünebiliyor musunuz?

"Bu kadar güzel kokan ne?" E v r a k çantamı kapının yanına bırakarak sesleniyorum. Liman İdaresi'yle toplantım gecikmişti ama eve döndüğümde bunu neredeyse telafi ediyordum.

Biscotti kuyruğunu öfkeyle sallayarak beni karşılamaya koşuyor. Arkasında, Dante tezgâhta duruyor, siyah tişörtüne un bulaştırıyor, uzamasına izin verdiği bukleleri gözlerine düşüyor.

"Tarçınlı çörek," diyor, sonra yüz ifademi fark ediyor. "Ne oldu? Toplantı kötü mü geçti?"

Cevap vermek yerine çantamdan kâğıtları çıkarıp bir ödül gibi havaya kaldırıyorum. Resmi mühürler mutfak ışıklarının altında parıldıyor.

"Bunlar...?" Dante ellerini bulaşık havlusuna silerek yaklaşıyor.

"Terminal işletme sözleşmeleri. Hepsi." Sırıtişım yüzümü yarmakla tehdit ediyor. "Ayrıca tüm liman bölgesindeki yükleme boşaltma hizmetlerinin münhasır hakları. Artık şehre girip ç ı k a n her gemiyi kontrol ediyoruz."

Gözleri belgeleri tarıyor, Liman İdaresi yönetim kurulu üyelerinin imzalarına takılıyor. "Bunları aldığına inanamıyorum."

"Çok *ikna edici olabildiğimi* biliyorsun." Tezgâhın üzerine zıplıyorum.

Dante ayakkabılarımı çıkarmama yardım etmek için diz çöküyor, topuklu ayakkabılarımın altın tokalarını dikkatle açıyor. Ayağa kalkmadan önce parmakları ayak bileklerimde oyalanıyor. "Kulağa sapıkça geliyor."

"Keşke. Hayır, sadece başka bir yönetim kurulu toplantısıydı. Bok gibi sıkıcı. Her şeyi yeni liman yönetim şirketimize devretmekten mutluydular. "Sinir bozucu Ruslar "dan kurtulmak için her şeyi yaparlar. Görünüşe göre sadece bizim başımıza bela olmuyorlarmış.

Herkes. Liman İdaresi bile bu şerefsizlerle baş edemiyordu. Hiçbir şey zamanında girip çıkmıyordu. Ve o kadar çok şey bir daha görülmemek üzere 'kayboluyordu'. Bu durum gümrük memurlarını tedirgin ediyordu."

"Yani tam olarak neyin karşılığında tüm liman operasyonlarının kontrolünü bize veriyorlar?" Dante hâlâ şüphecidir, diğer ayakkabının düşmesini beklemektedir. Ama bu kez başka bir şey yok.

"İstikrar. İşlerin yeniden düzgün bir şekilde akmaya başlayacağını garanti. Artı..." Etkili olması için duraklıyorum, "Tüm gümrük işlemlerini ve güvenlik operasyonlarını yürütmek üzere bir sözleşme imzaladım. Adamlarımız bu şehirden geçen her konteyneri kontrol edecek."

Kaşlarını çatıyor. "Ve...?"

Yüzüme bir sırıtma yayılıyor. "Ve... üç yönetim kurulu üyesi ve gümrük müdürünün kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak kesinlikle duruma yardımcı oldu."

"Danica! Çok sinsisin!"

"En iyisinden öğrendim." Bacaklarımı beline dolayarak onu öpücük için kendime yaklaştırıyorum.

Dante aniden duraksıyor. "Yanına korumaları da aldın mı?"

"Yönetim kurulu toplantısına mı? Hayır, aptal."

"Yalnız mı gittin?" Kaşlarının arasında endişeli bir kırıksıklık belirir. "Danica..."

"Hiç olmadığımız kadar güvendeyiz, sevgilim." Parmaklarımı buklelerinin arasından geçirip endişesini yatıştırıyorum. "Keşke bu kadar endişelenmesen."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana sarılıyor. İkimiz de haklı olduğumu biliyoruz. Artık her şey değişti. İşimiz artık hesap tabloları ve sözleşmelerle yürüyor, şiddetle değil. Liman operasyonlarının, gümrük işlemlerinin ve güvenlik hizmetlerinin kontrolüyle, herhangi bir kas gücünün bize verebileceğinden daha fazla güce sahibiz.

Bu bizi meşru kılacak son eksik parçaydı. Aileler çoğunlukla bizimle birlikteydi ama devlet kurumlarının da bizimle birlikte hareket etmesi gerekiyordu.

Burada, mutfağımızda durmuş, şehrin nakliye imparatorluğunun anahtarını bakımlı ellerimde tutarken kendimi bir rock yıldızı gibi hissediyorum.

Lise rehber öğretmenim beni şimdi görebilseydi - banliyöden gelen küçük Danica Matthews, başarısız, başarısız.

Oysa ben *La Donna* Fera'yım ve ben doğmadan önce bu limanları yöneten adamlarla dolu bir yönetim kurulu odasını alt ettim.

Benim geldiğimi hiç görmediler. Bu her zaman benim avantajım oldu - bana baktıklarında bir Don'un koluna girmiş bir eş görüyorlar. Kim olduğumu, kim olmak için çalıştığımı bilmiyorlar.

Eğer yapmazlarsa ne olacağını tam olarak ortaya koyduğumda, Liman İdaresi'ndeki takım elbiseliler o sözleşmeleri bana vermek için neredeyse kendilerini paraladılar.

Sonunda mesele şantaj malzemesi bile değildi - gerçi bunun kesinlikle yardımı oldu. Mesele onlara değerli liman bölgelerinin gerçekten olması gerektiği gibi işleyebileceği bir gelecek göstermekti. Artık "kayıp" sevkiyatlar yok, gecikmeler yok, her biri kendi payına düşeni almaya çalışan altı farklı aileyle uğraşmak yok. Sadece kağıt üzerinde yasal, arkasında herkesi hizada tutmaya yetecek kadar kas gücü olan tek bir operasyon.

Dante elimi sıkarak beni şimdiki zamana, eğitimcinin mükemmel tasarlanmış beslenme planını bozacak lezzetli kokulu ikramlarla dolu mutfığa geri getirdi. "Sana işte yardım edemeyeceğime emin misin?" Dante dikkatle gözlerimin içine bakarak soruyor. "Bütün gün evde oturduğum için kendimi kötü hissediyorum."

Yanağını okşuyorum. "Sıkıldın mı bebeğim?"

"Hiç de değil." Dante'nin yüzü canlanıyor ve ben de gülümsüyorum. "Sana yeni resmimi göstermeliyim."

Ona boya malzemeleri aldığımdan beri kendini büyük bir gayretle sanata verdi ve ben dışarıda işlerle uğraşırken Batı Kanadı'ndaki yeni stüdyosunda saatlerce vakit geçirdi.

"O zaman burada kal, erken emekliliğinin tadını çıkar ve ofiste patronculuk oynamama izin ver. Her şeyi ayarlamaktan zevk alıyorum. Ayrıca, yasal bir ekibim olduğunu biliyorsun. Onları kendin işe aldın."

"Onları *biz tuttuk*." Dante gülümseyerek eteğimi kalçalarımın üzerine doğru itiyor. "Peki ya bu?" Bir kaşını kaldırıyor, dikkati konuşmaya dağılmış.

Ona göz kırpyorum. "Sonunda fark ettin."

"Lütfen bana işe iç çamaşırsız gitmediğini söyle?"

Ona bir öpücük konduruyorum. "Evet, öyle yaptım. Bu beni daha kötü hissettiriyor."

"Çılgın kadın." Dante başını sallıyor, gözleri hala çalılara kilitlenmiş.

"Yine dizlerinin üzerine çök sevgilim," diye emrediyorum, çoraplı ayaklarımı Dante'nin kucağına bırakıp bol gri eşofmanının altında oluşan sertliğin izini sürerken. Sadece hafifçe, çok hafifçe. Aleti artık neredeyse tamamen iyileşmiş durumda.

"Sen şeytansın," diye nefesini tutuyor Dante, kalçalarını içime sokuyor, yavaşça kirli çoraplarıma sürtünüyor, koşturma ve iş gününden terlemiş.

"Haksız değilsin. Şimdi çıkar şu siki."

"Danica, çalışanlar etrafta. Ya biri gelirse?"

"Tekrarlamama gerek var mı?" Sesimi kalınlaştırıyorum, sabırsızlığımı vurgulamak için parmaklarımı tezgâha vuruyorum.

"Hayır, Madam." Dante sertleşmiş sikini pantolonundan çıkarmadan önce endişeyle etrafına bakınıyor.

"Güzel." Ayaklarımı sikinin üzerinde gezdiriyorum, yüzünde titreşen şehvetin, keskin bir şekilde nefes alırken çıkardığı tıslamanın tadını çıkarıyorum. "Sadece takılıyorum bebeğim. Boşalmana izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Lütfen." Dante'nin sesi yumuşak, muhtaç.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır."

Dante kederli bir şekilde iç geçiriyor, topuklarının üzerine oturuyor ve yarı dik ama serbest kalma umudu olmayan üzgün sikine bakıyor. Henüz değil.

"Bu arada biraz *kredi* kazanabilirsin, değil mi?" Ona göz kırpıyorum ve o da hevesle başını sallıyor.

Onu amıma çekmiyorum, hayır, bugün değil. Onun yerine tezgahı atlayıp arkamı dönüyorum, eteğim belime kadar sıyrılıyor.

Dante bunu hemen anlıyor ve yakındaki bir sandalyeyi kendisine doğru çekiyor. Bir ayağım yerde, diğeri havada, mutfak tezgahının üzerinde öne doğru eğilerek kıcımı kocama doğru uzatıyorum.

Çoraplarım sadece diz hizasında, bu yüzden onları çıkarmama gerek yok.

Dante tereddüt etmiyor, kollarını bacaklarıma doluyor ve yanaklarımı yüzüyle ayırıp dilini kıcımın derinliklerine sürüyor.

Arka deliğimi.

Yüksek sesle inliyorum, insanları çekmek yerine uzaklaştırıyorum - umarım.

"Aynen böyle, aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, Dante'nin dili kış deliğimin üzerinde gezinirken altında kıvranıyorum, beni tatlısına hasret aç bir çocuk gibi yiyip bitiriyor.

İş yerinde geçen uzun bir günün ardından eve bu şekilde dönmeye alışabilirim. Belki sonrasında güzel bir banyo, bir ayak masajı... Devrelerim hislerle dolup taşarken düşüncelerim dağılıyor, Dante'nin ağzı orada olduğunu hatırladığımdan daha fazla sinir ucunu heyecanlandırıyor.

Nefes nefese, kışımı yerken tezgaha tutunuyorum ve bu konuda çok iyi bir iş çıkarıyor. Stresi azaltmak için en iyi notlar.

"Dante..." Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirirken inliyorum, basacak daha fazla düğme buluyor.

Olası keşfedilme düşüncesi dakikalar sonra patlayan orgazmımı körüklüyor.

Çok az bir uyarıyla kocamın yüzüne boşalıyorum, tüm vücudum sarsılıyor ve derimden içime doğru yayılan zevkle kıvranıyor. *Aman Tanrım!*

Neyse ki kimse içeri girmiyor. Fikir her ne kadar sıcak olsa da, personeli travmatize etmek istemiyorum. Dante ve ben bir odadaysak, onları açıkça çağırmadığımız sürece mesafelerini korumakta genellikle oldukça iyiler.

Yine de, algılanan teşhir heyecan verici! Özellikle de kirli çoraplarımın üzerine boşalmaktan başka bir şey istemeyen zavallı Dante için... Zavallı çocuk, bugün olmaz.

Bir de evliliğin sıkıcı olacağını söylerlerdi.

Orgazmın son ürpertileri vücudumda parıldarken nefes nefese, tezgaha tutunuyorum. Daha fazlası için çaresizim. "Hadi bunu yatak odasına taşıyalım, bebeğim."

Dante eğlenemiyor diye ben de eğlenemeyecek değilim. Tarçınlı çörekler bekleyebilir.

La Donna Fera'nın halletmesi gereken bazı kişisel işleri vardır.

Kardeşçe Sevgi

(DANTE)

Fırça darbeleri meditasyon gibi akıyor, her biri tuvalimdeki kahverengi atı hayata daha da yaklaştırıyor. Etrafımda klasik müzik sesleri yükseliyor - stüdyoma yeni bir katkı, eskiden olduğum adamdan bir adım daha uzaklaşma. Don Fera'nın Beethoven ve suluboyada huzur bulacağı kimin aklına gelirdi?

Atın yelesinin detaylarında o kadar kaybolmuşum ki kapı zilini duymuyorum. Teller, piyano ve kafamın içinde her vuruşa rehberlik eden sessiz sestten başka bir şey duymuyorum. Üç gündür bu parça üzerinde çalışıyorum, sabırla çalışmaktan şifa buluyorum.

Yumuşak bir kapı sesi konsantrasyonumu bozuyor. "Girin!" Müziği kısmak için elimle işaret ederek sesleniyorum.

Danica kapıda beliriyor, lacivert takım elbisesi içinde güçlü ve güzel. Kraliçem Genel Müdür oldu; dönüşüm hâlâ nefesimi kesiyor.

"İşe gittiğini sanıyordum?" Onu öpmek için hamle yaptım, boya lekeli ellerimi kıyafetlerinden uzak tutmaya dikkat ettim.

"Bir saniyeliğine dışarı çıktım." Sesindeki bir şey omurgamın sertleşmesine neden oluyor. Parmakları birbirine dolanıyor -gerçekten gergin olmadığı sürece bunu asla göstermez. "Sana bir sürprizim var ama kızmayacağına söz vermelisin."

Mideme soğuk bir ağırlık çöküyor. İkimiz de sürprizlerden nefret ettiğimi biliyoruz. "Ne yaptın Danica?"

"Bana mesaj atıp duruyordu ve kendimi kötü hissettim, ben..." Kelimeler dökülüyor. "Sadece onu dinle. Şimdi daha iyi görünüyor. Dört yıl uzun bir süre. İnsanlar değişebilir, biliyorsun..."

Bir an için anlamadım. Sonra, farkına varmak göğsüme bir kurşun gibi saplanıyor. Boya fırçası elimde titriyor. "Danica... Sana daha önce de söyledim, karışma-" Ses tonum yükseliyor

Kontrol çabalarımaya rağmen, yılların gömülü öfkesi yüzeye çıkmakla tehdit ediyordu.

"Karına kızma."

O ses. Kanım buza dönüşüyor.

Luca stüdyoma, kendim için oyduğum bu huzurlu alana adım atıyor. Kardeşim. Benim hainim. Bir daha görmek istediğim son kişi.

"Burada ne yapıyorsun?" Kelimeler cam kırıkları gibi dökülüyor. Resim yapmanın verdiği zen buharlaşıyor, yerini dört yıldır gömdüğüm duyguların gelgit dalgası alıyor.

Yumruklarım sıkılıyor, şiddetin kas hafızası yükseliyor.

"Lütfen ona zarar verme, sevgilim." Danica'nın öpücüğü sert çeneme yumuşak bir şekilde konuyor.

Cevap vermiyorum, veremiyorum.

Giderken Luca'nın omzuna dokunuyor; bu sıradan jest bana başka bir ihanet gibi geliyor. "İyi şanslar," diyor ona ve sonra aramızda yıllarca konuşulmamış acıyla baş başa kalıyoruz.

Şövaleme geri dönüyorum, ona bakamıyorum. Fırça elimde şaklıyor, kahverengi boya eski kan gibi sıçrıyor, atı (ve halıyı) mahvediyor.

"Bana bak, *fra*." Kapının yanında duruyor, mesafesini koruyacak kadar akıllı. İkimiz de bu ellerin neler yapabileceğini biliyoruz.

Mahvolmuş resmime, huzurlu ifadesi artık benimle alay ediyormuş gibi görünen ata bakıyorum. "Git Luca. Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Dante. Sen benim tek ailemsin. Lütfen."

"Sen benim için ölüsün." Sesim yabancı ve sert geliyor. "Ölmüş olman gerekirdi, nokta, ama bunun için Danica'ya teşekkür etmelisin."

"Biliyorum," diye yumuşakça cevap veriyor Luca. "Minnettarım."

"Sakin üzgün olduğunu söyleme," diye çıkışıyorum o daha denemeden. "Dante..."

"Ölebilirdim, Luca. Ne oluyor lan?" Onunla yüzleşmek için döndüm ve gördüğüm manzara beklediğimden daha sertti. Daha yaşlı, saçları daha uzun, gözlerinde farklı bir şey var. Ama o hâlâ Luca. Hâlâ benim küçük kardeşim. Lanet olası kumar borçları yüzünden beni metal bir sandalyeye bağlayıp ölümü bekleten kişi.

Kilitli tuttuğum öfke bir dalga gibi yükseliyor ve bulduğum tüm huzuru boğmakla tehdit ediyor. Kaydettiğim tüm ilerlemeyi. Yıllar süren iyileşme, bir anda çözülme tehdidi altında.

Luca'nın omuzları içe doğru çöküyor, bu da onu daha küçük gösteriyor. Daha genç. "Milyon yıl geçse de bu işin böyle sonuçlanacağını tahmin edemezdim." Gözleri benimkileri buluyor ve sabit duruyor. "Ben bir aptaldım. Kısa versiyonu bu."

"Bana ihanet ettin." Kelimelerin tadı çöp gibi. Ellerim boya fırçalarından daha sağlam bir şey için kaşınıyor, bu parmaklar daha azıyla öldürmüş olsa da.

"Doldurulamaz boşluğu doldurmaya çalışırken kendimi kaptırdım." Sesinde şimdi farklı bir şey var. Daha kararlı. "Rehabilitasyon benim için iyi oldu," diye ekliyor.

"Çok güzel. Şimdi git." Darmadağın olmuş tuvalime geri dönüyorum, vücudumdaki her sinir kardeşimin varlığına uyum sağlamaya devam ederken harap olmuş ata odaklanıyormuş gibi yapıyorum.

"Bunu düzeltmek istiyorum, Dante."

"Yapamazsın." Kelimeler kemik gibi kırılır.

"En azından denememe izin ver. Beni affetmek zorunda değilsin."

"Güzel, çünkü seni affetmeye hiç niyetim yok." "Tıpkı babamız gibi konuşuyorsun."

Bu karşılaştıрма bir yumruk gibi çarptı. "Sakın buna cüret etme! Ben onun gibi değilim!" Tablo yere düşüyor, kahverengi boya dökülen kırmızı şarap gibi pahalı halıya akıyor.

"Kesinlikle onun gibi davranıyorsun. Her zaman çok şiddetli, çok affetmez, çok ulaşılmaz." Luca'nın suçlamaları yumuşak dilli ama acı.

"Babamız pisliğin tekiydi," diye tükürüyorum, sesim gök gürültüsü gibi çıkıyor. "Babamız bir *amcık*tı, Dante."

"Bu konuda anlaşabiliriz." Gülüşümde hiç mizah yok. "Ama hayatın boyunca yaptığın hatalar için onu suçlamaya devam edemezsin."

"Yapamaz mıyım?" Luca'nın sesinde bir şeyler kırılıyor. "*Annem* öldüğünde ben daha çocuktum Dante. Sahip olduğum tek şey sendin ve şimdi sen bile yoksun."

Kelimeler olması gerekenden daha derine işliyor. "Seni her zaman kurtaramam Luca. Artık kendi hayatım var, bir karım..."

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok. Sadece tekrar kardeşim olmana ihtiyacım var." Sesi çatlıyor. "Tanrım, Dante. Eskiden aramız çok iyiydi. Bir çocuğu öptüğümde ilk söylediğim kişi sendin, hatırladın mı? Babamın o anda hayatıma son vermesini engellemek için gözümün morarmasını göze almıştın."

Hatıralar beklenmedik bir şekilde çarpıyor-Luca arkamda titriyor, babamızın öfkesi canlı bir şey gibi, bedenim aralarındaki tek kalkan. "O tam bir yobazdı."

Don Fera Snr. ölmeden birkaç ay önce oldu. Alessio'ya olan duygularıyla boğuşurken, kim olduğumu saklarken, Luca'nın o günkü dayacağı benim için bir seçim oldu. Yanlış seven evlatlara ne olduğunu açıkça gösterdi.

"Ben kötü bir insan değilim, Dante. Terapide geçirdiğim iki yıl sonunda bunu anlamamı sağladı."

Onda farklı bir şeyler var; eskiden kaosun hüküm sürdüğü yerde istikrar var. Gözlerindeki umutsuz bakışlar gitmiş.

Leoparlar beneklerini değiştirmez.

Ama düşünürken bile bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Bana bakın-Don Fera, kırmızıyla resim yapan canavar, şimdi suluboya ve kek hamurunda huzur buluyor. Danica'ya bakın, Kraliçe olan korkak kız. Alessio'nun pervasız Playboy'dan Don'a dönüşümü.

Zihnim bir savaş alanı gibi, eski sadakat yeni ihanetle savaşıyor.

"Bence gitmelisin."

"Lütfen, Dante. Seni özledim, *kardeşim*."

Bir yanımda bunu geri söylemek istiyor; telefonu kaç kez açtığımı, neredeyse aradığımı itiraf etmek istiyor. Ama ip yanıkları ve metal sandalyelerin hatırası dilimi tutuyor. Bazı aldatmacalar çok derinlere iner.

"Sadece git, Luca."

"Geri gelebilir miyim?" Umut onun sesini yeniden gençleştiriyor.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyor, kafa karışıklığımı dizginlemeye çalışıyorum. "Bilmiyorum; düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Bu hayır demek değil. Kabul ediyorum. Teşekkür ederim, kardeşim."

Yıkık dökük resmime geri dönüyorum, kovulduğum vücudumun her hattında belli oluyor.

Konuşma bitmişti.

Luca sessizce ayrılıyor, benim sınırlarımı en az onunkiler kadar iyi biliyor.

Duygular hiçbir zaman benim güçlü yanımdı -çok dağınık, çok karmaşık.

Artık sadece kahverengi bir leke olan tuvali elime alıyorum, tıpkı aşk ile ihanet, aile ile düşman arasındaki çizgi gibi. Donup kalıyorum, harabeye bakıyorum, hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değilim - Luca'yı tekrar görmek mi yoksa bir parçamın onun geldiğine memnun olduğunu fark etmek mi?

"İyi misin, bebeğim?" Danica'nın sesi kapıdan yumuşak geliyor. "İyiyim," diye homurdanıyorum ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.

Bana sarılmak için hamle yapıyor ama ben geri çekilip onu silkeliyorum.

Danica'nın sesi nazik, kibar... temkinli. "O senin kardeşin, sevgilim. Telafi etmek istiyor."

"Karışmak sana düşmezdi." Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor, geride bırakmaya çalıştığım türden bir karanlıkla kenarlı.

"Bu seni rahatsız ediyordu. Luca'nın bir pislik olduğunu biliyorum ama değiştiğini söylediğinde ona inanıyorum."

"Ne? Kardeşlerinin değiştiği gibi mi?" Kelimeler kurşun gibi ağızımdan kaçıyor ve onun irkildiğini görünce anında pişman oluyorum. Ama öfke beni pervasızlaştırıyor, zalimleştiriyor.

Danica kıpırdamadan duruyor, sevdiğim o vahşi gözlerinden acı akıyor. "Onları bu işe karıştırma. Bu farklı bir şey."

"Nasıl? Luca'nın bana yaptığı gibi neredeyse seni öldürüyorlardı. Çaresiz bir çocuk olman dışında."

"Dante-"

"Ama sorun değil; hak ettiklerini buldular." Sesimdeki memnuniyet bana ihanet ediyor. *Lanet olası aptal, Dante.*

Danica, Domme sesini çıkarmadan önce yaptığı gibi kıpırdamadan duruyor. "Ne demek istiyorsun?"

Sessiz kalıp Genel Müdür maskesinin yerine oturmasını izliyorum. Dönüşüm ince ama eksiksiz; omurgası dikleşiyor, omuzları dikleşiyor, çenesi hafifçe kalkıyor.

"Dante... ne yaptın sen?" Şu anda bile dizlerimin bağını çözen o sessiz otoritesiyle alanıma giriyor.

Elleri yüzümü yakalıyor ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor.

O ateşli gözler benimkileri arıyor, hala orada yaşadığını bildiği kötülüğü arıyor.

"Hiçbir şey. Sadece onlara biraz ders verdim." Ama ikimiz de sesimdeki eski Don'u duyuyoruz, sorunları kan ve acıyla çözen Don'u.

Karım bir adım geri çekiliyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor - savunmacı, koruyucu. "Onlara zarar vermeyeceğine söz vermiştin."

" vermedim- en azından fiziksel olarak vermedim. Ama onlar olmayı hak ettiler.

alçakgönüllü." Gerçeğin tadı zafer ve utancın birbirine karışması gibidir.

"Göze göz bütün dünyayı kör eder." Danica'nın sesi hafifçe titriyor; bu da onun kanından ve canından bahsettiğimizin, bir iş anlaşmasından bahsetmediğimizin tek göstergesi.

"O şerefsizler sadece kariyerlerini mahvettiğim için mutlu olabilirler." Göğsümde karanlık bir şey açılıyor, o eski intikam hazzı. "Bulduğum pislige inanamayacaksınız."

Elleri iki yanında kenetlendi, parmak eklemleri lacivert ipeğe karşı bembeyaz. Çenesindeki kaslar zıplıyor; kelimelerle savaşıyor, belki de gözyaşlarıyla savaşıyor. "Bilmek istemiyorum."

"Diyelim ki sihirli bir şekilde daha iyi insanlara dönüşmediler."

Danica arkasını dönüp pencereden dışarı bakıyor. Yansımasının sertçe yutkunmasını, kendini toparlamasını izliyorum. Tekrar yüzüme baktığında, tamamen *Donna* Fera'ya dönüşmüştü. "Benim için savaşmana ihtiyacım yok, Dante. Ben artık büyük bir kıyım."

"Sen de öyle. Büyük kız kısmı hariç."

Sonunda fırtına bulutlarını bir gülümseme dağıtır. "Seni aptal adam." İç geçiriyor ve gerginliğinin bir kısmı uçup gidiyor. "Ofise dönmem gerekiyor ama bu konuşma henüz bitmedi."

"Peki efendim." Ödeşmiş olmamız bizi haklı yapmaz ama bu da bir şeydir.

"Sakin bana hanımefendi deme, o sikine öyle bir şaplak atarım ki, iyileşmek için bir aya ihtiyacın olur," diye tehdit ediyor ve siki anında pantolonuma atlıyor.

Beni aşağı çekmesine izin veriyorum, öpücüğünün beni olmaya çalıştığım kişiye geri demirlemesine izin veriyorum. Kucaklaması, hak ettiğimden emin olmadığım bir bağışlanma gibi geliyor.

"Sizi çok seviyorum Madam Fera," diye fısıldıyorum sabun, güvenlik ve ev kokan saçlarına.

"Her geçen gün daha da fazla." Beni mahvolmuş sanatım, çalkalanan düşüncelerim ve yarı ereksiyon halimle baş başa bırakmadan önce dudakları burnumu okşuyor. "Bu gece görüşürüz. İyi ol."

Aletim ihtiyaçtan acıyor. Ama en azından ereksiyon olmak artık acı vermiyor. O kaçınılmaz acı. Nefret ederdim ama aynı zamanda severdim de. Her zaman farkında olmama bayılıyordum. Ama en çok da Danica'nın onu yalayıp okşamasını, onunla ilgilenmesini seviyordum.

Gerçi bitmek bilmeyen kenarlar insanı çıldırtmaya yetiyor ama bir gün nihayet piercing ile onun içini kazıyıp, internete inanılacak olursa ona maksimum zevk verebileceğimi düşünmek bile devam etmem için yeterli. Keşke piercing sanatçısının üç aylık 'hanky-panky yok' kuralına uyma konusunda bu kadar ısrarcı olmasaydı.

Bir ay daha.

Tabloyu atıyorum, kırık atı kurtarılamayacak durumda.

Yeni bir tuval kurarak, kafamdaki sesleri bastırana kadar müziğin sesini açıyorum - babamın öfkesi, Luca'nın acısı, inşa ettiğim bu huzurlu yüzeyin altında hala gizlenen kendi karanlığım.

Boş tuval bir meydan okuma gibi, bir kurtuluş gibi, yok edilenin küllerinden yeni bir şey yaratma şansı gibi bakıyor.

Belki de atlardan başka bir şeyin resmini yapmanın zamanı gelmiştir...

İyileşti

(DANTE)

Öğleden sonra ışığı stüdyomun pencerelerinden içeri süzülüyor ve Danica'yı altın rengine boyuyor.

Mama sandalyesine bir Rönesans şaheseri gibi tünüyor - tüm kıvrımlar ve gölgeler, topukları dışında çıplak.

Ne zaman onun güzelliğini tuvale aktarmaya çalışsam, ellerim beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Kıpırdamadan oturmalısın, *Tesoro*." Sert olmayı hedefliyorum ama Kraliçeleri kasıtlı olarak kontrollerini sınarken kim ciddi olabilir ki?

"Kıpırdamadan oturmakta iyi değilim, bunu biliyorsun." Suratını asıyor, sanki bir yetişkin filmi çekiyormuşuz gibi kasıtlı olarak bacaklarını açıp kapatıyor. "Sıkıldım!"

"Daha yeni başladık!" Fırçamdan boya damlıyor, unutulmuş. "Hani sen bu kadar yeni ve sabırlı bir insandın?"

"Öyleyim! Ama bu bir işkence. Daha ne kadar sürecek?" Danica'nın dramatik iç çekişi tiyatro oyuncularını utandırır.

Paletimi yere bıraktım, bu savaşı kaybettiğimi biliyordum. Daha öncekiler gibi. "İmkânsız davranıyorsun Danica."

"Buraya gel... belki biraz öpücük beni yerime oturtur." Sesindeki davet tenimi ısıtıyor.

İkimiz de öpücüklerin sadece daha fazla dikkat dağınıklığına yol açtığını biliyoruz, ama karşı koyacak gücüm yok. Korkulan Don Fera ne zaman baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bu kadar kolay etkilenir oldu?

"Çok yaramazlık yapıyorsun," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. Tadı kahve, nane ve yaramazlık kokuyor; kalbimi hızlandıran ve aletimi kıpırdatan tanıdık bir kombinasyon.

"Sevgilim, başka türlü olamayacağımı biliyorsun." Parmakları dövmelemlerimi buluyor, tenime işlenmiş hikâyelerin izini sürüyor. Üzerimde tişört yok, sadece eşofman altım var, tamamen rahatlamış durumdayım. "Bu arada senin için bir şeyim var," diye ekliyor.

Alnımı alnına bastırıyorum, kollarım ona çapa gibi kilitleniyor. "Beni şımartıyorsun."

"Resim bitene kadar beklemek istedim ama belli ki bu biraz zaman alacak." Danica gözlerini deviriyor, artık iş yerinde Bayan Patroniçe olmasına rağmen hâlâ vazgeçemediği bir alışkanlık bu.

Çantasından çıkan siyah kadife kutu yanında, yerde beliriyor.

"Bugün benim doğum günüm değil, bu ne şimdi?" Kutu ellerimde sıcacık, niyetimin ağırlığını hissediyorum.

Kapağı kaldırdığımda bir kez olsun sessiz kalarak beni izliyor. İçinde ne olduğunu görünce nefesim kesiliyor.

Hafif bir dokunuşla parmağımı altın plakanın üzerinde gezdirip harflerin izini sürüyorum.

"Ve? Beğendin mi?" Ellerini birbirine kenetliyor, sabırsızlığı umutla savaşıyor.

"Bu çok... mükemmel." Kelimeyi tekrar okurken sesim boğazımda düğümleniyor. Her şeyi ifade eden dört harf: *BENİM*.

"Bana bırak." Danica kutudan narin altın zinciri alıyor ve boynuma takmama yardım ediyor.

Tam oturuyor, yakamdan gevşekçe sarkarak çıplak göğsümün üzerinde duruyor.

"Nasıl görünüyor?" Soğuk metale dokunarak soruyorum.

"Çok güzel, tıpkı senin gibi." Beni aynaya götürüyor ve ilk kez yansımandan ürkmüyorum. Arkamdan bakan adam bir şekilde daha yumuşak görünüyor. Bütünyle.

"Sen benimsin, sonsuza dek ve daima, Don Dante Fera. Bunu sakın unutma." Sözleri kulağımın dibinden geçiyor, gözleri camda benimkilerle buluşuyor. "Artık yakanı dışarıda takamadığında bile sana kimin sahip olduğunu hep hatırlayacaksın."

"Sonsuza kadar ve daima." Yüzümü ona dönüyorum, boğazım duygularla düğümleniyor. "Teşekkür ederim, gerçekten." *Kolye için. Beni sevdiğin için. Beni daha iyi yaptığın için.*

Bu yeni hayatta aylar süren huzurdan sonra bile kelimeler hala zor geliyor.

Ama bunun üzerinde çalışıyorum.

Milyon yıl geçse de kırklı yaşlarımdan sonlarını evde ev işleri yaparak ve Domme'umun gelmesini bekleyerek geçireceğimi düşünmezdim.

ve bana zevkle işkence ediyor. "Ev işleri" biraz ağır bir kelime oldu ama ev işlerine yardım etmekten hoşlanıyorum - çoğu zaman yardımdan çok ayak bağı olduğum konusunda ısrar eden Bayan Nell'in kızgınlığına rağmen, sıcak gülümsemesiyle bana sadece takıldığını belli ediyor (çoğunlukla).

Resimlerim hala boktan, ama onları yapmaktan zevk alıyorum.

Bazen çıplak resim yapmayı seviyorum, dünyadan tamamen kopup renklerin içinde kaybolurken yukarıdan dramatik bir müzik çalıyor. Çok özgürleştirici.

Yansımalarımıza bakarken Danica boynuma dokunuyor. "Sana hediye almayı sevdiğimi biliyorsun. Ama merak etme, senin dokunmaktan hoşlandığını biliyorum..." Parmaklarını gergin eşofman altına sürtüyor ve yarı dik horozumu hayata geçiriyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, ona doğru yaklaşıyorum.

"Artık yeterince iyileştin mi sevgilim?" Kemerimi yavaşça aşağı çekerek sikimi gevşek malzemeden kurtarıyor.

"Evet..." Danica parmak ucuyla sikimi süsleyen piercingi nazikçe izlerken sesim soluğuma karışıyor. Ona haftalardır iyileştigimi söylemek istiyorum ama artık bunların hiçbir önemi yok.

"Hmm, bakalım." Elinde horozla beni masaya doğru götürüyor ve ben de itaatkâr bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum - onu her yerde takip edebilirim.

Her zaman olduğu gibi, karım odadaki uygun koltuklardan habersiz görünüyor, bunun yerine kendini masanın üzerine itmeyi seçiyor ve çeşitli sanat malzemelerini yere deviriyor.

Hiçbir şeye uzanmaya çalışmıyorum bile, sadece düşmelerine izin veriyorum; tüm odağım aletime akan kanda, damarlarımda yanan ateşte, *ihitiyaçta*.

Danica bacaklarını açıyor ve sikimin ucu amının dudaklarına değene kadar beni kendine çekiyor.

Beni ihtiyacı olan yere yönlendirirken nefesimi tutuyorum, delikli başımla klitorisini ovuyorum.

"Bunu üç aydır yapmak istiyordum," diye itiraf ediyor, kendi kendine mastürbasyon yaparken sikimi bir nesne gibi kullanıyor.

Hiçbir şey yapmıyorum, sadece olabildiğince hareketsiz duruyorum, horozum tamamen sert, ifadesinin güzel kıvrımlarının delirmiş şehvete dönüşmesini izliyorum.

"Çok iyi hissettiriyor," diye törpülüyorum his arttıkça. Onun hissini, aletimin ıslaklığına bulaşmasını özlemiştim.

Eğer böyle devam ederse, kısa sürede patlayacağım.

Ama Danica biliyor; ikimizin de ayak parmakları kıvrılmaya başlamadan önce geri çekiliyor.

Karım muzipçe göz kırpmıyor. "Ben de başka şeyler düşündüm..."

"Gibi mi?" Kelimeyi oluşturmak ciğerlerimdeki azıcık nefesi de çaldı.

"Mesela... bir gün, iyice iyileştiğinde, o deliklere bir halka takmak, böylece aletine bir tasma takıp seni evin içinde gezdirmek gibi."

Yüksek sesle yutkunuyorum. "*Dio mio*." Bunu düşünmek bile heyecan verici.

Danica beni ıslaklığına sürtmeye devam ederken genişçe sırtıyor. "Ama daha çok içimde nasıl hissedeceğimi düşündüm."

"Ben de," diye itiraf ediyorum, bir iniltiyi bastırarak. "Çok fazla."

Danica tekrar uzanmadan önce parmaklarını yalıyor, kaya gibi sertleşmiş sikime masaj yaparken başımın her tarafına tükürük sürüyor. "Vakit geldi mi?"

"Lütfen..." Daha fazla istediğim bir şey yok; şehvetten çıldırıyorum. Danica'nın eli kesiliyor. "Lütfen *kim*?"

"Lütfen... *Donna Fera*... Madam Danica... lütfen beni becer." Bu unvanı ne kadar sevdiğini biliyorum. Ben de seviyorum. O bunu hak ediyor.

Tek bir kaşını kaldırıyor. "Burada mı?"

"Nereyi istersen. *Lütfen*." Ona şu anda listeleyebileceğim her şeyden daha çok ihtiyacım var; beynim, sikime giden tüm kan çekildiği için düzgün düşünemiyor.

Danica masadan atlayıp beni köşedeki kanepeye götürüyor ve sanki etten değil de kilden yapılmışım gibi beni oturur pozisyona itiyor.

Arkasını döndüğünde sırtındaki güzel dövmeyle hayranlıkla bakıyorum; o kadar ona ait, o kadar mükemmel ki. Sanatçı inanılmaz yetenekliydi; parça hiçbir sorun olmadan iyileşti. Geceleri o kollarımda uyurken sık sık ellerimi üzerinde gezdiriyor, çiçeklerin şekillerini, yaprak yaprak izliyordum.

Önümde diz çöktüğünde, nasıl nefes alacağımı yüzde yüz unutuyorum.

Beni dudaklarının arasına alıp dilini piercingin üzerinde gezdirerek balayımızdan bu yana ilk düzgün oral seksimi yaparken gırtlaktan gelen bir inilti boğazımı terk ediyor.

"O kadar iyi, değil mi?" Danica kendinden memnun görünüyor ama ben şu anda eğlenemiyorum. Serbest bırakılma ihtiyacı çok acil.

Orada kalmasını, dölleriimi boğazına akıtmama izin vermesini, beni kurutmasını istiyorum ama Kraliçemin başka planları var.

Yükümü çok erken boşaltmadan Danica kanepeye tırmanıyor, sikimi amıyla hizalarken üzerime diz çöküyor. "Bunun için hazır mısın?"

"Evet, hanımefendi," diye nefes alıyorum, onu tutup üstüme yatırma isteğime direniyorum. İkimiz de biliyoruz ki şu anda sürücü koltuğunda oturan ben değilim.

Ama bu sefer sabrım ödüllendirildi.

"Yavaşça," diye fısıldıyor Danica, benden çok kendi kendine, kendini sikimin üzerine indirirken.

İlk başta biraz acıyor ama sonra zevkten başka bir şey hissetmiyorum.

Onun içine girmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

herhangi biri.

Danica sertliğimin etrafında kenetlenip tüm beni içine alırken vücudum anında çözülüyor.

Tanrım, nasıl hissettiğini özlemişim. Ne kadar sıkı olduğunu. Ne kadar ısladığını.

"Nasıl bir his?" Ona soruyorum.

Danica dizlerinin üzerinde doğruluyor ve cevap vermeden önce kendini tekrar sikime dayıyor. "Hissettiriyor..." duraklıyor, kelimeleri arıyor. "İnanılmaz. Beklenmedik... Biraz tehlikeli." Gözlerime bakarken parmakları çenemde geziniyor. "Hâlâ iyi misin, bebeğim?"

"Çok iyiyim..." Ona daha uzun bir cümle kuramıyorum çünkü zihnim artık bunu yapabilecek kapasitede değil.

Tekrar onun içinde olma hissi her şeyi bastırıyor.

Çok tanıdık ama aynı zamanda biraz farklı hissettiriyor, piercing başka bir temas seviyesi ekliyor.

Zevkin çoğunun benim için olduğunu biliyorum ama en azından onun bir şeyler hissedebileceğini umuyorum.

"Bununla çok eğleneceğiz." Danica kalçalarının ritmini hızlandırırken beni tutkuyla öpüyor, aletimi sanki gerçek bir insana bağlı değil de duvara yapışmış cansız bir dildo gibi sürüyor.

Bu pozisyonu kabul etmekten onur duyuyorum çünkü hazırım.

Kraliçemin aklına gelen her türlü sapıkça ve çılgınca fikre hazırım.

Bedenim ona ait. Ve sadece ona.

Kollarımı Danica'nın vücuduna sıkıca sararken, onu yakınımnda tutarken, düzensiz nefesim onunkiyle karışırken, aynı havayı solurken, olabildiğince uzun süre dayanmaya çalışırken göğsümden yüksek bir inilti kopuyor.

Oh, Dio mio.

Eğer emeklilik böyle bir şeyse, tek pişmanlığım bunu daha önce yapmamış olmak.

Uçurumun kenarına doğru tökezlerken, devrilmek üzereyken, serbest bırakılmam an meselesiyken, hiç şüphesiz biliyorum ki ben hizmet etmek için doğdum, liderlik etmek için değil

Yüzleşme

(DANICA)

Yönetici ofisimden gördüğüm manzara hiç eskimiyor. Sekiz kat yukarıda, tüm liman önümde uzanıyor, gemiler ve konteynerlerden oluşan bir oyun alanı şimdi benim melodime göre dans ediyor. Deri koltuğumda arkama yaslanıyorum - dayanıksız olanlardan değil, ilk arabamdan daha pahalı olan sağlam olanlardan - ve kendime bir anlık memnuniyet izni veriyorum.

Danica Fera, Genel Müdür.

Masamın üzerindeki altın isim levhası öğleden sonra ışığını yakalıyor ve sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana göz kırpmıyor. Bir bakıma öyle. Ofisimde geçit töreni yapan bu liman yöneticilerinin, şehir yetkililerinin ya da aile Don'larının hiçbirinin, gönülsüzce saygı duydukları kadının, yalvardığında korkunç Don'larını bağlayan kadınla aynı kişi olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Eve döndüğümde, ben farklı bir MD'yim, Genel Müdür değil, Madam Danica.

Telefonum çalıyor, ses beni o anki kendini beğenmişliğimden uzaklaştırıyor.

"Evet, Monica?" Cevap veriyorum, bütün hafta lojistik ekibimizin başını ağrıtan Alman nakliye sözleşmesiyle ilgili yeni bir güncelleme bekliyorum.

"Bayan Fera, size... ziyaretçilerim var." Asistanımın sesindeki bir şey tüylerimi diken diken etti. "Bay ve Bayan Matthews. Aileniz olduklarını söylüyorlar."

Kanım damarlarımda donuyor. Bir an için yanlış mı duydum diye düşündüm.

"Seni görmek için ısrar ediyorlar," diye devam ediyor Monica, sesi alçalarak. "Onlara bütün öğleden sonra toplantıda olduğunu söyledim ama gitmiyorlar. Kadın oldukça... sesli olmaya başladı."

Tabii ki öyle. Bu annemin uzmanlık alanı.

"Onları içeri gönder." Sesim hissettiğimden daha kararlı çıkıyor.

"Emin misiniz? Güvenliği alabilirim-"

"İçeri gönderin." Ayağa kalkıyorum, lacivert kalem eteğimi düzeltiyorum ve ipek bluzumu ayarlıyorum. Kurduğum bu yeni dünyada görünüş her şeydir. "Teşekkür ederim, Monica."

Telefonu kapatmamla kapının açılması arasındaki otuz saniye şekerleme gibi uzuyor. Kalbim kaburgalarımaya çarpıyor ama yüzümü nötr kalmaya zorluyorum, duruşum mükemmel. Burası fısıltılı hakaretler ve boğuk ağlamalarla onların evi değil. Burası *benim* alanım.

Kapı açılıyor ve aniden karşıma çıkıyorlar - gömmek için çok uğraştığım bir hayatın hayaletleri.

Önce annem giriyor, sahte inciler ve öfkeyle. Onu son gördüğümünden bu yana geçen birkaç ay içinde yaşlanmış, zaten onaylamaz bir şekilde bükülmüş olan ağzının etrafındaki çizgiler artmış. Arkasından babam bir gölge gibi onu takip ediyor; sessiz, mütevazı, annemin kendine has zalimliğini pekiştirmesi gerekene kadar görünmez.

"Danica!" Annemin sesi dışı matkabi gibi havayı deliyor. "Ne yaptın sen?"

Masamın arkasından kımıldamıyorum. Onları kucaklamak için acele etme. Şekillendirmeye çalıştıkları uslu kız gibi kahve ikram etmiyorum. Sadece onları izliyorum, sessizliğin rahatsız edici bir şekilde uzamasına izin veriyorum.

"Merhaba anne. Baba." Kelimelerin tadı dilime yabancı geliyor.

"Bana 'merhaba' deme!" Elindeki çakma tasarım çantasını bir silah gibi kavrayarak çoktan harekete geçti. "Kardeşlerine ne yaptın? Senin intikam anlayışın bu mu?"

Babam sessizce onun yanında duruyor, gözleri ofiste dolaşıyor, pahalı mobilyaları, liman manzarasını, güç ziynetlerini inceliyor. Yüzünde bir şey titreşiyor, belki de şaşkınlık. Sanki hayal kırıklığı yaratan kızının bir utanç kaynağı olmaktan öteye geçeceğini hiç beklemiyormuş gibi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Masamın karşısındaki sandalyeleri işaret ederek tekrar oturuyorum. "Lütfen oturun."

"Oturmayacağız! Marko her şeyini kaybetti; şirketini, müşterilerini! Onu soruşturuyorlar-" Kendini durduruyor, çok fazla şey söylediğini fark etmiş gibi görünüyor. "Ve Filip! Şirketi aniden sözleşmesini iptal etti. İmzalarda tahrifat yaptığını, güvenlik standartlarını tehlikeye attığını söylüyorlar!"

İlginç. Demek Dante bunu buldu. İtiraf edeyim, etkilendim. Kocamın insanların en karanlık sırlarını bulma konusunda her zaman bir yeteneği olmuştur. Onları rahat bırakmasını söylediğim için kızmam gerektiğini biliyorum ama aslında onu daha çok seviyorum. *Siktir et onları. Hepsinin canı cehenneme.*

"Ve benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesimi düz ve profesyonel tutuyorum. Artık toplantı odalarına hükmeden bir ses.

"Yaptığını biliyoruz! O... evlendiğin suçlu-"

"Bu Dante Fera olmalı," diye düzeltiyorum onu, kocasının adını duyunca yüzünün solmasından keyif alarak. "Benim kocam."

"Filip IRS tarafından denetleniyor," diye devam ediyor annem, yüzü kızarak. "Marko'nun karısı onu terk etti! Çocukları aldı! Zimmetine para geçirme ve görevi kötüye kullanma suçlarından soruşturma geçiren biriyle evli kalamayacağını söyledi!"

Parmaklarımı dikip onun çözülüşünü izliyorum. "Görünüşe göre sonunda yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşiyorlar."

"Bunu sen yaptın! Senin intikamın!"

"İntikam mı?" Hafifçe öne eğilerek bir kaşımı kaldırıyorum. "Adalet dediğin bu mu?"

Babam nihayet konuşuyor, sesi baharatsız bir yemek kadar yavan.

"Danica, her ne şikayetin olduğunu düşünüyorsan-"

"*Sence* öyle mi?" Kelimeler düdüklü tencereden çıkan buhar gibi kaçıyor. "Az önce 'sanıyorum' mu dediniz baba?"

Ses tonumdan irkilerek gözlerini kırptırdı. Onların dünyasında asla karşılık vermezdim.

Asla sesimi yükseltmezdim. Bir rahatsızlık dışında asla var olmadım.

"Oğulların kendi kanından ve canından olanlara işkence ederken öylece durup izledin." Sesim artık ölümcül derecede sakin. "Beni yanan bir barakaya kilitleyip kendi hatammış gibi davranmalarını izlediniz. Ağrı kesici ilaçlarımı sakladılar. Onlar beni parça parça kırarken sen ne yaptın? *Hiçbir şey.*"

"Yine mi bu? O bir kazaydı," diye elini sallayarak geçiştiriyor annem. "Erkekler erkektir. Sen her zaman çok dramatiktin."

"Kaza mı?" Aniden ayağa kalkıyorum ve sandalyem yuvarlanıp cama çarpıyor. "Kingsly o yangında *öldü!* Hala yaralarım var! Ve sen-" Duvar kağıdına karışmaya çalışıyor gibi görünen babama dönüyorum. "Beni koruman gerekiyordu. Sen benim babamdın!"

Ama karına ya da değerli oğullarına karşı çıkamayacak kadar korkak biriydin."

Tüm soğukkanlılık görüntüsü dağılıyor. Çok fazla öfke. Çok fazla acı. Yıllarca hepsini içinde tuttu. Ama artık yok. Benden bu kadar.

Annemin yüzü öfkeyle çarpıldı. "Bizimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Senin için yaptığımız onca şeyden sonra-"

"Benim için tam olarak ne yaptın?" Gülüyorum, ama bu acı bir ses. "Beni besledin mi? Giydirdin mi? Yasaların gerektirdiği asgari şeyleri mi? Yoksa kendi istismarım için beni suçladığın kısım mıydı? Bana kendimi değersiz hissettirdiğin kısım mı? Bana incinmeyi hak ettiğimi öğrettiğiniz yer mi?"

"Sana her şeyi verdik!" diye tükürüyor.

"Siz bana *hiçbir* şey vermediniz!" Avuç içim masaya çarpıyor. "Beni sevgiye layık olmadığımı inandırdınız! Kusurlu olduğuma! Acıyı hak ettiğime!"

Babam yarım adım öne çıktı. "Şimdi, Danica-"

"Hayır!" Onu işaret ediyorum ve gerçekten irkiliyor. "Bana 'şimdi, Danica' diyemezsin! Artık yok! Masum kızın yerine suçlu oğullarını korumayı seçtiğinde bu hakkını kaybettin. Beni kum torbasına çevirmelerine izin verdiğinde, çünkü bu ebeveyn olmaktan daha kolaydı."

"Bu çok saçma," diye homurdanıyor annem. "Buraya çocukluk kavgalarını yeniden tartışmaya gelmedik. Buradayız çünkü kardeşlerinin hayatını mahvettin!"

"Çocukluk kavgaları mı?" Kelimeler o kadar yumuşak, o kadar tehlikeli bir şekilde çıkıyor ki, annem de babam da içgüdüsel olarak geri adım atıyor. "Oğullarınızın kız kardeşlerini bağlayıp diri diri yanmaya terk e t m e s i n e böyle mi diyorsunuz?"

Babam başka tarafa bakıyor ve ilk kez yüzünde utanç olabilecek bir şey görüyorum.

"Kocam değerli oğullarınıza dokunmadı." Sandalyeme geri yerleşiyorum, aniden bitkin düşünüyorum ama zayıflık göstermeyi reddediyorum. "Dokunmasına gerek yoktu. Kendi yozlaşmışlıkları, kendi zalimlikleri onları yok etti. Tek yaptığı gerçekte kim olduklarına ışık tutmaktı."

"Ailemizi mahvettin," diye suçluyor annem, gözlerinde yaşlar birikerek. Timsah gözyaşları, her zaman manipüle etmek için kullandığı türden.

"Hayır, anne. Sen bunu uzun zaman önce yaptın." Eteğimi düzeltiyorum, tanıdık bir hareketle sakinleşiyorum. "Çocuklarından ikisinin önemli, birinin önemsiz olduğuna karar verdiğinde bizi mahvettin. Marko ve Filip'e her şeyi yapabileceklerini, herkese zarar verebileceklerini ve hiçbir sonuçla karşılaşmayacaklarını öğrettiğinizde."

"Biz asla-"

"Sen yaptın. Her seferinde başka yöne baktın. Her seferinde bahaneler uydurdun. Her seferinde onları bana tercih ettin."

Annemin yüzü sertleşti. "Sen onları bize karşı kışkırtana kadar onlar iyi çocuklardı! Ta ki sen o canavarla evlenip inşa ettiğimiz her şeyi yok etmeye karar verene kadar!"

"O *canavar* beni gerçekten gören tek kişi." Sesim hafifçe çatlıyor ama devam ediyorum. "Beni bıraktığın kırık dökük parçalara bakıp kurtarılmaya değer olduğumu düşünen tek kişi."

"O bir suçlu, Danica!"

"Peki bu seni ne yapıyor?" Sessizce soruyorum.

Babam sonunda çatlıyor, sesi o kadar yumuşak ki neredeyse özlüyorum. "Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorduk."

"Saçmalık." Küfür dilimde özgürlük gibi bir tat bırakıyor. "Biliyordunuz. Sadece umursamadınız."

Annem çantasını kapıyor, onu bir can simidi gibi tutuyor. "Burada işimiz bitti. Belli ki aklını kaçırmışsın. Özür dilemeye hazır olduğunuzda -"

"Özür dilemek mi?" Gülüyorum, bu sefer gerçek bir kahkaha. "Özür dilemesi gereken ben değilim. "Çık dışarı."

Annemin dramatik oflamasına aldırmadan dahili telefona basıyorum. "Monica, güvenlik Bay ve Bayan Matthews'a dışarı kadar eşlik edebilir mi lütfen?"

"Hemen, Bayan Fera."

Annemin yüzü morun çirkin bir tonuna dönüştü. "Bunu yapamazsınız! Biz senin aileniz!"

"Hayır," diyorum, dik durarak, kendimi her santimiyle *La Donna Fera* gibi hissederek. "Siz benim ailem değilsiniz. Siz sadece bu işte başarısız olan insanlarsınız. Artık gerçek bir ailem var - beni seven, koruyan, kimsenin bana zarar vermesine izin vermektense dünyayı yakabilecek insanlar."

Kapı açılıyor ve iki güvenlik görevlisi içeri giriyor, beklentiyle bana bakıyorlar.

"Lütfen onları dışarı çıkarın," diye sakın bir şekilde talimat veriyorum.

Kapıya doğru götürülürken babam duraksıyor ve arkasına dönüyor. Bir an için yüzünden pişmanlık gibi bir şey geçiyor. "Danica _"

"Adım Bayan Fera," diye düzeltiyorum onu, sesim buz gibi. "Ve bu beni son görüşün olacak. Sakın arama. Yazma. Hayatım ya da kalbim üzerinde herhangi bir hakkın olduğunu bir an bile düşünme. Bu hakkını uzun zaman önce kaybettin."

Ağzını açtı, sonra kapattı, görünüşe göre ne diyeceğini bilemiyordu.

"Hoşça kalın Bayan Matthews. Oğullarınıza selamlarımı iletin. Umarım Onlar da en az benim kadar eylemlerinin sonuçlarından keyif alıyorlar."

Kapı tatmin edici bir tıkırtıyla arkalarından kapanıyor ve aniden yine yalnız kalıyorum. Bacaklarım titriyor ve sandalyeme gömülüyorum, adrenalin başımı döndüren bir hızla vücudumu terk ediyor.

Başardım. Bunca yıldan sonra, sonunda onlara karşı durdum. Dokuz yaşımdan beri içimde yanan gerçeği sonunda söyledim.

Bir an için sadece nefes alıyorum, ofisimin sessizliğinin üzerime çökmesine izin veriyorum. Sonra telefonuma uzandım.

"Monica, günün geri kalanında izinliyim. Lütfen randevularımı yeniden planla."

"Elbette, Bayan Fera. Her şey yolunda mı?"

Limana, eskiden olduğum kişinin küllerinden inşa ettiğim imparatorluğa bakıyorum. "Evet," diyorum, belki de hayatımda ilk kez içimden gelerek. "Her şey mükemmel."

Eve dönme vakti

geldi. Gerçek aileme.

Kimse görmezken beni gören Dante'ye.

Ben kendime inanamazken bana inanan Dante'ye.

Her zaman olmam gereken Kraliçe olmama yardım eden kişiye.

Dünyanın geldiğini asla göremediği Kraliçe.

BÖLÜM KIRK BEŞ

Sonsöz

(DANICA)

D ante garip bir şeyin peşinde.

Ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Gözlerini kapalı tut, doğum günü kızı," diyor kocam, elleriyle gözlerimi kapatarak. Karanlığın tuhaflaştırdığı tanıdık koridorlarda bana rehberlik ederken göğsü sırtıma sıcak bir şekilde yaslanıyor.

"Seni bu kadar heyecanlandıran ne? İkram gününde Biscotti'den betersin," diye takılıyorum ama kalbim beklentiyle çarpıyor. Genelde çok kontrollü olan Dante heyecandan neredeyse titriyor. Bu sabah kahvemi bitirmeme bile izin vermedi, ben pes edip sadece ipek bornozumla onu aşağıya kadar takip edene kadar kıpırdanıp durdu.

Bu merak beni deli ediyor!

Genelde gözleri kapalı gezdirilen kişi ben değil kocam olurdu.

Ne planlıyor acaba?

Bizim için ayırttığı süper lüks restorandaki akşam yemeği rezervasyonumuza kadar hâlâ bir sürü zaman var.

Geç saatlere kadar uyumaya niyetliydim, ama sevgili denizaltımın başka planları vardı, ben şakacı bir şekilde kışına şaplak atıp onu gerçek bir cezayla tehdit edene kadar beni uyanık tuttu.

Ama Dante o kadar iyi bir ruh halindeydi ki, neredeyse sersemlemişti ve hayır cevabını kabul etmedi, direncime rağmen beni yataktan sürükledi.

Günün ilk hediyesi, Don Fera'nın iyi eğitilmiş dudaklarının, daha aklım başıma gelmeden amımı yalayarak uyandırması sayesinde akıllara durgunluk veren bir orgazm oldu. Hiç de fena bir doğum günü geleneği değildi.

Ama bu sadece başlangıçtı, dedi gözlerimi kapatmadan önce.

Yürürken elleri yüzümde hafifçe titriyor - benim vahşi Don'um, doğum günü sürprizi konusunda gergin. Sadece o değil. Bugün yirmi sekiz yaşındayım ve her nasılsa hâlâ nabzımı bir ergeninki gibi attırmanın yollarını buluyor.

Duruyoruz ve bir kapının açıldığını duyuyorum.

"Tamam," Dante'nin sesi kulağımda yumuşak. "Aç onları."

Nihayet.

Işık görüşümü dolduruyor ve... "Aman Tanrım."

Kütüphanenin yanındayız.

Ama burası eskiden aşağıda olan tozlu kütüphane değil.

Hem de hiç değil!

Dönüşüm nefesimi kesiyor.

Soğuk duvarların yerini sıcak ahşap paneller almış, ama asıl önemli olan *kitaplar*. Yüzlercesi, dikenleri sabah güneşinde mücevher gibi parlıyor. Bir adım öne çıkıyorum.

"Bu...?" Titreyen ellerimle bir cilt çıkardım. En sevdiğim romantizm serisinin eksiksiz koleksiyonu, varlığından bile haberdar olmadığım folyo kapaklı özel baskılar. "Sen nasıl...?"

"Adira yardım etti," diye itiraf ediyor Dante, o yoğun zümrüt gözleriyle beni izlerken. "Gerçek bir sığınağın olsun istedim. Yazabileceğin, çalışabileceğin, sadece... olabileceğin bir yer."

Sonra masayı fark ediyorum, masif meşe, pencereden gelen mükemmel okuma ışığını yakalamak için konumlandırılmış. Arkasındaki sandalye sadece mobilya değil.

-Bu bir taht. Benim tahtım.

Bunun ötesinde, pelüş deri koltuklar yağmurlu günlerde okuma seansları için yalvaran bir köşede yer alıyor.

"*Güzel ve Çirkin* kütüphanesi gibi," diye fısıldıyorum bir kitabı göğsüme bastırarak.

Dante'nin kaşları sevimli bir şekilde çatılıyor. "Bu iyi mi?"

İçimde derinlerde bir yerden bir kahkaha yükseliyor - saf neşe serbest kalıyor.

Kendimi onun kollarına bırakıyorum ve yüzünü öpücüklerle boğuyorum. "Bu mükemmel. Mükemmelin de ötesinde. Bu..."

Gözlerinde bir şey görerek duruyorum. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Şunu izle..." Dante parmaklarını şıklatır ve müzik başlar, rafların arkasına gizlenmiş hoparlörlerden geliyordu. "Odaya ses yalıtımı yaptırdım. Böylece tüm o boktan pop şarkılarını istediğin kadar yüksek sesle dinleyebilirsin."

"Boktan değiller, ama aynı zamanda, aman Tanrım!" Bir filmdeymişim gibi dönüp duruyorum, dünyanın en inanılmaz hediyesinin nasıl kabul edildiğini anlamaya çalışıyorum.

"Evet, telefonunuzdaki bir uygulamadan her şeyi kontrol edebilirsiniz - müzik, aydınlatma, sıcaklık, oh, ve bu..." O basar

Telefonundaki bir düğmeye basıyor ve kanepelerin yanındaki elektrikli şömine harekete geçerek odayı anında ısıtıyor. Neredeyse gerçek kütüklere benziyor, rahat, mükemmel.

"Bu bir... Kraliçe mağarası gibi!" Kanepeye uzanıyorum, *zıplamasını* ya da doğru süslü kelime her neyse onu test ediyorum.

Dante gülüyor. "Senin için sadece en iyisi. Personele sadece onları çağırmak için düğmeye bastığında gelmeleri talimatı verildi."

"Beni asla göremeyeceğini biliyorsun. Burada saklanıyor olacağım." "Endişelenmiyorum." Sırıttıyor. "Eninde sonunda azacaksın." İkimiz de gülüyoruz. "Bu doğru."

"Lafı açılmışken, sanırım bir sonraki *servisin* zamanı geldi. Ne de olsa bugün senin doğum günün." Dante önümde, Sasha'nın deyimiyle gerçek bir *paçavra* olan pelüş halının üzerinde diz çöküyor.

Tereddüt etmeden bornozumu çıkarıp şöminenin tenimdeki sıcak ışıltısının tadını çıkarıyorum. "Buna hayır demeyeceğim."

Ben kalçalarımı açarken Dante bana doğru sürünüyor.

Tüm yükseltilmiş yüzeylerde yuvarlanırken dikkatimiz o kadar dağılıyor ki kendi rezervasyonumuza neredeyse geç kalıyoruz.

Dante'nin bana hediye ettiği orgazmların sayısını unuttum.

Tanrım, ne kadar şanslıyım?

Akşam yemeği rezervasyonu konusunda pek endişeli değilim. Ona evde kalabileceğimizi söylüyorum ama Dante beni duşa sokmakta ısrar ediyor.

"Geç kalacağız," diyor kocam yine, ben makyajımı bitirirken başımda dikiliyor. Aynadaki yansımasında heyecanı zorlukla kontrol edilebiliyor. *Neden bu kadar gergin?*

Benim için diktiği kan kırmızısı saten elbiseyi düzeltiyorum, ışığı sıvı lal taşı gibi nasıl yakaladığına hayranlıkla bakıyorum. Eskiden saklandığım bol kıyafetlerden ne kadar da farklı.

"Ne zamandan beri restoran rezervasyonlarını önemsiyorsun?" Dalga geçiyorum, ama o çoktan elime uzanmış, beni alışılmadık bir aciliyetle fuayeye doğru çekiyor.

"Dante, ne-" Sorumu bitiremedim.

"SÜRPRİZ!"

Bu kelime bir yıkım topu gibi üzerime çarpıyor ve beni kapının girişinde durduruyor.

Bir an için gördüklerimi algılayamıyorum - sevdiğim yüzler, hepsi burada, hepsi gülümsüyor, şampanya kadehlerini selamlamak için kaldırmışlar.

Antrede parıldayan ışıklar ve çiçekler evimizi bir peri masalından çıkmış gibi hissettiriyor.

"Mutlu yıllar, *cara mia*!" Kalabalıktan ilk ayrılan Alessio, vücuduna mükemmel bir şekilde oturan kömür rengi takımıyla göz kamaştırıyor.

Beni teatral öpücüklerinden birine boğuyor, dudaklarına gülünceye kadar arkama yaslıyor. Kolonyasının tanıdık kokusu - sandal ağacı ve Vegas geceleri - beni bir kucak gibi sarıyor.

"Vegas'ta olduğunu söylemiştin!" Beni düzelttiğinde suçluyorum, beni döndürürken gevrek gömleğini kavırıyorum. "Yönetim kurulu toplantını kaçıramazdın!"

"Kocanı suçla." Gözleri muziplikle dans ediyor. "Ben sadece mütevazı bir suç ortağım."

"Mütevazı mı?" Dante homurdanıyor, eli sırtımın alt kısmını bulup beni yere seriyor.

Adira elinde şampanyayla leylak rengi bir hayal gibi beliriyor. Beni şeftali ve günah kokan bir kucaklamanın içine çekiyor, kıvrımları yeni elbiseme karşı yumuşak. Rani'nin zarif çerçevesi sandviçimizi tamamlıyor, fısıltıyla söylediği "Mutlu yıllar aşkım" kulağımı gıdıklıyor.

Sinful Moon kızları bir parıltı ve kahkaha dalgası halinde aşağı iniyor; Sasha her ışığı yakalayan altın rengi elbisesiyle en önde gidiyor. Kurtardığımız İngiliz dansçı Mary bile burada; güvende, bütün ve geliyor. Artık kaybolan dansçılar yok. Artık tutulmayan sözler yok.

"Bayan Fera." Emilio'nun resmi selamında onlarca yıllık koruma ve özen var. Koyu renk takım elbisesi ve güneşi yansıtana kadar parlattığı ayakkabılarıyla her zamanki gibi seçkin görünüyor.

Sonra nefesimi kesen bir sürpriz. Luca, onu hiç görmediğim kadar sağlıklı görünüyor, öne doğru adım atıyor. "Selam kardeşim." Yanağıma kondurduğu öpücük saygılı ve dikkatli; eskiden verdiği kaotik havadan çok farklı.

Dante'nin kolları arkamdan belime dolanıyor ve ben de onun katı sıcaklığına yaslanıyorum. "Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü," diye fısıldıyorum.

sesimi kalınlaştırıyor.

Çok uzun zamandır doğum günleri boş odalar ve yankılanan sessizlik anlamına geliyordu. Kardeşlerimin zalim kahkahaları ve ailemin kayıtsızlığı demekti. Kutlanmaya değer olmadığının hatırlatılması demekti.

Şimdi ise...

Şimdi etrafım beni seçen sevgiyle çevrili.

"Bu daha başlangıç *Tesoro*," diye mırıldanıyor Dante saçlarıma doğru, ben her şeyi anlamaya çalışırken.

"Daha fazla sürpriz mi? Bütün gün onlarla geçti!" "Bir

Kraliçe her şeyi hak eder."

Kollarında dönüyorum ve dudaklarını dudaklarımda buluyorum. Etrafımızda, seçilmiş ailemiz sohbet ediyor ve gülüyor, evimizi hiç sahip olacağımı düşünmediğim türden bir neşeyle dolduruyor. İnsanı ikinci şanslara inandıran türden. İyileşmeye. Tüm kuralları yeniden yazan aşka.

Doğum günü dileğim çoktan gerçekleşti.

Burada inşa ettiğimiz şey -bu uyumsuzlar, suçlular ve dansçılardan oluşan aile- tüm dünyadaki herhangi bir hediyeden daha iyi.

Dante beni daha sıkı tutuyor ve onun kollarında, beni sevmeyi seçen insanlarla dolu bu odada bir şeyden eminim: Bir daha asla yalnız hissetmeyeceğim.

İşte gerçek bir eve sahip olmak böyle bir şey. Ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Mutlu yıllar bana.

Son

(ALESSIO)

Bahçedeki parti, açık Fransız kapılarından kahkaha ve müzik dalgaları halinde yayılıyor. Çeşmenin yanında durup gece havasının şampanyayla ısınmış tenimi serinletmesine izin veriyorum ve kendimi içerideki tablonun büyüüne kapılmış buluyorum.

Danica her şeyin ortasında duruyor, onu kızıl bir kraliçe gibi gösteren kırmızı elbisesiyle ışıltıyor. Üzerindeki özgüven ona herhangi bir tasarımcı markasından daha çok yakışıyor. Adira'nın az önce söylediği bir şeye gülerek başını geriye atıyor, eli otomatik olarak yanındaki Dante'ye uzanıyor. Dante bakmadan yakalıyor, mükemmelleştirdikleri bilinçsiz bir dans.

Onları izlerken kalbim kabarıyor. Dante -ilk aşkım, en eski yaram, en sevgili dostum- eskiden omuzlarını büken yalnızlığın ağırlığını üzerinden atmış. Korkulan Don Fera hâlâ saygı uyandırıyor ama gözlerindeki buz eriyip daha sıcak bir şeye dönüşmüş. Gerçek bir şeye. Şu anda Danica'ya aya asılmış gibi bakıyor, o nadir, korunmasız gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

Bunu kim tahmin edebilirdi ki? Sadece birbirlerini değil, *bunu* da bulacaklarını? Kurduğumuz bu güzel, alışılmadık aileyi.

Partinin konukları ikiz güneşlerin etrafında dönen yıldızlar gibi etraflarında dolanıyor. Yargılama yok, fısıltı yok, sadece kabullenme var. Sevginin her türlü açığa kutlanıyor.

Şampanyadan bir yudum daha alıp baloncukların dilimin üzerinde dans etmesine izin veriyorum. Yedi ay önce Vegas'taki düğünlerini planlıyor, bu sefer tutmasını umuyordum. Şimdi bize bir bakın-Dante ve Danica, evli ve başarılı. Ben, hâlâ olduğum kişi olmakta özgürüm ama dönecek bir evim var. Kimseye ait olmak zorunda kalmadan ait olduğum bir yer.

İçeride, müzik daha yavaş bir şeye dönüşüyor. Dante Danica'yı kendine çeker ve şakağına bir öpücük kondurur. Danica onun içinde erir, sonra

bana doğru bir el uzattı. Buradan bile gözlerindeki sevgiyi görebiliyorum.

Gülümseyerek çeşmeden uzaklaşıyorum. Mutluluk böyle bir şey işte - mükemmel değil, geleneksel değil, ama gerçek. Bazen dağınık. Bazen de güzel. Doğru.

Partinin sıcaklığına, sevdiğim insanlara doğru geri yürürken, hikayelerin her zaman beklediğiniz gibi bitmediğini düşünüyorum.

Bazen daha iyi biterler.

Bazen sonsuza dek mutlu son, bir Don ve Kraliçesi ile ikisini de seven bir adamın kırık parçalardan güzel bir şey inşa etmesi gibi görünür.

Ve gerçekten, bundan daha mükemmel ne olabilir?

###

Dante mutlu sonunu bulmuş olabilir ama tüm Dons'lar o kadar şanslı değildir. Domenico Ricci, kışına tekme yemek üzere olan kaba, şımarık bir mafya varisidir. Düşmandan aşığa mafya ama femdom. [Covert Desires](#)'a göz atın. (Bir sonraki sayfadaki 1. bölümü okuyun.)

Gizli Arzular

BÖLÜM 1

Kimse gece 2'de kapıyı çalmaz.

Sezon dışında olmaz.

Ve kesinlikle tropik bir fırtına sırasında da değil.

Yine de işte orada; rüzgar ve yağmurun uğultusunu kesen, fırçamı vuruşun ortasında durmaya zorlayan acil vuruş.

Unutmayı tercih ettiğim yılların bilemediği tüm içgüdülerim tehlike çılgınlıkları atıyor. Akıllıca olan, siyah çiçeklerimi boyamaya devam etmek, fırtınanın dışarıda her kim varsa yutmasına izin vermek olurdu.

Ama bu çılgın ritimle ilgili bir şey içimdeki uyuyan bir parçayı harekete geçiriyor. Geçmiş hayatımla birlikte gömdüğümü sandığım bir kaşıntı. Kalbim en son ne zaman sabah kardiyosu dışında bir şeyle çarpmıştı?

Çekiç sesi daha da ısrarlı hale geliyor. Gök gürültüsünün arasından bir ses yükseliyor; erkek, çaresiz, talepkâr.

Siktir et.

Fırçamı yere bırakıyorum, koyu renk boya gazete kaplı zemine kan gibi damlıyor.

"Bekle!" Sığınağımdan hanın bitişik kapısına doğru ilerlerken ışıkları yakarak sesleniyorum. Fırtına, duvarlarımın üzerinde düşman savaşçıları gibi dans eden gölgeler oluşturuyor.

Kapının kilidini açtığımda, rüzgâr neredeyse kapıyı elimden koparacaktı. Ve işte orada, iliklerine kadar sırlıslam olmuş, altı ayaklı, belalı bir şey duruyor.

Sundurma ışığının loş sarı parıltısında, habersiz misafir seri katilin rahatsız edici bir karışımı gibi görünüyor. Her standarda göre yakışıklı ama ben tehlikeli adamların tüm dünyamı alt üst etmesine izin verecek yaşı çoktan geçtim. *Boş ver onu.*

Kuzguni saçları bir moda dergisine ait bir yüze yapışmış, keskin açılar ve tehlikeli bir güzellik. Ama beni duraklatan onun gözleri -kışın bir kurdunki gibi kutup mavisini ve vahşi. Omurgamdan aşağı elektrik gönderen bir yoğunlukla benimkilere kilitleniyorlar.

"Tam zamanında," diye hırılıyor adam, yanımdan omuz atarak geçmeye çalışıyor. Artık harap olmuş pahalı takım elbisesi, özenle bilenmiş bir güçten bahseden bir çerçeveye yapışıyor. Bir kolu, içinde ruhu varmış gibi bir spor çantasını kavırıyor.

Kapı aralığına sıkıca yerleşiyorum. "Ne istiyorsun?" Adrenalin sistemime hücum ederken bile yılların eğitimi sesimi sabit tutuyor. Bu dünyada 44 yıl boyunca, ambalajları ne kadar güzel olursa olsun, yabancı adamların geceleri evinize girmesine izin vererek hayatta kalamazsınız.

Düşmanınızı tanıyın; hedefinizi tanıyın. Bu sırlıslık adam her ikisi de olabilir. Ama kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Genellikle otelimde kalan ada macerası misafirlerinin profiline uymuyor. Öyle olsa bile, ada macerası için uygun bir zaman değil.

"Bir kişilik oda. Burası bir han, değil mi?" Aksanı eski para ve taze kan taşıyor. Yakından bakınca, yağmurun tam olarak temizleyemediği metalik kokuyu yakalıyorum.

İşte o zaman görüyorum; şakağında hâlâ kıpkırmızı ağlayan kötü bir yara. Beyaz gömleği omzundan yırtılmış, fırtına hasarından daha fazlasını ortaya çıkarıyor.

Bu adam havadan kaçmıyor.

Avlanan bir hayvanı gördüğümde tanımayacak kadar uzun yıllarımı bu işle geçirdim. Genç - belki yirmili yaşların sonunda - ama gözleri, aramızdaki bariz yaş farkına rağmen benimkilerle örtüşen bir şiddet hikâyesi anlatıyor.

"Kapalıyız," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Han Aralık ayına kadar açılmıyor."

"Hmm. Fark etmez," diyor ve beni tökezleten bir güçle yanımdan geçip gidiyor. Bu hareket kasıtlı, bir sınır testi.

"Kapalı olduğumuzun neresi belirsizdi?" Sesim çelik gibi çıkıyor ama o çoktan kendini evinde hissetmiş, sırlıslık gövdesiyle en yakın koltuğuma yerleşmiş. Altında su birikiyor, yıpranmış kumaşa karşı koyu renk.

Mobilyalarımın üzerine damlamasını izlerken çenem kilitleniyor. "Başka bir yere git."

Şerefsiz herif kanepelerimi mahvedecek - Resepsiyon'daki uyumsuz takım süslü falan değil. Yine de mobilyalarımın kuru olmasını tercih ederim, tıpkı zeminim gibi. Misafirlerin küf kokusundan şikayet etmesini istemiyorum.

"Hayır, burada olmalı," diye ısrar ediyor, parmakları kolçağın üzerinde sıkılaşıyor.

"Neden?"

"Lütfen," kibar olmak canını acıtıyormuş gibi dişlerini sıkarak söylüyor, "Beni oraya geri gönderemezsin."

"İstediğimi yapabilirim, çok teşekkür ederim. Özellikle de kendi evimde," diyorum ona bir sonraki hamlemi hesaplarken.

Benden biraz daha uzun ve kaslı ama muhtemelen onu alt edebilirim; ondan çok daha iri adamları alt ettim. Gizli bıçağımın ağırlığı uyduğuma baskı yapıyor, rahatlatıcı bir hatırlatma.

Sakin ol Kiah, diye kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, herhangi bir tehdidi ortadan kaldırmak için doğal içgüdülerimle savaşıyorum - gerekirse zorla. *O sadece bir adam.*

Savaş moduna geçmeye gerek yok. Ama burada olmamalıydı.

Bu pisliğe hiçbir şey borçlu değilim.

Bu adada saklandığım beş yıl boyunca, sezon dışında kimse beni rahatsız etmedi.

Fırtınalı aylar yalnızlık ve iç gözlem içindir, hobiler, güç antrenmanım üzerinde çalışmak... bunun gibi şeyler.

Şimdi rutinimi değiştirmeye başlamayacağım.

Ama siyah saçlı yabancı *hayır* cevabını kabul etmiyor. "Sadece bu gece. Gidecek başka yerim yok," diye ısrar ediyor. Konuşurken gözleri değişmiyor; ölü gibi, kıpırtısız.

"Dokunaklı bir hikâye ama buraya nasıl geldiğinizi açıklamadınız. Artık ne feribot var, ne de uçak. Yılın bu zamanında adanın kapalı olduğunu herkes bilir."

"Özel servis. Uçağımız düştü." Dönüyor ve ışık, boynunu siyah mürekkepten bir ilmik gibi saran karmaşık dövmeyi yakalıyor. Aynı anda hem güzel hem de tehditkâr, günahlar deriye kazınmış.

Kaşlarımı kaldırıyorum, "*Bizim* mi?"

"Pilot başaramadı." Yüzü bomboş, özenle yapılmış bir maske gibi.

"Ama sen başardın?" Sözlerimden şüphecilik damlıyor. Bu havada kimse uçamaz. Deneseler bile kimse hayatta kalamaz.

Ayrıca, saat gecenin ikisi!

Sırıltışı tamamen yırtıcı, o donuk gözlere asla dokunmuyor. "Ne diyebilirim ki? Şansım yaver gitti mi?"

Sağ gözünün altındaki yara izi ışığı yakalıyor - bu adamın şiddete yabancı olmadığını hatırlatan ince, gümüş bir iz.

Bu adamın varlığında çok tedirgin edici bir şey var.

Onun durumuyla empati kuramıyorum. Belki de ona inanmadığım içindir.

Ondan kurtulma dürtüsü çok baskın.

Yine de onu tekrar yağmurun altına atamam. Diğer tüm oteller ve hanlar kapalı. Adadaki tek insanlar yataklarında huzur içinde uyuyan yerliler.

Bu pisliğe ne olduğu umurumda değil ama uyandığımda adanın yarısının bir deli tarafından yok edildiğini görmek de istemiyorum. Bu insanlar bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadılar; bunu hak etmiyorlar.

Ayrıca, herhangi bir eylem kuşkusuz adaya yabancıların dikkatini çekecektir - ki bu da dikkat ç e k m e m e y e çalıştığım düşünüldüğünde sorun yaratacaktır.

Lanet olsun. Keşke telefon hatları çalışıyor olsaydı da bu adamla ilgilenmesi için birini arayabilseydim ama ne yazık ki fırtına bağlantımızı tamamen kesti.

Kanayan yabancı ya burada kalıp ona göz kulak olurum ya da kaosunu başka bir yere taşır.

En azından tehlikeli adamlarla başa çıkmak için eğitimim var.

Ağır bir iç çekişle, isteksizce pes ediyorum, daha iyi kararıma karşı çıkıyorum. *Yapabileceği en kötü şey ne olabilir ki?*

Ona sesim sert ve iddialı bir şekilde, "Kalabilirsin ama sadece fırtına dinene kadar. Anlaşıldı mı?"

"Teşekkür ederim, hanımefendi." Minnettarlığı da gülümsemesi kadar sahte. "Bana hanımefendi deme."

Başını yana eğiyor. "O zaman size nasıl hitap edeyim?"

"Kiah iyi. Ya sen?" "Kiah mı?

Hmm...Nico."

"Peki sen nereden geldin?" Tekrar deniyorum, açıklama eksikliği beni rahatsız ediyor.

Cevap vermiyor, sadece meraklı bir bakışla beni süzüyor.

"Yeterince makul," diye kabul ediyorum ve resepsiyon masasının arkasından bir oda anahtarı alıyorum. Onu buradan ne kadar çabuk çıkarırsam o kadar iyi.

Sırılsıklam olmuş yabancı, eline tutuşturduğum yunus balığı şeklindeki büyük ahşap anahtarlığa anlamsızca bakıyor. Kaba ağzına sokmadığım için şanslı.

"Ev kuralları," diye açıklıyorum, soldaki kapıyı işaret ederek, "Benim özel alanım yasak, ama siz ortak alanları kullanabilirsiniz."

Nico sınırimi tanımadan anahtarı kapıyor. "Burası bana teşekkür edeceğin kısım."

"Oda nerede?" diye soruyor ve cevap beklemeden koridora doğru ilerliyor.

Ona ayak uydurmak için tırıs gidiyorum. "Sağdan ikinci kapı. Yeni çarşaflar giymem lazım-"

Aniden durdu ve ben ona çarptım, neredeyse ayağımı kaybediyordum.

"Bundan sonrasını ben hallederim." Nico kafasını çevirip bana ters ters baktı.

Ölüleri bile titretecek bir hırıltıyla bana bakıyor ve ben de memnuniyetle başımı sallayarak yolumu ayırıyorum.

Belli ki yeni çarşaflar için endişelenmiyor, o zaman ben neden endişeleneyim?

Dolaplarda battaniyeler var, o idare eder.

Ben kendi güvenli sığınağıma çekilip kapıyı arkamdan kilitlerken, istenmeyen misafir karanlık koridordan odasına doğru ilerliyor.

Fazla bir şey değil ama benim odam; çift kişilik bir yatak, birkaç koltuk, kanepeler ve kullanılabilecek pas rengi bir şilte ve çoğunlukla göstermelik bir mutfaktan oluşan küçük bir açık plan alan. Yan tarafta, duşlu bir en-suite banyo, uyumsuz mobilyalar ve çatıdan cep telefonu gibi sarkan deniz kabuğu dizileriyle dekore edilmiş kabin benzeri sığınağı tamamlıyor.

Fırçamı tekrar elime alıp akrilik tuvalin üzerinde gezinen gece yarısı güllerine dönmek beni rahatlatıyor. Genellikle, beyazın üzerine yayılan vuruşlar zihnindeki kaosu yatıştırır.

Ama şu anda benim için sknet yok; zihnim koridorun sonundaki tuhaf ziyaretçiye dönüp duruyor.

Bu fırtına bir an önce dinsin ki ondan kurtulabileyim. Katığı şeye yakalanmak istemiyorum.

Hayatım artık huzur ve sknetten ibaret; fırtınada kan kaybeden yabancıları barındırmak değil - kim olduklarını, neden burada olduklarını ne kadar merak etsem de.

Sıkıcı olmak iyidir.

Sıkıcılık istediğimiz şeydir.

Yine de damarlarımdaki o küçük tanıdık heyecan nabzı iyi hissettirdi.

Unut giťsin, Kiah.

İ çekerek fırçamı tekrar arkaya daldırıyorum ve odağımı tekrar tuvalime veriyorum.

Ama fazla uzağa gidemedim.

Bir sonraki an, huzurum taş üzerindeki kristal gibi paramparça oluyor.

Boğazıma saplanan bıçağın soğuk ve acımasız metalini hissetmeden önce Nico'nun varlığını zar zor fark ediyorum.

Daha sert bastırarak dilini kulak mememin üzerinde gezdiriyor, "Fikrimi değiştirdim... Bu odayı tercih ederim." diye fısıldarken beni yalıyor.

Hay sikeyim.

****Kopyanızı alın_ .**

Takdirler

TEŞEKKÜRLER!

Bu kitap, bu seri, bir boşlukta yazılmadı. Bunu tek başıma yapamazdım.

Karakterlerimin düzgün davranmasını s a ğ l a y a n inanılmaz beta okuyucu ekibime çok teşekkür ederim. Bu seriye katkılarınız yadsınamazdı. Hikayelerimi her zaman en az içerikle okumaya istekli olduğunuz için teşekkür ederim.

ARC okuyucularına ve sokak ekibine, hepiniz harikasınız! Her yorum, her inceleme, her gönderi, haykırış, etiket ve tavsiye için teşekkür ederim. Sizi görüyorum. Ve sevginizi hissediyorum. Kitaplarıma gerçekmiş gibi davrandığınız için teşekkür ederim.

Bu serinin kapaklarını tasarlayan inanılmaz tasarımcılarıma, Lerusha ve Erika'ya: Sabrınız ve her şeyin bu kadar güzel görünmesini sağladığınız için teşekkür ederim. Yaratıcılığınızın sınırı yok ve bunların bir araya gelmesinden gurur duyuyorum.

Kocama, tüm olay örgüsü beyin fırtınalarımı hoşgörüyüyle karşıladığı, korkularımı ve imposter sendromu anlarımı hafiflettiği için teşekkür ederim. Desteğin inanılmaz ve senin gibi bir ortağım olduğu için çok şanslıyım. Kendime inanmadığım zamanlarda bile bana her zaman inandığın için teşekkür ederim. Ve bitmek bilmeyen beyin fırtınası seansları ve beni pek çok olay örgüsü deliğinden çıkardığınız için teşekkür ederim.

Arkadaşlarıma ve yıllardır beni Danica ve Dante (ve Alessio) hakkında konuşurken dinleyen herkese, değerlisiniz. Bu kurgusal karakterlere insan gibi davranmama katlandığınız için teşekkür ederim.

Yazar arkadaşlarıma, desteğiniz, tavsiyeleriniz ve çalışmalarımı paylaştığınız için teşekkür ederim. İnanılmaz bir topluluk. Yanlış zamanda yanlış şeyler söyleme alışkanlığım olsa da ekibin bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Son olarak ama kesinlikle en az değil, *Kraliçeler* ve *Şövalyeler* serisini alıp yorum bırakan veya bana ulaşan her okuyucuya teşekkür ederim.

çok teŖekkür ederim. Buna çok minnettarım. Hiçbir Ŗey doğru okuyucunun kitabınızı bulması hissinin yerini tutamaz.

Küçük ergen ben, sonunda bir Ŗeyler yaptığımı, sonunda öykülerimi yayınladığımı, sonunda kendimi ortaya koyduğumu bilmekten gurur duyardım.

Yazar fantezimi yaşamama izin verdiğiniz için hepinize teŖekkür ederim.

-Kay

Yazar Hakkında

M Kay Noir, arzu anlarına takıntılı bir queer romantizm yazarı ve gazetecidir. Hikâyelerinin çoğu, genellikle kendilerinin en büyük düşmanı olan nevrotik karakterlerin yer aldığı sapkın, queer dostu, çok eşli girişimlerdir. Eğer geleneksel cinsiyet rollerine veya güç dinamiklerine saygı bekliyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız.

Kay, 15 yılı aşkın süredir fanfikten hayalet yazarlığa ve nihayet kendi hikâyelerine kadar buharlı anlar kaleme alıyor. Günlük işi de farklı türde olsa da çok fazla yazmayı içeriyor - çoğunlukla sürdürülebilirlik şeyleri. Yazmadığı (ya da okumadığı) zamanlarda, kocasına bir gün batımı daha izletmekten ve canlı müzik konserleri izlemekten hoşlanıyor.

****Uzun versiyon için mkaynoir.com'a bakın.**

Beni Bul

Sizden haber almak isterim. Özellikle de kitaplar hakkında konuşmak istiyorsanız.

[Bültenim](#) iletişimde kalmanın en iyi yoludur, ancak beni burada da yakalayabilirsiniz:

Beni [Bookbub](#)'da takip edin

Beni [Instagram](#)'da takip edin

[Facebook Okuyucu Grubuma](#) Katılın

Diğer tüm M Kay Noir bağlantıları için [web siteme](#) bakın

Sevgili okuyucu.

Kitabımı okuduğunuz için *teşekkür ederim*.

Eğer beğendiyseniz, lütfen bir dakikanızı ayırıp favori perakendecinizde bana bir **yorum** bırakmaz mısınız? Bu, benzer düşünen daha fazla insanın bu çok niş içeriği bulmasına yardımcı olur.

Bonus içerikler ve yeni çıkan kitaplar için [bültenime](#) katılın veya beni [BookBub](#)'da takip edin.

Kay.

İçindekiler

Çalma Listesi

1. Düşün
2. Pusu
3. Kayıp
4. Aftermath
5. Kaziğa oturtulmuş
6. Harcandı
7. Rövanş
8. Bilgilendirme
9. Interlude
10. Planlar
11. Dikkat Dağıtma
12. Ölüm oranı
13. Saldırı
14. Comedown
15. Ay Işığı
16. İyi Çocuklar
17. Ayaklar
18. İkinci Çekim
19. Zenginlik
20. Yeminler
21. Ben yaparım.
22. Parti Sonrası
23. Günbatımı
24. Kibarca Sor
25. Çifte Lokum
26. Giriş Yapmak
27. Ücretsiz
28. Bakım Sonrası
29. Problemler
30. Sırlar
31. The Fury.
32. Yeni İmparatorluk

- [33. İhanet](#)
- [34. Balayı](#)
- [35. Babalar](#)
- [36. Tamamlandı](#)
- [37. Gerçek](#)
- [38. Sabah Işığı](#)
- [39. Mürekkepli](#)
- [40. Güç Değişimi](#)
- [41. Patron](#)
- [42. Kardeşçe Sevgi](#)
- [43. İyileşti](#)
- [44. Yüzleşme](#)
- [45. Sonsöz](#)
- [46. Son](#)
- [Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

